Aşk / Macera

Maeve Binchy

Küçük Bir Kış Masalı

DK

Maeve Binchy'den kalpleri ısıtan ve umut aşılayan bir final romanı

Stoneybridge, herkesin birbirini tanıdığı İrlanda'nın batı kıyısında küçük bir kasaba. Chicky Starr, rüzgârlı Atlantik Okyanusu'na bakan kayalıklar üzerinde eski bir malikâneyi alıp orayı otel yapmaya karar verdiğinde, herkes onun deli olduğunu düşünür.
Ama Chicky kararlıdır ve yeğeni Orla ile arkadaşının oğlu Rigger'ın yardımıyla, "Küçük Bir Kış Masalı" adını verdiği; sıcak, konuksever bir ev ile kilometrelerce uzanan bir kumsal, kayalıklar ve yabanıl kuşlar, uzun yürüyüşler, doğayla baş başa, huzurlu bir tatil vaat eden otelini açar. Sonrası artık umut etme ve hayata tutunma öyküsüdür; hem Chicky, hem de konukları için...

Maeve Binchy, Amerika'da star hayatından sıkılan ünlü bir oyuncuyu, hayallerinin peşinden gitmek yerine aile şirketinin başına geçen bir İsveçliyi, müstakbel kayınvalidesiyle tatil yapmak zorunda kalan bir hemşireyi, tanık oldukları ölümlerin etkisinden kurtulamayan bir doktor çifti, yeni emekli olmuş huysuz bir öğretmeni, altıncı hissiyle geleceği gören bir kütüphaneciyi kışın bir haftalık tatilde bir araya getiriyor ve bize "Her hayat bir roman" dedirten muhteşem bir öyku sunuyor.

DK DOĞAN KİTAP

ISBN 978-605-09-1877-9

9 786050 918779

sertifika no: 11940

Tavsiye Edilen Satış Fiyatı

₺ 27

BELONGS TO
KAKTUSFILM

BELONGS TO KAKTÜS FİLM

Küçük Bir Kış Masalı

BELONGS TO
KAKTUSFILM

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN
YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Yalnız Kadınlar Sokağı
İtalyanca Aşk Başkadır
Geri Döneceksin
Aşk Mutfakta Pişer
Hayatın Ta Kendisi Lokantası
Ateşböceklerinin Mevsimi
Yıldızlı ve Yağmurlu Geceler
Aşkı Yarın Yaşayacaksın
Aşk, Bir Kere
Bir Dilek Tut Benim İçin
Âşıklar Korusu
Gümüş Yıldönümü
Leylak Zamanı
Bu Yıl Farklı Olacak
Gizlidir Bütün Aşklar
Ruh ve Yürek
Her Durakta Aşk
Aşk ve Çocuk
Dönüş Yolculuğu

KÜÇÜK BİR KIŞ MASALI

Orijinal adı: A Week in Winter
© Maeve Binchy 2012
Yazan: Maeve Binchy
İngilizce aslından çeviren: Şen Süer

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu kitabın yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıla satın alınmıştır.

1. baskı / Şubat 2014 / ISBN 978-605-09-1877-9
Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Yavuz Korkut
Baskı: Görsel Dizayn Ofset Matbaacılık Tic. Ltd. Şti.
Atatürk Bulvarı Deposite Alışveriş Merkezi A5 Blok
4. Kat No: 405 İkitelli OSB - Başakşehir / İSTANBUL
Tel: (212) 671 91 00
Sertifika no: 16269

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 1 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

BELONGS TO
KAKTUSFILM

Küçük Bir Kış Masalı

Maeve Binchy

Çeviren: Şen Süer

DK DOĞAN KİTAP

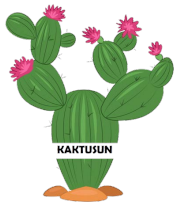

BELONGS TO
KAKTUSFILM

Sevgili yüce gönüllü Gordon'a,
yaşamı her gün yeniden harikalaştırdığı için.

BELONGS TO
KAKTUSFILM

Chicky

Ryan'ların Stoneybridge'deki çiftliğinde herkesin bir görevi vardı. Oğlanlar tarlada babalarına yardım ederek çitleri tamir eder, sağılmaları için inekleri çiftliğe geri getirir, patatesleri topraktan kazarak çıkarırken Mary buzağıları besler, Kathleen ekmek pişirir, Geraldine de kümesle uğraşırdı.

Gerçi kimsenin ona Geraldine dediği de yoktu, fi tarihinden beri *Chicky* idi o. Her gün piliçlere yem verirken ya da taze yumurtaları toplarken, bir yandan çalışıp bir yandan tüylü yaratıklara hep "çak, çak, çak" diyen, ağırbaşlı küçük bir kız. Chicky kümesteki tüm hayvanlara tek tek isim takmıştı; bu yüzden pazar günleri öğle yemeği için bir tavuk kestikleri zaman kimse bunu ona söyleyemezdi. Tavuğu dükkândan almış gibi yaparlardı hep, ama Chicky bunu hiç yutmazdı.

Stoneybridge yazın çocuklar için bir Batı İrlanda cennetiydi, ancak yazlar kısaydı ve Atlantik kıyısı çoğunlukla ıslak, yabanıl ve yalnız olurdu. Bununla birlikte keşfedilecek mağaralar, tırmanılacak kayalıklar, bulunmayı bekleyen kuş yuvaları ve araştırılacak büyük boynuzları kıvrımlı yabankoyunları vardı. Bir de Taş Ev vardı. Chicky otlarla kaplanmış dev bahçede oynamaktan hoşlanıyordu. Evin sahibi olan, müzelik olmuş kız kuruları Sheedy kardeşler, bazen eski giysilerini giyip oynamasına izin veriyorlardı.

Chicky, Kathleen'in Galler'deki büyük bir hastanede hemşirelik eğitimi almaya gitmesine tanık oldu, ardından Mary de bir sigorta şirketinde iş buldu. Bu işlerin ikisi de Chicky'ye hiç mi hiç hitap etmiyordu, ama bir şeyler yapması da gerekiyordu. Toprakları tüm Ryan ailesini geçindirmeye yetmezdi. Oğlanlardan ikisi batıdaki büyük şehirlerde iş bulmaya gitmişlerdi. Bir tek Brian babasıyla birlikte çalışıyordu.

Chicky'nin annesi hep yorgun, babası da hep endişeliydi. Chicky triko fabrikasında iş bulunca rahatladılar. Makine başında ya da eve iş alan örücülerden değildi, büro elemanıydı. Bitmiş giysileri müşterilere göndermek ve defterleri tutmakla sorumluydu. Harika bir iş değildi belki, ama evde kalabileceği anlamına geliyordu ki, onun istediği de zaten buydu. Orada bir sürü arkadaşı vardı ve her yaz farklı bir O'Hara çocuğuna âşık oluyordu, ama hiçbirinden bir şey çıkmadı.

Sonra bir gün genç bir Amerikalı, Aran yününden bir kazak almak isteyen Walter Starr triko fabrikasına geliverdi. Ona fabrikanın perakende satış yeri olmadığını, yalnızca mağazalar ya da posta siparişi için kazak ürettiklerini açıklama görevi Chicky'ye düştü.

Walter Starr, "O halde çok şey kaybediyorsunuz" dedi. "İnsanlar bu ıssız yere geliyorlar ve Aran yününden kazağa gerçekten ihtiyaç duyuyorlar, üstelik şimdi ihtiyaç duyuyorlar, birkaç hafta sonra değil."

Çok yakışıklıydı. Chicky'ye Jack ile Bobby Kennedy'nin küçüklük hallerini hatırlatıyordu: Aynı parlak gülüş, aynı güzel dişler. Güneşten yanmıştı ve Stoneybridge çevresindeki gençlerden çok farklıydı. Chicky onun triko fabrikasından gitmesini istemiyordu, Walter da gitmek istemiyor gibiydi.

Chicky depolarında fotoğraflamak için kullandıkları bir kazak olduğunu hatırladı. Belki Walter Starr bu kazağı almak isterdi – tam olarak yeni sayılmasa da yeni gibiydi.

Walter harika olacağını söyledi.

Onu kumsalda yürüyüşe davet etti ve oranın yeryüzündeki en güzel yerlerden biri olduğunu söyledi.

Düşünsenize! California ve İtalya'ya gitmişti, yine de Stoneybridge'in güzel olduğunu düşünüyordu.

Chicky'nin de güzel olduğunu düşünüyordu. Koyu renk kıvırcık saçları ve büyük mavi gözleriyle çok mu çok tatlı olduğunu söyledi. Mümkün olan her dakikayı birlikte geçirdiler. Walter orada yalnızca bir iki gün kalmayı planlamıştı, ama şimdi buradan ayrılıp başka bir yere gitmek ona zor geliyordu. Chicky onunla birlikte gelirse başkaydı elbette.

Chicky triko fabrikasındaki işini bir kenara bırakma ve annesiyle babasına daha yeni tanıştığı bir Amerikalıyla birlikte otostopla İrlanda'yı gezeceğini söyleme fikrine güldü geçti. Ay'a seyahat önermek bundan daha uygun olurdu.

Walter onun bu düşünceden dehşete kapılmasını dokunaklı ve sevimli buldu.

"Yaşayacağımız bir tek hayat var, Chicky. Bu hayatı onlar bizim adımıza yaşayamazlar. Bizzat biz yaşamalıyız. Sanıyor musun ki benim anne babam kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde keyif çatmamı isterler? Yo, şehir kulübünde iyi ailelerin kızlarıyla tenis oynamamı isterler, ama benim olmak istediğim yer burası. Bu kadar basit."

Walter Starr her şeyin basit olduğu bir dünyada yaşıyordu. Birbirlerini seviyorlardı, sevişmelerinden daha doğal ne olabilirdi ki? İkisi de ötekinin doğru kişi olduğunu biliyordu; başkalarının ne diyeceğinin, ne düşüneceğinin ya da ne yapacağının önemi var mıydı öyleyse? İyi kalpli bir Tanrı sevgiyi anlardı. Asla âşık olmama yemini etmiş Peder Johnson anlamazdı. Saçma sözleşmelere ya da belgelere ihtiyaçları yoktu, değil mi?

Altı şahane haftadan sonra Walter'ın ABD'ye dönme vakti geldiğinde Chicky onunla birlikte gitmeye hazırdı. Bu karar Ryan'ların evinde sonsuz kavgalara, drama ve müthiş bir hu-

zursuzluğa neden oldu. Ama Walter bunların hiçbirinin farkında değildi.

Herkes onun hiçbir işe yaramayan bir sürtük yetiştirdiğini söyleyeceğinden, Chicky'nin babası her zamankinden daha da kaygılıydı.

Chicky'nin annesi her zamankinden daha yorgun ve hayal kırıklığına uğramış görünüyor, herkes açısından Chicky'nin böyle bir musibet haline gelmesi için yetiştirirken nerede yanlış yaptığını ancak Tanrı'nın ve Azize Meryem'in bileceğini söylüyordu.

Kathleen iyi ki parmağında bir nişan yüzüğü olduğunu, yoksa nasıl bir aileden geldiğini bilirse hiçbir erkeğin kendisini almayacağını söyledi.

Sigorta şirketinde çalışan ve O'Hara'lardan biriyle çıkan Mary ise, Chicky yüzünden kendi aşk hayatı günlerinin sayılı olduğunu belirtti. O'Hara'lar kasabada yaşayan çok saygın bir aileydi ve böyle bir davranışa hiç mi hiç iyi bakmazlardı.

Erkek kardeşi Brian başını öne eğip sustu. Chicky ona ne düşündüğünü sorunca da bir şey düşünmediğini söyledi. Düşünmeye zamanı yoktu.

Chicky'nin triko fabrikasında çalışan arkadaşı Peggy ile Sheedy kız kardeşlerin hizmetçiliğini yapan Nuala, bunun şimdiye duydukları en heyecan verici, en pervasızca şey olduğunu söylediler, Lourdes'a yaptıkları okul gezisi nedeniyle pasaportunu zaten çıkartmış olması harika bir şey değil miydi?

Walter Starr, New York'ta arkadaşlarının yanında kalacaklarını söyledi. Hukuk fakültesini bırakacaktı, ona uygun bir meslek değildi aslında. Birkaç ömrümüz olsaydı, eh, evet, belki, ama yalnızca bir ömrümüz varsa bunu hukuk öğrenimiyle harcamaya değer miydi?

Ayrılmasından bir önceki gece Chicky, anne babasının bunu anlaması için uğraştı. Yirmi yaşındaydı, önünde yaşayacağı koca bir ömür vardı, ailesini seviyordu ve hayal kırıklık-

larına rağmen onların da kendisini sevmesini istiyordu.

Babasının yüzü sert ve gergindi. Bir daha bu evde asla hoş karşılanmayacaktı, hepsinin yüzünü yere eğmişti.

Annesi gücenikti. Chicky'nin çok çok aptallık ettiğini söyledi. Bu ilişki sürmeyecekti, süremezdi. Aşk değildi bu, geçici bir vurgundu. Şu Walter onu gerçekten sevseydi, bütün bu saçmalığı yapacağına bekler ve ona bir ev, bir gelecek sunardı.

Ryan'ların evindeki hava o kadar yoğundu ki, bıçak kesmezdi.

Chicky'nin kız kardeşleri de ona destek olmuyordu. Ama Chicky Nuh diyor peygamber demiyordu. Onlar gerçek aşkı bilmiyorlardı. Chicky planlarını değiştirmeyecekti. Pasaportu vardı. Amerika'ya gidecekti.

Yola çıkmadan önceki gece, "Beni iyi dileklerinizle uğurlayın" diyerek onlara yalvardı, ama tüm ev halkı ona yüz çevirdi.

"Bu kadar soğuk davranmanızın anısıyla gitmeyeyim." Gözyaşları Chicky'nin yanaklarından aşağıya akıyordu.

Annesi derin bir iç geçirdi. "'Git keyfini çıkar' deseydik soğuk davranmak bu olurdu. Senin için elimizden geleni yapmaya çalışıyoruz. Hayatını en iyi şekilde yaşamana yardım etmeye. Aşk değil bu, ona geçici olarak vurulmak gibi bir şey. Bizim dualarımızı alarak gidemezsin. Dua mua yok. Rol yapmanın bir manası yok."

Böylece Chicky, ailesinin dualarını almadan yola çıktı.

Shannon Havaalanı'nda ABD'de yeni bir yaşama doğru yelken açan çocuklarına el sallayan kalabalıklar vardı. Chicky'ye el sallayan kimse yoktu, ama o da Walter da buna hiç aldırmadı. Önlerinde koca bir gelecek uzanıyordu.

Kurallar yok, komşular ile akrabaları hoşnut etmek için çabalamak yok.

Özgür olacaklardı; istedikleri yerde, istedikleri işte çalışacaklardı.

Başkalarının hayallerini gerçekleştirmeye çalışmak yok; Chicky'nin zengin bir çiftçiyle evlenmesi ya da Walter'ın, ailesinin istediği gibi üst düzey bir avukat olması gerekmiyordu.

Walter'ın arkadaşları Brooklyn'deki büyük dairede onları iyi karşıladı. Genç, cana yakın ve rahat insanlardı. Bazıları kitapçılarda, bazıları da barlarda çalışıyordu. Ötekiler müzisyendi. Diğerlerini hiç rahatsız etmeden eve girip çıkıyorlardı. Kimse gereksiz yaygara yapmıyordu. Chicky'nin evinden o kadar farklıydı ki. Bir çift, sahil tarafından gelmişti; şiir yazan bir kız da Chicago'luydu. Latin barlarında gitar çalan Meksikalı bir delikanlı da vardı.

Herkes öyle rahattı ki. Chicky bunu inanılmaz buluyordu. Kimse bir talepte bulunmuyordu. Akşam yemeği için elbirliğiyle kocaman bir tencere fasulye yapıyorlardı. Kimse kimseye baskı uygulamıyordu.

Ailelerinin anlayışsızlığı konusunda biraz sızlanıyorlardı, ama bunun hiçbiri üzerinde bir ağırlığı yoktu. Chicky çok geçmeden Stoneybridge'in yavaş yavaş silindiğini fark etti. Bununla birlikte her hafta eve mektup yazdı. Aradaki savaşı sürdürenin kendisi olmayacağına daha en başında karar vermişti.

Bir taraf normal davranırsa öteki taraf er ya da geç buna bir karşılık verir ve o da normal davranırdı.

Bazı arkadaşlarından gerçekten de mektup aldı ve arada sırada haberler edindi. Peggy ile Nuala ona memleketteki yaşamı yazıp anlattılar; zaten pek bir şey değişmişe benzemiyordu. Böylece Chicky, Kathleen'in Mikey ile düğün planları yapmasından çok memnun olduğunu yazabildi ve Mary'nin Sonny O'Hara ile flörtünün sona erdiğini duyduğundan hiç söz etmedi.

Annesi sert küçük kartlar yazarak düğün için bir tarih belirleyip belirlemediklerini sordu, oturdukları bölgede İrlandalı papazlar olup olmadığını merak ediyordu.

Chicky onlara büyük, kalabalık dairedeki komün hayatı hakkında da, tüm o gidiş gelişler ve gitar konserleri hakkında da hiçbir şey anlatmadı. Zaten anlamaları da mümkün değildi.

Bunların yerine sergi açılışlarına ve tiyatro galalarına gittiğini yazdı. Bunları gazetede okumuştu; bazen gerçekten de matinelere gidiyorlar, bazen de ön gösterimler için salonun tam dolmasını isteyen arkadaşların arkadaşlarından ucuz biletler temin ediyorlardı.

Walter bir iş buldu; anne babasının eski bir arkadaşının kütüphane kataloğunun çıkarılmasına yardım edecekti. Ailesinin onu bu şekilde akademik yaşama yeniden döndürmeyi umut ettiğini söyledi, üstelik kötü bir iş de değildi. Onu kendi haline bırakıyorlar, herhangi bir sıkıntı yaratmıyorlardı. İnsan hayatta başka ne isterdi ki?

Chicky, Walter'ın hayattan tüm istediğinin kesinlikle bu olduğunu iyice anladı. Bu yüzden ne zaman ailesiyle tanışacağı, ne zaman kendi evlerine geçecekleri ya da gerçekten gelecekte ne yapacakları konusunda başının etini yemedi. New York'ta birlikteydiler. Bu yetmez miydi?

Birçok açıdan yetiyordu da.

Chicky bir lokantada iş buldu. Saatleri uygundu. Çok erken kalkıp, ötekilerin hiçbiri uyanmadan önce evden çıkabiliyordu. Lokantayı açmalarına yardım ediyor, kahvaltı servisi yapıp vardiyasını tamamlıyor ve diğerleri henüz daha güne başlamadan eve dönmüş oluyordu. Lokantanın kahvaltı stokundan kalan soğuk süt ve ekmek getiriyordu hep. Evdekiler onun yiyecek getirmesine alışmışlardı.

Memleketten haberler alıyordu almasına da, orası gitgide geride kalmaya başlamıştı.

Kathleen, Mikey ile evlenmişti ve hamileydi. Mary'nin JP ile flörtü, ciddi bir ilişkiye dönüşmüştü; bu çiftçiyle zavallı bir ihtiyar diye daha dün alay ediyorlardı. Brian, O'Hara ailesin-

den biriyle çıkıyordu. Chicky'nin ailesi buna sevinmişti, ama O'Hara'ların pek de heyecan duydukları söylenemezdi. Peder Johnson, ne zaman İrlanda'da boşanmaya izin verilmesi konusunda referandumdan bahsedilse Meryem Anamızın ağladığını söyleyen bir vaaz vermiş, bazı kilise üyeleri de ona karşı çıkarak fazla ileri gittiğini söylemişlerdi.

Stoneybridge, yalnızca birkaç ay geçtikten sonra tümüyle gerçekdışı bir dünya haline gelmek üzereydi.

İnsanların sürekli gelip gittiği, Yunanistan ya da İtalya'ya yaşamaya gitmiş arkadaşların ya da tüm gece boyunca Chicago'nun mahzenlerinde müzik yapmış ötekilerin hikâyelerinin anlatıldığı dairede sürdükleri yaşam da gerçekdışı bir dünya haline gelmişti. Chicky için gerçeklik; yoğun, hareketli, başarılı bir Manhattan yaşam tarzı olarak uydurduğu tüm bu hayal dünyasıydı.

Stoneybridge'den kimse bir kez bile New York'a gelmedi – birilerinin onu araması ya da yalanları ile acınası aldatmacasını teşhir etmesi gibi bir tehlike yoktu. Onlara gerçeği anlatamazdı ki: Walter'ın katalog çıkarma işini bıraktığını anlatamazdı. Yaşlı çift sürekli hafta sonunda evine anne babasını görmeye gitmesini söyleyip durduğundan iş çok sıkıcıydı.

Chicky bu planda ne terslik olduğunu anlayamıyordu, ama Walter'ı baştan çıkarma büyüsü gibi göründüğü için Walter işini bırakınca anlayışlı bir tavırla başını salladı ve dairedeki masraflarını karşılayabilmek için lokantada mesaiye kaldı.

Walter o günlerde o kadar huzursuzdu ki, en küçük bir şey bile onu rahatsız ediyordu. Chicky'nin her zaman neşeli, sevgi dolu olmasını istiyordu. Bu yüzden Chicky de öyleydi. İçten içe yorgun ve gergin Chicky'ydi, ama bunu hiç göstermiyordu.

Haftalar boyunca eve mektup yazdı ve yarattığı masala gittikçe daha çok inandı. Yaşadığı sanılan hayatın ayrıntıla-

rını bir spiral deftere yazmaya başladı. Bir açık vermek istemiyordu.

Kendisini avutmak için onlara düğününü yazdı. "Walter'la sade bir nikâhla evlendik" diye açıkladı. Bir Fransisken papazı kıymıştı nikâhlarını. İkisi için de harika bir olaydı ve işi resmiyete dökmelerinden iki ailenin de çok memnun olduğunu biliyorlardı. Chicky, Walter'ın anne babasının o sırada yurtdışında olduklarını, bu yüzden nikâha katılamadıklarını, ama kimsenin bundan şikâyetçi olmadığını yazdı.

Bunun doğru olduğuna birçok açıdan kendini de inandırdı. Walter'ın huzursuzlaştığına ve yaşamını değiştireceğine inanmaktan daha kolaydı bu.

Walter ve Chicky için veda zamanı çabucak geldi; başkalarının bunu kaçınılmaz gördüğü aşikârdı. Walter ona ilişkilerinin harika olduğunu, ama bittiğini tatlılıkla anlattı.

Eline bir fırsat geçmişti: Walter'ın çalışabileceği bir bar işleten başka bir arkadaş. Yeni bir ortam. Yeni bir başlangıç. Yeni bir şehir. Hafta sonunda çekip gidecekti.

Bunun Chicky'nin kafasına dank etmesi asırlar aldı.

Başta bunun bir şaka olduğunu sandı. Ya da bir tür test. Göğsünde büyük bir çukur gibi içi boş, gerçekdışı bir duygu vardı ve bu çukur hep daha da büyüyordu.

Bitmiş olamazdı. Yaşadıkları şey bitemezdi. Yalvarıp yakardı; yanlış yaptığı her neyse onu değiştirecekti.

Walter sonsuz bir sabırla bunun kimsenin hatası olmadığına onu ikna etti. Olan şey şuydu: Aşk tomurcuk açtı, aşk öldü. Üzücüydü elbette, bu tür şeyler hep üzücü olurdu. Ama arkadaş kalacaklar ve ileride birlikte geçirdikleri bu döneme tatlı bir anı olarak bakacaklardı.

Birlikte yürüdükleri ve âşık oldukları ıssız kumsallarda yürümek için eve, Stoneybridge'e geri dönmekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

Ama Chicky asla geri dönemezdi.

Bildiği tek şey buydu; hangi yöne dönse değişen bataklıkvari dünyasında tek sağlam gerçekti. Ötekiler onun kalmasını umut etse de o dairede kalamazdı. Oradaki yaşamın dışında da çok az arkadaş edinmişti. Çok içedönüktü; bir arkadaşlığa verebileceği hiçbir hikâyesi, hiçbir görüşü yoktu. İhtiyaç duyduğu tek şey, soru sormayacak ve varsayımlarda bulunmayacak insanların yanında olmaktı.

Chicky'nin bir de işe ihtiyacı vardı.

Çalıştığı lokantada kalamazdı. Oranın sahipleri Chicky'nin işine devam etmesini istiyordu, ama Walter gittikten sonra Chicky artık o semtte kalmak istemiyordu.

Hangi işi yapacağı önemli değildi. Chicky bunu hiç umursamıyordu. Geçimini sağlaması gerekiyordu, o kadar: Kafasını toplayana kadar yaşamasını sağlayacak bir şey.

Walter gidince Chicky uykusuzluk çekmeye başladı.

Denedi, ama uyku bir türlü gelmedi. O harika beş ay boyunca –ve o huzursuz üç ay boyunca– Walter Starr ile paylaştığı odadaki bir iskemlede pinekleyip durdu.

Walter, bunun bir yerde kaldığı en uzun zaman olduğunu söylemişti. Niyetinin onu incitmek olmadığını söylemişti. İrlanda'ya geri dönmesi için ona yalvarmıştı.

Chicky ona gözyaşlarının arasından gülümsemekle yetinmişti.

Yaşayacak ve çalışacak bir yer bulması dört gün sürdü. Lokantanın yanındaki binada çalışan işçilerden biri düşmüş ve kendini toplaması için lokantaya getirilmişti.

Adam, "Hastaneye gidecek kadar kötü değilim" diye yalvarmıştı. "Bayan Cassidy'yi arayabilir misiniz, o ne yapacağını bilir."

Chicky, İrlanda aksanıyla konuşan ve yevmiyesini kaybetmekten korkan adama, "Bayan Cassidy kim?" diye sormuştu.

"Pansiyon Select'i işletir" demişti adam. "İyi bir insandır, kendi halinde yaşar, aranacak tek kişi odur."

Adam haklı çıkmıştı. Bayan Cassidy dizginleri ele aldı.

Ufak tefek, becerikli bir insandı; keskin gözleri ve başının arkasında sımsıkı topuz yaptığı saçları vardı. Zamanını boşa harcamayan biriydi.

Chicky ona hayranlıkla baktı.

Bayan Cassidy yaralanan adamın pansiyona geri götürülmesini sağladı. Yan komşunun hemşire olduğunu, adamın durumu kötüye giderse hemşirenin onu hastaneye götüreceğini söyledi.

Ertesi gün Chicky, Cassidy'nin Pansiyon Select'ini aradı.

Önce yaralanıp lokantaya getirilen adamın sağlığını sordu. Sonra da iş istedi.

Bayan Cassidy, "Neden bana gelmek istiyorsun?" diye sordu.

"Kendi halinde yaşadığınızı, boşboğazlık etmediğinizi söylüyorlar."

Bayan Cassidy, "Bunu yapamayacak kadar meşgulüm" itirafında bulundu.

"Temizlik yapabilirim. Güçlü kuvvetliyimdir ve kolay kolay yorulmam."

Bayan Cassidy, "Kaç yaşındasın?" diye sordu.

"Yarın yirmi bir olacağım."

Yıllar boyu insanları gözlemek ve az konuşmak Bayan Cassidy'ye çabuk karar alma becerisi kazandırmıştı.

"Nice yaşlara" dedi. "Eşyalarını toparlayıp bugün taşın."

Chicky'nin eşyalarını toplaması kolay oldu; sirkin kasabayı onsuz terk etmesinden önceki o mutlu aylarda Walter Starr'ın kız arkadaşı olarak kıpır kıpır gençlerle yaşamış olduğu büyük, geniş daireden küçük bir çantayla çıktı.

Böylece Chicky'nin yeni yaşamı başladı. Pansiyonun en üst katında küçük, neredeyse manastır odası gibi bir yatak

odasında kalıyor; sabah erkenden kalkıp pirinçleri ovuyor, basamakları fırçalıyor ve kahvaltı servisi yapıyordu.

Bayan Cassidy'nin sekiz pansiyoneri vardı, sekizi de İrlandalıydı. Güne kahvaltılık gevrek ve meyveyle başlayan insanlar değillerdi. İnşaatlarda ya da metroda çalışan, öğleyin Chicky'nin hazırlayıp yağlı kâğıda sararak işe giderken yanlarına verdiği jambonlu sandviçe kadar onları tok tutacak domuz pastırması ve yumurtaya ihtiyaç duyan erkeklerdi.

Ayrıca yapılacak yataklar, silinecek pencereler, temizlenecek oturma odası vardı; Chicky, Bayan Cassidy ile alışverişe de gidiyordu. Ucuz et parçalarını terbiye ederek nasıl lezzetli hale getireceğini, en basit yemeğin bile nasıl şölen yemeğine benzetileceğini öğrendi. Masanın üzerinde hep çiçeklerle dolu bir vazo ya da saksı vardı.

Bayan Cassidy akşam yemeğini servis ederken hep düzgün giyiniyordu ve pansiyonerleri de bir şekilde ona uyum sağlamışlardı. Masaya oturmadan önce hepsi yıkanıyor ve gömleklerini değiştiriyordu. Görgü bekliyorsanız, karşılığında görgü alıyordunuz.

Chicky ona her zaman "Bayan Cassidy" dedi. Adını, yaşamöyküsünü, Bay Cassidy'ye ne olduğunu bilmiyordu, bir Bay Cassidy olmuşsa elbette.

Karşılığında Chicky'ye de hiç soru sorulmadı.

Çok huzurlu bir ilişkiydi.

Bayan Cassidy, Chicky'nin yeşil kart almasının ve yeterince İrlandalının iktidara gelmesini sağlamak için şehir konseyinde seçmen kaydı yaptırmasının önemini vurguladı. Bir posta kutusu edinirse kimse nerede yaşadığını ya da işiyle ilgili bilgileri öğrenmeden mektuplaşabileceğini anlattı.

Chicky'yi sosyal yaşama katılma konusunda ikna etmeye çalışmaktan vazgeçmişti. Dünyanın en heyecan verici şehrinde genç bir kadındı. Muazzam fırsatlar vardı önünde. Ama Chicky çok kararlıydı. Bu tür şeyler istemiyordu. Ne pub'lar,

ne Irish pub'lar, ne filanca pansiyonerin iyi koca olacağına dair hikâyeler. Bayan Cassidy mesajı aldı.

Öte yandan Chicky'yi yetişkin eğitimi sınıflarına ve kurslara yönlendirdi. Chicky şahane bir pastacı oldu. Semtteki bir fırın ona tam zamanlı iş önermesine karşın Bayan Cassidy'nin Pansiyon Select'ini bırakmayı hiç aklından geçirmedi.

Chicky'nin harcamaları azdı; paraları birikti. Bayan Cassidy'nin pansiyonundaki işin yanı sıra bir sürü başka işi daha vardı. Chicky vaftiz törenleri, ilk komünyonlar, *bar mitzvah*'lar ve emeklilik partileri için pastalar yaptı.

Her gece Bayan Cassidy ile birlikte masada Select'in pansiyonerlerine ev sahipliği yaptı.

Hâlâ Bayan Cassidy'nin yaşamöyküsü hakkında hiçbir şey bilmiyordu, kendi öyküsü hakkında da asla bir şey sorulmamıştı. Bu yüzden Bayan Cassidy'nin onun ziyaret için Stoneybridge'e gitmesi gerektiğini söylemesi sürpriz oldu.

"Şimdi git, yoksa çok fazla ertelemiş olacaksın. O zaman da gitmek büyük bir olay haline gelecek. Bu yıl kısa süreliğine gidersen durumu çok daha kolaylaştırmış olursun."

Chicky'nin sandığından çok daha kolay oldu gerçekten de.

Stoneybridge'deki ailesine mektup yazıp Walter'ın iş için bir haftalığına Los Angeles'a gitmesi gerektiğini, kendisine bu fırsatı İrlanda'ya giderek değerlendirmesini önerdiğini anlattı. Kısa bir ziyaret için oraya gelmekten çok mutlu olacaktı, buna kimsenin itirazı yoktu herhalde.

Babasının eve bir daha asla geri dönemeyeceğini söylediği günün üzerinden beş yıl geçmişti. O zamandan bu yana her şey değişmişti.

Babası artık farklı bir insandı. Birkaç kez kalp krizi geçirmesi, bırakın dünyayı, bu dünyanın içindeki kendi alanında bile hüküm sürmediğini kavramasına yol açmıştı.

Annesi insanların ne düşüneceğinden eskisi kadar korkmuyordu.

Artık Mikey'nin karısı ve Orla ile Rory'nin annesi olan kız kardeşi Kathleen, ailenin onuruna leke sürmekle ilgili ağır sözlerini unutmuştu.

Şimdi yamaçta oturan deli ve yaşlı çiftçi JP ile evli olan Mary yumuşamıştı.

O'Hara ailesinin onu reddetmesinden dolayı incinmiş olan Brian, kendini işine adamış ve kız kardeşinin döndüğünün pek farkına bile varmamıştı.

Dolayısıyla Chicky'nin ziyareti şaşırtıcı ölçüde sıkıntısız gerçekleşti ve o tarihten sonra her yaz ailesinin sıcak kucağına döndü.

Stoneybridge'e döndüğü zamanlar çevrede kilometrelerce yürür ve komşularla konuşarak Atlantik'in öteki tarafındaki uydurma yaşamını anlatırdı. Oralardan çok az insan ta ABD'ye kadar seyahat ediyordu; Chicky beklenmedik bir ziyaretçi gelmeyeceğini bildiği için güvendeydi. Stoneybridge'den sürpriz bir konuk, olmayan bir daireye gelerek yarattığı hayali asla bozmayacaktı.

Çok geçmeden Chicky de ortamın bir parçası oldu.

Arkadaşı Peggy ile buluşunca triko fabrikasındaki tüm dramları öğreniyordu. Nuala uzun zaman önce Dublin'de yaşamaya gitmişti ve ondan bir daha haber alamamışlardı.

Üç Sheedy kız kardeş ona, "Ancak Chicky'nin kumsalda yürüdüğünü görünce haziran ayının geldiğini anlarız" diyordu.

Chicky, yüzünde beliren kocaman gülümsemenin sıcaklığıyla hepsini kucaklar, onlara ve dinleyen herkese yabancı diyarlarda bir dolu harika şey görmüş olsa da dünya yüzünde Stoneybridge kadar özel bir yer olmadığını söylerdi.

Bu, insanların hoşuna gidiyordu.

Olduğu gibi kalma bilgeliğini gösterdiği için, doğru seçimi yapmış olduğu için Stoneybridge'de övgü almak iyi geliyordu.

Ailesi Walter'ı sordu ve onun başarısı ile popülerliğini

duymaktan memnun oldu. Ona yanlış yaptıklarından dolayı utanç duyuyorlarsa bile, bunu asla söze dökmediler.

Ama sonra her şey değişti.

Yeğenlerinin en büyüğü Orla artık on altı yaşında olmuştu. Ertesi yıl Brigid O'Hara ile Amerika'ya gitmeyi umut ediyordu. Chicky Teyze ve Walter Enişte'nin yanında biraz kalabilir miydi acaba? Onlara hiç mi hiç sorun çıkarmayacaklardı.

Chicky bir an bile tereddüt etmedi.

Orla ile Brigid elbette onlara ziyarete gelebilirlerdi; bundan büyük heyecan duyuyordu. Gelmelerini dört gözle bekliyordu. "Hiçbir sorun olmaz" diye onlara güvence verdi. Bir yandan da için için çalkalanıyordu, ama bunu kimse bilmemeliydi. Soğukkanlı olması gerekiyordu şimdi. Çözümü daha sonra düşünürdü. Şimdi onlara kucak açma ve ziyaretten memnun olma, heyecan duyma zamanıydı.

Orla ve Brigid New York'a geldiklerinde neler yapacaklarını merak ediyordu.

"Walter Enişteniz sizi Kennedy'de karşılar, eve gelip biraz dinlendikten sonra sizi hemen Manhattan çevresinde tekneyle Circle Line Tur'a çıkarırım, böylece şehirle ilgili izlenim edinmiş olursunuz. Sonra başka bir gün Ellis Adası'na ve Çin Mahallesi'ne gideriz. Harika zaman geçireceğiz."

Chicky ellerini birbirine vurup ballandıra ballandıra anlatırken aslında aklındaki tek şey bu ziyaretin gerçekleşmesiyle ilgili görüntülerdi. Asla sahip olmadıkları kızlarını şımarttıkça şımartırken pişmanlık ve acıyla gülen nazik, babacan Walter Enişte'yi görebiliyordu. New York'taki kısacık birkaç aydan sonra onu terk ederek dev Amerika kıtasında batıya doğru yola çıkan aynı Walter.

Olayın şoku artık geçmişti ve Walter'la geçirdiği zamanın gerçek anısı belirsizleşiyordu. Zihninde oraya çok nadiren dönüyordu zaten. Bununla birlikte sahte hayat ile hayali varoluş kristal gibi keskin ve netti.

Onun hayatta kalmasını sağlayan bu hayat olmuştu. Stoneybridge'deki herkesin yanıldığının kanıtlandığını ve kendisinin, Chicky'nin, henüz yirmi yaşındayken onların hepsinden iyi karar verdiğini bilmeleri. New York'ta mutlu bir evliliği ve faal, başarılı bir yaşamı olduğunu bilmeleri. Walter'ın onu terk ettiğini ve Chicky'nin Bayan Cassidy'nin yanında yerleri sildiğini, banyo temizlediğini ve yemek servisi yaptığını, kuruşunu hesap edip para biriktirdiğini ve her yıl İrlanda'ya bir haftalığına gelmek dışında hiç tatil yapmadığını bilmeleri gerekmiyordu.

Onun ödülü de bu uydurma yaşam olmuştu.

Bu yaşamı Orla ve arkadaşı Brigid için nasıl yeniden yaratacaktı? Yıllar boyu dikkatle kurduğu yapının maskesi tamamen düşecek miydi? Ama şimdi bunun için kaygılanmayacak, tatilini berbat etmesine izin vermeyecekti. Daha sonra düşünürdü.

New York'taki yaşamına geri dönünce de aklına tatmin edici fikirler gelmedi. Stoneybridge'de kimsenin hayal etmediği bir hayattı bu. Chicky, Orla ve kızıl saçlı O'Hara'lar kabilesinden arkadaşı Brigid sorununa nasıl bir çözüm bulabileceğini bilmiyordu. Çok can sıkıcıydı. Neden öteki birçok İrlandalı genç gibi bu kız da Avustralya'yı seçmiyordu ki? Neden ille de New York olması gerekiyordu?

Chicky, Bayan Cassidy'nin Pansiyon Select'ine dönünce, çok uzun zamandır aralarında var olan yasayı çiğnedi.

"Bir sorunum var" dedi sadece.

Bayan Cassidy, "Sorunlardan yemekten sonra söz ederiz" cevabını verdi.

Bayan Cassidy porto şarabı dediği içkiden birer bardak koydu, Chicky de ona daha önce hiç anlatmamış olduğu hikâyesini anlattı. Ta en başından başlayarak anlattı. Tüm oyunun sona erdiğini açıkladıkça aldatmacanın tüm katmanları ve aradaki ince zarları da tek tek soyuldu: Walter

Enişte'nin varlığına inanan ailesi gelip onunla tanışmak istiyordu.

Bayan Cassidy yavaşça, "Bence Walter öldü" dedi.

"Ne?"

"Bence Long Island otoyolunda zincirleme bir trafik kazasında öldü, cesetleri teşhis etmek zor oldu."

"İşe yaramaz."

"Böyle şeyler her gün olur, Chicky."

Her zaman olduğu gibi Bayan Cassidy haklıydı.

İşe yaradı.

Korkunç bir trajedi, otoyol çılgınlığı, sönmüş bir yaşam. Stoneybridge'dekiler Chicky için çok kaygılandılar. Cenaze için New York'a gelmek istediler, ama Chicky onlara törenin fazlasıyla aile arasında olacağını söyledi. Walter böyle isterdi.

Annesi telefonda ağladı.

"Chicky, ona karşı çok haşin davrandık. Tanrı bizi affetsin."

"Eminim affetmiştir, uzun yıllar önce." Chicky sakindi.

Babası, "En iyi olan neyse onu yapmaya çalıştık" dedi. "İnsan karakterinden anladığımızı sanmıştık, ama şimdi ona yanıldığımızı söylemek için çok geç."

"İnan bana, o anlıyordu."

"Ama ailesine taziye kartı yazsak olur mu?"

"Ben sizin taziyelerinizi çoktan ilettim baba."

"Zavallı insanlar. Kalpleri kırılmış olmalı."

"Çok olumlu yaklaştılar. Walter iyi bir yaşam sürdü, böyle dediler."

Gazeteye ilan vermek gerekip gerekmediğini öğrenmek istediler. Ama yok. Chicky kederle başa çıkma yolunun şimdiye kadar orada sürdürdüğü yaşamın üstüne bir perde çekmek olduğunu söyledi. Onun için yapabilecekleri en iyi şey, Walter'ı sevgiyle anmak ve yaraları iyileşene kadar onu ken-

di haline bırakmaktı. Bir sonraki yaz her zamanki gibi oraya gelecekti.

Yaşamına devam etmeliydi.

Memlekette onun mektuplarını okuyanlar için çok gizemli bir durumdu. Belki de keder sinirlerini bozmuştu. Zaten yaşarken Walter Starr hakkında çok yanılmışlardı. Belki ölümünde ona saygı göstermeliydiler. Chicky'nin arkadaşları şimdi onun yalnızlığa ihtiyaç duymasını anlıyorlardı. Chicky ailesinin de bunu anlamasını umut ediyordu.

Oraya gelip Seventh Avenue'daki dairelerini ziyaret etmek isteyen Orla ile Brigid perişan oldular.

Onları havalimanında kollarını açarak karşılayacak bir Walter Enişte olmayacaktı, üstüne üstlük tatil falan da olmayacaktı. Artık Chicky Teyze'nin onları Manhattan Adası çevresinde Circle Line Turu'na çıkarması ihtimali yoktu. Belli ki teyzeleri yeni bir yaşama başlıyordu.

Zaten New York'a gitmelerine izin verilmesi konusunda şansları kalmamıştı. "Bu kadar talihsiz bir zamanlama daha olabilir mi?" diye merak ettiler.

Memlekettekiler onunla teması sürdürdüler ve tüm yerel haberleri verdiler. O'Hara'lar kafayı üşütmüştü ve yazlık evler yapmak için Stoneybridge çevresindeki arazileri satın alıyorlardı. Yaşlı Bayan Sheedy'lerden ikisi kışın zatürree yüzünden bu dünyadan göçüp gitmişti. Zatürreeye yaşlıların dostu denirdi; nefes alamayanların yaşamını huzurlu bir şekilde sona erdirirdi.

Bayan Queenie Sheedy hâlâ oradaydı; elbette eksantrik ve kendi küçük dünyasında yaşayan bir kadın. Taş Ev üstüne yıkıldı yıkılacaktı. Faturalarını ancak ödeyecek kadar parası varmış gibi göründüğünü söylediler. Herkes yamaçtaki büyük evi satmak zorunda kalacağını düşünüyordu.

Chicky bütün bunları başka bir gezegenden gelen haber-

lermiş gibi okudu. Gene de sonraki yaz İrlanda uçağına bilet ayırdı. Bu kez daha ağırbaşlı giysiler getirmişti. Ailesinin hoşuna gidecek resmi yas kıyafetleri değil, ama sarı ve kırmızısı daha az parlak etekler ve tişörtler ile gri ve koyu renk bluzlar. Bir de aynı sağlam yürüyüş ayakkabıları.

Stoneybridge çevresindeki kumsal ve kayalıklarda, korulukta ve O'Hara'ların Stoneybridge'deki sert, rüzgârlı Atlantik kıyısı ikliminden çok, daha ılıman, daha sıcak bir iklime çok daha uygun, siyah demir dökümleri ve açık teraslarıyla Hispanik tarzı ev planlarını yaptığı inşaat yerlerinin çevresinde günde yirmi kilometre kadar yürümüş olmalıydı.

Bu yürüyüşlerden birinde iki kız kardeşi yanında olmayınca yalnız ve kırılgan görünen Bayan Queenie Sheedy ile karşılaştı. Birbirlerine kayıplarından dolayı taziyelerini iilettiler.

Bayan Queenie, "Oradaki hayatın nihayete erdiğine ve zavallı sevgili kocan Tanrısına kavuştuğuna göre, artık buraya geri dönecek misin?" diye sordu.

"Sanmıyorum Bayan Queenie. Artık buraya uyum sağlayamam. Ailemle birlikte oturacak yaşı çoktan geçtim."

"Anlıyorum canım, her şey farz edildiğinden farklı tekâmül etti, değil mi? Her daim senin gelip bu evde yaşamanı umut etmişimdir. Benim hayalim de buydu."

Her şey böyle başladı.

Yamaçtaki büyük evi –çocukken ot bürümüş bahçesinde oynadığı, yüzmeye gittiğinde denizden başını kaldırıp baktığı, arkadaşı Nuala'nın orada sevgili Sheedy kız kardeşlerin yanında çalıştığı Taş Ev'i– satın almak gibi çılgın mı çılgın bir düşünce.

Olabilirdi. Walter yaşayacaklarımızın kendi elimizde olduğunu söylerdi hep.

Bayan Cassidy hep "Neden biz değil de başkası?" demez miydi?

Bayan Queenie, bunun kızarmış ekmekten bu yana en iyi fikir olduğunu söyledi.

Chicky, "Başkalarının araziye verebileceği parayı ben size ödeyemem" dedi.

Bayan Queenie, "Bu yaşta parayı ne yapayım ki?" diye sordu.

Chicky, "Ben buradan gideli uzun zaman oldu" cevabını verdi.

"Ama geri döneceksin, buralarda yürümeye bayılıyorsun, sana kuvvet veriyor. Burada öyle bir ışık var ki, her saat sema farklı görünüyor. Bütün o seneler boyunca sana çok iyi muamele eden kocan olmadan New York'ta ziyadesiyle yalnız olacaksın; her şeyin sana onu hatırlattığı yerde kalmak istemezsin. İstersen şimdi evine dön, ben de alt kattaki kahvaltı odasına taşınayım. Eski püskü merdiveni rahat çıkamıyorum zaten."

"Öyle şey olmaz, Bayan Queenie. Burası sizin eviniz. Ben bunların hiçbirini alamam ki. Ayrıca böyle büyük bir evi tek başıma ne yapacağım?"

"Otel yaparsın, olmaz mı?" Bayan Queenie'ye göre durum çok açıktı. "Şu O'Hara'lar senelerdir burayı benden satın almaya çalışıyorlar. Evi yıkacaklar. Ben bunu istemiyorum. Otele dönüştürmene yardımcı olurum."

"Otel mi? Gerçekten mi? Otel mi çalıştıracağım?"

"Hususi bir yer haline getirirsin, senin gibi kişiler için hususi bir yer."

"Benim gibi kimse yok, kimse benim kadar tuhaf ve karmaşık değil."

"Çok hayret edeceksin Chicky. Böyle o kadar çok insan var ki. Ben de bu dünyada uzun süre kalmayacağım zaten. Çok yakında kilise bahçesindeki kız kardeşlerimin yanına giderim herhalde. Yani yapıp yapmama meselesini şimdi nihayete erdirmen lazım hakikaten, o vakit Taş Ev'i tek-

rar güzelleştirmek için neler yapacağımızı planlayabiliriz."

Chicky'nin dili tutuldu.

"Görüyorsun, ben göçüp gitmeden evvel buraya gelirsen çok güzel olacak. Planlamanın bir parçası olmayı çok istiyorum" diye yalvardı Queenie. Taş Ev'in mutfak masasına oturup bu konuyu ciddi ciddi konuştular.

Chicky New York'a döndüğünde Bayan Cassidy planları dinleyip onaylayarak başını salladı.

"Gerçekten yapabileceğimi düşünüyor musunuz?"

"Seni özleyeceğim, ama bunun seni başarıya ulaştıracağını biliyorsun."

"Beni görmeye gelir misiniz? Gelip otelimde kalır mısınız?"

"Evet, kışın bir haftalığına gelirim. İrlanda'nın kırsal kesimini kışın severim; gürültü ve şov dolu, insanların para saçtığı mevsimde değil."

Bayan Cassidy asla tatile çıkmamıştı. Hangi dağda kurt öldü dedirtecek bir durum olurdu gelmesi.

"Herhalde Queenie henüz hayattayken gitmem iyi olur."

"Mümkün olan en kısa zamanda otelini kurup işletmeye başlamalısın." Bayan Cassidy aylaklıktan nefret ederdi.

"Bütün bunları insanlara... nasıl açıklayacağım?"

"Biliyorsun ki insanlar sanıldığı kadar çok açıklama yapmak zorunda değildir. Orayı Walter'ın sana bıraktığı parayla satın aldığını söylersin, o kadar. Kaldı ki bu da doğru."

"Nasıl doğru olabilir ki?"

"New York'a Walter yüzünden geldin. Ayrıca o seni terk ettiği için bu parayı kazanıp biriktirdin. Bir açıdan bu parayı gerçekten de o bıraktı sana. Ben burada bir yalan görmüyorum." Bayan Cassidy bu konudan bir daha asla söz etmeyecekleri anlamına gelen bir ifade takındı.

Sonraki haftalarda Chicky tasarruflarını bir İrlanda bankasına aktardı. Bankalar ve avukatlarla bitmek bilmeyen gö-

rüşmeler yaptı. Yapılması gereken inşaat başvuruları, bağlantı kurulması gereken kazıcılar, danışılması gereken otel yönetmelikleri, dikkate alınması gereken vergi kanunları vardı. Otelin açılışını ilan etmeden önce bu kadar çok şeyle uğraşmak gerektiğine eskiden asla inanmazdı. Kendisi de Bayan Queenie de ortak planlarından kimseye söz etmediler.

En sonunda her şey hazırmış gibi geldi onlara.

Akşam yemeğinden sonra masayı toplarlarken Chicky, Bayan Cassidy'ye, "Artık daha fazla erteleyemem" dedi.

"Kalbim kan ağlıyor, ama yarın gitsen iyi olur."

"Yarın mı?"

"Bayan Queenie daha fazla bekleyemez, sen de bir gün ailene söylemek zorundasın. Birileri dedikodusunu etmeden sen söyle. Böylesi daha iyi olur."

"Ama bir günde nasıl gitme hazırlığı yapabilirim? Yani eşyalarımı toplamam, vedalaşmam..."

"Yirmi dakikada toplanırsın. Fazla eşyan yok sayılır. Bu evdeki erkekler de kocaman duygusal vedalaşma nutukları konusunda pek iyi değillerdir, bizzat benden daha iyi değillerdir."

"Bunu yapmak yarı delilik, Bayan Cassidy."

"Hayır, Chicky, yapmamak yarı delilik olur. Fırsatları değerlendirme konusunda hep başarılı oldun."

"Walter Starr'ın peşinden gitmeme fırsatını yakalamış olsaydım belki daha iyi bir noktada olurdum." Chicky'nin sesi pişmanlık doluydu.

"Ha öyle mi? Triko fabrikasında terfi ederdin. Deli bir çiftçiyle evlenir, sekiz çocuğun olur, onlara iş bulmaya çalışırdın. Yok, bence harika kararlar vermişsin. Bir karar verdin, iş için benimle bağlantı kurdun ve bu durum yirmi yıldır iyi bir hüküm olduğunu kanıtladı, öyle değil mi? New York'a gelmekle iyi ettin, şimdi de geldiğin yerdeki en büyük evi almak üzere geri dönüyorsun. Bu kariyer yolunda ben pek bir yanlış görmüyorum."

Chicky, "Sizi seviyorum Bayan Cassidy" dedi.

Bayan Cassidy, "Böyle konuşmaya başlayacaksan Keltlerin sis ve alacakaranlığına geri dönüyor olman iyi olmuş" karşılığını verdi, ama yüzü her zamankinden çok daha yumuşaktı.

Chicky planlarını anlatırken Ryan ailesi ağızları beş karış açık onu dinledi.

Chicky temelli eve mi dönüyor? Sheedy'lerin evini mi satın alıyor? Yaz kış açık olacak bir otel mi kuruyor? Hepsinin asıl tepkisi tam bir inanmazlık oldu.

Bu fikre hiç tereddütsüz bayılan tek kişi erkek kardeşi Brian'dı.

Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, "Bu durum O'Hara'ların havasını söndürür" dedi. "Yıllardır kafayı oraya takmış durumdalar. Evi yıkıp yerine altı tane lüks ev yapmak istiyorlar."

Chicky, "Bayan Queenie'nin de istemediği işte bu!" diyerek kardeşine hak verdi.

Brian, "Durumu öğrendiklerinde yanlarında olmak isterim" dedi. O'Hara'ların onu kızlarına layık görmemelerini asla unutamamıştı. Brian sık sık keyifle o kızın O'Hara parasını at yarışlarında bol bol harcamayı başaran bir adamla evlendiğini söylerdi.

Annesi, Chicky'nin hem de ertesi gün Bayan Queenie'nin yanına taşınacağını duyunca kulaklarına inanamadı.

Chicky, "Ama onarım alanında olmam gerekiyor" diye açıkladı. "Ayrıca orada Bayan Queenie'ye ara sıra bir fincan çay verecek birinin olması da fena olmaz."

Kathleen, "Bir kâse lapa ya da bir paket bisküvi de göz çıkarmaz hani" dedi. "Mikey bir süre önce onun böğürtlen topladığını görmüş. Bunlar bedava demiş ona."

"Orayı satın aldığına emin misin, Chicky?" Babası her zaman olduğu gibi kaygılıydı. "Nuala gibi hizmetçi olarak ama

her şeyini sana bırakacağı vaadiyle oraya gitmiyorsun, değil mi?"

Chicky anne babasının ellerini okşayarak evin kendisinin olduğuna ikna etti.

Tüm ailesi yavaş yavaş bu otelin gerçekten de kurulacağını kavramaya başladılar. Ortaya koydukları her itirazı Chicky çoktan düşünmüş oluyordu. New York'ta geçirdiği yıllar onu bir iş kadınına dönüştürmüştü. Chicky'yi azımsamamayı geçmiş öğretmişti onlara. Aynı hatayı ikinci kez yapmayacaklardı.

Chicky'nin ailesi Walter için bir ayin daha düzenledi, çünkü birincisinde Chicky'nin orada olmadığını söylediler. Chicky, Stoneybridge'deki küçük kilisede oturup yukarılarda bir yerlerde gerçekten de gözleyip dinleyen bir tanrı olup olmadığını merak etti.

Ona pek varmış gibi gelmedi.

Ama zaten oradaki herkes var olduğunu düşünüyor gibiydi. Walter Starr'ın ruhunun huzur içinde olması için okunan dualara tüm topluluk katıldı. Bütün bunların olduğunu bilseydi Walter da gülüp geçer miydi? Bir zamanlar bir tatil aşkı yaşadığı bir İrlanda sahil kasabasındaki bu insanların boş inançları onu şaşırtır mıydı yoksa?

Artık oraya geri döndüğüne göre Chicky tekrar kiliseye katılması gerektiğini biliyordu. Kolay olacaktı; Bayan Cassidy New York'ta her pazar sabahı ayine giderdi. Üzerine hiç konuşmadıkları şeylerden biriydi bu da.

Vaftiz edildiği, ilk komünyonunu ve konfirmasyonunu yaptığı; kız kardeşlerinin evlendiği ve insanların hiç ölmemiş bir insanın ruhunu huzura kavuşturmak için dua ettiği kiliseyi inceledi. Her şey o kadar tuhaftı ki.

Bu duaların bir yerlerde birilerine bir iyilik getirmesini umut etti yine de.

Aralarında dikkatle yürünmesi gereken bir dizi mayın tarlası vardı. Chicky'nin etrafta pansiyon işletmekte olanları ya da yazlık evlerini kiraya verenleri sinirlendirmemek için önlemler alması gerekiyordu. Yaptığı şeyin bölge için tamamen yeni bir şey yaratmak olduğunu, işlerini ellerinden alacak bir yer açmadığını açıklayan durmak bilmez bir diplomasi saldırısına girişti.

Kırsal kesime yayılmış birçok içkili mekânı ziyaret ederek onlara planlarını anlattı. Müşterileri Stoneybridge çevresindeki kayalık ve tepelerde tur planlamak isteyeceklerdi. Kendisi onlara gerçek İrlanda'yı görmelerini, öğle yemeklerini tüm geleneksel bar, pub ve hanlarda yemelerini önerecekti. Yani çorba ve basit yiyecekler sunuyorlarsa bunlardan haberdar olmak ve müşterilerini onlara göndermek isterdi.

O'Hara'lara ya da inşaat alanındaki rakiplerine ayrıcalık tanımak istemediğinden inşaatçıları ülkenin başka bir bölgesinden seçti. Birini ötekine tercih etmekten çok daha kolaydı bu. Malzeme alımı konusunda da aynı şeyi yaptı. Yalnızca tek bir yeri tercih ederken görülürse hemen alınabilecek kişiler olabilirdi.

Chicky, projesinden herkesin bir şekilde yararlanmasını sağladı. Başkalarını yanına çekme konusunda çok başarılıydı.

Asıl olay, mimarları inşaat alanına getirip götürmek ve işçileri alana sokmaktı. Bir yöneticiye ihtiyacı olacaktı, ama henüz değil. Binada kalacak ve yemek işinde ona yardımcı olacak birine de ihtiyacı vardı, ama bu da bekleyebilirdi.

Chicky bu iş için gözünü yeğeni Orla'ya dikmişti. Kız hızlı ve akıllıydı. Stoneybridge'i ve buranın sunduğu yaşamı seviyordu. Enerjik ve sporcuydu, rüzgâr sörfüne ve dağcılığa meraklıydı. Dublin'de bir bilgisayar kursuna gitmiş, pazarlama alanında diploma almıştı. Chicky ona yemek pişirmeyi öğretebilirdi. Orla canlı bir kızdı ve insanlarla iyi anlaşıyordu. Taş Ev için doğuştan uygundu. Sinir bozucu ama kız başka

kurslara katılmak için Londra'ya gitmek istiyordu aslında. Hiçbir açıklama yapmadan çekti gitti. Chicky artık gençler için durumun kendi zamanından çok daha kolay olduğunu düşündü. Orla izin ya da ailesinden onay istemek zorunda değildi. Onun bir yetişkin olduğu ve başkalarının onun yaşamı üzerinde söz söyleme hakkının olmadığı varsayılıyordu.

İnşaat işleri sürdü de sürdü. Dokuz yatak odası, bir büyük mutfak ve tüm konukların birlikte yemek yiyecekleri bir yemek salonu olacaktı. Chicky her gün ovulması gereken ama otantik olan koskocaman eski tip bir masa buldu. Şık maun masa ve masa servisleri ya da kalın İrlanda keten masa örtülerine yer yoktu orada. Her şey hakiki olmalıydı.

Bölgedeki bir marangoza on dört sandalye yaptırttı, başka birine de porselenleri koyacağı eski bir şifonyeri onarttı. Bayan Queenie ile birlikte bölgedeki açık artırmalara ve indirimli satışlara giderek en uygun bardak, tabak ve kâseleri buldular.

Sheedy'lerin evindeki bazı eski eski halıları onarabilecek ve küçük antika sehpaların üzerindeki yıpranmış derileri değiştirebilecek insanlarla tanıştılar.

Bayan Queenie'nin en sevdiği kısım buydu. Tüm bu harika hazinelerin restore edilmesinin bir mucize olduğunu defalarca söyleyip durdu. Kız kardeşleri bu olanları görünce o kadar memnun olacaklardı ki. Bayan Queenie, kız kardeşlerinin Taş Ev'de olan biten tüm ayrıntıyı bildiklerine ve her şeyi beğenerek izlediklerine inanıyordu. Onun, kız kardeşlerini mutluluk dolu bir yere kurulup otelin açılmasını beklerken ve Stoneybridge'deki gidiş gelişleri kontrol ederken hayal etmesi insana dokunuyordu.

Bayan Queenie'nin aynı zamanda, Walter Starr'ın cennette iki Bayan Sheedy ile birlikte, cesur, kararlı dul eşinin yaptığı her gelişmeye sevineceğini varsayması da biraz sinir bozucuydu.

Chicky, konuyla ilgili her şeyi önceden bilsinler diye her hafta ailesine planlarını anlatmaya özen gösterdi. Plan başvurularının onaylandığını, kendi sebzelerini yetiştirmek üzere duvarla çevrilmiş bir bahçe ve tüm evi kapsayan mazotlu merkezi ısıtma sisteminin planlandığını önceden bilmek onlara büyük bir statü veriyordu.

Chicky'nin muhtemelen profesyonel bir tasarımcıya da ihtiyacı olacaktı. Kendisi ve Bayan Queenie otelin nasıl bir yer olması gerektiğini biliyor olsalar da, müşterileri farkı anlayan insanlar olacaktı, onlardan iyi para alacaklardı, dolayısıyla oteli de doğru dürüst yapmaları gerekiyordu. Chicky'nin şık olduğunu sandığı bir şey pekâlâ üçüncü sınıf görülebilirdi.

Dergilerdeki tüm otellere ve kır evlerine bakmış olmasına karşın doğru görüntüyü yakalama konusunda çok az pratik deneyimi vardı. Bayan Cassidy'nin Pansiyon Select'i stil konusunda gerçek bir eğitim alanı olmamıştı.

Önünde yapılacak birçok iş vardı: Bir web sitesi açmak ve rezervasyonları online almak zorundaydı; onun için hâlâ dağlar kadar uzak bir dünya. Londra'dan dönecek olursa Orla'nın sağ kolu olacağı yer burasıydı. Chicky ona iki kez telefon etmişti, ama kız dalgın bir havayla konuşmuş ve çekimser kalmıştı. Chicky'nin kız kardeşi Kathleen, Orla'nın kafasında kırk tilki dolaştığını, bu konuda onunla konuşmanın bir yararı olmayacağını söyledi.

Kathleen üzüntüyle, "Senden bile daha dik başlı" dedi, "anla artık."

Chicky güldü. "Sonuçta nasıl aklı başında biri oldum çıktım ama."

"Otel henüz işlemeye başlamadı." Kathleen'in sesi kasvet doluydu. "Orayı açtığında ne kadar aklı başında olduğunu göreceğiz."

Otelin açılacağına ve büyük başarı sağlayacağına yalnızca New York'taki Bayan Cassidy ve Bayan Queenie inanı-

yordu. Diğerleri onun suyuna gidiyor ve otelin başarılı olacağını umut ediyorlardı, ama yazın uzun geçmesini ve İrlanda futbol takımının Dünya Kupası'nda başarılı olmasını umut ettikleri gibi.

Bazen Chicky gece kayalıklarda yürüyüşe çıkıyor ve Atlantik Okyanusu'na doğru bakıyordu. Bu ona hep güç vermişti.

İnsanların küçük, dayanıksız botlara binip onları neyin beklediğini bilmeden bu çırpıntılı denize açılacak kadar cesaretleri vardı. Kendisinin de bir otel kurması o kadar da zor olmazdı herhalde, değil mi? Sonrasında Bayan Queenie'nin onu beklediği eve geri döner ve koca bir bardak sıcak çikolata yapardı. Bayan Queenie genç kızlığından beri, kız kardeşleriyle birlikte bir topun peşinden koştuğu ve evlenecek havalı gençler bulmayı umduğu günlerden beri bu kadar mutlu olmadığını söylerdi.

Chicky de onun elini okşar ve bu otelin kasabanın gözbebeği olacağını söylerdi. Buna da inanırdı. Tüm kaygıları yok olurdu. Sert rüzgârlarda yürüyüş yapmaktan mı, insanı rahatlatan sıcak çikolatadan mı, Bayan Queenie'nin umutlu yüzünden mi, yoksa bu üçünün bileşiminden mi nedir, Chicky her gece kesintisiz, huzurlu bir uyku çekiyordu.

Her şeye hazır olarak uyanırdı, böyle olması da iyiydi, çünkü gelecek aylarda hazır olması gereken çok fazla şey vardı.

Rigger

Rigger babasını hiç tanımadı – babasının adı ağza alınmazdı. Annesi Nuala'yı tanıması da zordu. Birincisi, çok çalışıyordu, bir de Batı İrlanda'da Stoneybridge adlı küçük bir yerdeki yaşamından pek söz etmezdi. Rigger onun Bayan Sheedy'ler denilen üç yaşlı bayanın yanında büyük bir evin hizmetçiliğini yaptığını biliyordu, ama annesi bundan da, memleketteki ailesinden de hiç söz etmek istemezdi.

"Çok da umurumdaydı" diyerek omuz silkti. Yetişkinleri anlamak imkânsızdı zaten.

Nuala'nın hiçbir zaman kendisine ait bir şeyi olmamıştı. Ailenin en küçüğü oydu, dolayısıyla giydiği giysiler önceden başkalarının üzerinden geçmiş oluyordu. Lüks şeyler için hiç para yoktu, ilk komünyon giysisi için bile. On beş yaşına geldiğinde ona Taş Ev'deki Bayan Sheedy'lerin yanındaki işi buldular. Onlar çok hoş kadınlardı; hepsi hanımefendiydi.

Ağır işti: Ovulacak taş zeminler ve tahta masalar, cilalanacak eski mobilyalar. İçinde küçük bir demir yatak olan çok küçük bir odası vardı. Ama ona aitti, evde buna bile sahip değildi. Bayan Sheedy'lerin beş parası yoktu, bu yüzden rutubetle ve akan yerlerle epeyce mücadele ediyordu; eve doğru dürüst bir ısıtma sistemi ya da iyi bir dış boya yaptıracak para da yoktu, her ikisinin de mutlaka yapılması gerekiyordu. Ev sahipleri çok az yemek yiyordu, ama Nuala buna alışmıştı. Masada küçük serçeler gibiydiler.

Her birine peçete halkası takılmış peçeteler olmadan masaya oturmadıklarından ve yemek saatini ilan etmek için küçük bir çanı çaldıklarından Nuala onlara hayretle bakardı. Bir tiyatro oyunundaydı sanki.

Bazen Bayan Queenie, Nuala'ya erkek arkadaşı olup olmadığını sorardı, ama öteki kız kardeşler bu hizmetçiyle konuşmaya uygun bir konu değilmiş gibi cık cık yaparlardı.

Konuşulacak pek bir şey de yoktu zaten. Stoneybridge'de arkadaş olabileceği çok az erkek vardı. Erkek kardeşlerinin tanıdığı oğlanların hepsi iş bulmak için ya İngiltere'ye ya da Amerika'ya gitmişti. Nuala da, ne O'Hara'ların ne de oradaki büyük ailelerin nazarında makbul kabul edilirdi. Yazın gelenler arasında tıpkı Chicky gibi ona âşık olacak ve hizmetçilik yapmasına aldırmayacak birini bulabileceğini umut etti.

Drew adlı bir yazlıkçıyla gerçekten tanıştı da. Andrew'ın kısaltmasıydı bu ad. Drew, O'Hara'ların arkadaşıydı, hep birlikte kumsalda bir topun peşinden koşuyorlardı. Nuala oturup şık bikiniler giymiş kızları seyretti. Kasabaya inip böyle şeyler, güzel renkli sepetler ve renkli havlular almak harika bir şey olmalıydı.

Drew onun yanına gelip oyuna katılıp katılmayacağını sordu. Bir hafta sonra Nuala ona âşık olmuştu. İki hafta sonra sevgili oldular. Her şey o kadar doğal ve normaldi ki, Nuala okuldayken öteki kızlarla birlikte bu konuda neden bu kadar çok kıkırdamış olduğunu kavrayamıyordu. Drew onu tapacak kadar çok sevdiğini ve Dublin'e dönünce her gün mektup yazacağını söyledi.

Bir kez yazarak büyülü bir yaz geçirdiğini ve onu asla unutmayacağını söyledi. Zarfta adres yoktu. Nuala, O'Hara'lara onu nasıl bulacağını soramazdı. Âdet kanamasının geciktiğini ve muhtemelen hamile olduğunu anladığı zaman bile.

Bunun doğru olduğu ortaya çıkınca ne yapması gerektiği konusunda tam bir şaşkınlık içinde kaldı. Annesinin kalbi kı-

rılacaktı. Nuala daha önce kendini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti.

Bayan Sheedy'lere anlatmaya karar verdi.

Hikâyesine başlamadan önce hap kadar yemek yedikleri akşam masasını kaldırıp bulaşıkları yıkamayı bekledi. Gözünü mutfağın taş zemininden ayırmadı ki olan biteni anlatırken onların gözlerine bakmak zorunda kalmasın.

Sheedy kardeşler duyduklarından şok oldular. Nuala onların çatısının altında yaşarken böyle bir şeyin olmasının yarattığı dehşeti ifade edecek söz bulamadılar.

Bayan Queenie gözlerinde yaşlarla, "Peki ne yapacaksın?" diye sordu.

Bayan Jessica ile Bayan Beatrice daha az sempati gösterdiler, ama bir çözüm bulma konusunda aynı ölçüde becerisiz kaldılar.

Nuala onların ne yapacaklarını umuyordu ki? Bebeği orada büyütmesini isteyebileceklerini mi? Evin içinde bir çocuk olmasının onları tekrar gençleştireceğini söylemelerini mi?

Yo, Nuala bu kadarını umut etmemişti, ama bütün bunların sonucunda dünyanın başına yıkılmayacağına dair küçük bir güvence, topluiğne başı kadar bir umut hayal etmişti.

Kız kardeşler bu konuyu araştıracaklarını söylediler. Bebek doğana ve evlatlık verilene kadar kalabileceği bir yer olduğunu duymuşlardı.

Nuala, "Hayır, bebeğimi kimseye vermeyeceğim" dedi.

Bayan Queenie, "Ama bebeğe bakamazsın ki Nuala" diye açıkladı.

"Burada bana verdiğiniz oda ve yatak dışında kendime ait bir şeyim hiç olmadı."

Kız kardeşler birbirlerine baktılar. Kız omuzlarına nasıl bir yük aldığını anlamamakta direniyordu. Sorumluluk, kopacak yaygara, çıkacak rezalet.

Nuala, "1990'lardayız" dedi, "Ortaçağ'da değil."

Bayan Queenie, "Evet de, Peder Johnson hâlâ Peder Johnson" cevabını verdi.

Bayan Jessica tereddütle, "Bahsini ettiğimiz genç adam belki de?.." diye söze başladı.

Miss Beatrice, "O'Hara'ların ahbabıysa şerefli bir insan gibi davranacak, görevini yapacaktır" diyerek onunla hemfikir oldu.

"Hayır, yapmaz. Vedalaşmak için yazdı; 'Büyülü bir yazdı' dedi."

"Muhakkak öyleydi canım" diye sevecenlikle kıkırdadı Bayan Queenie; ötekilerin onaylamayan bakışlarını fark etmemişti bile.

Nuala, "Aileme bunu anlatamam" dedi.

"O halde en kısa vakitte seni Dublin'e göndereceğiz. Orada ne yapacaklarını biliyorlardır." Bayan Jessica onu evinden sepetlemeye bakıyordu.

"Araştırmayı ben yapacağım." Dublin'de bağlantıları olan kız kardeş, Bayan Beatrice'ti.

Nuala'nın ağabeyi Nasey çoktan Dublin'e gitmiş, orada yaşıyordu. Ailedeki kara koyun oydu; iç çekerek onun çok suskun olduğunu, etliye sütlüye karışmadığını söylerlerdi hep. Bir kasapta çalışıyordu ve az çok oraya yerleşmiş sayılırdı.

Kendi başına oturan bir bekârdı, ama Nuala'nın sırtını yaslayacağı kişi o olamazdı. Evden ayrılalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, Nuala'yı ne tanır ne de umursardı. Acil durumlar için Nuala'nın elinde adresi vardı, ama ağabeyini aramayacaktı.

Sheedy kardeşler Nuala'ya kalacak bir yer buldular. Birkaç hamile kızın daha kaldığı bir pansiyondu burası.

Çoğu süpermarketlerde ya da temizlik şirketlerinde çalışıyordu. Nuala ağır işe alışıktı ve Taş Ev'de yaptığı zor işlerle kıyasladığında Dublin'deki temizlik işi ona çok kolay geldi.

Başkalarının tavsiyesiyle işler buldu. İnsanlar birbirlerine onun çok terbiyeli olduğunu, her tür işi yapabildiğini söylediler. Bebek doğduğunda birlikte oturabilecekleri bir oda tutacak kadar para biriktirmişti.

Memleketteki ailesine mektup yazarak Dublin'i ve yanında çalıştığı insanları anlattı, ama doğum hastanesine gitmesinden hiç söz etmedi. Sheedy kız kardeşlere yazdığı mektuplarda olan biteni anlattı, en sonunda da Richard Anthony'nin üç kilo iki yüz elli gram ağırlığında ve her açıdan kusursuz bir bebek olarak doğduğu haberini vardı. Kız kardeşler ona yardımcı olmak için beş pound gönderdiler, Bayan Queenie de bir vaftiz giysisi hediye etti. Richard Anthony on altı başka bebekle birlikte Liffey Nehri'nin kenarındaki bir kilisede vaftiz edilirken bu giysiyi giydi.

Bayan Queenie, "Merasimde ailenden birinin yanında olmaması ne yazık" diye yazdı. "Bir ihtimal ağabeyin seni görmekten ve yeni yeğeniyle tanışmaktan memnun olur."

Nuala bundan kuşku duyuyordu. Hatırladığı kadarıyla Nasey hep mesafeli ve içine kapalı olmuştu.

"Onları tanıştırmadan önce bebeğin biraz büyümesini bekleyeceğim" diye yazdı.

Nuala artık bebeğini yanına almasına izin veren işler bulmak zorundaydı. Bu başta kolay olmadı, ama onun ne kadar uzun çalıştığını ve çocuğun pek sorun çıkarmadığını gördüklerinde iş seçenekleri de arttı.

Çalıştığı evler aracılığıyla yaşamla ilgili çok şey öğrendi. Kadınlar yaşamın bitmek bilmez bir teftiş olduğunu ve bu teftişte pasaklı bulunacaklarını düşünüyorlarmış gibi evleri konusunda ince eleyip sık dokuyorlardı. Karı kocanın birbirlerine çok kaba davrandıkları aileler vardı. Çocukların akla gelebilecek her tür oyuncakla şımartıldığı, gene de bir türlü tatmin olmadıkları evler vardı.

Ama Nuala kendisine ve küçük oğluna sıcak davranan ve fazladan patates kroket pişirdiği ya da eski mat pirinç eşyaları gıcır gıcır parlattığı zaman teşekkür eden iyi, nazik insanlarla da tanıştı.

Richard üç yaşına gelince onu başkalarının evlerine götürmek zorlaşmaya başladı. Richard çevrede koşuşturmak ve keşfe çıkmak istiyordu. Nuala'nın en sevdiği kadınlardan biri, herkesin Signora dediği, İtalyanca dersler veren bir kadındı. Çok sıradışı bir kadındı: Her haliyle başka bir dünyadan gelmiş gibiydi, olağanüstü çiçekli giysiler giyiyordu; içinde griler, kızıllar ve koyu kahverengiler olan uzun saçlarını bir kurdeleyle arkada topluyordu.

Signora'nın kendisi temizlikçi almıyordu, ama annesinin evini haftada iki öğleden sonra temizlemesi için Nuala'yı tuttu. Anne zor, memnun etmesi kolay olmayan bir kadındı; Signora hakkında hep aptal olduğu, kafasının dikine gittiği ve ondan bir halt olmayacağı dışında tek bir söz etmezdi.

Ama Signora bunları biliyorsa bile hiç aldırmıyordu. Nuala'ya harika bir oyun grubundan söz etti. Bu grubu bir arkadaşı yürütüyordu.

Nuala üzgün bir tavırla, "Ah, orası benim için çok pahalıdır" dedi.

"Karşılığında birkaç saat temizlik yaparsan oğlunu bayıla bayıla alırlar bence."

"Ama öteki aileler bundan hoşlanmayabilirler. Temizlikçinin çocuğunu kendi çocuklarının yanında istemezler."

"Onlar böyle düşünmezler, haberleri de olmayacak zaten." Signora çok kesin konuşmuştu.

"Oyun okuluna gitmek istersin, değil mi Richard?" Signora'nın harika bir alışkanlığı vardı: Çocuklarla yetişkinlermiş gibi konuşurdu. Asla bebek sesleri çıkarmazdı.

Richard, "Benim adım Rigger" dedi. Signora da bundan sonra ona böyle seslendi.

Rigger oyun grubunu sevdi, kimse de onun öteki çocuklardan iki saat önce oraya geldiğini, annesinin temizlik yaptığını, yerleri cilaladığını ve daireyi güne hazırladığını asla öğrenmedi.

Signora sayesinde Nuala yakınlarda birkaç başka iş daha buldu. Çalıştığı kuaför salonundakiler ona kendilerinden biriymiş gibi davrandılar, hatta hiç para almadan çok pahalı röfleler bile yaptılar. Rıhtımda Ennio'nun Yeri adlı bir restoranda haftada birkaç saat çalışıyordu ve kendini onlara yakın hissediyordu; restorandakiler öğle yemeğinde bir tabak makarna verirlerdi hep. Sonra Rigger'ı alırdı, öteki çocuklara göz kulak olup onlarla ördeklere yem vermek için St. Stephen's Green'de yürüyüşe çıkarırken oğlu da yanında olurdu.

Nuala'nın ailesi Rigger'ın varlığından haberdar değildi. Böylesi daha kolay gibi gelmişti ona.

Birçok büyük ailede olduğu gibi, evden ayrılan çocuklar eski yuvalarından zamanla uzaklaşıyordu. Nuala bazen Noel'de kendini yalnız hisseder ve Stoneybridge'i, Sheedy kız kardeşler için Noel ağacını süslediği, onların da her bir süsün hikâyesini anlattığı günleri özlerdi. Annesiyle babasını, Noel için pişirecekleri kazı ve başka ülkeye göç eden tüm insanlar –özellikle Amerika'daki iki kız kardeşi, Birmingham'daki ağabeyi ve Dublin'deki Nasey ile Nuala– için okuyacakları duaları düşünürdü. Ama yalnız bir yaşam sürmüyordu. Rigger varken kim yalnız olabilirdi ki? Birbirlerine tapıyorlardı.

Ağabeyi Nasey'yle temas kurmaya kendisini neyin ittiğini hiç anlamadı. Dünyaya hep pespembe gözlüklerle bakan Bayan Queenie'den gelen bir mektup muhtemelen. Bayan Queenie, Dublin'de yaşamın herhalde Nasey için de yapayalnız olduğunu ve memleketten birilerinin yanında olmasının ona iyi gelebileceğini yazmıştı.

Nuala onu hayal meyal hatırlıyordu ancak. Nasey ailenin

en büyük, kendisi de en küçük çocuğuydu. Çok yakında okula başlamak üzere olan bir oğlu olduğunu öğrenince şok geçirip dehşete düşmezdi.

Denemeye değerdi.

Rigger'ı elinden tutarak Nasey'nin çalıştığı kasaba gitti. Beyaz önlüğünü giymiş, kuzu pirzolaları satırla maharetle keserken görünce onu şıp diye tanıdı.

"Ben Nuala'yım, kız kardeşin" dedi yalnızca, "bu da Rigger."

Rigger başını kaldırıp dayısına korku dolu gözlerle baktı, Nuala da ağabeyinin yüzünü uzun uzun ve dikkatle süzdü. Ardından Nasey'nin yüzünde beliren kocaman gülümsemeyi gördü. Onu gördüğüne gerçekten de çok memnun olmuştu. Kendisini kabul etmek istemeyeceğinden korktuğundan beş yılı nasıl da heba etmişti?

"On dakika içinde mola vereceğim. Yolun karşısındaki kafede buluşabiliriz. Bay Malone, bu benim kız kardeşim, bu da küçük oğlu Rigger."

"Hemen çıkabilirsin Nasey. Konuşacak epeyce konunuz birikmiş olmalı." Bay Malone babacandı. Dediği çıktı, gerçekten de konuşacak çok şeyleri vardı.

Tuhaftır, Nasey insana huzur veriyordu. Rigger'ın babası hakkında hiçbir şey sormadı, onu aramak için neden bu kadar beklediğini de sormadı. Nuala'nın çalıştığı yerlerle ilgilendi, Malone'lerin evde işlere yardımcı olacak birini aradıklarını ve gerçekten doğru dürüst bir aile olduğunu söyledi. Nuala oradan iyisini bulamazdı. Nasey bir yeğeniyle, hayalperest ve zırva ama iyi bir genç olan Dingo ile görüşüyordu. Dingo kendi minibüsüyle mal teslimatı yapıyordu. Tek başına yaşıyordu, ama yanında çalıştığı insanların bunu telafi ettiğini söylerdi hep ve hayatlarında olup bitenleri öğrenmekten hoşlanırdı. Yeni bir kuzeni olduğunu duyunca çok memnun olacaktı.

Nasey memleketteki ailesini sorunca Nuala ayrıntılar konusunda muğlak konuştu.

"Aslında Rigger'ı bilmiyorlar" dedi. Bunu söylemesine bile gerek yoktu. Nasey anlamıştı.

"İnsanlara fazla bilgiyle yük bindirmenin hiç gereği yok" diyerek ciddiyetle başını salladı.

Kendisine uygun birini hiç bulamadığını, ama hep bir gün biriyle karşılaşacağına dair bir umut taşıdığını anlattı. Pub'lardan kız seçmekten hoşlanmıyordu, e peki, başka neresi vardı ki? Genç dansları ve kulüpleri için de fazla yaşlıydı.

Bu görüşmeden sonra Nasey, Nuala ile Rigger'ın yaşamının ayrılmaz bir parçası oldu.

Hayvanat bahçesindeki bekçiyi tanıyan, oğlana bisiklete binmesini öğreten, onu ilk maçına götüren rüya gibi bir dayıydı. Rigger on bir yaşındayken, onun okulda çok belalı bir grupla takıldığını ve birkaç mağazadan hırsızlık nedeniyle atıldıklarını Nuala'ya söyleyen de Nasey'ydi.

Nuala şaşkınlıktan küçükdilini yuttu, ama Rigger omuz silkip geçti. Bunu herkes yapıyordu; dükkânlar onların ne yaptığını biliyordu. Sistem böyleydi.

Daha sonra yaşlı insanları tehdit etme ve emekli haftalıklarını zorla ellerinden alma olayına karıştı. Bu da çocuk mahkemesine ve cezanın tecil edilmesine yol açtı.

Rigger bir depodan televizyon çalarken yakalandığı zaman da ceza olarak ıslahevine gönderildi.

Nuala bu kadar ağlayabilmenin mümkün olduğunu hiç bilmiyordu. Tam bir şok içindeydi. Onun küçük oğluna ne olmuştu böyle? Ne zaman olmuştu? Artık hiçbir şeyde bir amaç göremiyordu. Yaptığı iş bu kadardı artık, yalnızca iş.

Katie's kuaför salonunda, Ennio'nun Yeri lokantasında ya da St. Jarlath's Crescent'te Malone'lerin yanında –bir zamanlar o kadar mutlu olduğu, o kadar yakın hissettiği yerlerde– sohbetleri pek duymuyordu bile.

Rigger'a haftada bir mektup yazmaya karar verdi, ama onun ilgi alanları hakkında en küçük bir fikri bile yoktu.

Büyük ihtimalle futboldu, böylece Nuala akşam gazetesinde futbol takımının sonraki maçını nerede oynayacağına baktı, Rigger'ın hoşuna gidebilecek bir film var mı diye de baktı. Haftalar boyu ona mektup yazdı. Rigger bazen cevap verdi, bazen de vermedi, ama Nuala her hafta yazmayı sürdürdü.

Ona babasının hastalanıp öldüğünü ve cenaze töreni için Stoneybridge'e gittiğini anlattı. On üç yıl oradan uzak kalınca kasabanın gözüne bu kadar küçük gelmesinin çok tuhaf olduğunu yazdı. Tanıdığı fazla insan kalmamıştı, kız ve erkek kardeşleri de ona yabancı gibi gelmişti. Annesi o kadar küçük ve yaşlı duruyordu ki. Çok büyük değişiklikler olmuştu orada, farklı bir yere dönüşecekti.

Rigger bu mektuba cevap verdi.

> Babanın ölmesine çok üzüldüm. Neden onu hiç görmedik ya da oraya gitmedik? Buradakiler büyükanne ve büyükbabalarından söz ediyor hep.

Nuala ona geri yazdı.

> Eve döndüğün zaman seni trenle Stoneybridge'e götüreceğim, her şeyi kendi gözlerinle görürsün. O kadar uzun bir hikâye ki, yazmak yerine anlatmak daha kolay olacak.

Rigger ıslahevinden döndüğünde artık on altı yaşındaydı ve Nuala'nın annesi ölmüştü.

Cenazeye Nasey tek başına gitti. Nuala onunla gitmedi. Babasının cenaze törenine gittiğinde kendini hiç de rahat hissetmemişti. Bazı komşuların ona tuhaf baktıklarını ve Amerika'daki kız kardeşlerinin orayı daha sık ziyaret etmediği için ona sinirlendiğini düşünmüştü. Birmingham'da otu-

ran erkek kardeşi, Dublin'de fink atıp keyif çatacağına durulup bir aile kurmasının zamanı geldiğine dair çok gıcık bir nutuk atmıştı.

Nasey ailesine ara sıra Nuala'yı gördüğünü söyledi, ama başka bir şey anlatmadı. İnsanların omuzlarına fazla bilgiyle yük bindirmenin hiç gereği olmadığı yolundaki teorisine sadık kaldı. Nuala'ya memleketten haberler getirdi. Sheedy kız kardeşlerden ikisi ölmüştü. Artık geriye bir tek Bayan Queenie kalmıştı.

Sonra Chicky Starr'ın Amerika'dan döndüğü ve Taş Evi satın alacağı haberi geldi. Bayan Queenie ömrü yettiğince orada yaşayacak ve evi otele dönüştüreceklerdi.

Nuala, Chicky'yi çok iyi hatırlıyordu. Okula birlikte gitmişlerdi. Chicky, Walter Starr adlı bir Amerikalıyla evlenmiş ve New York'a taşınmıştı. Zavallı kocası korkunç bir trafik kazasında hayatını kaybetmişti. Anlaşılan Chicky her yıl Stonebridge'i ziyarete geliyordu.

O kocaman geniş evi bir yolunu bulup ele alacak ve insanların kalmak için üstüne para ödeyeceği bir otele dönüştürecekse, boyundan büyük işe kalkışmıştı.

Rigger eve dönünce ıslahevinde geçirdiği zamandan pek söz etmedi. "Biraz şundan biraz bundan bir şeyler öğrendim" dedi. Ama hiçbirinden sertifika almamıştı. Biraz inşaat işleri öğrenmişti; bir hafta alçı işi, bir hafta kazı. Nasey Rigger'ı Bay Malone'nin kasap dükkânına sokmaya çalışacağını söyledi, ama zor zamanlardan geçiyorlardı. İnsanlar etlerini süpermarketlerden hazır paketlerde almaya gittikçe daha da alışmıştı.

Signora, Nuala'ya Rigger'ın okula dönüp dönmeyeceğini sordu. Derslerindeki açığı kapatması için ona ders verecekti, ama Rigger bunu istemedi.

"Okuldan gına geldi" dedi.

Nuala Rigger'ın olgunlaşıp eski alışkanlıklarından vaz-

geçmesini, yeni arkadaşlar ve farklı bir yaşam tarzı bulmasını büyük bir umutla bekliyordu.

Ama Rigger eve döneli ancak birkaç hafta olmuştu ki, Nuala oğlunun eski dönemlerden bulabildiği arkadaşlarıyla yeniden ilişki kurduğunu anladı. Eski arkadaşlarından bazıları artık ortalıkta değildi. İkisi hapisteydi, biri de kaçaktı –muhtemelen İngiltere'deydi– ötekilerse polisin sürekli gözetimi altındaydı.

Herkes Rigger'ı, yeniden bir suç işlerse sabıkalı olma riskine atılacağı konusunda uyarmıştı.

Zamanını nasıl geçirdiğine ilişkin hiçbir açıklama yapmadan sabah erkenden çıkıp geç saatte dönüyordu. Bir gece Nuala bağrışmalar, koşuşmalar ve çarpılan kapılar duydu ve karanlıkta titreyerek yatarken İrlanda Muhafızlarının sirenlerini yakıp gelmesini bekledi. Ama kimse gelmedi.

Ertesi sabah Nuala gergin ve suratsızken Rigger belli ki iyi uyumuştu ve hiç derdi tasası yok gibi görünüyordu. Nuala'ya iş aramaya çıkacağını söyleyince annesi rahatladı.

Nasey, Rigger'ın iki arkadaşıyla birlikte kasap dükkânına geldiğini görünce şaşırdı. Şaşırdı ve bundan fazla da memnun olmadı.

Ama Rigger geçici bir iş olup olmadığını sormaya gelmişti, örneğin bahçeyi temizleyebilirler miydi?

Nasey onun doğru dürüst işlere ilgi duymasına sevinmişti, Bay Malone'ye koşarak çocukların birkaç saat çalışıp çalışmayacaklarını sordu. Ve haklarını teslim etmek gerekir, iyi iş çıkardılar. Nasey tüm bunları Nuala'ya keyiflenerek anlattı. Gençler işlerini iyi yapmışlar, biraz para kazanmışlar ve oradan tatmin olarak çıkmışlardı.

Nuala yine rahat bir soluk aldı. Belki de yok yere aşırı kaygılanmıştı.

İki gün sonra Nasey gece geç vakit yürüyüşe çıkmıştı ve kasap dükkânının önünden geçti. Alışkanlıkla başını kaldı-

rıp hırsız alarmına baktı ve alarmın açık olmadığını hayretle gördü. Dükkânı bir kez bile alarmı "aktif"e getirmeden terk etmemişti. Dehşete düşerek içeriye girdi ve dükkânın arka tarafındaki soğuk hava odasından sesler geldiğini fark etti.

Odaya girince üç kişinin et karkaslarını arka bahçede park etmiş bir minibüse yüklediğini gördü.

Onlara doğru koştu, adamlardan biri de etin ağır tarafını yere bırakıp levyeyle üzerine yürüdü.

Nasey, "Siz ne yapıyorsunuz böyle?" diye bağırdı. Adam tam ona vurmak üzereyken bir yerlerden bir ses yükseldi: "Bırak onu, bırak onu, Tanrı aşkına."

Vurmak üzere olan adam durdu, Nasey de koruyucusunun aslında yeğeni Rigger olduğunu anladı.

"Sana inanamıyorum Rigger." Nasey ağladı ağlayacaktı. "Yaptığın iş karşılığında paranı aldın, sonra da adamların etini çalmak için buraya geri döndün ha!"

"Kapa çeneni Nasey, koca aptal seni. Defol git buradan. Buraya asla gelmedin, beni duyuyor musun? Evine gidip ağzını kapa. Mesele yok."

"Yapamam. Bay Malone'nin ekmek teknesinin böyle elinden alınmasına izin veremem..."

"Her şeyi sigortalı, Nasey. Kafanı kullan be adam."

"Bunu yapamazsın. Karkasları ne yapacaksınız?"

"Keseceğiz. Mountainview Estates'de satacağız. Oradakilerin hepsi ucuz et peşinde. Nasey, çek git buradan, tamam mı?"

"Gitmeyeceğim ve bunu da unutmayacağım."

Ötekilerden biri, "Rigger, ya onun çenesini kapatırsın ya da ben kapatırım" dedi.

Nasey kapıdan dışarı doğru itildiğini hissetti, Rigger'ın sıcak nefesini de yüzünde duydu.

"Aman be Nasey, bir gramcık aklın da mı yok? Beynini akıtacaklar senin. Çek git. Koş. KOŞ!"

Nasey ta Nuala'nın evine kadar bütün yolu koşup ona

olanları anlattı. Beti benzi atmış şekilde oturup fincanlarca çay içtiler.

"Bay Malone'ye anlatmasam bile o zaten anlayacaktır. Kaçın kurasıdır o. O üçünden başka kim içeriye girebilir, yerleşim planını görür ve neyin nerede olduğunu bilebilir ki? Bay Malone Rigger'ın yeğenim olduğunu da biliyor."

"Çok özür dilerim Nasey." Nuala ağladı.

"Onunla ne yapacağımızı düşünmemiz gerek. Bu olay yüzünden hapse girecek" dedi Nasey.

"Hepsi benim hatam. Onu denetlemem gerekirdi. Onun için para kazanmaya fazla kaptırdım kendimi. Asla sahip olamayacağı bir eğitim için para biriktirmeye."

"Kes şunu. Seninle ne ilgisi var?"

"Benim değilse kimin hatası peki?"

"Bunu bulmaya çalışmanın hiç zamanı değil. Onu saklamamız gerek. Muhafızlar gelip onu burada arayacaklardır."

"Onu Stoneybridge'e gönderebilir miyiz?" Nuala'nın yüzünden umutsuzluk akıyordu.

"Ama orada ona kim bakar? Ben de onu kimsenin bilmesini istemediğini sanıyordum."

"Onun kodese tıkılmasını da istemiyorum. Onun varlığını bilmeleri artık önemli değil."

Nasey, "Oradakilerin hiçbiri onunla başa çıkamaz" dedi. "Hem yaşayıp hem çalışabileceği bir yer olsa..."

Nuala bir yer bulabilmek için zihnini zorladı.

"Taş Ev'de Chicky'nin yanında çalışamaz mı? Bayan Queenie daha yakınlarda, ona yardımcı olacak birini aradığını yazmıştı."

"Rigger asla böyle bir işe katlanmaz." Nasey başını iki yana salladı.

"Ya bu iş ya da hapis olacağını bilirse katlanır."

Nasey, "Chicky'yi ara" dedi.

Nasey telefon konuşmasına tanık olmadı. Sokağa çıkmış,

Rigger'ın eve dönmesini bekliyordu. Oğlanın sokak boyunca koştuğunu gördü. Rigger eve girmişti. Yüzü bembeyazdı, elleri titriyordu. Kendisinden başka herkesi suçlamaya hazırdı.

"Dibe vurursam Nasey, tamamen senin sayende olacak. Öteki çocuklar beni gruptan attılar. Elimizdeki maldan pay almama izin vermiyorlar. Ne haksızlık ama. Olayı ben tertip ettim. İçeriye girme yolunu ben gösterdim."

Nasey sert bir sesle, "Evet, sen gösterdin" cevabını verdi.

"Ötekilere senin bizi ispiyonlamayacağını söyledim, ama onlar bana inanmıyorlar. Çoktan Muhafızlara gitmiş olacağını söylüyorlar. Gittin mi?"

Nasey, "Hayır" dedi.

"Eh, buna da şükür. Neden çekip gitmedin ki?"

"Gittim. Senin dediğin gibi koşarak uzaklaştım."

"Kimseye anlatmayacaksın, değil mi?" Rigger çocuk gibi duruyordu.

"Söylemem gerekmez, Rigger. Bay Malone anlar."

"Aman be, hep Bay Malone bu, Bay Malone şu. Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?" Rigger, dayısını küçük görüyordu sanki. "Ona karşı 'Evet efendim, evet efendim' yapmak yerine kendi kendinin efendisi olacak kadar büyük ve güçlü değil misin yoksa?"

Nasey, "Ben aniden dilsiz olsam ve bir daha asla konuşmasam bile seni bulurlar" dedi.

Nuala birden araya girdi. "Rigger, çeneni kapa ve dikkatle dinle."

Rigger ona şok geçirmiş gibi baktı. Yüzünde sert ve bağışlamaz bir ifade vardı. Rigger annesinin sesini böyle yükseltiğini daha önce hiç duymamıştı.

"Bu gece seni Dublin'den çıkaracağız. Sen de geri dönmeyeceksin."

"Ne?"

"Bu gece kamyonuyla Stoneybridge'e gidecek olan bir

kamyon şoförü var. Onunla gideceksin. Seni Taş Ev'e götürecek."

"Taş Ev nedir? Bir okul mu?" Rigger korkmuştu.

"Gençken annenin çalıştığı yer. Uzun yıllar önce seni doğurmak için ayrıldığı yer. Ona ne keyif ve gurur getirdi ya!" Nasey'nin sesi hiç bu kadar acı çıkmamıştı.

Rigger konuşmaya çalıştı, ama dayısı tek kelime bile etmesine izin vermedi. "Eşyalarını topla, bana telefonunu ver, kimseye nereye gideceğini söyleme. Sabahleyin kasap dükkânını açtıklarında sen çoktan Stoneybridge'de olacaksın."

"Ama Muhafızlar seni zaten bulurlar demiştin."

"Burada olmazsan bulmazlar, bulamazlar. Kimse senin nerede olduğunu bilmiyorsa bulamazlar."

"Anne bu doğru mu?"

"Chicky bana büyük bir iyilik yapıyor. Şoförü öneren de oydu. Seni bir hafta boyunca yanında tutup deneyecek. Eski numaralarına geri dönecek olursan oradaki Muhafızları arar, onlar da sen daha ne olduğunu anlayamadan seni buraya getirip parmaklıkların ardına tıkarlar."

"Anne!"

"Bana 'Anne' falan deme. Ben asla sana doğru dürüst bir anne olamadım. Yalandan bir aileydik sadece, hepsi bu kadardı; bu yalan da bu gece sona erdi."

"Nasey?"

"Ne var?"

Rigger, "Başınız belaya girer mi?" diye sordu. Kendisinden başka birini umursadığını çıtlatan ilk imaydı bu.

"Bilmiyorum. Bakıp göreceğiz. Bay Malone'ye olayla ilgili, sizlerin bahçede çalışmasına izin vermesini istediğim için çok üzgün olduğumu anlatacağım. Ki öyleyim de, gerçekten çok çok üzgünüm."

"Seni işten atmaz, değil mi?"

"Kim bilir? Umarım atmaz. Yılların emeği. Tek bir hata."

"Öteki çocuklar da..."

"Dediğin gibi seni gruptan atmışlar, seni ekarte etmişler. Artık seni düşünmüyorlar. Sen de onları düşünmek zorunda değilsin."

"Ama ya yakalanırlarsa?"

"Yakalanacaklardır, ama sen uzakta olacaksın, yeni bir işe başlayacaksın." Nasey'nin tavrı sakin ve soğuktu.

Bundan sonra her şey çabucak oldu. Rigger'ın çantası sessizce hazırlandı. Kamyon şoförü hiç konuşmadan ön koltuğu işaret etmekle yetindi. İrlanda'yı kat eden yolda pek bir konuşma olmayacaktı.

Rigger veda etmeye çalışırken annesi ona sırtını döndü. Rigger'ın gözleri yaşlarla doldu.

"Özür dilerim anne" dedi.

Nuala, "Tabii" cevabını verdi.

Sonra yola çıktı. Bir yolculuğun bu kadar uzun sürebileceğini hiç tahmin etmemişti. Onu neyin beklediği konusunda da hiçbir fikri yoktu. Şoförle hiçbir şey konuşmaması konusunda sıkı sıkıya tembih edilmişti. İki tarafta küçük ve karanlık tarlalardan geçerlerken pencereden dışarıya baktı. Böyle yerlerde insanlar nasıl yaşıyordu? Bazen yolda ölü tavşanlar ile tilkiler oluyordu. Bu hayvanların neden yola çıktığını sormayı çok isterdi, ama konuşmak yasaktı adeta, dolayısıyla konuşmak yerine sarhoşlarla, tutunamayanlarla ve ihanete uğramış insanlarla ilgili, bitip tükenmek bilmeyen "country" ve "western" şarkıları dinledi.

Stoneybridge'e vardıklarında kendini hayatında hiç olmadığı kadar cansız hissetti.

Şoför onu Taş Ev'in kapısında bıraktı. Annesi burada çalışmıştı. Burada yaşamıştı. Buraya hiç geri dönmemesinde şaşılacak bir şey yoktu. Yakınlarda akrabaları olup olmadığını merak etti. Babası burada mı yaşıyordu? Belki başka biriyle evliydi.

Rigger bu konuda neden hiç soru sormadığını, neden gerçeği öğrenmek istemediğini düşündü. Dublin'de durum düzelene kadar, o da düzelirse tabii, burada ne halt edecekti?

Bahçeden içeriye girip kapıyı çaldı. Kısa kıvırcık saçlı bir kadın hemen kapıyı açıp ellerini kalçalarına dayadı.

Hafif bir Amerikan aksanıyla ve kısık bir sesle, "Sessizce içeriye gir de Bayan Queenie'yi uyandırma" dedi.

Chicky ve Queenie adlı bu insanlar da kimdi?

Bu soğuk ahır benzeri yerde ne yapıyordu böyle? Önünde küçük bir yavru kedinin oturmuş ısındığı kırık ocaklı, eski püskü bir mutfağa girdi. Kedi beyazdı ve minicik üçgen siyah kuyruğu ile küçük siyah kulakları vardı. Rigger'ı görünce acı acı miyavladı.

Rigger kediyi kucağına alıp başını okşadı. "Bunun adı ne?"

"O da daha bugün geldi buraya, tıpkı senin gibi. Bir saat önce geldi."

Rigger, "Burada mı kalacak?" diye sordu.

"Belli olmaz." Chicky Starr aklındakini açığa vuranlardan değildi.

Rigger ilk kez onun gözlerinin içine baktı. "Neye göre belli olmaz?" diye sordu.

"Sıkı çalışmaya hazırsa, fare yakalarsa, sorun çıkarmazsa ve Bayan Queenie'ye nazik davranırsa. Bu tür şeyler."

Rigger, "Anlıyorum" dedi. Gerçekten de anlamıştı.

"İlk görevim nedir?" diye sordu.

Chicky, "Herhalde biraz kahvaltı etmen gerekir" karşılığını verdi.

İşte böyle başladı. Yeni yaşamı.

Çılgın bir fikirdi bu, bu evi otele dönüştürme fikri yani. Buraya, bu eve nasıl insanların geleceğini sanıyorlardı ki? Ne var ki kasabadaki tek hareket buydu.

Kediciği eve getiren Bayan Queenie olmuştu. Tepenin eteğindeki çiftlik evlerinden birinde doğan yavruların sonuncusuydu, Bayan Queenie küçücük yaratığı cebine koyup eve getirerek sorunu çözene kadar hayatta kalacağı şüpheliydi. Bayan Queenie onu avcunun içinde tutmuş ve kedi ona kocaman gri-yeşil gözleriyle ciddiyetle bakarken yatıştırıcı bir ses tonuyla konuşmuştu; Rigger'a, onun adını Gloria koymaya karar verdiğini anlattı. Rigger, Bayan Queenie'nin eski siyah beyaz filmlerden fırlamış gibi olduğunu hemen anladı; yaşlı kadın evin yemek saatlerini haber veren küçük çanı ve dört başı mamur masa düzeniyle evin geleneklerini korumak istiyordu. Dışarıya asla küçük bir şapka ve eldivenleri olmadan çıkmıyordu.

Rigger'ın bir arkadaş ve ihtiyacı olduğu anda yanına koşan çok yardımsever bir kişi olduğunu düşünüyordu sanki. Ona Beatrice ve Jessica ile çoktan göçüp gitmiş insanlarla ilgili uzun, karmakarışık hikâyeler anlatıyordu. Kimseye en küçük bir zararı yoktu, ama muhtemelen bir tahtası da eksikti.

Chicky'nin öğüdünü aklında tutan Rigger, Bayan Queenie'ye nazik davranmanın önemini kavradı. Ona her sabah bir fincan çay yaptı ve sabah odası denilen yerde sundu. Bu arada Gloria için de bir kâse su getirdi.

Bayan Queenie kedilere bol süt verilmemesi gerektiğini biliyordu, yalnızca bol su ve azıcık kedi maması yeterdi; belli ki Gloria'ya çok iyi geliyordu. Kedicik günün büyük kısmında uyuyordu ve kesinlikle kafası çalışan bir kedi değildi: Hep kuyruğunu kendisini takip eden başka bir hayvan sandığından büyük anksiyete atakları yaşıyor gibiydi.

Bayan Queenie bunun suçunun tümüyle Gloria'ya atılmaması gerektiğini söyledi. Kaldı ki kuyruğu farklı bir renkteydi gerçekten de. Bayan Queenie mutfakta ocağın yakınındaki köşede küçük bir kedi yatağı yaptı. Gloria uyurken Bayan

Queenie de saatlerce mutlu mutlu onu seyrediyordu.

Chicky daha az dostça davranıyordu. Çok sıkı çalışıyordu ve Rigger'dan da aynı şeyi yapmasını bekliyordu. Sohbet için pek vakti yoktu.

Evde yapılacak o kadar çok şey vardı ki.

Rigger sırtı ağrıyana ve yüzü denizden sürekli gelen serpintilerle kauçuk gibi olana kadar Taş Ev'in yabani otlarla kaplı, bakımsız bahçesini kazdı. Toprak sert ve taşlı, dikenler ile çalılar dev gibiydi. Kendini korumaya çalışsa da her yeri çizik ve kesiklerle kaplandı. En çok Gloria ona eşlik etmeye karar verdiği zaman seviniyordu; kedi küçük siyah üçgen kuyruğunu havada dimdik tutarak kazdığı yerde toprağı kokluyordu. Yaprakların üzerine atlıyor, ağaç dallarını kemiriyordu ve bir keresinde Rigger çalılara kazmayı vururken kafasının kesilmesine ramak kalmıştı. Merakı sonsuz ve doymak bilmezdi; Rigger çalışırken hiç usanmadan etrafı keşfediyordu. Rigger mola verip küreğine yaslandığında da ciddi bir ifadeyle sırtüstü yatarak ona baş aşağı bakıyordu.

Atlantik fırtınalarının evi dövdüğü ve yağmurun yatay bir şekilde yağdığı günlerde boşaltılacak eski tavan arası, yeri değiştirilecek mobilyalar, boyanacak ahşap eşyalar vardı. Eski müştemilatları iki hamarat işçi onardı. Rigger onlara tuğla, taş ve tahta taşıyarak yardım etti. Ateş için odun kesti ve her sabah şömineleri temizledi, sonra da Gloria için taze su ve mama koydu, Bayan Queenie'ye de çay yaptı.

Hoş bir ihtiyarcıktı o, kafasında peri masalları uçuşuyordu elbette, ama kimseye zararı yoktu. Her şeyle ilgileniyor ve kız kardeşlerinin hayatta olduğu dönemden uzun hikâyeler anlatıyordu ona. Bir tenis kortlarının olmasını çok istemişlerdi, ama yaptıracak paraları hiç olmamıştı.

"Annen buradayken bize harika muamele ederdi. Gittiği vakit onu hakikaten özledik" derdi. "Nuala'nın patates kroketinin üstüne yoktur."

Rigger bunu bilmiyordu. Evde patates kroket yapıldığını hiç hatırlamıyordu.

Rigger'ın mutfağın arka tarafında tükenmiş halde yedi saat uyuduğu bir yatak odası vardı. Bir cumartesi günü Chicky ona otobüs bileti, komşu kasabada sinema için bilet ve hamburger parası verdi.

Kimse Rigger'ın neden orada olduğundan ya da kaçak olmasından bir kere bile söz etmedi. Oralardan arkadaş edinecek zamanı pek yoktu ve Rigger açısından bu da iyi bir şeydi. Onu ne kadar az insan tanırsa o kadar iyiydi.

Sonra duymayı beklediği haber geldi.

Nasey ona telefon ederek ayrıntıları anlattı. Kasap dükkânından et çalma suçuyla iki genç yakalanmıştı. Mahkemeye çıkarılmışlar ve altı ay hüküm giymişlerdi.

Muhafızlar Nuala'nın evini birkaç hafta boyunca izlemişlerdi, ama Rigger sırra kadem basıp da kimse nereye gittiğini bilmeyince olay unutulmuştu.

Rigger fısıltıyla, "Onları nasıl yakalamışlar?" diye sordu.

"Birileri Muhafızları Mountainview Estates'e yönlendirmiş, onlar da oradaymışlar, kapı kapı dolaşıp et satarken pek bir kurumlanıyorlarmış."

Rigger "birileri"nin Nasey olması gerektiğini anlamıştı, ama bir şey söylemedi. "Ya senin iş Nasey?"

"Hâlâ sürüyor. Bay Malone bazen senin kaçak olman konusunda benimle birlikte üzülüyor. Hatta bana Dublin'den gitmenin sana daha iyi gelebileceğini bile söyledi."

"Anlıyorum."

"Belki de haklıdır Rigger."

"Bir kez daha teşekkür ederim Nasey. Peki annem nasıl?"

"Biliyorsun, hâlâ biraz şokta. Senin dönmeni dört gözle bekliyordu, günleri sayıyordu hatta. Senin için öyle planları vardı ki, ama hepsi yok oldu artık."

"Ah hayır, yok olmadı. Sonsuza kadar yok olmadı. Ötekiler sokaktan çekildiğine göre artık geri dönebilirim, öyle değil mi?"

"Hayır Rigger, bu çocukların arkadaşları var. Bir çetenin içindeler. Uzun süre buraya geri dönmemeni tavsiye ederim."

Rigger, "Ama sonsuza kadar burada kalamam" diye sızlandı.

Nasey onu uyardı. "Biraz daha orada kalmalısın."

"Annemin ıslahevindeyken yaptığı gibi bana mektup yazmasını özlüyorum."

Nasey, "Sana yazmaya hazır olduğunu söyleyemem. Henüz değil en azından. Ama elbette sen ona yazabilirsin" dedi.

"Yazabilirim herhalde..."

"Çok güzel, çok güzel." Nasey telefonu kapattı.

Belki Bayan Queenie annesine mektup yazmasına yardım ederdi.

Bayan Queenie, Nuala'nın ilgisini çekebilecek şeyler anlatarak gerçekten de çok yardımcı oldu: Bilmem kimin garajının nasıl satıldığını, O'Hara'ların yeni evlerinin –ki güya onları milyoner yapacaktı– artık tüm değerini yitirdiğini ve kimsenin satın almadığı beyaz filler gibi olduğunu. Peder Johnson papazlık bölgesinde işlerin büyük kısmını onun yerine yapan bir papaz yardımcısı almıştı.

Rigger annesinin bunları ilginç bulup bulmadığını öğrenemedi, annesi hiç cevap yazmadı çünkü.

Bayan Queenie'ye, "Sizce mektuplarıma neden cevap vermiyor?" diye sordu.

Yaşlı kadının bu konuda hiçbir fikri yoktu. Dizlerinin üzerindeki Gloria'yı okşarken soluk mavi gözlerinde Rigger adına sıkıntı ve üzüntü vardı. "Acayip" dedi. Nuala oğluyla o kadar iftihar ediyordu ki, vaftiz merasiminin ve ilk komünyonunun resimlerini dahi göndermişti. Belki Chicky'nin bu konuda bir fikri olabilirdi.

Rigger tereddütle Chicky'ye sordu, o da soğuk bir tavırla, annesinin tüm bu olanları atlattığına inanıyorsa dünyaya tozpembe gözlüklerle bakıyor olması gerektiğini söyledi.

"Gecenin köründe bana telefon etmesi onun için kolay değildi. Birbirimizi yirmi yıldır görmüyoruz, buna rağmen bana yeryüzünde ona yardım edebilecek tek kişinin ben olduğumu söylemek zorunda kaldı. İnsan böyle bir şeyi hoşuna giderek yapamaz. Ben olsam nefret ederdim."

Rigger, "Evet, biliyorum, ama ona benim değiştiğimi söyleyebilir misiniz?" diye yalvardı.

"Ona zaten söyledim."

"Öyleyse mektuplarıma neden cevap yazmıyor?"

"Çünkü bunun kendi hatası olduğunu düşünüyor. Seninle tekrar bağlantı kurmayı hiç istemiyor. Böyle dan dan anlattığım için kusura bakma, ama kendin sordun."

"Evet, ben sordum." Rigger çok sarsılmıştı.

Rigger artık eski evi şık bir otele dönüştürme gibi çılgın planla gerçekten ilgilenir olmuştu. Kaba inşaat ve bahçenin temizlenmesi tümüyle bitmişti; sıra artık restorasyona gelmişti. Bu iş için gerçek müteahhitler bulmak gerekiyordu. Gloria bir taraftan öteki tarafa koşuştururken mutfak masasına yayılan banyo ve merkezi ısıtma planlarına hayretle baktı Rigger. Bankacılar ve sigortacılarla toplantılar yapılacağını, gelecekte iç mimarlarla bağlantının planlandığını biliyordu.

Chicky'nin onun çalışma koşullarını değiştirmesine hazırlıksız yakalandı.

Chicky bir akşam Bayan Queenie yatmaya gittikten sonra, "Altı aydır buradasın ve bize çok yardımın dokundu Rigger" dedi. Bu iltifat Rigger'ın hoşuna gitti. Bu tür övgülere fazla alışık değildi. Bu girişin ardından ne geleceğini beklemeye koyuldu.

"Birkaç hafta içinde işçiler buraya tam anlamıyla taşındıklarında Bayan Queenie'nin Dr. Dai'ye ve sağlık kliniğine getirilip götürülmesi konusunda yardıma ihtiyacım olacak. Otomobil kullanabiliyor musun?"

Rigger, "Evet, kullanabiliyorum" dedi.

"Ama ehliyetin var mı? Sürücü testinden falan geçtin mi?"

Rigger, "Korkarım hayır" diye itiraf etti.

"Öyleyse yapman gereken ilk iş, garajdaki Dinny'den sürücü dersleri almak ve sınava girmek olmalı. Bahçe işinden anlar mısın?"

"Ne tür şeyler?"

"Burada kendi ürünlerimizi yetiştirmemiz gerek; patates, sebze, meyve. Kümesimiz de olmalı."

"Siz ciddi misiniz?" Rigger bazen Chicky'nin zırdeli olduğunu düşünüyordu.

"Kesinlikle ciddiyim. Konuklarımıza özel şeyler sunmalıyız; kasabaya inip de bir süpermarketten almak yerine kendi yiyeceklerimizi yetiştirdiğimizi hissetmelerini sağlamalıyız."

Rigger "Anlıyorum" dedi, ama hiçbir şey anlamamıştı.

"Bu yüzden sana müdür unvanı ve doğru dürüst bir ücret verirsem buraya daha fazla bağlılık hissedebileceğini düşünüyordum. O zaman yalnızca saklandığın bir yer olmaktan çıkar. Elle tutulur bir geleceği olan gerçek bir iş olur."

"Burada mı? Stoneybridge'de mi?" Rigger birilerinin kendi geleceğini ülkenin bu ücra köşesinde görebilmesine afallamıştı.

"Evet, gerçekten de burada Stoneybridge'de. Yakın bir gelecekte Dublin'e geri dönebilecekmişsin gibi görünmüyor. Buraya kök salmak, kendini yeniden bulmak isteyebileceğini umut ediyorum."

"Size her şey için minnettarım ama..."

"Ama ne Rigger? Ama Dublin'de et karkasları çalıp işini korumaya çalışan namuslu kasapları döverek parlak bir gelecek mi görüyorsun kendin için?"

Rigger öfkeyle, "Ben kimseyi dövmedim" dedi.

"Bunu biliyorum. Seni yanıma neden aldım sanıyorsun? Nasey'nin hayatını kurtarmışsın, öyle diyor. Yeni bir başlangıç yapman gerektiği konusunda kararlıydı. Ben sana bu başlangıcı vermeye çalışıyorum, ama sen zorlaştırıyorsun."

"Beni beğeniyor musun Chicky?"

"Evet, doğrusunu istersen beğeniyorum. Bunun olacağını sanmazdım ama beğeniyorum. Queenie'ye çok iyi davranıyorsun, kediye karşı müşfiksin, birçok olumlu yanın var. Çok gençsin. Beceriler edinmeni ve az çok bir yaşam kurmanı istemiştim. Ama sen bunları elinin tersiyle itip buradaki yaşamın beş kuruşluk değerinin olmadığını söylüyorsun. Bu yüzden biraz kafam karıştı aslında."

Rigger, "Mesele şu ki, ben böyle bir yaşamımın olacağını düşünmemiştim" dedi.

"Ben de yaşamımın böyle olacağını düşünmemiştim, ama yaşam yolunda yürürken bazı şeyleri yanımıza alıp onlarla birlikte koşuyoruz."

Rigger, "Senin şanssızlığın kendi hatan değil en azından" dedi.

"Bazı açılardan muhtemelen benim hatamdı." Chicky başını çevirip başka tarafa baktı.

"Ama kocan öldü falan, bunun suçlusu sen değilsin."

"Değilim, doğru."

Rigger, "Hâlâ beni yanına almak istiyorsan müdürün olmaktan mutluluk duyarım" dedi.

"Yarın sabah sebze bahçesini kazmaya başlıyoruz, ilk sürücü dersini de yarın öğleden sonra Dinny'den alacaksın. Yarın akşam trafik kurallarını öğrenmeye başlayacaksın. Bu konuda Bayan Queenie'nin gözetiminde olacaksın."

Rigger, "Buna hazırım" karşılığını verdi.

"Senin için postanede bir hesap açacak ve her hafta ücretinin yarısını oraya yatıracak, yarısını da nakit olarak sana

vereceğim. Bu şekilde düzgün giysiler alıp kızları dansa götürebilirsin veya ne istersen yapabilirsin."

"Bunları annem ile Nasey'ye söyleyebilir miyim?"

"Ha elbette, tabii ki söyleyebilirsin. Ama ben olsam annenle ilgili fazla umut beslemezdim."

Rigger, "Benimle ilgili şimdiye kadar alıp aldığı ilk iyi haber olacak bu" karşılığını verdi.

"Yok, sen doğduğun zaman da sevinçten deli olmuş. Bayan Queenie'ye yazıp bunları hep anlattı. Anladığım kadarıyla üç kilo civarı doğmuşsun. Ama şimdi durum farklı. Nasey onun bir doktora görünmesi gerektiğini söylüyor; bir tür depresyon geçiriyormuş, ama doktorun lafını bile duymak istemiyor."

Chicky, Rigger'ın gözlerinde yaş gördüğünü sandı, ama bundan emin olamadı.

Sürücü dersleri iyi gitti. Dinny, Rigger'ın korkusuz ama pervasız olduğunu, çabuk tepki verdiğini ama sabırsız olduğunu söyledi. Trafik kuralları onu biraz zorladı, ama Bayan Queenie her akşam onu sınava çekmeye bayılıyordu.

"Bir kasabanın girişinde içine çarpı çizilmiş yuvarlak işareti ne manaya gelir?" diye sorardı.

Rigger, "İstediğin hızla gidebileceğin anlamına mı?" diye önerdi.

Bayan Queenie, "Hayır, yanlış, hız limitinde sürebileceğin manasına gelir" diye zaferle haykırdı.

"Ben de bunu kastetmiştim."

Bayan Queenie, "İstediğin kadar hızlı sürülebileceğini kastetmiştin" cevabını verdi. "Seni imtihandan bırakırlardı."

Rigger sınavı hiç sorunsuz geçti.

Bayan Queenie'yi otomobille her yere götürdü: Dr. Dai'deki randevularına, sağlık kontrolü için hastaneye, Gloria'nın kısırlaştırılması için veterinere.

Kucağındaki küçük kediyi okşarken Bayan Queenie, "Kendi yavrularının olmayacak olması ne kadar yazık" dedi.

"Ama bu, yavrulara yer bulmak zorunda kalmaktan başka bir işe yaramayacaktı Bayan Queenie. Müşteriler geldiğinde kedi dolu bir evimiz olsa sorun çıkardı." Kendisini de tüm projenin bir parçası olarak düşünmeye başladığı Rigger'ın kafasına dank etti.

"Bir gün kendi çocukların olsun ister misin Rigger?" Bayan Queenie kimselerin yapmadığı kadar tuhaf, dolaysız sorular sorardı hep.

"Size karşı dürüst olacağım; sanmıyorum. Attığın taş ürküttüğün kurbağaya değmiyor çocuklar söz konusu olduğunda. Seni hayal kırıklığına uğratmaktan başka bir işe yaramıyorlar." Rigger gücenik bir ses tonuyla konuştuğunu biliyordu ve gülerek söylediklerini yumuşatmaya çalıştı. Bayan Queenie bunu fark etmemişti aslında.

"Biz çocuklarımız olmasını çok isterdik; Jessica, Beatrice ve ben. Çocuklarımızın Taş Ev'in bahçesinde oynadığını hayal ederdik hep, aptalca bir şeydi sahiden, zira evlenmiş olsaydık, burada oturmuyor olacaktık. Her şey bir hayaldi zaten."

"Peki özellikle evlenmek istediğiniz belirli biri var mıydı Bayan Queenie?" Rigger ona böyle bir şey sorduğu için kendisi de hayrete düştü.

"Bir genç vardı... ah, onunla evlenmeyi çok isterdim, ama maalesef ailesinde tüberküloz vardı ve evlenmesi imkânsızdı."

"Niye ki?"

"Zira bu akciğerlerle alakalı bir hastalık ve başkalarına geçebilir, onlar da çocuklarına naklederler. Bir sanatoryumda öldü, zavallı, zavallı çocuk. Bana yazdığı mektupları hâlâ muhafaza ediyorum."

Rigger utanarak onun eline hafif hafif vurdu, Gloria'nın başını da okşadı. Veterinere varana kadar hiç konuşmadan yola devam ettiler.

Bayan Queenie miyavlayan kediyi veterinere uzatırken ona güven verircesine, "Merak etme Gloria. Hiçbir şey hissetmeyeceksin yavrucuğum. Hayatta sırf seks ve yavrulardan daha başka şeyler de mevcut zaten" dedi.

Veteriner ile Rigger birbirlerine baktılar. Bir ameliyathanede yapılacak normal bir konuşma değildi bu.

Gloria'yı emin ellere teslim ettikten sonra Rigger ile Bayan Queenie, Chicky'nin listesindeki şeyleri yapmaya gittiler. Rigger Stoneybridge'de ve çevresindeki kırsal kesimde onu adıyla tanıyan bu kadar çok insan olmasına şaştı. Annesi doğup büyüdüğü bu yerde oğlunun böyle kabul görmesini öğrenince mutlu olurdu elbette.

Ama Nuala'dan hâlâ haber yoktu.

Nuala'ya mektup yazarak satın aldıkları ve avcılık becerilerini denemek isteyen Gloria'dan korumaları gereken bir günlük civcivleri ve patates yatakları kazmanın ne kadar zor olduğunu anlattı. Ona işçilerin sebze bahçesine duvar yapmak için nasıl servet gibi bir para istediklerini, bu yüzden Rigger'ın taş taş üstüne koyarak duvarı bizzat ördüğünü ve tohumlar için yataklar hazırladığını yazdı. Ne zaman bir şey dikmek için bir çukur kazsa Gloria'nın gelip çukurun içine oturarak kendisine ciddi gözlerle baktığını anlattı. Tüm bunlara rağmen duvarın kenarında sarmaşık kafesi denilen bitkiler ve çalılar vardı artık. Çalı fasulyeleri ve sakız kabakları, sıra sıra salatalar ve şifalı otlar da vardı.

Rigger annesine, diplomasını almak için çok çalışan ama birlikte sinemaya gitmeye ya da otomobille dolaşmaya ikna ettiği Carmel Hickey adlı tatlı kızı anlatmadı.

Bazı komşular, doğrusunu söylemek gerekirse kızın tüm ailesi, Rigger'ın Taş Ev'de iki kadınla birlikte yaşamasından endişe duyuyordu.

Chicky buna gülüp geçti. İnsanlar bunun tuhaf göründüğünü söylüyordu, hepsi bu kadardı. Kaygıları elinin tersiy-

le itti, yaşam üçü için de kolayca devam etti; uzun saatler boyunca çalışıyor ve zamanında gelmeyen ya da hiç gelmeyen insanlarla başa çıkmaya çalışıyorlardı. Chicky Rigger'a, Bayan Queenie'nin hoşuna gidecek yemekler yapmasını öğretti: Küçük hamur işleri ve omlet. Rigger hemen bu yemeklerin ustası oldu. Öğrenilmesi gereken bir şey daha başarılmıştı.

Rigger bazen Chicky'ye kızların nelerden hoşlandığı konusunda fikir sorardı. Carmel'e bir hediye vermek istiyordu. Chicky ne önerirdi?

Chicky, Carmel'in her yıl yakınlardaki bir kasabaya gelen panayır yerine gitmekten hoşlanabileceğini düşündü. Havai fişekler, çarpışan arabalar, kocaman bir dönme dolap ve bol bol eğlence olurdu orada.

Ve orayı Carmel de çok sevdi.

Kızı eski minibüsle evinden almak için Rigger'ın giyimine özen göstermesini görmek insana dokunuyordu. Chicky onların kayalıkların oraya doğru gittiğini görünce iç geçirdi. Rigger içki içmiyordu, dolayısıyla Chicky tehlikeli bir durum olacağından asla kaygı duymuyordu. Bu yüzden birkaç ay sonra yaptıkları konuşmayı öngörememişti.

Carmel hamileydi.

On yedi yaşında ve bitirme sınavlarına girmek üzere olan Carmel Hickey, on sekiz yaşındaki Rigger'ın çocuğunu doğuracaktı. Birbirlerini seviyorlardı, bu yüzden İngiltere'ye kaçıp evleneceklerdi. Rigger, Chicky'yi yüzüstü bırakacağı ve ondan böyle ayrılacağı için çok üzülüyordu, ama yapılacak tek şeyin de bu olduğunu söyledi. Kürtaj söz konusu olamazdı ve Carmel'in ana babası ikisini birden öldürürdü. Hickey ailesi hiç hoşgörü göstermezdi.

Chicky bütün bunlar konusunda doğal sayılamayacak kadar sakindi.

Söylediği ilk şey, olayı kimseye anlatmamaları oldu. Hiç mi hiç kimseye.

Camel hiçbir sorun yokmuş gibi sınavlarına girecekti. Ardından, üç hafta sonra sınavlar bitince burada, Stoneybridge evlenebilirler ve yaşamlarına devam edebilirlerdi.

Rigger ona aklını kaçırmış gibi bakakaldı.

"Chicky, onların neler yapabileceği hakkında hiçbir fikrin yok. Diri diri derimi yüzecekler. Onun adına öyle büyük umutlar besliyorlar ki: Bir kariyer, bir yaşam ve nihayetinde iyi bir kısmet. Benim gibi bir umutsuz vakayla evlenmesini istemiyorlar. Asla desteklemezler, milyon yıl geçse olmaz. Kaçmamız şart."

Chicky, "Çok fazla kaçma oldu" dedi. "Annen kaçtı. Ben kaçtım. Sen kaçtın. Bir yerde durmak gerek. Bırak şimdi dursun."

"Ama ben Carmel'e ne sunabilirim ki?"

"Burada bir işin var –iyi bir işin–, postanedeki hesabında birikmiş paran var. Duvarla çevrelediğimiz bahçedeki o küçük evi sana bırakacağım. Orayı bir yuva haline getirebilirsin. Taş Ev'e ve satabileceğin başka herkese yetiştirdiğin ürünleri satacaksın. Tam bir işadamısın sen Tanrı aşkına. Bugünlerde kızları için bir yuva kurmaya bu kadar yeterli ve hazır birini zor bulurlar."

"Hayır, Chicky. Onların nasıl olduğunu bilmiyorsun."

"Onların nasıl olduğunu çok iyi biliyorum. Hickey'leri ta küçüklüğümden beri tanırım. Bundan memnun olacaklarını söylemiyorum, ama Muhafazların seni İngiltere'de bulmasını sağlamaya ya da yardım örgütü Kurtuluş Ordusu'nun senin izini bulmasına davetiye çıkarmaya bin basar."

"Evlenecek miyim? Burada Stoneybridge'de mi?"

"İstediğin buysa, o halde evet. Her ikinizin de evlenmek için çok genç olduğunuzu düşünüyorum. Çok daha sonra da evlenebilirdiniz, ama şimdi olsun istiyorsanız, Peder Johnson'ı bana bırakın."

"İşe yaramaz."

"Eğer ağzını mühürler ve o evi inşa edersen yarar. Hickey'lere Carmel'in hamile olduğunu söylediğin gün orayı görülmeye hazır hale getirmiş olmalısın."

"Chicky, mantıklı ol. İşe yarayacaksa bile tüm bunları üç haftada ya da bir ayda yapamayız."

"İşçilere Taş Kulübe'nin önceliği olduğunu söylersem yapabiliriz. Sen de buraya depoladığımız mobilyalardan bazılarını alırsın."

Rigger gözlerinde biraz umut parlayarak ona baktı. "Gerçekten sen de?.."

"Kaybedecek bir dakikamız bile yok, ayrıca annene de söyleme. Henüz söyleme."

"Ah Tanrım, o da deliye dönecek. Bir kötü haber daha."

"Bir paket olarak duyarsa deliye dönmez. Bir evin, doğru dürüst bir evin ve bir gelin adayının olduğunu duyarsa dönmez. Burada kötü haber nerede? Senin için hep umut ettiği şeyler bunlar değil mi?"

Carmel Hickey şaşırtıcı derecede pratik bir kadın olduğunu kanıtladı. Kariyer olarak muhasebecilik ve ticaret öğrenmek istediğini söylerken bir yandan da tümüyle sınavlarına odaklanacağına yemin etti. Rigger'ın uykuda olmadığı her saati Taş Kulübe'yi oturulmaya hazır hale getirmesinde ısrar etti. Göçmen gemisine atlayıp İngiltere'de beş parasız yaşamayacaklarını öğrenince çok rahatlamış gibiydi.

Carmel'in Chicky'ye güveni tamdı, Peder Johnson'ı kendi tarafına çekme konusunda bile.

Carmel ona güven duymakta haklı çıktı. Mezuniyet sınavları bittiği sırada Peder Johnson, itiraf ettikleri üzere çok genç ve birazcık hamile iki kişi arasında iyi bir Hıristiyan nikâhı kıyılmasının kötü değil iyi bir şey olduğuna ikna edilmişti.

Hickey'ler feryat figanla karşı çıkmaya başladıklarında da

Peder Johnson onları azarladı ve Tanrı'nın inayetini engellememeleri gerektiğini hatırlattı.

Taş Kulübe'yi ilk kez gezdikten ve Rigger'ın sırf Chicky'nin el ulağı olmaktan çok kendi kendinin patronu olduğunun kanıtlarını gördükten sonra Hickey'ler biraz yatıştı. Evin çok konforlu ve kendi sözleriyle "iyi döşenmiş" olduğunu kabul etmek zorunda kaldılar.

Gloria oraya gidip dekorasyonu tamamlamaya karar verdi. Küçük ocağın yanında kendini temizlerken eve bir yuva havası kattı. Sheedy kız kardeşlerin bir zamanlar çok sevdiği eski lambalar çıkarılıp cilalanmış, eski halıların yıpranmamış kısımlarından parçalar kesilmiş ve her şey parlak renklerde boyanmıştı.

Nikâh töreni küçük ve sade olacaktı. Gösterişli bir şey istemiyorlardı.

Nuala onlara iyi dileklerini iletmek ve nikâh törenine gelemeyeceğini söylemek için tek bir mektup yazıp tek bir kısa telefon açtı.

"Ah anne, buraya gelip Carmel'le tanışmanı ve evimizi görmeni çok isterdim." Rigger annesinin nikâha gelmeyi reddettiğine inanamıyordu.

"Gelemeyeceğim Rigger. Olmaz. Her ikinize de en iyi dileklerimi ve geleceğe yönelik umutlarımı gönderiyorum. Eminim, başka bir zaman gelip sizi ziyaret ederim."

"Ama insan hayatta bir kere evlenir anne."

Nuala, "Bu benimkinden bir fazla" dedi.

"Ama neden hâlâ bana karşısın anne? Seninle Nasey'nin yapmamı istediğiniz her şeyi yaptım. Burada kendime bir hayat kurdum. Çok çalıştım. Bütün o aptalca şeyleri bir kenara bıraktım. Neden buraya gelip evlenmemize tanık olmuyorsun?"

"Seni yetiştirmekte başarısız oldum, Rigger. Sana iyi bir terbiye veremedim. Sana bakamadım, seni yönlendiremedim.

Hayatını berbat etmene izin verdim. Şu anda olduğun haline hiç katkım olmadı. Bunların hepsini bensiz başardın."

"Böyle konuşma. Sen olmasaydın ben hiçbir şeydim. Sana kulak asmayan bir ahmaktım. Lütfen gel anne."

"Şimdi gelemem Rigger. Ama belki başka bir gün."

"Bebek konusunda... kız olursa adını Nuala koyacaktık."

"Koymayın! Lütfen bunu yapmayın. Bunun beni memnun edeceğini düşündüğünü biliyorum, ama gerçekten istemiyorum."

"Neden anne? Neden böyle diyorsun?"

"Çünkü buna layık değilim. Senin için ne zaman düzgün bir şey yaptım ki, Rigger? İşe yarayan bir şey yaptım mı? Bunu kendime defalarca sordum sordum, ama bir cevap bulamadım."

Nuala, düğün hediyesi olarak bizzat gelemediği için özür dilediğini yazan bir kartla birlikte pahalı bir cam vazo gönderdi.

Carmel onu anlıyordu.

"Hazır olana kadar onu rahat bırakmalıyız. Bebek doğduğunda anında buraya gelecektir, o zaman ona seni nasıl iyi yetiştirmiş olduğunu gösterebiliriz."

Düğün günü umut ettiklerinden de daha iyi geçti. Nasey, Rigger'ın kuzeni Dingo ile Dublin'den geldi.

Nasey, Hickey'leri yatıştırmasını bildi. Rigger'ın annesi yapabilse kesinlikle oraya gelirdi, ama ne yazık ki kendisini yolculuk yapacak kadar güçlü hissetmiyordu. Herkese iyi dileklerini göndermişti.

Nasey, Chicky'yi bir kenara çekerek kız kardeşinin gittikçe daha da içine kapandığını anlattı.

Bunu ona söyleyerek oğlanı tedirgin etmeye hiç gerek yoktu, ama öyle görünüyor ki oğluyla bağlarını tamamen koparmıştı.

Bayan Queenie düğünde en son otuz beş yıl önce giymiş olduğu koyu pembe brokar elbisesi ve ona uygun, çevresinde çiçekler olan şapkasıyla tam anlamıyla göz kamaştırıcıydı. Chicky kendine şık bir havacı mavisi ipek elbise ve ceket almıştı. Sade bir hasır şapka alarak çevresine havacı mavisi ve beyaz ipek çiçekler koymuştu. Bu düğünde Hickey'ler onlarla boy ölçüşebilmek için epeyce zorlanacaklardı.

Taş Kulübe'de öğle yemeği olarak çok lezzetli bir kuzu kızartma sundular; Chicky de, Hickey'lerin, eğer gitmişlerse, ancak beş yıldızlı bir otelde görmüş olabileceklerine eşdeğer bir düğün pastası yaptı. Balayı yoktu; genç çift, kümesi ve yeni süt sağma kulübesini onarmak için çok sıkı çalışıyordu. Büyükbaş pazarından üç inek çoktan satın alınmıştı bile, tarlada otluyorlardı. Taş Kulübe konuklara kendi sütünün yanı sıra yoğurt, hatta organik tereyağı bile sunacaktı. Yapılacak o kadar çok iş vardı ki.

Carmel, Chicky'nin yatak odaları için renk seçmesinde yardımcı oldu. İyi bir gözü vardı ve malzemelerin nereden alınabileceğini de buldu. Zaman içinde tanıştıkları bazı iç mimarların pahalı öğütlerine ve zevkine karşı derin bir güvensizlik içindeydi.

"Tanrı aşkına Chicky, onlar bizden daha çok şey bilmiyorlar ki. Aslını ararsan daha az biliyorlar, çünkü sen bu evi eski haliyle hatırlıyorsun. Buraya kendi damgalarını vurmaya çalışmaktan başka bir şey yapmıyorlar."

Ama Chicky zaten çok para harcadıklarını, bir iç mimarın maliyetinin muazzam bir fark yaratmayacağını söyledi. Doğru yönde ilerleyip ilerlemediklerini öğreneceklerdi en azından.

Chicky'nin yeğeni Orla bundan emin değildi, ama yine de kabul etti. "İç mimarlara bir şans verelim" dedi. Orla tatilde Londra'dan gelmişti.

Bununla birlikte Chicky'nin ekibinde olmayı hâlâ kabul etmemişti.

"Şu anda Stoneybridge'e geri dönemem, Londra'dan sonra olmaz, ayrıca annem de beni deli ediyor. Chicky, burada Taş Ev'de seninle kalabilir miyim? Bol bol oda var." Orla yalvarıyordu.

"Hayır, geçmişte aileyi kızdıracak çok şey yaptım. Şimdi de seni kaçırmakla suçlanmayacağım. Eve git, annenin evinde uyu."

"Bunu yapamam. Sürekli tepemde: Neden Brigid O'Hara gibi bir bankacıyla nişanlanmadım? Londra'da ne yapıyordum da, Brigid gibi kalantor zengin bir oğlanla tanışmadım?"

"Ben de Kathleen'in benim tepeme binmesini istemiyorum. Buna katlanman gerek Orla. Gelip benim yanımda çalışmaya karar verirsen de, kendine kalacak bir yer bul. Üç kuruşa satılan bir sürü harabe ev var. Bunlardan birini alıp tamir ettir."

"Sonsuza kadar Stoneybridge'de kalacağım demek olur bu."

"Hayır, olmaz. İstediğin zaman kiralayabilir ya da satabilirsin. Ben sana harika bir eğitim veririm. Seninle işim bittiğinde parmaklarını yiyecekleri yemekler yapacaksın. Ama bu evde kalma. İşgününün sonunda buranın verdiği yorgunluğu üstünden silkip atman gerekir."

"Sen bir diktatörsün, kesinlikle öylesin."

Chicky, "Hayır, çok deneyim sahibiyim yalnızca" dedi.

Kendilerini herkese kanıtlamaya kararlı olan Rigger ile Carmel, uykuda olmadıkları her saati planlarını gerçekleştirmek için çalışmakla geçiriyorlardı. Rigger ürün teslimatını Rocky Ridge yakınlarındaki ücra çiftliklere kadar yaygınlaştırmak istiyordu; ama Carmel, bölgede manavlık yapan kuzenlerinin buna gücenecekleri ve Rigger ile Carmel'in ekmeklerini elinden aldığını iddia edecekleri uyarısında bulundu. Dolayısıyla onlar da marmelat ve reçel yaptılar ve hoş küçük kavanozlar bularak üzerlerine boyayla Taş Kulübe yazdılar.

Chicky'nin daha önce yaptığı gibi, geçimlerini bölgede sağlayan dükkân sahipleriyle aralarını açmadan para kazanmaları gerekiyordu. Var olanların yerini almak yerine yeni bir hizmet sunmaya çalışmalıydılar.

Çok geçmeden oteller ile turistik dükkânlar onlardan mal almaya ve yenilerini sipariş etmeye başladılar.

Carmel birkaç eski yemek kitabı bulup *chutney,** turşu ve sahile vuran yerel kızıl-kahve deniz yosunundan yapılan çok lezzetli bir yosun tatlısı yapmayı öğrendi. Chicky küçükken insanların bunu yavan sütlü puding olarak yaptığını hatırlıyordu, ama Carmel'inki bambaşka bir şeydi. Yumurta, limon ve şekerle yapılınca çok hafif oluyordu, Carmel de tatlıyı İrlanda viskisi katılmış kremayla sunuyordu.

Bayan Queenie doğacak bebekle çok ilgiliydi ve Carmel ile Rigger hastaneden sersemlemiş halde geri döndüklerinde tek bir bebek değil de ikiz olacağını ilk öğrenen o oldu.

Yaklaşık otuz yıl önce Stoneybridge'e vekâleten gelen Galli Dr. Dai Morgan onlar adına çok memnun olmuştu.

Haberi hâlâ sindirememiş olan iki gence, "İki kat mutluluk ama yarı çaba" dedi.

"Ne kadar harika! Bir defada hazır aile emrinize amade, birbirlerine harika arkadaşlık edecekler." Bayan Queenie ellerini çırptı.

Kendi tepkilerinden sonra Rigger ile Carmel'in duymak istedikleri şey tam da buydu; onlar tek bir bebeği yetiştirmenin zaten yeterince güç olduğunu düşünmüşlerdi, iki bebek imkânsızdı.

Carmel'in kendine daha fazla dikkat etmesini sağlamak kolay değildi. Ama işbirliği yaparak bunun her şeyden önemli olduğuna onu ikna ettiler.

* Baharatlı hint salçası. (ç.n.)

Haftalar yavaşça geçip gitti. Carmel bavulunu toplayıp hazırlamıştı. Derin bir soluk alsa bile Rigger ayağa fırlıyordu.

Beklenen şey gecenin köründe oldu. Rigger sakinliğini korudu. Dr. Morgan'a telefon etti, o da hemen Chicky'yi uyandırmasını ve doğum için gerekli şeyleri hazırlamasını söylemesini istedi. Hastaneye gitmek için çok geç gibi görünüyordu. On dakika içinde orada olacaktı. Daha onlar ne olduğunu anlayamadan Taş Kulübe'nin kapısına gelmişti bile.

Chicky de havlular ve hepsini sakinleştiren duruma hâkim haliyle oradaydı. Kız ve oğlan bebekler gündoğumundan epeyce önce doğup Carmel'in kollarına verildi.

Bayan Queenie kahvaltıya geldiğinde Chicky ile Dr. Dai'yi kahveyle birlikte brendi içerken buldu.

Hayal kırıklığıyla, "Her şeyi kaçırmışım" dedi.

Doktor, "Yarım saat içinde gidip onları görebilirsin. Şu anda hemşire orada. Hepsinin sağlığı iyi" dedi.

"Tanrı'ya şükürler olsun. Bebeklerin şerefine ben de küçük bir brendi alabilirim sanırım."

Tüm gün boyunca yeni bebekleri görmek için eve girip çıktılar.

Bayan Queenie henüz yalnızca birkaç saatlik olsalar bile bebeklerin aileye benzerliklerini şimdiden görebiliyordu. Küçük oğlan Rigger'ın hık demiş burnundan düşmüştü; kızda ise Carmel'in gözleri vardı. Onlara ne ad takacaklarını öğrenmek için yanıp tutuşuyordu Bayan Queenie.

Chicky anne babanın bunun için muhtemelen zamana ihtiyaçları olduğunu tam söyleyecekti ki, yok dediler, adlar hazırdı. Oğlanın adı Carmel'in babasının adı olan Macken olacaktı, kızınki de Rosemary. Ya da belki Rosie.

Chicky, "Bu adı da nereden buldunuz?" diye sordu.

Rigger, "Bayan Queenie'nin adı. Rosemary adıyla vaftiz edilmiş" dedi.

Chicky gözyaşlarının arasından ona gülümsedi. Bir düşü-

nün, Rigger, kapı eşiğinde bulduğu bu somurtkan, asi çocuk, bunu öğrenmiş ve yaşlı kadını onurlandırmayı düşünecek kadar nezaket göstermişti. Nuala bu heyecanı paylaşamadığı için içinden bir üzüntü dalgası geçti. Bebeklerin ikinci babaannesi olarak Nuala'nın rolünü kendisi üstlenmişti sanki. Nuala burada olmalıydı; Dublin'de saçma bir suçluluk duygusuyla yaşayıp yok yere kendini ölüme sürükleyeceğine Anneanne Hickey'nin havasını söndürmeliydi.

Ama Bayan Queenie'ye bakmak öyle büyük bir haz veriyordu ki. Çocuk bakımına kimse onun kadar kendini adayamazdı.

Bayan Queenie hayretle, "Eh, bunun olacağı katiyetle aklıma gelmezdi!" diyordu. "Biliyorsunuz, bizim kendi çocuklarımız olmadı, yeğenim de yoktu ki biri benim ismimi onlara versin. Şimdi de bu oldu işte."

Bunun üzerine epeyce burun çekme ve boğaz temizleme sesleri oldu, sonra Bayan Queenie birden, "Nuala bebekler doğduğu için kim bilir ne kadar da memnun olmuştur" dedi.

Nuala.

Açıkçası ona henüz kimse haberi vermemişti.

Chicky, "Eğer benim..." diye söze başladı.

Rigger, "Hayır, onu ben arayacağım" dedi. Gruptan ayrılıp annesinin numarasını çevirdi.

"Ah, sen misin Rigger?" Sesi yorgun çıkıyordu, ama zaten yorgundu. Bugünlerde kaç tane temizlik işine gidiyordu kim bilir.

"Bilmek istersin diye düşündüm. Bebekler doğdu: Biri kız, biri oğlan."

"Ne güzel bir haber. Carmel iyi mi?"

"Evet, iyi. Doğum çok çabuk gerçekleşti ve çocuklar da sağ salim doğdu. Sağ salim. Her biri iki buçuk kilo ağırlığında. Çok güzeller anne."

"Eminim öyledirler." Nuala'nın sesi heyecanlı değil, dümdüz çıkıyordu.

"Anne, benim doğumum çabuk mu oldu, yoksa uzun mu sürdü?"

"Uzun sürdü."

"Peki hastanede yapayalnız mıydın?"

"Şey, yakınlarda hemşireler ve doğum yapmış öteki anneler vardı."

"Ama senin yanında bir yakının yok muydu?"

"Yoktu. Ama şimdi bunun ne önemi var ki? Uzun zaman önceydi."

"Senin için korkunç bir şey olmalı."

Bir suskunluk oldu.

Rigger, "Onlara Rosie ve Macken adını vereceğiz" dedi.

"Çok güzel."

"Sen kıza Nuala adını vermemizi istemediğini söylemiştin zaten."

"Evet, söyledim Rigger ve söylerken de samimiydim. Özür dilemeyi bırak. Rosie adı çok güzel."

"Dünyayı o yönetecek anne. O ve erkek kardeşi."

"Evet, elbette."

Sonra telefonu kapattı.

Bir kadın torunlarının doğumunu nasıl umursamazdı? Normal bir durum değildi. Ama Malone kasap dükkânındaki olaydan sonraki geceden beri annesi normal olmamıştı ki zaten. Onu kendisi mi delirtmişti?

Rigger bu durumun moralini bozmasına izin vermeyecekti. Ömrünün en güzel günüydü bu.

Berbat olmayacak bir gündü.

İkizlerin bakımına yardımcı olmak isteyenlerin arkası kesilmiyordu, bebekler büyük evi de kendi evleri gibi hissederek büyüdüler. Chicky ile Carmel mutfak masasında katalogları inceleyip kumaş örneklerine bakarken onlar da bebek arabasında uyurlardı. Ya da herkes dışarıya çıkmışken

Bayan Queenie yanlarında oturup iki küçük yüze hiç durmadan bakardı. Kedi kıskançlık hissetmesin diye ara sıra da Gloria'yı kucağına alırdı.

Nasey Dublin'de Irene adlı gerçekten harika bir kadınla evleneceğini ilan etti. Rigger ile Carmel'in düğüne gelebilmelerini umuyordu.

Bu konuyu enine boyuna konuştular. Bir yandan evden ayrılmak istemiyorlar, bir yandan da orada olup tıpkı Nasey'nin yaptığı gibi onu desteklemek istiyorlardı. Irene'i görmek için de yanıp tutuşuyorlardı. Nasey'nin aşk meşk işlerinden elini eteğini çektiğini sanmışlardı. Bu, Nuala ile tarafsız bir bölgede görüşmek için de ideal bir yol olacaktı.

Rigger, "Çocukları görünce hayretten küçükdilini yutar" dedi.

"Rosie ile Macken'ı yanımıza alamayız."

"Onları burada bırakamayız."

"Evet, bırakabiliriz. Bir geceliğine. Chicky ile Bayan Queenie onlara bakar. Annem de bakar. Yardım edecek bir sürü insan var."

"Ama annemin onları görmesini istiyorum." Rigger'ın sesi altı yaşında bir çocuğunki gibiydi.

"Evet, onlarla tanışmaya hazır olduğu zaman. Henüz hazır değil. Zaten ikiz bebeklerimizle düğünün odak noktası biz olurduk. Oysa bu Nasey ile Irene'in düğünü."

Rigger bunun çok mantıklı olduğunu anlıyordu, ama böyle küçük yollarla ulaşılamayan annesini düşündükçe yüreğinde bir ağırlık hissediyordu. Carmel'in haklı olduğunu biliyordu. Şimdilik böyle kalacaktı: Annesini tekrar görecek olması yeterliydi. Ona aşama aşama ulaşmak zorundaydı.

Rigger annesini gördüğü zaman neredeyse tanıyamadı. Çok çökmüş görünüyordu. Yüzünde Rigger'ın hiç hatırlamadığı çizgiler vardı ve kamburunu çıkararak yürüyordu.

Bütün bunlar bu kadar kısa süre içinde mi olmuştu?

Nuala Carmel'e karşı kusursuz bir nezaket gösterdi, ama neredeyse ürkütücü bir mesafeliliği vardı. Pub'daki partide Rigger kuzeni Dingo'yu bir kenara çekti.

"Bana annemin nesi olduğunu anlat. Hiç kendisi gibi değil."

Dingo, "Bir süredir bu halde" dedi.

"Ne halde? Sadece yarı dinler halde mi?"

"Pek burada değil gibi. Nasey bütün bunların şoktan... şey, o sırada her ne olduysa onun şokundan olduğunu söylüyor."

Dingo kötü anıları hatırlatmak istemiyordu.

Rigger, "Ama artık bunu atlatmış olması gerekirdi" diye feveran etti. "Artık durum çok farklı."

"Seni yetiştirirken çuvalladığını düşünmüş. Nasey böyle diyor. Saçmaladığı konusunda onu ikna edemiyor."

"Ona bunu anlatmak için ne yapabilirim?"

"Bu onun kendisiyle ilgili neler hissettiğiyle ilgili. Bilirsin, şişman olduklarını düşünen ve ölümüne aç kalan insanlar gibi. Kendilerine nesnel bakmıyorlar. Herhalde bir kafa doktoruna ihtiyacı var" dedi Dingo.

"Aman Tanrım, bu kadar kötü mü?" Rigger afallamıştı.

"Bana bak, bu konuda moralini bozmanı istemiyorum. Nasey ile Irene'in günü bugün. Yüzüne bir gülümseme geçir, olur mu?"

Rigger onun dediğini yapıp yüzüne gülümser bir maske geçirdi, hatta çok iyi söylenen "The Ballad of Joe Hill" şarkısını söylemeyi bile becerdi.

Nasey konuşma yaparken kollarını Rigger ile Dingo'nun omuzlarına dolayıp, ikisinin batı dünyasındaki en iyi yeğenler olduğunu söyledi.

Rigger annesine doğru baktı. Nuala'nın yüzü ifadesizdi.

Carmel her şeyi fark etti ve birçok şeyi açıklanmasına gerek kalmadan anladı. Oradaki resmi kavraması uzun sürmedi. Kayınvalidesiyle, Rigger'la ve aileyle hiç ilgisi olmayan

konular hakkında konuşmuştu. Ne var ki açtığı konular birer birer tıkanıyordu. Televizyon programlarını sormak anlamsızdı – Nuala'nın evinde televizyon yoktu. Sinemaya nadiren gidiyordu.

Kitap okumak için zaman yoktu. Ekonomik durgunluk nedeniyle doğru dürüst iş bulmanın zorlaştığını itiraf etti. Kimse asgari ücretten ötesini ödemiyordu. Kadınlar eskiden yaptıkları gibi kullanılmış giysilerini vermiyorlar, bugünlerde onları internette satıyorlardı.

Nuala sorulara da bir karakolda sorguya çekilir gibi cevap veriyordu. Normal bir konuşma akışı yoktu. Stoneybridge'de her şeyin yolunda olduğunu umut ettiğini söylemekten öte torunları hakkında hiçbir şey sormamıştı.

Carmel, "İçki içer misin Nuala?" diye sordu.

"Hayır, hayır, böyle bir alışkanlığım hiç olmadı."

"Rigger da içmez, bizim buralarda pek de alışılmadık bir durum bu, ama ben ara sıra bir bardak şarap içmeyi severim. Sana da bir tane alayım mı?"

Nuala, "Sen de alacaksan olur" dedi.

Carmel küçük masalarına iki kadeh beyaz şarap getirdi.

"Gelinle damadın şerefine" dedi.

"Kesinlikle." Nuala bardağını mekanik bir tavırla kaldırdı.

"Burada büyük bir risk alıyorum, ama sana bir şey söyleyeceğim. Rigger'ı tüm kalbimle seviyorum. Kusursuz bir koca ve kusursuz bir baba. Sen bunu bilemezsin, çünkü onu bu rolde hiç görmedin. Tanrı'nın bahşettiği tüm saatler boyunca çalışıyor. Olmadığı tek bir şey var –senin oğlun değil. Kimsenin oğlu değil. Artık kendisi de bir baba olduğundan kendi babasıyla ilgili bir şeyler bilmek istiyor, ama onunla ilgili sana hiçbir şey soramıyor, asla da soramaz. Ama her şeyden çok daha önemli bir şey varsa o da şu, annesini geri istiyor. Artık sahip olduğu bu güzel yaşamı seninle paylaşmayı o kadar çok istiyor ki."

Nuala ona büyük bir şaşkınlıkla baktı.

"Ben bir yere gitmedim" dedi.

"Lütfen bitirmeme izin ver, sonrasında bundan bir daha asla bahsetmeyeceğime söz veriyorum. Rigger'ın tam olabilmesi için bir şeyler eksik. Yapbozun olmayan tek parçası sensin. Senin kötü bir anne olduğunu asla düşünmüyor. Seninle ilgili söylediği her şey övgü dolu. Oğlum Macken'ın benden bu kadar övgüyle söz ettiğini bilsem mutlu ölürdüm. Senin hiçbir şey yapmana gerek yok Nuala. Bütün bunları söylediğimi unut gitsin. Rigger'a hiçbir şey söylemem. Seninle tanıştırmak için çocukları buraya getirmek istedi, ama ben olmaz dedim. Bir gün babaanneleri Nuala ile tanışacaklarını, ama ancak kendisi hazır olunca tanışacaklarını söyledim. Onun böyle azmasına izin verdiğin için suçluluk duyduğunu söylüyorsun. Şimdi de Rigger senin dengeni bozduğu ve hayatını mahvettiği için suçluluk hissediyor."

"Dengem bozuk mu?"

"Eh, durum bu, öyle değil mi? Dengen bozuldu. Terazinin kefelerini tamir etmene yardımcı olması için birilerine ihtiyacın var. Bir bacağını kırmışsın gibi. Birileri alçıya almazsa o bacak iyileşmez."

"Benim doktora ihtiyacım yok."

"Hepimizin zaman içinde bir ara doktora ihtiyacımız olur. Neden denemiyorsun? İşe yaramazsa yaramaz ama hiç değilse denemiş olursun."

Nuala buna hiç cevap vermedi.

Bu yüzden Carmel konuyu kapatmaya karar verdi. "Biz her zaman hazır olacağız. Rigger'ın yeniden birinin çocuğu olmaya ihtiyacı var. Aslında söylemek istediğim sadece buydu." Nuala'nın gözlerinin içine bakmaya pek cesaret edemiyordu. Fazla ileri gitmişti.

Kadın iyi değildi. Kendi dünyasında yaşıyordu. Carmel onu daha da huzursuz ve altüst etmekten başka bir şey yapmamıştı.

Ama bu çizgilerle dolu, gergin yüzde hafif bir değişim olduğunu sandı. Nuala hâlâ ağzını açmamıştı, ama kesinlikle daha az gergin duruyordu, elleri masanın kenarını o kadar sıkıca kavramıyordu.

Bu hayal ürünü müydü, yoksa gerçek mi?

Carmel zaten fazla ileri gitmiş olduğunu biliyordu. Başka bir şey söylemeyecekti. Ona çok uzun gibi gelen, ama muhtemelen yalnızca bir iki dakika olan bir süre boyunca hiç konuşmadan durdu. Bu arada çevresindeki davetliler, "Stand By Your Man" şarkısını söylüyorlardı.

Rigger yanlarına geldi.

"Birkaç dakika içinde ayrılacaklar, konfeti atmak istiyor musunuz?" diye sordu.

O an Carmel, Nuala'nın yüzünün değişmiş olduğunu fark etti. Oğlunun hevesli, mutlu yüzüne kesinlikle farklı gözlerle bakıyordu. Mahvettiği biri değil de kendine güvenli ve kaya kadar sağlam olan gururlu, mutlu bir erkek olduğunu görebiliyormuş gibiydi.

"Bir dakika otur Rigger, Nasey'yi tanıyorsam buradan ayrılmaları saatler sürer."

"Elbette." Rigger şaşırmış ama memnun olmuştu.

Nuala, "Bu gece Rosie ile Macken'a kimin baktığını merak etmiştim" dedi.

"Chicky ile Bayan Queenie. Cep telefonu numaramız onlarda var. Chicky bir saat önce telefon edip kendisi dışında herkesin uyuduğunu söyledi: Bayan Queenie, ikizler, Gloria..."

"Gloria kim?"

"Kedi. Sıkı uykucudur."

"Kedi beşikte uyumuyor değil mi?" Nuala'nın yüzünde endişeli bir ifade belirdi.

"Hayır. Gloria o kadar yükseğe tırmanmayacak kadar tembel. Zaten bebekleri bir saniye göz önünden ayırmıyoruz."

"Çok iyi, çok iyi."

Rigger, "Chicky düğünde her şeyin yolunda olup olmadığını öğrenmek istedi" dedi.

"Peki sen ona ne cevap verdin?" Annesi ona gerçekten de soru soruyor, bilgi almak istiyordu.

Rigger, "Harika bir düğün olduğunu söyledim" karşılığını verdi.

Nuala, "Bu gece onunla bir daha konuşacak mısınız?" diye sordu.

Carmel, "Konuşacağımızdan emin olabilirsin. Çocukları ilk kez bırakıp gittik" dedi.

"Chicky'ye bebeklere iyice göz kulak olmasını ve çok yakında onları bizzat görmeye geleceğimi söyler misin? İlgilenmem gereken birkaç sağlık meselesi var, sonra oraya geleceğim."

Rigger söyleyecek kelime bulmakta güçlük çekti. Havayı bozmamaya kararlıydı. Kucaklaşmaların ve gözyaşlarının hiç zamanı değildi.

"Onlar da bunu duyunca o kadar mutlu olacaklar ki anne" dedi. "O kadar mutlu olacaklar ki."

Tam o sırada kapıya doğru bir hücum oldu. Gelinle damat gerçekten de gidiyorlardı.

Carmel Nuala'ya baktı. Ona bu sözleriyle oğluna kendini bütünlüklü hissettirdiğini söylemek istiyordu.

Ama buna hiç gerek yoktu. Nuala anlamıştı.

Orla

Orla on yaşındayken St. Anthony's Manastırı'nda yeni bir öğretmeni oldu. Adı Bayan Daly idi, uzun kızıl saçları vardı ve kızların şeref listesine girmesini ve üniversite bursu kazanmasını talep eden rahibelerden de, Peder Johnson'dan da, ailelerden de hiç mi hiç korkusu yoktu. Onlara İngilizce ile tarih dersi veriyor ve her şeyi ilginç hale getiriyordu. Kızların hepsi ona deli oluyor, büyüdüklerinde tıpkı onun gibi olmak istiyorlardı.

Bayan Daly'nin bir yarış bisikleti vardı ve deli gibi pedal sürüp kayalık yollarda uçar gibi giderken görülebilirdi. Onlara spor yapmaları gerektiğini söyledi, yoksa çevrelerinde gördükleri kuruyup pörsümüş yaşlı hanımefendilere benzerlerdi sonunda. Ne kadar "fit" olurlarsa o kadar eğlenceli bir yaşamları olurdu. St. Anthony's Manastırı'nın kızları birdenbire spor delisi oluverdiler. Bayan Daly sabah erkenden dans dersi veriyordu ve tüm kızlar yeni figürler öğrenme hevesiyle sınıfı dolduruyordu.

Bayan Daly onlara bilgisayar kurslarına katılmamakta direnmenin büyük aptallık olduğunu, geleceğin bilgisayarda yattığını, kasvetli yaşamlarından çıkışın vizesinin bilgisayar olacağını anlattı. Orla ve arkadaşı Brigid O'Hara gibi gürültücü, baş belası öğrenciler bile onu dinleyip bunun mantıklı bir şey olduğuna karar verdiler. Okula yeni bilgisayarlar

almak için oluşturulan para toplama kampanyasına katıldılar.

Anne babaların Bayan Daly hakkında değişken düşünceleri vardı. Çocukların üzerinde böyle bir etki yaratmasına ve daha önce hiçbir öğretmenin başlamaya bile cesaret edemediği ölçüde onları denetleyebilmesine memnun olmuşlar, hatta şaşırmışlardı. Öte yandan Bayan Daly yarış bisikletine binerken çok kısa şortlar giyiyordu; ıslak saçları ve tüm mevsimlerde denizden-biraz-önce-çıkmış gibi görüntüsüyle neredeyse fazla sağlıklıydı. Yerel pub'larda bira içiyordu, ki kadınlar bunu genellikle yapmazdı.

Yaşlıca bir barmenin onun önüne bira koymadan önce tereddüt ederek normal olarak bayanlara bu şekilde davranılmadığını söylediği lafları ortalıkta dolaşıyordu. Aktarıldığına göre, Bayan Daly ona nazikçe ya birayı vermesini ya da Kadın Erkek Eşitliği Komisyonu'na yapılacak şikâyetle uğraşmasını, artık hangisini tercih ediyorsa onu yapmasını söylemişti. Barmen onun birasını vermişti.

Bayan Daly pazar ayinlerinde düzenli olarak görülmezdi, ama okulda öteki öğretmenlerin şimdiye dek kaldıklarından çok daha uzun kalıyordu. Derslerin başlamasından yarım saat önce okula geliyor ve saat dörtte son zil çaldıktan sonra bilgisayar sınıfında kalıp öğrencilere yardım ediyor, onları yüreklendiriyordu. St. Anthony's Manastırı'nda kızlardan oluşan bir kuşak, rol modeli olarak Bayan Daly'yi alarak özgüven kazandılar. Bayan Daly kızlara yapamayacakları hiçbir şey olmadığını söyleyince ona tam anlamıyla inandılar.

Orla on yedi yaşındayken Bayan Daly, St. Anthony's Manastırı'ndan, aslını ararsanız Stoneybridge'den ayrılacağını açıkladı. Rahibeler de dahil olmak üzere herkese Kerry kasabasından Shane adlı harika bir gençle tanıştığını anlattı. Shane yirmi bir yaşındaydı ve bir sera kurmaya çalışıyordu. Kendisinden on iki yaş küçüktü, ona tapıyordu ve çok

yakışıklıydı. Bayan Daly serasının harita üzerinde görünmesine yardımcı olabileceğini düşünüyordu.

Rahibeler buna çok şaşırmış ve onun gidecek olmasına üzülmüşlerdi.

Başrahibe insanın kendisinden çok genç biriyle evlenmesinin sakıncaları olabileceğini ima etme yanlışına düştü. Bayan Daly ona, "Sizi temin ederim" dedi, "evlilik aklındaki en son şeydi ve aramızda kalsın, aslında evliliğin modası çoktan geçti."

Başrahibe duyduklarından derin bir sarsıntı geçirmişti, ama Bayan Daly'nin tövbe etmeye hiç niyeti yoktu.

"Ama bunu ilk anlaması gereken siz değil misiniz sayın başrahibe? Siz ki zamanınızın çok ilerisinde olup bu tür şeylerin hepsine elveda demeye karar vermişsiniz..."

Kızlar Bayan Daly için bir veda pikniği düzenlediler – bir haziran gecesinde kumsalda ateş yaktılar. Bayan Daly onlara Kerry'de yaşayan delikanlı Shane'in resimlerini gösterdi ve hepsinden seyahat edip dünyayı görmelerini rica etti. Onlara her gün bir şiir okuyup üzerinde düşünmelerini ve ne zaman yeni bir yere gitseler oranın tarihiyle, orayı şimdiki haline getiren özellikleriyle ilgili bilgi edinmelerini söyledi.

Henüz gençken öğrenmeleri gereken şeyleri öğrenmelerini söyledi: örneğin briç oynamayı, otomobil lastiği değiştirmeyi ve saçlarına doğru dürüst fön çekmeyi. Bunlar kendi başlarına muazzam bir önem taşımazlardı, ama boş yere zaman ve para harcamalarını önlerdi.

Onlara elektronik posta adresini verdi ve yılda üç dört kez onlardan haber almayı umduğunu söyledi. Kızların büyük işler başarmasını bekliyordu. Kızlar ağlayıp onun gitmemesi için yalvardılar, ama Bayan Daly onlara Shane'in resmine bir daha bakmalarını ve kendi kendilerine aklı başında hangi kadının böyle bir erkeğin parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin vereceğini sormalarını istedi.

Orla, Bayan Daly'ye gerçekten de yazdı ve Dublin'de gittiği kursu, yılın sonunda nasıl madalya kazandığını anlattı. Ona annesini tahammül fersa ve taşralı bulduğunu; Dublin'den geri döndüğü zaman giysileri ya da gece eve geliş saati gibi son derece önemsiz nedenlerle annesiyle tam bir ağız dalaşına girmeleri için genellikle üç günün yettiğini yazdı. Babası ondan sorun yaratmamasını rica etmişti. Yaşamı kolay geçsin de ne olursa olsun. Amerika'dan memlekete ziyarete gelen teyzesi Chicky o kadar farklıydı ki, tam bir özgür ruhtu. Orla, Brigid ile birlikte onu görmek için tatilde New York'a gitmeyi hayal ediyordu. Orla hep Shane'i ve serayı soruyordu, ama bunlara bir cevap almadı. Bayan Daly yalnızca öğrencilerinin yaşamlarıyla ilgileniyordu, onlara kendi hikâyelerini anlatmakla değil.

Sonra Orla mektubunda New York seyahatinin toptan iptal olduğunu, çünkü Walter Eniştesinin otoyolda korkunç bir trafik kazasında öldüğünü yazdı. Bayan Daly ona hayatının gidişinin kendi ellerinde olduğunu söyledi. Kendi kararlarını kendisi vermeliydi.

Neden evden uzakta bir iş bulmuyor ve Stoneybridge'e yalnızca kısa ziyaretlerde bulunmuyordu? Dışarıda kocaman bir dünya onu bekliyordu; sırf Dublin'e gitmenin de ötesinde ufuklar vardı.

Böylece Orla ona Brigid'le birlikte Londra'ya gideceklerini yazdı.

Brigid, diğer müşterilerin yanı sıra bir rugby kulübünün de halkla ilişkilerini yürüten bir ajansta iş buldu. Şaşırtıcı sayıda insanla tanışacaklardı. Orla sergi ve fuar organizasyonu yapan bir şirkette iş buldu. Çok geniş bir yelpazeleri vardı; bir an sağlıklı gıdalarla ilgilenirken birden eski otomobillere geçebiliyorlardı. Şirketin başında olan James ile Simon adlı iki erkeğin ikisi de işkolikti ve Orla'ya müşterilere karşı sert olmayı ve baskı altında çalışmayı öğrettiler. Bir

ay sonra Orla normalde büyük bir korku duyacağı insanlarla ödün vermez bir tavır ve büyük bir otoriteyle konuşabilirken buldu kendini.

James'in de Simon'ın da onu çok çekici bulmalarına ve ikisinin de kur yapmasına çok şaşırdı. Neredeyse onlarla alay edecekti – bu ikisinden daha berbat sevgili adayı hayal edemiyordu. Ailelerini çok az gören ve asıl ilgi alanları rakip şirketleri alt etmek olan iki evli erkek. İstedikleri tek şey geçici eğlenceydi.

İki erkek de reddedilmelerine hiç gücenmedi. Orla bütün bunları çocuksu bir hata varsayıp unuttu ve yeni şeyler öğrenmeyi sürdürdü.

Öğretmenine, Bayan Daly'nin onunla gurur duyacağını söyleyen bir mektup yazdı. İşin kendisi tek başına okul gibiydi ve Orla sergi organize etmenin yanı sıra vergilendirme, web sitesi ve internet ağı dünyalarında da hızla uzmanlaşıyordu.

Orla ile Brigid, Hammersmith'teki bir dairede birlikte oturuyorlardı. Evle karşılaştırıldığında her şey öyle muhteşem bir özgürlük taşıyordu ki. Üstelik yapılacak çok şey vardı. Salı akşamları Brigid ile birlikte Covent Garden'da step dansı kursuna gidiyorlardı. Orla her pazartesi öğle saatinde kaligrafi kursuna da gidiyordu.

James ile Simon başta buna karşı çıktılar. Güzel yazı yazma sanatını öğrenmek için zaman ayırmakta ısrar ederse işine kendisini tam adayamazdı. Ama Orla onlara hiç aldırmadı. Geçimini bu yoğun, kasvetli, iş saplantılı dünyada kazanacaksa, haftaya başlamak için küçük sanatsal uğraşılar gibi bir emniyet supabına kesinlikle ihtiyacı olduğunu söyledi. James ile Simon bundan sonra bu konuda ağızlarını açmaya cesaret edemediler.

Geceleri de tiyatroya, Orla'nın düzenlediği resepsiyonlara ya da sergi merkezlerindeki çeşitli etkinliklere gidiyorlardı. Genç, canlı ve kaygısızdılar ve insanlar onları seviyordu. He-

nüz ikisi de kendileri için özel birini bulmamışlardı, ama ne Brigid'in ne Orla'nın ev bark sahibi olma konusunda bir acelesi vardı.

Foxy Farrell ortaya çıkana kadar.

Foxy her ikisinin de nefret ettiği türde bir erkekti. Yüksek ses, özgüven, büyük bir otomobil, koyun derisinden büyük bir kaban, bir ticaret bankasında büyük bir iş, kendisini dev aynasında görme. Ama Brigid'e abayı tam yakmıştı. Üstelik tuhaftır, Brigid bunu başta düşünüldüğünden daha az utanç verici ve komik bulmaya başlamıştı.

Savunma pozisyonu alarak, "Özünde doğru dürüst bir insan, Orla" dedi.

Orla hiç düşünmeden, "Öyle olduğunu biliyorum" diye cevap verdi. "Ama sen buna katlanabilir misin? Demek istiyorum ki, sabah onun yanında uyandığını bir düşün."

Brigid, "Uyandım" demekle yetindi.

"Hadi canım! Ne zaman?"

"Geçen hafta sonu, Harrogate'e gittiğimde. Beni görmek için ta oralara geldi."

"Sen de ona ödülünü verdin." Orla duyduğu haberden bozguna uğramış gibiydi.

"Doğrusunu istersen çok hoş bir insan. Şu saçma gösteriş merakı onun çevresinde herkeste görülen bir şey yalnızca."

"Doğru dürüst tanıyınca onun hoş bir insan olduğunu görürsün eminim..." Orla geri basmaya başlamıştı ve çok geç kalmamış olduğunu umuyordu.

Brigid kıkırdayarak, "Evet, şey, önümüzdeki hafta sonu onu doğru dürüst tanıyacağım. Paris'e gidiyoruz" dedi.

Orla, "Uzun hafta sonu için Stoneybridge'e gidiyoruz ya" diye karşı çıktı.

"Gitmemiz gerektiğini biliyorum. Bana bir mazeret uydurman lazım."

"Foxy ile Paris'e başka bir hafta sonu gidemez misin?"

"Hayır, bu özel."

"Yani sana mazeret bulup açıklama mı yapmak zorundayım? Tam olarak ne açıklayacağım?" Orla sinirlenmişti. Yılda üç ya da dört kez görev yerine getirir gibi birlikte eve gidiyorlardı. Özgürlükleri için ödedikleri bedel buydu. Uzun bir hafta sonu yalnızca.

"Ah, şu an olabildiğince az şey açıkla." Brigid bu konuda rahat ve aldırmaz bir tutumdaydı. "Boş yere umutlandırmak istemem."

"Boş yere umutlandırmak mı? Foxy hakkında mı?" Orla'nın sesinde katıksız bir inanamazlık vardı.

Brigid, "Elbette" dedi. "Kesinlikle yükünü tutmuş bir insan. Foxy'nin parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin verirsem asla çenelerini kapatmazlar."

Böylece Orla tek başına Stoneybridge'e giderek Brigid'in boğazına kadar işe gömüldüğü haberini götürdü.

Stoneybridge'de değişen pek bir şey yoktu, ne var ki Orla oranın ne kadar güzel olduğunu hep unutuyor ve kayalıkların arasındaki patikalarda yürürken uzun kumsallara ve koyu renk sarp kayalıklara bakınca soluğu kesiliyordu.

Teyzesi Chicky, ortalıkta dolaşan, gevezelik eden ve her şeye mutlulukla ellerini çırpan yaşlı Bayan Queenie ile birlikte Taş Ev'in restorasyonundan başını kaldıramıyordu. Chicky'ye bu işte yardım eden Rigger daha az somurtkan hale gelmişti. Otomobil kullanmayı öğrenmişti, hatta yolda gördüğünde Orla'yı gideceği yere götürmek için duruyordu. Ona annesini hatırlayıp hatırlamadığını sormuştu, ama Orla hatırlamıyordu. Bu Nuala'dan söz edildiğini duymuştu, ama Orla daha doğmadan bile önce Dublin'e gitmişti.

Orla, "Chicky onunla ilgili her şeyi biliyordur" diye yol gösterdi.

Rigger, "Böyle şeyleri Chicky'ye sormam" dedi. "O da bana sormaz, böylesi daha iyi."

Orla onun ne demek istediğini anladı. Az daha Rigger'a kendisi hakkında bir şeyler soracaktı. Rigger onu önceden uyarmış oldu.

Bunun yerine Taş Ev'deki restorasyondan, yeni duvarlı bahçeden, bitkilerden söz ettiler. Rigger oranın büyük bir başarı kazanacağını ve ta başından beri işin içinde olmaktan heyecan duyduğunu düşünüyor gibiydi.

Ne var ki Orla'nın annesi heveslerini kursaklarında bıraktı. Chicky hep böyleydi, çılgın fikirlerle kendinden geçerdi, tıpkı hiç izin alma gereği duymadan Amerika'ya kaçması gibi.

"Ama bu gayet iyi sonuçlandı, öyle değil mi?" Orla kendisine hep yetişkin bir insan muamelesi yapan teyzesini savunmaya geçmişti. "Harika bir evlilik yaptı, kocası da Taş Ev'i satın alabilmesine yetecek para bıraktı ona."

"Ama kocasının buraya hiç gelmemiş olması tuhaf değil mi?" Kathleen'in içi hiçbir durumda tam olarak rahat etmezdi.

"Aman anne, şunu keser misin? Her zaman her şeyde bir yanlış bulursun."

"Genellikle öyledir" diyerek Kathleen onayladı. "Bir şey daha var: Chicky'nin evin üst katında yaşlı bir kadın ve o genç adamla birlikte yaşadığı konusunda çok söylenti var. Doğru bir şey değil bu, böyle olmamalı."

"Anne!" Orla kahkahadan kırılıyordu. "Nasıl bir hayal dünyasında yaşıyorsun? Rigger'ın Chicky Teyze'yi duvarla çevrilmiş bahçede becerdiğini mi düşünüyorsun? Bayan Queenie ile birlikte üçlü yapıyorlardır belki de!"

Annesinin yüzü öfkeden kıpkırmızı oldu. "Bu kadar kabalaşma Orla, lütfen. Ben yalnızca orasıyla ilgili söylentileri dile getiriyorum, o kadar."

"Orayla ilgili bu lafları kim çıkarıyor?"

"Örneğin O'Hara'lar."

"Bunun tek nedeni, Bayan Sheedy evi onlara satmadığı için hiddetten köpürmeleri."

"Sen de Brian Dayın kadar kötüsün – hep onlara saldırırsınız! Senin en iyi arkadaşın Brigid değil mi?"

"Öyle, ama açgözlü spekülatör olanlar onun amcaları. Bunu Brigid de biliyor."

"Bu arada Brigid nerede, ailesini ziyarete bile zahmet etmeyeceği kadar mühim ne işi bu?"

"Geçimini sağlamak için çok çalışıyor anne. Tıpkı benim gibi, bu yüzden sen O'Hara'lardan çok daha şanslısın, çünkü benim için her zaman önce sen gelirsin, öyle değil mi?"

Annesinin buna verecek bir cevabı yoktu gerçekten de.

Orla, Chicky ile olabildiğince çok zaman geçirdi. Yapılan tüm işlere ve Taş Ev'e gidip gelen o kadar insana karşın Chicky'nin çok huzurlu bir hali vardı. Orla'ya Londra'da erkek arkadaşları olup olmadığını ve sürekli orada yaşamaya niyeti olup olmadığını hiç sormadı. Orla kısa etekler, uzun etekler, yırtık kotlar ya da o sırada her ne giyiyorsa başkalarının bunu tuhaf bulup bulmadığını da asla sormadı. Chicky insanların ne dediğinin, ne düşündüğünün ya da merak ettiğinin hiç mi hiç farkında değildi. Orla'ya asla yaşamıyla ilgili ne yapması gerektiğini söylemezdi.

Dolayısıyla bu kez Chicky'nin ona iyi bir aşçı olup olmadığını sorması sürpriz oldu.

"Fena değilim sanırım. Brigid ile ben haftada iki ya da üç kez yemek tariflerine bakarak yemek yapıyoruz. Brigid balıkla harikalar yaratıyor. Orada balıklar çok farklı, her tarafı kılçık dolu değil ve buradaki gibi balıkyağı tadı almıyor insan."

Chicky güldü. "Artık burada da almıyor. Pasta yapabiliyor musun?"

"Hayır, pasta yapmak çok zor, fazla uğraştırıyor."

Chicky, "Ben sana harika bir aşçı olmayı öğretebilirim" diye önerdi.

"Sen kendin iyi bir aşçı mısın Chicky?"

"Aslını ararsan öyleyim. Olmayı beklediğim en son şey buydu, ama doğrusunu istersen keyif alıyorum."

"Walter Enişte de yemek pişirir miydi?"

"Hayır, bu işi asıl olarak bana bırakırdı. Hep çok meşguldü, biliyorsun."

"Biliyorum." Orla hiç de bilmiyordu, ama Chicky'nin ne zaman bir konuşmayı kesmek istediğini anlayabiliyordu. "Bana neden yemek pişirmeyi öğretmek istiyorsun?" diye sordu.

"Bir gün, şimdi değil, ama bir gün buraya geri dönüp bu oteli işletmeme yardımcı olacağın umuduyla."

Orla, "Stoneybridge'e döneceğimi hiç sanmıyorum" dedi.

"Biliyorum." Chicky bunun mantıklı bir şey olduğunu düşünüyor gibiydi. "Ben de asla geri dönmek istemiyordum, ama işte buradayım." O gün Orla'ya çok kolay bir esmer ekmek ile yaban havucu ve elma çorbası yapmayı öğretti. Hiç çaba harcamadan yapılacak yemeklerdi, öğle yemeğinde de bunları yediler. Bayan Queenie, Chicky oraya gelene kadar ömründe bu kadar güzel yemekler yememiş olduğunu söyledi.

"Düşünsene Orla, burada, kendi bahçemizde bu yaban havuçlarını, eski meyve bahçesinde de elmaları yetiştirdik ve Chicky de böyle lezzetli bir şekilde pişirdi."

Orla gülümseyerek, "Biliyorum, tam bir dâhi!" dedi.

"Hakikaten de öyle. Amerika'da kalmayıp da bize geri döndüğü için ziyadesiyle şanslı değil miyiz? Sen de izah et, Londra'da harika vakit sarf ediyor musun?"

"Fena değil Bayan Queenie, elbette çok meşgulüm ve yoruluyorum, ama harika."

Bayan Queenie, "Keşke daha fazla seyahat edebilseydim" dedi. "Fakat etseydim dahi, muhakkak hep buraya geri dönerdim."

"Burada asıl olarak en çok neyi seviyorsunuz, Bayan Queenie?"

"Deniz, sükûnet, hatıralar. Nedense burası her vakit bana doğru yer gibi geldi. Bir defasında Paris'e gittik, Oxford'a da. Çok çok güzel, her iki yer de. Jessica, Beatrice ve ben sonrasında ekseriyetle oralardan bahsettik. Harika bir şeydi, ama hakiki değildi, ne kastettiğimi anlıyorsundur. Bir piyeste rol almıştık sanki. Burada böyle bir şey yapmıyor insan."

"Ha, ne demek istediğinizi anlıyorum Bayan Queenie." Chicky'nin ona minnetle baktığını gördü. Orla'nın zavallı Bayan Queenie'nin neden söz ettiği hakkında hiçbir fikri yoktu, ama doğru tepkiyi göstermiş olduğu için mutlu olmuştu.

Orla Londra'ya geri dönünce, Brigid'in Paris'ten dönmesi şerefine esmer ekmek ve yaban havucu çorbası yaptı.

Brigid, "Vay canına, amma evcimen olmuşsun" dedi.

Orla, "Senin de bana söyleyecek bir şeylerin var" karşılığını verdi.

Brigid, "Onunla evleneceğim" dedi.

"Harika bir şey bu! Ne zaman?"

"Bir yıl içinde. Ancak sen nedimem olmayı kabul edersen tabii."

"Erik rengi tafta ya da limon yeşili şifon giymek zorunda kalmazsam neden olmasın?"

"Benim adıma mutlu oldun mu?"

"Aman ya, şu haline bir baksana, ne kadar mutlusun. Senin için çok heyecanlanıyorum." Orla sesine yeterince heyecan katmış olmayı umut ediyordu.

"Onun bildiğin saçma Foxy olduğunu düşünmüyorsun değil mi?"

"Ne demek istiyorsun? Elbette bunu düşünmüyorum. Onun şanslı Foxy olduğunu düşünüyorum tam tersine. Nerede ve ne zaman evlenme teklif etti, anlatsana."

Brigid, "Onu gerçekten seviyorum, biliyorsun" dedi.

Orla, "Tabii ki biliyorum" diye yalan söylerken, asla açıklanmayacak bir nedenle Foxy Farrell'a razı olan arkadaşı Brigid'in yüzüne bakıyordu.

Bundan sonra işler hızla gelişti.

Brigid işinden ayrıldı ve Foxy'nin Berkshire'daki ailesiyle çok zaman geçirir oldu. Düğün töreni Stoneybridge'de yapılacaktı.

Brigid, "Chicky'nin otelinin o sırada henüz açılmamış olması ne yazık. Farrell'lar düğünü orada yapabilseler harika olurdu. Stoneybridge onları hayretler içinde bırakacak" dedi.

Orla birden, "Ben oraya geri dönmeyi düşünüyor gibiyim" karşılığını verdi.

"Ciddi olamazsın!" Brigid şok geçiriyordu. "Oradan çıkmamız ne kadar zor oldu bir düşünsene."

"Bilmiyorum... öylesine bir düşünce."

"Eh, at o düşünceyi kafandan öyleyse." Brigid'de kararlı bir hava vardı. "Oraya gittikten ancak yirmi dakika sonra tekrar kaçmaya çalışırken dört ayak üzerinde sürünürsün. Ayrıca nerede çalışacaksın Tanrı aşkına? Triko fabrikasında mı?"

"Hayır, Chicky'nin yanında çalışabilirim."

"Ama orası başarısızlığa mahkûm diyorum sana. İki sezon dayanamaz. O zaman da Chicky orayı değerinden çok düşüğe satmak zorunda kalır. Bunu herkes biliyor."

"Ama Chicky bilmiyor. Ben de bilmiyorum. Bunu söyleyen yalnızca senin amcaların, çünkü orayı onlar almak istiyordu."

Brigid, "Nedimemle kavga etmeyeceğim" dedi.

Orla, "Aklında lila rengi tafta olmadığına yemin et" diye yalvardı ve araları tekrar düzeldi. Orla'nın birilerinin Foxy Farrell ile evlenmek isteyeceğini aklının hiç almaması dışında.

Orla değişim zamanlarında sıkça yaptığı gibi öğüt almak üzere Bayan Daly'ye yazdı.

Stoneybridge'e geri dönmeyi istemek bir tür çılgınlık mı? Brigid'in o salakla evlenmeye karar vermesine otomatik bir tepki mi? Oradayken sizin de canınıza sıkım sıkım sıkılıyor muydu?

Bayan Daly ona cevap yazdı.

İşimi seviyordum. O okulda hepiniz harika çocuklardınız. Oraya bayılıyordum. Eski günleri hâlâ keyifle hatırlıyorum. Burada dağlardayım. Güzel bir yer, ayrıca otomobille denize de gidebiliyorum, ama denizin ayağının dibinde olduğu Stoneybridge gibi değil. Neden bir yıllığına bir deneme yapmıyorsun? Teyzene ömür boyu sözleşme imzalamak istemediğini söyle. Shane'i sormadığın için teşekkür ederim. Benden azıcık daha ilginç bir şeyle biraz zaman geçiriyor, ama geri dönecek. Ben de onu geri alacağım. Bildiğin komik dünya işte. Bir kez bunu kavradın mı yolun yarısını kat etmişsin demektir.

O günlerde Orla'nın işyerinde James ile Simon'ın ağzını bıçak açmıyordu. İşler iyi değildi. Politikacılar ne derse desin, ekonomi durgundu. Bunu biliyorlardı. İnsanlar fuar stantlarını eskisi kadar kiralamıyorlardı. Ticaret fuarları geçen yıldan daha küçüktü. Gelecek için beklentiler berbattı. Tüm umutlarını konferans alanında çok büyük olan Marty Green'e bağlamışlardı. Onu etkilemek için büroda içki içiyorlardı.

James, "Şu seksi kızıl arkadaşına gelip ortamın şenlenmesine yardım etmesini söyle" önerisinde bulundu.

"Brigid henüz yeni nişanlandı. Bugünlerde parti kızı olmak istemez."

"Şey, ona nişanlısını getirmesini de söyle. Prezentabl falan mıdır?"

"Sen annemle onun annesinin toplamından da daha kötüsün. Çok prezentabl, karun kadar da zengin" dedi Orla.

Brigid ile Foxy bunun eğlenceli olacağını düşünüp şıkırdım giyinerek oraya geldiler. Marty Green onları gördüğüne çok memnun oldu ve satışla ilgili konuşmalarda ikna olmuş görünüyordu. İkinci el dükkânında bulduğu kıpkırmızı ipek elbisesi ve gerçekten pahalı kırmızı-siyah yüksek topuklu ayakkabılarıyla çarpıcı bir şekilde giyinmiş Orla'yla da çok ilgileniyordu ayrıca. Orla beyaz şarap ve kanepe tepsilerini odada gezdirdi.

Marty Green beğeniyle, "Bunlar çok lezzetli" dedi, "hangi catering şirketiyle çalışıyorsunuz?"

"Ah, bunları ben yaptım." Orla ona gülümsedi.

"Gerçekten mi? Demek yalnızca güzel bir yüzün yokmuş." Kesinlikle etkilenmişti, ki bu davetin tüm amacı da buydu. Ama Orla adamın asıl olarak kendisinden fazla etkilendiğini, şirketten yeterince etkilenmediğini hissediyordu.

"Çok naziksiniz, Bay Green, ama bu şirkete kanepe yapmak ve gülümsemek için işe alınmadım. Hepimiz çok çalışıyoruz ve James ile Simon'ın söylediği gibi karşılığını da aldık. Pazarı ve ekonomik durumu çok iyi biliyoruz. Bunları size bizzat anlatma şansı bulmak iyi oldu."

"Bunları sizden bizzat duymak da çok güzel." Adamın gözleri Orla'nın yüzünden bir saniye ayrılmadı.

Orla onun yanından uzaklaştı, ama Bay Green'in onu sürekli izlediğinin farkındaydı. James istatistiksel rakamları verirken, Simon trendlerden söz ederken, Foxy anırır gibi bir sesle yeni harika lokantaları anlatırken ve Brigid bilet bulabileceğinden Bay Green'in rugby ile ilgilenip ilgilenmediğini sorarken bile.

Marty Green, Orla'nın onunla akşam yemeğe çıkıp çıkmayacağını merak ediyordu.

Orla, James ile Simon'ın rahatlayarak birbirlerine gülüm-

sediklerini görünce birden derin bir kızgınlık hissetti. Marty Green'e peşkeş çekiliyordu. Bu kadar basitti. Şık şıkıdım giyinmişti, öğle tatilin de kuşkonmazları hamurun içine sarıp sosla servis edeceği zor, beceri isteyen küçük kanepeler yapmış, bıldırcın yumurtalarını yeşil salata yapraklarında kereviz tuzuyla artistik bir şekilde yerleştirmişti, şimdi de onlar Bay Green'in pençesini atması için kendisini kurbanlık koyun gibi göndermek istiyorlardı.

"Çok teşekkür ederim, ama ne yazık ki bu akşam başka planlarım var" dedi.

Adam bunu güler yüzle karşıladı, Orla hakkını teslim ediyordu. "Gerçekten başka planlarınız olduğuna eminim. Belki başka bir zaman."

Hepsinin yüzündeki gülümseme farklıydı. Orla'nınki sahte bir gülümsemeydi, James ile Simon'ınki ise bir korku maskesi gibiydi. Brigid'in gülümsemesi, Orla'nın Marty Green gibi zengin ve cazip bir erkekle çıkmayı pas geçmesinden duyduğu şoku gizliyordu. Foxy'nin gülümsemesi ise her zaman olduğu gibi anlaşılmaz ve aptalcaydı.

Marty Green onları arayacağını söyleyerek oradan ayrıldı. Orla kendisine kocaman bir bardak içki koydu.

Simon, "Ona karşı neden bu kadar kaba davrandın?" diye sordu.

"Hiç de kaba değildim. Ona teşekkür ettim ve başka planlarım olduğunu söyledim."

"Kastettiğim de buydu. Başka bir planın yok."

"Evet, var. Bir eskort kız ya da fahişeymişim gibi işadamlarıyla çıkmayı kabul etmemeyi planlıyorum."

James, "Aman canım, teklif edilenin bununla uzaktan yakından ilgisi yok" dedi.

"Büyük harflerle dile getirildi." Orla artık öfkeden köpürüyordu. "Bu hoş adamla çık, yıka yağla, sözleşmeye imzasını atmasını sağla."

"Bu işte hep birlikteyiz. Sanıyorduk ki..."

"Neden buraya bir direk getirip büronun ortasına yerleştirmediniz, böylece giysilerimi çıkartıp ona sarılarak dans edebilirdim. Bu da işe yarardı, değil mi?"

Simon, "Yalnızca bir akşam yemeği teklif etti" dedi.

"Evet, pahalı bir yemeğin sonunda da ayağa kalkıp 'Teşekkür ederim Bay Green' deyip ayrılabilecek miydim acaba? Siz hangi dünyada yaşıyorsunuz? Onunla yemeğe çıktıktan sonra birlikte oteline gitmemiş olsam onu kışkırtmış olurdum. Gösterip vermemiş olurdum. O da buna çok sinirlenirdi. Bu yolla zevahiri kurtarmış olduk. Eh, en azından çoğumuz."

Foxy, "Hey Orla, bu konuda biraz alınganlık ediyorsun" dedi.

Brigid ona sert bir bakış attı, ama Foxy görmedi.

"Demek istediğim, bu gecenin tüm amacı da buydu zaten."

Orla, "Çok doğru söyledin Foxy" dedi.

Ertesi gün James ile Simon cömert davranmaya hazırlıklı gelmişlerdi. Bu konuyu aralarında konuşmuşlardı, yanlış izlenim vermiş olabilirlerdi. Yapmak istedikleri son şey... şey, Orla'nın yaptıklarını söylediği şeydi.

Orla onlar konuşmalarını bitirene kadar nezaketle dinledi. Sonra kelimelerini özenle seçerek konuştu.

"Bu ani bir kapris patlaması değil. Bir süredir işten ayrılmayı düşünüyordum zaten. Teyzem İrlanda'nın batısında bir otel kuruyor. Karar vermek için bir şeye ihtiyacım vardı yalnızca, bu olay da yetti. Lütfen bunu bir surat asma ya da sizi ayaklarına kapandırmak için yürüttüğüm kampanyanın bir parçası gibi görmeyin. Asla öyle değil. Burada öğrendiğim her şey için büyük bir minnet duygusuyla bir ay önceden istifamı vermiş oluyorum yalnızca."

James ile Simon'ın söylediği hiçbir şeyin faydası olmadı. En sonunda onlar da istifayı kabul etmek zorunda kaldılar.

Orla Chicky'ye sırf oteli kurup işletmeye başlamak için yalnızca bir yıllığına orada olacağını anlattı.

"Bana rüya gibi yemek pişirmeyi öğretmene değmeyecek belki de."

"İnsanlara aşçılığı öğretmeye her zaman değer."

Orla, "Gerçek öğrenciler için bir aşçılık okulu açabilirsin" diye önerdi.

"Burada sunmamız gereken asıl şey manzaradır. Aşçılığı başka yerlerde de öğrenebilirler" dedi Chicky. "İşin büyüsünü kendimize saklamamız gerek zaten."

Orla, "Oraya döndüğümde anneme baltayla saldırmamayı nasıl becereceğim?" diye merak etti.

Chicky, "Evde yaşama" diyerek öğüt verdi.

"Seninle birlikte oturabilir miyim?"

"Hayır. Kırgınlık yaratır. Sana yaşayacak bir yer buluruz. Lodge House. Rigger orayı tamir eder. Kendi küçük evin olur. Bu işi bana bırak. Ne zaman geleceksin?"

"İstediğim zaman gelebilirim. Bir ay yasal süreyi beklememe gerek yok. Zaten yerime yalnızca yarım zamanlı çalışacak birini alacaklar. Bunu yapmam tam bir zırdelilik mi Chicky?"

"Senin de dediğin gibi yalnızca bir yıl. Nasıl geçtiğini anlamayacaksın bile."

Orla oraya geldiğinde Rigger kendisi ve Carmel Hickey için duvarla çevrilmiş bahçenin yanındaki eski bir kulübeyi onarmakla meşguldü. Yakınlarda eski bir bahçıvan kulübesi olduğunu ve çatısının da sağlam olduğunu, bu yüzden rutubetli olmadığını anlattı. Orayı yaşanacak hale getirmek için iyi bir temizlikten daha fazlasına ihtiyaç olmayacaktı.

Orla'nın yeni evi hazır halde onu bekliyordu.

Evdeki ilk gecesinde Orla'nın annesi, "Umarım Bayan Daly'nin ahlak anlayışına sahip olup da kasabanın diline düşmezsin" dedi.

Orla hararetli bir tavırla, "Ah anne, umarım düşmem" diye onu onayladı. Chicky'nin gülümsemesini gizlemeye çalıştığını görebiliyordu.

"Baban da ben de neden gidip böyle eski, rutubetli bir kulübe seçtin, hiç anlamıyoruz zaten. Burada her şeyi kusursuz bir evin var. İnsanlar bu durumun tuhaf olduğunu düşünecekler."

Orla otomatik bir tepkiyle, "Sen de biliyorsun ki anne, düşünmeyecekler. Farkına bile varmayacaklar" dedi.

Bayan Daly ile Chicky bağımsız olma konusunda ne kadar da haklıydılar. Orla artık duygusal geri dönme kararının aptalca bir saçmalık değil de doğru bir hamle olmasını umut ediyordu.

Bunun üzerine düşünecek zamanı pek olmadı. Dosdoğru işe gömüldüler. Orla büroda James ve Simon'la geçirdiği yoğun günlere uzun bir tatilmiş gibi bakmaya başladı. Düzenlenecek bu kadar çok şey olması ona mümkünmüş gibi gelmiyordu.

Chicky'nin finans sistemi bir felaketti. Dürüst ve titizdi ve defterler de tutuluyordu... şöyle böyle. Ama bilgisayar sisteminde değildi. Chicky hiç muhasebe yazılımı kullanmamıştı, bunun yerine defteri kebir ve karton dosyalar sistemiyle çalışıyordu. Elli yıl öncesinden fırlamış gibiydi. Bu yüzden Orla'nın yaptığı ilk iş, bir odayı büro olarak ayırmak oldu. Chicky ile birlikte bilgisayarı, yazıcıyı, tüm başvuru kitaplarını ve ihtiyaç duydukları dosya dolapları ile komodinleri koyabilecekleri bir yer.

Chicky mutfağa açılan birkaç büyük kilerden birini önerdi. Orla büronun boyanması ve raflarının takılması için Rigger'ı, Carmel Hickey'nin ailesini etkilemek amacıyla kendi evine harcadığı zamandan birkaç saati kendisine ayırmaya ikna etmeyi başardı.

"Sonunda buna değecek" diye ısrar etti. "O zaman her şe-

yi mutfak masasının üzerine yayıp ardından tekrar toplamak zorunda kalmak yerine ayakaltında dolaşmamış olacağız." Orası için bir bilgisayar buldu ve ihtiyaç duyduğu programları yükledi. Sonra Chicky'nin gelip her şeyi sıfırdan öğrenmesi için ısrar etti.

Chicky, "Yok, yok, bu senin alanın" diye karşı çıktı.

"Pardon ama ben de dün gece kurabiye yapmayı öğrenmek için iki saat harcamıştım. Bu senin alanın demedim ben. Bugün de sen muhasebe yazılımını öğreneceksin. İyice konsantre olursan kırk beş dakikanı alır ancak."

Chicky konsantre oldu.

Orla, "Fena değildi" diye onay verdi. "Demek ki yarın bir rezervasyon sistemi kuracağız, ertesi gün de sen alım satımın nasıl yapılacağını öğreneceksin."

"Emin misin, bana da ihtiyaç..." Chicky gündelik sorunlarla ilgilenmek yerine büroda çok fazla zaman geçirmekten korkuyordu.

"Kesinlikle eminim. Varsay ki bir mutfak ekipmanı almak istiyorsun. Bunu öğrenirsen telefon konuşmaları yapmak ve alışverişe gitmek için harcayacağın zamandan kurtulursun."

Chicky tereddütle, "Herhalde" diyerek kabul etti.

Ama her şeyin parmaklarının ucunda olmasının harika bir şey olduğunu kesinlikle kabul ediyordu ve Orla önümüzdeki ay için rezervasyon yaptırmış ve bir hafta daha uzatmak isteyen birini bilgisayarda nasıl bulacağını sorarak onu küçük bir sınavdan geçirdiğinde de ekrana rezervasyon sistemini çağırmayı çok geçmeden başarmış oldu. Bu sırada Orla da et yemeklerini başka bir şeye dönüştüren soslar yapmayı ve dosdoğru denizden gelen balıkları deneyimli bir balıkçının kıskanacağı şekilde temizlemeyi, doğramayı ve servis etmeyi öğrendi.

Engelleri birer birer ortadan kaldırdılar.

O'Hara amcaların inşaat iznine karşı çıkmaya yönelik acı-

nası bir girişimleri oldu. Chicky kimsenin nasırına basmadan bu konuyu halletmeyi başardı: başlı başına bir mucize. Yeni otelin kuş ve öteki doğal yaşam alanlarını bozacağı endişesi duyan çevrecileri yatıştırdılar. Doğanın her açıdan nasıl korunmakta olduğunu göstermek üzere yürüyüşe çıkmadan önce kaygılı çevrecilere çay ve kurabiye ikram edildi.

Hepsi de tatmin olarak oradan ayrıldılar.

İnşaat işçileri her gün ev yapımı yemek vaadiyle çabalarını artırmaya teşvik edildi; Chicky saat birde yemeği masanın üzerine hazırlıyor, herkes bir buçukta tekrar işbaşı yapıyordu. Yanlarında kendi sandviçlerini getirmeye alışkın olan birçok işçi bu kocaman öğle yemeğini günün en harika anı olarak görüyordu. Evlerine döndüklerinde de eşlerine Bayan Starr'ın evindeki İrlanda güveci ve domuz pastırmalı lahananın evde pişenden çok farklı olduğunu anlatıyorlar, o zaman da epeyce kırgınlığa neden oluyorlardı.

Bahçe düzenlemesi sonuç vermeye başlamıştı ve yaşlı Bayan Queenie, evin kendisinin küçük bir kız olduğu, paralar suyunu çekmeden önceki zamanlardakine benzediğini söyledi.

Taş Ev'in dışında Taş Kulübe'nin de şekle şemale girdiğini görebiliyorlardı. Rigger için burayı döşemekten hepsi de büyük keyif aldı. Orla onun bu plan açıklandığında Hickey'ler konusunda çok kaygı duyduğunu biliyordu, ama Chicky'den bu tür şeylerin hiç konuşulmadığını öğrenmişti.

Her konunun konuşulduğu ve ıcığına cıcığına kadar gözden geçirildiği Brigid'le yaşamdan o kadar farklıydı ki her şey. Bunlar geçmişte kalmıştı elbette. Brigid artık eski Brigid değildi. Düğüne, konuk listesine ve oturma düzenine kafasını takmıştı ve zaten Stoneybridge'de olduğundan Orla'nın bir tür düğün organizatörü olmasını bekliyordu.

Orla kiliseye gidip koridora yakın her sıranın sonuna ne tür çiçek buketleri asabileceklerine bir bakabilir miydi? Or-

la Stoneybridge'de kimsenin böyle şeyler görmediğini söyledi, ama boşuna. Brigid "Çılgın Gelin" havasına girmişti ve durdurmak mümkün değildi.

Orla çaresizlikle Chicky'den öğüt almaya gitti; Chicky konuyu biraz düşündü.

"Ona kendi ailesinin düğünle ilgilenmek istediklerini ve bütün bu şeyleri onların yapması gerektiğini söyle."

"Ama Brigid onlara güvenmiyor, onların taşralı hödükler olduğunu düşünüyor."

"Muhtemelen çok da haklı, ama ailesinin Taş Ev'le ilgili her şeye düşmanca yaklaştığını ve senin hazırlıklara dahil olmanın tuhaf olacağını vurgula. Böylece işin içinden sıyrılabilirsin."

Orla, "Sen burada harcanıyorsun. Birleşmiş Milletler'de olmalıymışsın" dedi hayranlıkla.

Stresli ve endişeli Brigid düğünden önce iki kez onu ziyarete geldi.

Orla'ya "Senin evinde kalabilir miyim?" diye rica etti. "Evde kalacak olursam annem, gelinin öldürdüğü bir anne olacak."

Orla Brigid'in orada kalmasını pek istemiyordu. Onun ailesiyle arasının açılmasına gerçekten yol açabilirdi, ama bir yandan da Orla'nın çılgın düğün hazırlıklarının içine gömülmesi anlamına da gelecekti.

"Bende kalamazsın Brigid. Bayan Daly bana geliyor."

"Bayan Daly mi? Bizim Bayan Daly mi? Okuldaki mi?"

"Evet, her şey ayarlandı."

"Tanrım, Stoneybridge'e geri döndüğünden beri çok tuhaf davranıyorsun."

"Biliyorum. Hepsi deniz havası yüzünden."

"Ne zamandan beri Bayan Daly ile böyle senli benli oldun?"

"Her zaman öyleydim."

"Herhalde Bayan Queenie birlikte çalışmak sana iyi gelmemiş Orla. İyice tuhaflaşmışsın."

"Ama kanarya sarısı giyecek kadar da deli değilim. Daha nedime giysimin rengine karar vermedin mi?"

"Aman, ne istersen onu giy. Zaten öyle yapacaksın."

"Güzel. Elimde şahane bir şey var: krem rengi dantelleri olan koyu altın rengi bir elbise. Ölçülü ama şık."

"Uzun mu?"

"Evet, elbette uzun."

"Eee, nerede peki? Oraya geldiğimde görecek miyim?"

"Bende."

"Çoktan aldın mı?" Brigid öfkelenmişti.

"Düğünde giymek zorunda değilim. Sen bir bak yeter."

"Ama uygun değilse ne yapacaksın? Elbiseyi geri verebilecek misin?"

"Her zaman işe yarayacaktır."

"Yarar mı? Otelde tencere yıkarken mi? Güzel Tanrım, Orla, sana neler oldu böyle?"

"Kim bilir?"

Orla'nın asıl dertlendiği şey, Brigid'in elbiseyi bir zamanlar Bayan Queenie'ye ait olduğunu bilmeden görmesiydi. Bayan Queenie bu elbiseyi altmış yıl önce bir av partisinde giymiş ve büyük sükse yapmıştı. Orla'nın üstüne sanki özel olarak onun için dikilmiş gibi oturmuştu.

Bayan Daly her zaman nasılsa tam olarak öyle görünüyordu. Yanında iki bavul ve bir bisiklet getirmişti.

"Bu kadar kısa sürede gelebildiğiniz için teşekkür ederim." Orla, acil durum çağrısına yanıt verdiği için öğretmenine minnettardı.

"Benim için de çok uygun bir zamanlama oldu. Shane'in geçici hevesi sandığımızdan daha kalıcı çıktı."

Orla, "Buna üzüldüm" dedi.

"Ben üzülmedim aslında. Yol tükenmişti. Benim keskin bir şoka ihtiyacım vardı."

"Buldunuz mu?"

"Evet, hamile bir on sekizlik ve tüm o bebekle-çokmutluyuz hali. Her şeyi tepeden tırnağa düşünmek için birkaç gün kazanma şansı tam doğru zamanda geldi."

"Buradayken bunu mu yapacaksınız?"

"Evet, düşünmek için iyi bir yer burası. Şu okyanusun kenarında insan nedense kendini daha küçük, daha önemsiz hissediyor, her şey yerli yerini buluyor."

"Keşke Brigid için de işe yarasa." Orla bir iç geçirdi.

"Onu kaybettiğini hissediyorsun, öyle değil mi? Bayan Daly sempatiyle yaklaşıyordu.

"Doğrusunu söylemek gerekirse evet. On yaşından beri can dostuyuz. Her şey bir tür aşamadan geçmek gibi. Biliyorsunuz, Brigid ile benim bir süreliğine step dansına sardığımız zamana benziyor, streç giysiler giydik, ucu kabaralı ayakkabılarla step dansı hareketleri yaptık, bunu defalarca yaptık. Ama bu gerçek hayat. Üstelik Foxy ile!"

"Belki de onu seviyordur."

"Hayır. Onu sevseydi, ailesini etkilemek için böyle çılgınca uğraşmazdı."

"Ya da sadece güvenliğe ihtiyaç duyuyordur."

"Brigid mi? Kendisine çok iyi bakabilir o."

"Sen hiç kimseye âşık oldun mu Orla?"

"Hayır, âşık olmadım. Hoşlandım, evet."

"Eh, aradaki farkı biliyorsun hiç değilse, bu da bazılarımızdan daha fazla. Taş Ev'de kışa dayanacak bazı çiçekler ekmende sana yardım edeyim. Diktiğiniz o şeylerin yarısı kışı çıkarmaz."

Bayan Daly bisikletle çevrede dolaştı ve ben de buradayım dercesine çeşitli yerel pub'larda bira içti. Brigid oraya geldiğinde de Orla'nın cesaret edemediği bütün soruları sordu.

Çalışmaya geri dönmeyecekse Brigid balayından sonra tüm gün evde ne yapacaktı? Hemen çocuk yapmayı planlıyorlar mıydı? Yeni ailesi Farrell'larla sık sık görüşecek miydi?

Cevaplar hiç mi hiç tatmin edici değildi; bol bol at yarışları ve Foxy'nin İspanya'daki kız kardeşine uğramayla ilgili görünüyordu. Ama küçük lütufları da yok değildi. Brigid, Bayan Queenie'nin elbisesine bayılarak tam bir vintage olduğunu söyledi. Foxy'nin kız kardeşi de bir vintage elbise giyecekti. Düğüne uygun bir giysi olacaktı.

Düğün töreni tıpkı Orla'nın korktuğu kadar berbattı. Devasa tentesi ve her yerde bariz bir zenginlik gösterişiyle buram buram görmemişlik kokuyordu.

O'Hara'lar iyice ileriye gitmişler ve emlak patlaması sırasında satın aldıkları ama ekonomik durgunluk yüzünden boş kalan birkaç evi onarmışlardı. Farrell ailesinin kalması için evlere hızlı bir boya badana çekmişler ve döşemişlerdi, bu da Farrell'ların büyük beğenisini kazandı.

İrlanda aksanıyla birlikte İrlanda köklerini de ardında bırakmış bir diğer palyaço olan Foxy'nin sağdıcı Conor çok edepsizce bir konuşma yaparak sağdıç olmanın avantajlarından birinin gelinin nedimesini düzmek olduğunu ve bu gece bunun pek de çetin bir sınav olmayacağını söyledi. Foxy kahkahalara boğuldu. Orla taşlaşmış gibi gözünü bir noktaya dikerek Chicky ile göz göze gelmemeye çalıştı.

Chicky erkek kardeşi Brian'a bu tiplerden uzak kalmış olmasının iyi olduğunu söyledi. O'Hara ailesinin onu reddetmesinden hâlâ canı yanan Brian'ın bir zamanlar çok iyi bir kısmet olduğu düşünülen Sheila O'Hara –artık kumarbaz kocasından ayrı yaşıyordu– konusunda halen pişmanlıkları vardı.

Gelinle damat Shannon Havaalanı'na doğru yola çıktıktan sonra Conor Orla'nın yanına geldi.

"Kendi evin varmış diye duydum" dedi.

Orla hayranlıkla, "Harika bir tarzın var yahu" dedi. "Bahse girerim tüm kızlar sana bayılmıştır."

Conor, "Bu gece tüm kızlardan söz etmiyor, senden söz ediyoruz. Ne dersin?" diye sordu.

Orla ona hayretler içinde baktı. Conor onunla alay ettiğini anlamamıştı. Conor ile Foxy bankacıysa Batı ekonomisinin içinde bulunduğu duruma hiç şaşmamak gerekiyordu.

Hoş bir gülümsemeyle, "Seksin nasıl bir şey olduğunu merak ederek ölsem bile senin gibi bir kazmayla çıkmazdım Conor" dedi.

Conor tükürür gibi, "Lezbiyensin sen" cevabını verdi.

"Demek ki iyi bir şey olmalı." Orla neşelenmişti.

"Tamam, oyunbozanlık yapıyorsun demek. Ben yalnızca benden beklenen bu olduğu için sormuştum."

"Elbette bu yüzden sordun Conor." Orla'nın sesi sakindi.

Bayan Daly düğüne gitmekten kaçınabilmek için dağlarda büyük bir yürüyüş turuna çıkmıştı. Oraya tatile gelmiş iki Fransız dişçiyle tanışmıştı. Ertesi gün Donegal'a gidiyorlardı. Bayan Daly de onlarla birlikte gidecekti. Fransızların otomobillerinin tavanında portbagaj vardı –Bayan Daly bisikletini de yanına alabilecekti yani.

Orla orada ağzı beş karış açık öylece oturup baktı.

"Biliyorum Orla, dünya benim gibi insanlar ile Brigid gibi insanlara ayrılır. Sen ikisinin ortasında yürüdüğün için ne kadar da şanslısın."

Orla'nın düşüncelere dalacak fazla zamanı yoktu. Rigger'ın düğünü yaklaşıyordu. Gerçi bu düğün çok daha normal bir tören olacaktı.

Chicky, Taş Kulübe'de kuzu kızartma yapacaktı ve Rigger ile Carmel için muhteşem bir pasta da yaptılar. Brigid'in düğünündeki saçmalıklarla ve Farrell ve O'Hara ailelerinin havalı halleriyle kıyaslandığında bu düğün çok sevimli ve rahat geçti.

Düğün bitip de Hickey'ler evlerine mutlu döndükten sonra Chicky, Orla ve Bayan Queenie birlikte oturup birbirlerini tebrik ettiler.

Taş Ev'de artık ana inşaat işi aşağı yukarı tamamlanmıştı; geriye yalnızca iç tasarıma ve dekorasyona karar vermek kalmıştı. Chicky profesyonel kişilerle çalışmak istiyordu, ama Orla bu işi yapabileceklerini kanıtlayana kadar kimseye para ödenmemesinde ısrarlıydı. Orla, bu işi pekâlâ Chicky'nin de yapabileceğini düşünüyordu. Elinde özgün kaynak kişi vardı zaten. Bayan Queenie onlara bu evin eski günlerde nasıl olduğunu anlatabilirdi.

Chicky konfor ve tarz nedir biliyordu, ne var ki tereddüt ediyor ve kendi düşüncelerini kendine saklıyordu.

"İnsanların gelip burada kalmaları karşılığında ciddi bir para alıyoruz. Buranın dandik, eski püskü olduğu falan gibi şeyler söylemelerini istemeyiz."

Orla, "Londra'da bu iç mimarlardan birçoğuyla tanıştım" dedi. "Bazıları harikaydı, bunu kabul ediyorum, ama çoğu kovboy gibiydi. Çıplak kralın yeni giysileri gibi. Onları şahin gibi gözlemen gerekir."

Howard ve Barbara adlı bir çiftte karar kıldılar. Foxy Farrell ile birlikte Dublin'deki bir partide onlarla tanışan Brigid hararetle tavsiye etmişti.

Orla onlardan görür görmez nefret etti. Çift kırk yaşlarındaydı, yapmacık bir aksanları vardı ve genellikle bir şeyi ellerinin tersiyle iterken "sevgilim" ve "hayli" kelimelerini bol bol kullanıyorlardı.

"Sevgilim, şu büyük sarkaçlı saati holde tutmayı aklından bile geçirmemelisin. Uyku düzenleri açısından hayli rahatsız ve huzursuz edici olur."

Zavallı Bayan Queenie yumuşak bir sesle, "Holde hep büyük sarkaçlı bir saat vardı" dedi.

"Hey, burayı kabul edilebilir bir hale getirmekten söz ediyoruz, öyle değil mi? Biz bunun için buradayız sevgilim."

Howard ile Barbara'ya büyük pencereleri ve denize bakan balkonuyla en iyi odalarından birini verdiler. Çift odayı incelerken içeriyi kokladı. Alt kata inerken bakıştılar. Mutfaktaki taş zemin gibi hoşlarına gitmeyen şeyler karşısında hafifçe ürperiyorlardı. Bu zemin kırılıp atılmalı, yerine çok kaliteli ve sağlam ahşap döşeme konulmalıydı. Orla taş zeminin otantik olduğunu ve evin yapıldığı 1820'lerden bu yana orada durduğunu söyledi.

Howard, "Ben diyeceğimi dedim" dedi. "Bu taş döşemenin gitmesinin zamanı geldi." Ama bu savaşı Orla kazandı. Taş zemin pazarlığa açık değildi.

Barbara ile Howard oturma odasına Bayan Sheedy Odası adının verilmesini istemiyordu. "Biraz nazlı bir ad sevgilim" dediler; bir oteli yıkacak bir şey varsa, o da halinde bir nazlılık olmasıydı. Çift kendi odalarını ise darmadağın bırakmıştı; ıslak havlular banyoda yere atılmıştı ve birkaç kez dile getirilen sigara içmeme kuralına rağmen şaşırtıcı sayıda kül tablası, kirli kahve fincanları ve bardaklar vardı.

Çok amatörce olduğunu söyleyerek duvarla çevrili bahçeye hiç prim vermediler; otel müşterileri çok daha büyük ve daha bakımlı manzaraya alışık insanlar olacaktı. Gloria'ya ters ters baktılar ve yiyeceklerin yakınlarında bir kedinin olmasının hijyenik olmadığını söylediler. Bayan Queenie, Chicky ve Orla onları Gloria'nın yemek yenirken masaya asla yaklaşmayan çok terbiyeli bir kedi olduğuna boş yere ikna etmeye çalıştı. Kabul etmeli, Gloria Howard'ın bacağını hacet göreceği bir direk sandı ve Howard'ın acı feryatlarıyla panikleyerek pantolonuna tırmanmaya çalıştı. Barbara zavallı yavruya bağırıp kollarını salladı, o da kanepenin altına koşup titreyerek saklandı, ta ki Bayan Queenie onu kurtarana kadar. Howard ve Barbara'dan nefret eden tek kişi Orla değildi artık.

Gloria yanlısı lobiye yenilen çift, düşmanlığını Carmel'in karnı burnunda hamile olmasına yöneltti. Bebek doğduğunda iyice göz önünden çekileceğini umut ediyorlardı. Otel müşterilerinin en son isteyeceği şey, sevgilim, avaz avaz ağlayan bebek sesiydi. Hayli negatif elektrik yayardı.

Chicky ile Orla'nın onlara ikram ettiği lezzetli yemeklere asla övgü dolu sözler söylemediler; tam tersine Taş Ev'in doğru dürüst bir şarap mahzeni olması gerektiğini ileri sürdüler ve yemekten sonra bol bol brendi istediler.

Orla nuh der peygamber demez bir hale geldi. İkinci gün kahvaltıda dekor, malzeme ve renk konusunda bütün bunları nerede bulabilecekleriyle ilgili fikirlerle birlikte tavsiyelerde bulunmaya hazır olduklarını umduğunu söyledi.

Barbara ile Howard buna biraz şaşırdılar. "Evin havasını iyice hissetmek için birkaç gün geçireceğimizi hayal etmiştik" dediler. Orla'nın kuşkulandığı şey de buydu. Kahvaltıdan sonra büroya filtreli kahve makinesi getirdi ve bilgisayarın başına beklentili bir tavırla oturdu.

Orla güvenli bir havayla, "Bu geç dönem Georgian evi elbette" dedi. "O dönemdeki bu tür evlerin görüntülerini araştırmak için internete girdim ve üzerinde konuşabilelim diye bazılarının çıkışını aldım. Karşılaştırma yapmak için sizin bize nasıl referanslar sunacağınızı merak ediyordum."

Barbara ile Howard birbirlerine panikle baktılar. Barbara söze, "Şey, kuşkusuz klasik Georgian büyük evleri hepimiz biliyoruz..." diye başladı. Orla laf kalabalığı yapanları bir kilometre öteden tanırdı.

"Evet, ama burası büyük bir ev değil tabii. Küçük ölçekte bir beyefendinin malikânesiydi ve Georgian özelliklerini ayırt edici şekilde göstermekten çok neredeyse Viktoryen bir ev aslında. Hangi renk şemalarının uygun olduğunu düşünüyorsunuz diye merak ediyoruz."

Howard tumturaklı bir edayla, "Hepsi nereden geldiğimi-

ze çok bağlıdır, sevgilim, öyle değil mi? Bir ip parçası ne kadar uzundur demeye hayli benzer. Renkleri sormak da öyle" diye söze başladı.

"Peki, kumaşları nerede bulabileceğimizi düşünüyorsunuz?" Orla, yığın halindeki bilgisayar çıktılarını karıştırıyordu. Howard ile Barbara'nın bakıştıklarını gördü.

Chicky de onlara katıldı.

"Bizim de kendi fikirlerimiz var elbette, ama gerçek profesyonellerin bize yol göstermesini sabırsızlıkla bekliyorduk. Sizin bizden çok daha fazla deneyiminiz ve çok daha fazla bağlantınız vardır."

Barbara Orla'ya soğuk bir sesle, "Bilgisayarla bu kadar haşır neşir olduğunuzu bilmiyorduk" dedi.

"Benim kuşağımdan söz ediyorsunuz." Orla gülümsedi. "Bu arada neden bir web siteniz olmadığını merak ediyordum."

Barbara kendini beğenmiş bir tavırla, "Asla ihtiyacımız olmadı" dedi.

"O halde insanlar sizi nasıl buluyor?" Orla masum masum bakıyordu.

"Kişisel tavsiyeler."

"Tamam, sizin adlarınızı böyle öğreniyorlar, ama neler yaptığınızı nasıl öğreniyorlar?"

Orla'nın yüzünde gene masum bir ifade vardı, ama meydan okuma da oradaydı.

Toplantı bittiğinde yolların ayrıldığı çok açıktı.

Barbara şu ana kadar verdikleri zaman ve öneriler için bir ödemeden söz etti. Chicky ile Orla birbirlerine şaşkınlıkla baktılar. Howard dost olarak ayrılmalarını önerdi, kötü bir durum olmamıştı. Otel girişimlerine başarı dilediler. Taş Ev'in bir haftadan daha uzun süre açık kalacağına inanamaz ve pişmanlık dolu bir ses tonuyla konuşuyorlardı, eğer açılabilirse tabii.

Rigger onları tren garına götürdü.

Sonrasında yolculuk boyunca otomobilin içinde tam bir sessizlik içinde oturduklarını anlattı. Oteli dekore etmek için geri gelip gelmeyeceklerini sorduğu zaman da bunun hesapta olmadığını söylemişlerdi.

Rigger, "Umarım ziyaretinizden hoşnut kalmışsınızdır" demişti.

Rigger valizlerini trene taşırken onlar da, "Hoşnut kalmak hayli güçlü bir kelime sevgilim" diye karşılık vermişlerdi.

Chicky ile Orla o gece renkleri ve kumaşları seçtiler, ertesi gün de işe koyuldular. Derslerini almışlardı. Son derece kusursuz tasarımcılar bir yerlerde vardı belki de, ama onları bulamamışlardı. Yeniden arayacak zaman da yoktu. Kendi kendilerine güvenmek zorundaydılar.

Otel yavaş yavaş şekillenmeye başladı.

Web siteleri, Taş Ev'den görülen manzaranın fotoğraflarının yanı sıra müşterilere sunulanların ayrıntılı tanımıyla birlikte devreye girmişti.

Orla bir basın bildirisi hazırlayıp tüm gazete, dergi ve radyo programlarına gönderdi. Tanınmalarını kolaylaştıracağını düşünerek bazı yarışmalarda "Kışın Taş Ev'de Bir Hafta" adını verdiği bir ödül önerdi. Koskocaman bir defter alıp Bayan Queenie'den basında çıkabilecek yazıları buraya yapıştırmasını söyledi. Havalimanları, turist büroları, kitap kulüpleri, kuş gözleme grupları ve spor kulüpleriyle bağlantı kurdu; bir Facebook sayfası kurup Twitter hesabı açtı.

Taş Ev'deki küçük bürolarından dünyaya böyle ulaşabilmelerine bayılmıştı. Menülerine son halini verip internete koydular; artık teslimatlar ile toptancıların zamanlamalarını düzgün şekilde düzenlemişler, günlük rutinleri rayına oturmuştu. Yavaş yavaş odaların da kesin rezervasyonla-

rı yapıldı ve Carmel ikizleri doğurduğu sırada ilk müşterilerini ağırlamaya neredeyse hazırlardı.

Bayan Queenie, Orla'ya daha önce hiç bu kadar mutlu olmadığını söyledi. O günlerde Taş Ev'de hummalı bir faaliyet vardı ve kendisi hepsinin merkezindeydi. Oturma odasının adı artık resmi olarak Bayan Sheedy Odası'ydı. Beatrice, Jessica ve Bayan Queenie'yi çocukken gösteren restore edilmiş fotoğraflar asılıydı orada. Bayan Queenie bugünlerde yalnızca birkaç kişi yerine Stoneybridge'deki herkesi tanıyordu. Harika yemekler yiyordu ve sıcak bir evi vardı. Yaşlandıkça yaşamın çok daha iyi olacağını kim tahmin edebilirdi ki?

Bayan Queenie başını iki yana sallayarak Orla'ya sır verdi: "Chicky için endişe ediyorum gerçi, o kadar çok çalışıyor ki. Hâlâ genç bir kadın o, eh, bana kıyasla öyle her halükârda. Erkekler ona hayran hayran bakıyor, ama o kimseye müstakbel bir koca namzeti olarak bakmayı hiç düşünmüyor."

"Ya ben, Bayan Queenie? Benim için de endişe ediyor musunuz?"

"Hayır, Orla, şu kadarcık bile etmiyorum. Bir senen dolana kadar vaat ettiğin üzere burada Chicky ile beraber çalışacaksın, sonra çekip gidecek ve dünyayı fethedeceksin. Kaderinde yazılı."

Böyle bir güven oyundan memnun olmak yerine Orla birden kendini yalnız hissetti. Gidip dünyayı fethetmek istemiyordu. Burada kalıp işi sonuna kadar götürmek istiyordu.

Orla ağzından, "Buradan çekip gitmek için bir acelem yok" cümlesinin çıktığını duydu.

Bayan Queenie, "Stoneybridge'de sürekli kalmak tehlike arz eder. Martılarla veya sümsükkuşlarıyla evlenemezsin, bunu biliyorsun" dedi.

"Ama siz kendiniz şimdi hiç olmadığınız kadar mutlu olduğunu söylemediniz mi?"

"Ben vaziyeti lehime kullandım ve talihim yaver gitti. Çok yaver" diye cevap verdi Bayan Queenie.

Ertesi sabah Orla yaşlı hanıma çayını getirdiği zaman yatağa şöyle bir bakması bile Bayan Queenie'nin uykusunda ölmüş olduğunu anlamasına yetti. Ellerini göğsünde kavuşturmuştu. Yüzünde huzurlu bir ifade vardı. Artriti ve ağrıları yok olup gitmiş gibi yirmi yaş genç duruyordu.

Orla daha önce hiç ölü görmemişti. Çok korkunç bir şeydi.

Elinde kahve fincanıyla Chicky'nin odasına gitti:

Chicky zaten uyanıktı. Orla'yı görür görmez neler olduğunu anladı.

"Böyle bir Tanrı olamaz. Olsa, Queenie'nin otel açılmadan ölmesine izin vermezdi. Nasıl bir haksızlık bu?" Chicky ağladı.

Orla, "Sen de biliyorsun, bir anlamda en iyisi bu olmuş olabilir" dedi.

"Ne kastediyorsun Orla? Otelin bir parçası olmak için yanıp tutuşuyordu."

"Hayır. Gergindi. Otel müşterileriyle akşam yemek masasına oturup oturmayacağını bana defalarca sordu."

"Tabii ki oturacaktı."

"Bunun için fazla yaşlı ve tüy gibi hafif olmaktan korkuyordu... Onun sözleri, benim değil."

"Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun? Zavallı Queenie. Zavallı sevgili Queenie. Kendine ait bir yaşamı olmadı hiç."

Orla ona elini uzattı. "Gel de onu gör Chicky. Yüzüne bak yeter. Yaşamaya değer bir hayatı olduğunu anlayacaksın, bunu da ona sen verdin."

Bayan Queenie'nin seksen yılı aşkın süredir uyuduğu odaya girdiler. Ta İrlanda'nın bir devlet olarak yalnızca on yaşında olduğu 1930'lardan beri.

Kedi Gloria da odaya girdi. Yatağın üzerine çıkmadı,

durumun nezaketini anlamışçasına saygıyla kapının oradan içeriye baktı. Chicky ile Orla yatağın kenarında durup Bayan Queenie'nin yüzüne baktılar. Chicky eğilip Bayan Queenie'nin soğumuş eline dokundu.

"Seni gururlandıracağız Queenie" dedi. Haberi Rigger ile Carmel'e vermek ve Dr. Dai'yi aramak üzere odadan çıkarken kapıyı arkalarından kapattılar.

Stoneybridge, Bayan Queenie Sheedy'ye büyük bir uğurlama töreni yaptı. Naaşı yavaşça kiliseye götüren cenaze arabasının arkasında yürümek üzere büyük bir kalabalık Taş Ev'in dışında toplandı.

Peder Johnson, o pazar gününün uzun yıllardır bu kilisede bir Sheedy'nin olmayacağı ilk pazar olacağını söyledi. Bayan Sheedy'nin geçen hafta onu aradığını ve öldüğü zaman cenaze töreninde "Lord of the Dance"in söylenmesini istediğini anlattı. Peder Johnson, normalde Bayan Queenie'nin ancak hepimiz cennetteki ödülümüzü almaya gitmişken bu dünyadan göçüp gitmeye hazır olacağını, ama Tanrı'nın gizemli yolları olduğunu ve artık Bayan Sheedy'nin ardında iyi yaşanmış bir hayatın anılarını bırakarak sevgili kız kardeşlerinin yanına gittiğini söyledi.

Grup hep birlikte "Lord of the Dance" ilahisini söyledi. Bayan Queenie'nin kendilerine ve çocuklarına yıllardır ta eskiden beri ürkek ama iyi niyetle baktığını hatırlayarak burunlarını çekip gözyaşlarını sildiler.

Rigger küçük tabutu mezarlığa taşıyan dört kişiden biriydi. Yaşlı hanımın onu evine nasıl kabul ettiğini ve Taş Kulübe'nin duvarla çevrili bahçesinden onu otomobille götürüp getirmesine, sonra da ikizlerin doğumuna kadar her şeyden büyük heyecan duyduğunu hatırlarken yüzü asıktı.

Rosie ile Macken'in yaşamlarında böyle tatlı ve yaşlı bir nine olmayacağına üzülüyordu. Onlara ninelerini hep anlata-

caklardı. Bir gün kendisi de bu mezarlığa götürülürken, ikizler kendi çocuklarına harika Bayan Queenie'yi, İrlanda'nın çoğunlukla fırtınalı geçmişindeki bu güzel anıyı anlatacaklardı.

Sheedy'lerin hiç akrabası yoktu, bu yüzden Rigger'a mezara kürekle ilk kili atması söylendi. Onu Chicky ile Orla izledi. Dr. Dai Gal aksanı ve tok bariton sesiyle birdenbire, "Abide With Me"yi söylemeye başlayana kadar büyük kalabalık sessizce orada durdu, sonra hepsi tek sıra halinde tepeden aşağıya indiler.

Taş Ev'de çay ve sandviç ikram edildi.

Gloria köşe bucak Bayan Queenie'yi aradı ve ön kapının dışında kafası karışmış şekilde durarak deli gibi vücudunu temizledi.

Orla yiyecekleri dağıtmakla meşgulken ne kadar çok insanın cenaze törenine katıldığını kavrayacak kadar kendini topladı. Brigid ile Foxy ta Londra'dan gelmişti. Bayan Daly haberi birilerinden duymuş ve artık yakın arkadaş olduğu Fransız dişçilerden biriyle birlikte oraya gelmişti. O'Hara'ların hepsi oradaydı, eski düşmanlık çoktan unutulmuştu; tüm işçiler, toptancılar, yerel çiftçiler, triko fabrikasının personeli ve Chicky'ye yakınlık duyduğu söylenen, yakındaki bir kasabada avukatlık yapan Aidan, hepsi oradaydı.

Bayan Queenie olsa ellerini çırpıp, "Tahayyül edemiyorum, hepsi benim için buraya gelmiş! Ne büyük bir nezaket!" derdi.

Aidan, Orla'yı bir kenara çekip Bayan Queenie'nin geçen hafta vasiyetini hazırladığını anlattı. Biri Rigger'a, öteki Orla'ya olmak üzere iki küçük miras dışında sahip olduğu her şeyi Chicky'ye bırakmıştı.

Orla'ya, nazik bir şekilde sorarsa Chicky'nin onunla yemeğe çıkıp çıkmayacağı hakkında ne düşündüğünü de sordu.

Orla onun belki de Taş Ev tam olarak açılana kadar beklemesi gerektiğini söyledi. Chicky şu an otelden başka bir şey düşünemiyordu, ama ortalıkta başka birileri olmadığı konusunda da Aidan'a güvence verdi.

Aidan ona, "Hiç sorun çıkarmam" dedi.

Orla dayılarına ve kederli görünen Foxy'ye bakarak, "Tanrım, bu nasıl da harika bir tavsiye" cevabını verdi.

Foxy ortama onaylayarak bakarken, "Söylemem gerek, Barbara ile Howard burada harika bir iş çıkarmışlar" yorumunu yaptı.

Chicky, "Gerçekten de öyle değil mi?" diyerek onunla aynı fikirde olduğunu gösterdi.

Rigger tam ağzını açıp tasarımcı çiftin ne kadar yardımdan uzak olduğunu söyleyecekti ki, Orla kaşlarını çattı. Hayat kısaydı. Chicky bunu bu şekilde oynamaya karar vermişti. Bırak öyle olsun.

Yalnızca birkaç gün sonra ilk müşteriler gelecekti. Otel neredeyse tam kapasite doluydu. Yalnızca bir oda boş kalmıştı. Orla ile Chicky her akşam oturup müşteri listesinin üzerinden geçiyordu. Müşteriler İsveç, İngiltere ve Dublin'den geliyordu. Bazıları otomobille, bazıları da trenle. Rigger hepsinin geliş saatleri konusunda uyarılmıştı.

Ellerinde tüm malzemelerin olup olmadığını kontrol etmek için menülerin üzerinden defalarca geçtiler. Tüm bu insanları gece masalarda otururken ve her sabah kahvaltı için toplanırken hayal etmeye çalıştılar. Bayan Sheedy Odası'na seçtikleri dergi ve romanları koymuşlardı; Haritalar, kuş kitapları ve rehber kitaplar el altındaydı. Yağmur çizmeleri, şemsiyeler ve yağmurluklar gardırop odasındaydı.

Gloria yavaş yavaş Bayan Queenie için kısa yas tutma dönemini atlatmış ve en sıkıntılı yürekleri bile avutacak bir mırıltıyla ateşin yanında oturduğu yere dönmüştü.

Son gece Chicky, "Artık kaçmak için paran var Orla" dedi.

Orla, "Kaçmak için param hep vardı" karşılığını verdi.

"Söylemek istediğim yalnızca şu, seni daha fazla durdurmayacağım. Söz verdiğin her şeyi yaptın, fazlasını da yaptın."

Orla, "Neden herkes benden kurtulmaya çalışıyor?" diye sordu. "Queenie de aynı böyleydi. Ölmeden önceki gece Stoneybridge'deki martılarla ve sümsükkuşlarıyla evlenemeyeceğimi söylemişti."

Chicky, "Haklıydı da" diyerek onayladı.

"Peki ya sen?"

"Aman, vazgeç bunlardan Orla!"

"Bahse girerim Walter senin tekrar evlenmeni isterdi."

"Evet, gerçekten de öyle."

"Öyleyse?"

"Öyleyse ne? Dr. Dai'yi karısından mı ayırayım? Peder Johnson'u papazlıktan mı çıkartayım? 'Kendi işi olan zengin dul' ilanıyla internete mi gireyim?" Chicky güldü. "Biz senden söz ediyorduk. Yaşayacağın tek bir hayatın var Orla."

Orla, "Peki bir süre daha bu hayatı burada yaşamakta ne yanlış var?" diye sordu. "Burayı bir yıl işletmeden gitmek bir insanın dayanabileceği bir şey değil."

Chicky iskemlesine çöktü. Gloria onaylarcasına gerindi.

Holdeki büyük sarkaçlı saat gece yarısını vurdu.

Taş Ev'in otel olarak kapılarını açacağı gün, bugündü. Sonraki uzun geceler boyunca bu mutfakta tek başlarına oturamayacaklardı.

Birbirlerine kadeh kaldırdılar, dışarıdaysa dalgalar kıyıya vuruyor, rüzgâr ağaçları sallıyordu.

Winnie

Winnie elbette evlenmek isterdi. Ya da uzun süren bir ilişki kurmayı. Kim istemezdi ki?

Yanında birinin olması. Hayatı paylaşabileceğin ve eninde sonunda çocuk sahibi olacağın biri. İstediğinin bu olduğu çok açıktı. Ama ne pahasına olursa olsun değil.

Bir arkadaşının kocası gibi bir ayyaşla asla evlenmezdi – düğün töreninde etkileri yıllar sonra bile hâlâ hissedilecek kadar kötü davranan bir adam.

Denetim manyaklarıyla ya da pintilerle de evlenmezdi. Ama birçok arkadaşının kocası hayatlarını dört başı mamur kılan iyi, sıcak, mutlu insanlardı.

Keşke bir yerlerde böyle biri olsaydı.

Zaten olsaydı bile Winnie onu nasıl bulacaktı? İnternet üzerinden tanışmayı, çöpçatanlık şirketlerini ve kulüplere gitmeyi denemişti. Bunların hiçbiri işe yaramamıştı.

Otuzlu yaşların başındayken Winnie bu konudan az çok vazgeçer olmuştu. Yoğun bir yaşamı vardı: Dublin hastanelerinde firmalar aracılığıyla yaptığı hemşirelik işi. Tiyatrolara gidiyor, arkadaşlarıyla buluşuyor, yemek kurslarına gidiyor ve bol bol okuyordu.

Yaşamının hüzünlü ve yalnız olduğunu söyleyemezdi. Bunun tam tersiydi aslında, ama biriyle tanışmak ve onun doğru kişi olduğunu görmek de isterdi. Sırf görmek bile yeterdi.

Winnie gerçekten iyimser bir insandı. Hastane koğuşlarında birlikte çalışmanın iyi olduğunu, harika bir hemşire olduğunu söylerlerdi hep, çünkü hoşuna giden bir şeyler görürdü her zaman. Hastalar da ondan çok hoşlanıyordu – onları rahatlatacak ve sağlıklarının ne kadar iyi gittiğini, modern tıbbın ne kadar geliştiğini söyleyecek zamanı hep bulurdu. Hastane kantinlerinde İrlanda erkeklerinin zavallı olduklarıyla ilgili sızlanmakla zaman geçirmezdi. Çalışmaya devam ederdi.

Dışarıda bir yerlerde aşkın onu beklediğine dair hâlâ hafif bir umudu vardı – bu aşkı gerçekten bulacağı konusunda biraz daha az emindi yalnızca.

Teddy ile tanışması otuz dördüncü doğum gününde oldu.

Liffey'deki rıhtımda bulunan Ennio'nun Yeri'nde yemek yemek için üç kız arkadaşıyla –hepsi evli, hepsi hemşire– buluşmuştu. Winnie yeni gümüş rengi ve siyah ceketini giymişti. Kuaför, onu saçına çok pahalı bir bakım yaptırmaya ikna etmişti. Kızlar onun harika göründüğünü söylediler, ama zaten hep böyle derlerdi. Bir can yoldaşı bulma açısından işe yaramıyor gibi görünüyordu yalnızca.

Güzel bir akşamdı: Personel hep birlikte masaya gelip "Happy Birthday"i söyledi, lokantanın ikramı olarak İtalyan likörü içtiler. Yan masadaki iki erkek onları hayranlıkla izliyordu. "Happy Birthday"i o kadar canı gönülden söylediler ki, lokanta içki ikramına onları da dahil etti. Nazik insanlardı ve masaya davetsiz misafir olmaktan tedirgindiler.

Peter, Rossmore'lu bir otel sahibi olduğunu söyledi, arkadaşı Teddy Hennessy de o bölgede peynir yapımcısıydı. Peter'ın eşi ile Teddy'nin annesi gösterilere gitmekten hoşlandığı için her hafta Dublin'e geliyorlardı. Her seferinde yeni bir lokantayı denemeyi tercih ediyorlardı. Bu onların Ennio'nun Yeri'ne ilk gelişleriydi.

Fiona Teddy'ye gayet anlamlı bir tavırla, "Peki karın da Dublin'e gelmiyor mu?" diye sordu.

Winnie yüzünün kızardığını hissetti. Fiona Teddy'nin boş olup olmadığını anlamak için yoklama yapıyordu. Teddy anlamışa benzemiyordu.

"Hayır, karım yok. Herkes peynir yapmakla fazla meşgul olduğumu söylüyor. Yok, kalbim tamamen boş." Genç ve hevesli bir görüntüsü vardı; yumuşak açık renk saçları gözlerinin üzerine düşüyordu.

Winnie, Teddy'nin kendisine baktığını hissettiğini sandı.

Ama aptalca bir şey yapıp aşırı iyimserliğe kapılmamalıydı. Belki de Teddy dört kadından yalnızca kendisinde alyans olmadığını görmüştü. Belki de hayallere kapılıyordu yalnızca.

Sohbet rahat geçti. Peter onlara otelini anlattı. Fiona çalıştığı kalp kliniğinden hikâyeler anlattı. Barbara kocası David'in çömlekçilik işini kurarken yaşadığı felaketlerden söz etti. Geç bir yaşta hemşirelik eğitimi gören Polonyalı Ania da onlara yeni yürümeye başlayan çocuğunun resimlerini gösterdi.

Teddy ile Winnie az konuştular, ama birbirlerinin yanında rahat oldukları dışında haklarında az şey öğrenerek karşılıklı inceleme bakışları attılar. Sonra erkeklerin kadınları tiyatrodan alma vakitleri geldi. Rossmore'a gitmek iki saat sürüyordu.

Teddy Winnie'ye, "Umarım yeniden görüşürüz" dedi.

Öteki üç kadın Peter'a hararetli vedalar etmekle meşguldüler.

Winnie, "Ben de öyle umuyorum" cevabını verdi. İkisi de telefon numarası ya da adres vermek için bir girişimde bulunmadı.

Sonunda bunu onların yerine Peter yaptı.

"Size kartımı verebilir miyim bayanlar, bunun gibi başka iyi lokantalar biliyorsanız bize de söyler misiniz?" dedi.

Fiona anlamlı bir tavırla, "Harika olur Peter. Ha, Winnie, yanında kartvizitin var mı?" diye sordu.

Winnie, Ennio'nun Kaliteli Şarabı'nın reklamını yapan bir kartın arkasına e-mail adresini ve telefon numarasını yazdı. Ardından da erkekler gitti.

Winnie, "Aman be Fiona, başımın üstüne *Zavallı Kız Kurusu* yazan neon bir tabela koysan da olurdu" diye protesto etti.

Fiona omuzlarını silkti. "Hoş bir adamdı. Ne yapacaktım, elinden kaçmasına izin mi verecektim?"

Barbara, "Peynir yapımı!" diye sesli düşündü. "Bence çok huzurlu bir iş."

Ania gülümseyerek, "Bayan Hennessy... Kulağa hoş geliyor" dedi.

Winnie içini çekti. Teddy kesinlikle hoş bir erkekti, ama kendisi rastlantı sonucu karşılaşmalarla umutlarını yükseltmenin çok ötesine geçmişti.

Teddy ertesi gün Winnie'yi aradı. Hafta sonu tekrar Dublin'e gelecekti. Winnie onunla kahve falan içmek için buluşmak ister miydi?

Tüm öğleden sonra boyunca büyük, güneşli bir kafede sohbet ettiler. Söyleyecek ve dinleyecek o kadar çok şey vardı ki. Winnie ona ailesini anlattı – dünyanın dört bir tarafına yayılmış üç kız kardeş ile iki erkek kardeş. Havaalanında vedalar ve gözyaşları ve ziyarete gelme sözlerinden ibaret olduğunu söyledi, ama Winnie asla Avustralya'ya ya da Amerika'ya gitmek istememişti. Tam bir ev kuşuydu o.

Teddy onaylayarak başını salladı. Kendisi de tam öyleydi. Rossmore'den fazla uzağa gitmeyi hiç istememişti.

Winnie on iki yaşındayken annesi ölmüş ve evin içindeki ışık sönmüştü. Beş yıl sonra babası yeniden evlenmişti: Takı yapıp çevredeki pazar ve fuarlarda satan, Olive adlı hoş, mesafeli bir kadın. Winnie'nin Olive'i sevip sevmediğini söyleme-

si zordu. Olive soğuktu ve başka bir dünyada yaşıyor gibiydi.

Teddy ise tek çocuktu ve annesi dul kalmıştı. Babası uzun yıllar önce çiftlikte kaza sonucu ölmüştü. Annesi onu çok iyi okullara gönderebilmek için para kazanmak üzere yerel mandırada çalışmaya başlamıştı. Teddy hayatından memnundu, ama annesi doktor ya da avukat olmadığı için büyük hayal kırıklığına uğramıştı. Uzun, zor saatler boyunca çalışmasının bir ödülü olurdu bu.

Teddy peynir yapmayı seviyordu. Birkaç ödül kazanmıştı; iyi, istikrarlı bir küçük işletmesi vardı. Bir sürü iyi insanla tanışmıştı, hatta Rossmore'da normalde başka yerlere gidip yurtdışında iş aramak zorunda kalabileceklere istihdam da sağlamıştı. Mandırada geçirdiği yıllardan sonra müthiş bir iş kadınına dönüşen annesi muhasebe işlerini yapıyordu ve işletmeyle çok ilgiliydi.

Winnie ona hemşire olarak çalışmanın nasıl olduğunu anlattı ve bir firmaya kayıtlı olmanın ne anlama geldiğini açıkladı. Yarın nerede çalışacağınızı hiç bilemezdiniz. Büyük ve aydınlık yeni özel hastanelerden biri de olabilirdi, kalabalık şehir hastanesi, doğum kanadı ya da yaşlılar yurdu da olabilirdi. Birçok açıdan harikaydı, çünkü ona dev bir çeşitlilik sunuyordu, ama bazı açılardan hastalarını çok iyi tanıyamaması anlamına da geliyordu – onların bakımlarına katılım ya da kalıcılık gösteremiyordu.

Her ikisi de tatilde Türkiye'ye gitmişti, gerilim kitapları okumayı seviyorlardı ve her ikisi de onlara çöpçatanlık yapıp evlendirmeye çalışan iyi niyetli arkadaşların kurbanı olmuştu. Birbirlerine sır verircesine bu ya olur ya da olmaz dediler. Bununla birlikte çok yakında yeniden buluşacaklarını da biliyorlardı.

Teddy, "Bugün buluşmamız hoşuma gitti" dedi.

"Belki bir dahaki sefere sana yemek yaparım, olur mu?"

Teddy'nin yüzü aydınlandı.

Sonrasında Teddy Winnie'nin yaşamının bir parçası oldu. Dev bir parçası değil, ama belki haftada iki kez.

Teddy Winnie'nin dairesini ziyaret ettikten sonra gece yarısından önce oradan ayrılıyor ve ta Rossmore'a kadar otomobil kullanıyordu.

Sonra bir akşam Winnie'ye gece orada kalıp kalamayacağını sordu. Winnie bunda en küçük bir sorun olmayacağını söyledi.

Bir iki kez hafta sonu birlikte bir yerlere bile gittiler, ama bunu uzun tutamadılar. Winnie çok geçmeden hiçbir şeyin Teddy'nin annesinin planlarını değiştiremeyeceğini ya da değiştiremeyeceğini öğrendi. Teddy cuma günleri asla serbest kalamıyordu, çünkü cuma günleri annesini Peter'ın otelinde yemeğe çıkarma günüydü.

Teddy üzüntülü bir şekilde, "Evet, her cuma günü" dedi. Çok küçük bir jestti, annesi de bundan o kadar hoşlanıyordu ki. Yıllar boyu onun için vazgeçtiği bütün o şeyleri düşündükçe de...

Winnie yalnız kalınca bunu düşündü. Teddy anasının kuzusuna benzemiyordu, ama kendisini annesiyle tanıştırma konusunda tedirgin olduğunu hissediyordu. Bir sınavdan geçemeyecekmiş gibi. Ama bu hayal ürünüydü. Teddy yetişkin bir erkekti. Winnie onu hiçbir şeye zorlamayacaktı.

Bunun yerine birlikte küçük bir tatile çıkma fikrine yoğunlaştı.

Winnie batıda Taş Ev adlı yeni bir yerin açıldığını duymuştu. Broşürdeki resim çok cazip görünüyordu. Akşamları tüm konukların birlikte oturacakları büyük bir masa, gürül gürül yanan ateşin yanında oturan çok sevimli siyah-beyaz bir kedi yavrusu vardı resimde; lezzetli ev yapımı yiyecekler ve konfor, yürüyüşler, kuşları gözleme fırsatı ve muhteşem sahil şeridini tanıma şansı sunuyordu.

Teddy ile birlikte gidebileceği harika bir yer olmaz mıydı

burası? Keşke onu annesiyle geçirdiği o değerli cuma akşamlarından koparıp alabilseydi.

Annesi!

Üstüne titrenen oğlunu Batı İrlanda'ya kaçırmayı teklif etmeden önce anneyle buluşma işini atlatsa iyi olurdu! Ama bir yandan da bu otel epeyce popüler gibi duruyordu. Anlattığı zaman Teddy bu düşünceye bayılacaktı ve tarihler ona uymazsa Winnie rezervasyonu ne zaman isterse iptal edebilirdi...

Tanışma zamanı sonunda geldi –oğlu için bu kadar çok fedakârlık yapmış anneyle, cuma akşamları asla aksatılmaması gereken anneyle. Teddy'ye cuma akşamı oteldeki yemeğe Dublin'den arkadaşı Winnie'yi de getirmesini ve ertesi gün öğle yemeğine de çağırmasını söylemişti.

Winnie ne giymesi gerektiğini uzun uzun düşündü, Bayan Hennessy'nin nelerden hoşlanacağını tahmin etmeye çalıştı.

Bu yaşlı hanım Rossmore'dan pek çıkmıyordu. Frapan şeylere kuşkuyla bakardı herhalde.

Winnie'nin gümüş rengi ve siyah ceketi fazla şık olabilirdi. Onun yerine makul görünen denizci mavisi bir pantolon takım giydi.

Teddy'ye, "Onunla tanışacağım için çok gerginim" diye itiraf etti.

"Çok saçma. O kadar iyi anlaşacaksınız ki itfaiyeyi çağırmak zorunda kalacaklar" dedi Teddy.

Winnie küçük çantasıyla Rossmore'a trenle gidecekti. Peter ile eşi Gretta onu otellerinde ağırlamak istiyorlardı. Bayan Hennessy'ye nerede ne şekilde uyuyacakları anlatılmayacaktı, bu akla en yakın çözüm olarak görünüyordu.

Peter, "Size en iyi odamızı vereceğiz. Demir lady ile tanıştıktan sonra her tür rahatlamaya ihtiyacınız olacak" demişti.

"Ben de ondan hoşlandığını sanıyordum!" Winnie çok şaşırmıştı.

"Kesinlikle harika ve birlikte zaman geçirmesi çok iyi bir

hanımefendidir, ama Lillian kadar vahşi doğada yavrularına sahip çıkan bir anne hayvan daha görmemişsindir. Hepsini teker teker korkutup kaçırtır." Peter bütün bunları gülerek anlatmıştı.

Winnie onu duymamış gibi yaptı. Teddy için savaş mevzileri kazılmayacaktı. Teddy yetişkin bir erkekti, kendi kararlarını alabilecek ve alacak bir erkek.

Teddy onu karşılamak için tren istasyonunda bekliyordu. Keyifli bir tavırla, "Annem yarınki öğle yemeği için büyük bir konuk listesi de hazırladı" dedi. "Bu kadar yolu gelmene değecek bir şey yapmamız gerektiğini söylüyor."

Winnie, "Ne kadar da cömert" diye mırıldandı. "Evini de görmek istiyorum ayrıca." Bayan Hennessy için küçük bir hediye hazırlamış olduğuna çok memnun kaldı. Her şey yolunda gidecekti.

Otelde Peter ile Gretta büyük bir heyecan içindeydi. Gretta, "Odanı hemen görmek ve akşam yemeği için üstünü değiştirmek ister misin?" diye sordu.

Winnie, "Hayır, istemem. Bu halimle de yemeğe katılabilirim" dedi. Bayan Hennessy'nin dakikliğe ne kadar önem verdiğini ve bekletilmekten nasıl nefret ettiğini biliyordu.

Gretta kuşkuyla, "Sen öyle diyorsan" karşılığını verdi.

Winnie, Rossmore Otel'in bar ve yemek salonuna kararlı adımlarla girdi. Yaşlı hanımın endişelerini giderecek ve onu kazanacaktı. Winnie'nin hiç de tehdit, rakip olmadığını anlatabilmekti bütün mesele. İkisi de işin içindeydi.

Büyük koltuklarda oturan yaşlıca birini göremedi. Belki de Bayan Hennessy'nin efsanevi dakikliği abartılmıştı. Sonra Teddy'nin barda oturan çok gösterişli bir kadına el salladığını gördü.

"Demek geldin anne! Her zamanki gibi bizi ekarte ettin! Anne, bu arkadaşım Winnie."

Winnie gözlerine inanamıyordu. Karşısında yapışkan, kırıl-

gan görünümlü yaşlı bir kadın yoktu. Elli yaşlarında, bakımlı ve can almak üzere makyaj yapıp giyinmiş bir kadın vardı. Şarabi renkte ipek elbisenin üzerine altın rengi brokar ceket giymişti. Oraya dosdoğru kuaförden çıkıp gelmiş olmalıydı. Çantası ile ayakkabıları yumuşak ve pahalı bir deridendi. Çok şık görünen mücevherler takmıştı.

Bu işte bir yanlışlık olmalıydı.

Winnie'nin ağzı açılıp kapandı. Ağzı hep laf yapan Winnie'nin nutku tam manasıyla tutulmuştu o anda.

Ne var ki Bayan Hennessy kendi şaşkınlığını çok daha vakur bir şekilde saklamasını bilmişti.

"Winnie, sizinle tanıştığıma çok memnun oldum! Teddy bana sizin hakkınızda her şeyi anlattı." Gözleri Winnie'yi tepeden tırnağa tekrar süzdü.

Winnie büyük, rahat ayakkabılarından utandığını hissetti. Bu korkunç denizci mavisi pantolon takımı da neden giymişti ki? Otele, bu moda ikonuyla yemek yemeye değil de mobilyaları taşımak için gelmiş birine benziyordu.

Teddy yüzü parlayarak bir ona bir ötekine bakarken hep istediği şeye sahip olduğunu düşünüyordu: Annesi ile kız arkadaşı arasında iyi bir uyum. Annesi Winnie'ye tepeden bakar, onu başından savar gibi davranır ve neredeyse açıktan alay ederken Teddy'nin keyfi yemek boyunca hiç bozulmadı. Teddy Hennessy bunların hiçbirini görmedi. Üçünü bir aile oluşturmaya başlarken gördü sadece.

Bayan Hennessy, Winnie'nin ona elbette Lillian demesi gerektiğini söyledi, artık arkadaş olmuşlardı zaten. Hayranlıkla, "Beklediğimden o kadar farklısın ki" dedi.

"Aaa, öyle mi?" Zavallı Winnie hiç bu kadar münasebetsiz ve sıkıntılı bir duruma düşüp düşmediğini merak etti.

"Evet, gerçekten de öyle. Teddy bana Dublin'de bu tatlı hemşireyle tanıştığını anlattığı zaman çok daha genç biri olduğunu düşünmüştüm, ne aptallık ama. Bu kadar olgun ve

aklı başında biriyle tanışmak şahane oldu."

"Ah, öyle mi görünüyorum?" Winnie kelimelerin asıl anlamlarını tanıdı: Olgun ve aklı başında, sıradan ve yaşlı anlamına geliyordu. Lillian Hennessy'nin kusursuz boyanmış dudaklarından tıslama gibi dökülen oh sesini duymuştu. Bu Winnie tehdit falan değildi. Biricik oğlu Teddy çekicilikten bu kadar uzak bir kadından hoşlanıyor olamazdı.

"Ayrıca Teddy'nin Dublin'deyken doğru dürüst insanlarla tanışması o kadar iyi ki." Lillian sesindeki sevinç taşkınlığını tam eşikte tutarak konuşmayı sürdürdü. "Onu sıkıntılardan ve uygun olmayan ilişkilerden koruyabilecek biriyle."

Winnie, "Ben bu konuda gerçekten de iyiyimdir" dedi.

"Öyle misin?" Lillian'ın gözlerinde sert bir ifade vardı.

Teddy bir an afallamış gibi baktı.

Winnie, "Eh, ben otuz dört yaşındayım ve bu yaşa kadar kendimi her tür uygun olmayan ilişkiden korudum" karşılığını verdi.

Lillian keyifle bağırdı. "Ne kadar da harika bir insansın! Şey, Teddy henüz otuz iki yaşında tabii, bu yüzden gözümüzü üstünden ayırmamamız gerekiyor" dedi çın çın bir sesle.

Lillian yemek salonundaki herkesi tanıyordu ve hepsine ya başıyla selam verdi ya da el salladı. Hatta bazen Winnie'yi "Dublin'den eski, eski bir arkadaşımız" diye de tanıştırdı. Şarabı o seçti, Hennessy peynirlerinin peynir tabağında doğru dürüst yerleştirilmediğinden yakındı ve en sonunda ertesi günkü öğle yemeği davetinden söz ederek geceyi sona erdirdi.

"Seninle birlikte kimleri davet edeceğim konusunda öyle bir coşku patlaması içindeydim ki, ama artık seninle tanıştıktan sonra herkesle çok iyi anlaşacağını görüyorum. Bu çevredeki bir sürü yalnız yaşayan babalıkla tanışacaksın. Hepsi de Dublin'le karşılaştırıldığında dar kafalıdır korkarım, ama eminim yakınlık duyacağın birkaç kişi bulabilirsin." Sonra otelin girişine çıkıp Teddy Winnie'ye asansöre ka-

dar eşlik edene kadar şık ayakkabısını tıkırdattı.

Teddy, "Harika geçeceğini biliyordum" dedi. Yanağa konulan hızlı bir öpücükten sonra da annesini eve götürmeye gitti.

Rossmore Otel'de Winnie gözünde yaş kalmayana kadar ağladı. Aynada kendi gergin yüzünü gördü. Yaşlı, yassı bir yüz; ihtiyar babalıklara tanıştırılabilecek bir yüz. Kimsenin coşkunluk patlaması duymayacağı bir yüz. Bu kadın bu ifadeleri de nereden buluyordu?

Teddy için ağladı. Kendisini asansörün kapısında bırakıp da şık şıkıdım giyinmiş, iktidar hastası annesinin ardından giden bir erkek olur muydu? Kendisiyle doğru dürüst bir ilişki kurmaya hiç niyeti olmayan bir kukla mıydı yoksa?

Yarın o korkunç öğle yemeğine gitmeyecekti. Bir bahane uyduracak ve trenle Dublin'e dönecekti. Ne isterlerse düşünsünlerdi. Son birkaç ay güllük gülistanlık bir cennet gibi geçmişti. Winnie'nin bu yaşta böyle şeylerin olmayacağını bilmesi gerekiyordu.

Hazır yaştan söz etmişken, Lillian Teddy'nin otuz iki yaşında olduğunu söylerken ondan hâlâ çocukmuş gibi bahsetmişti. İki hafta içinde otuz üç olacaktı oysa. Winnie'den yalnızca on dört ay daha küçüktü. Teddy ile birlikte bu yaş farkına gülüp geçmişlerdi. Onlar için hiçbir önemi yoktu. Lillian böyle her şeyi değiştirmeyi ve Winnie'yi genç, savunmasız Teddy'ye pençelerini takmış bir panter gibi göstermeyi nasıl olup da becermişti?

Aman, boş ver gitsin. Bu ikisini de son görüşü olacaktı.

Huzursuz bir uykuya daldı ve bir baş ağrısıyla uyandı.

Gretta bir kahvaltı tepsisiyle birlikte yatağın kenarında duruyordu.

"Ne oluyor? Sipariş falan vermedim..."

"Tanrım, Winnie, sen Lillian'la birlikte yemek yedin. Muhtemelen kan nakline ya da şok tedavisine ihtiyacın vardır,

ama ben seni ayağa dikmek için kahve, *croissant* ve Bloody Mary getirdim."

"Bunun bir önemi yok. İlk trenle Dublin'e geri dönüyorum. Benim üzerimde bir etkisi olmasına izin vermeyeceğim. İnan bana, sahnenin ne zaman terk edilmesi gerektiğini bilirim."

"Önce Bloody Mary'yi iç. Haydi, Winnie, iç şunu. Limon suyu, kereviz, tuz ve acı biber sosu gibi yararlı şeylerle dolu."

Winnie, "Ve de votka" dedi.

"Vahim ihtiyaçlar, vahim çareler." Gretta bardağı uzattı, Winnie de içti.

"Neden benden nefret ediyor?" Winnie bunu bilmeye can atıyordu.

"Senden nefret etmiyor. Teddy'yi kaybetmekten ölesiye korkuyor yalnızca. Biri onu alıp götürecekmiş gibi görünürse tırnaklarını çıkarıyor. Bu tarafı paniğe kapıldığında ortaya çıkıyor. Ama bu kez bundan kurtulamayacak."

Winnie kahvesini içerken Gretta o gün otelde bir düğün olduğunu ve kuaförün de oraya geldiğini anlattı. Kuaför odaya gelip Winnie'nin saçını çabucak yapabilir, ardından da makyöz işi devralabilirdi.

Winnie, "Bütün bu beni-baştan-yarat işi için artık çok geç" diye sızlandı. "Beni olduğum gibi gördü. Bilerek şık giysiler getirmedim, çünkü gözlerini kamaştırmak istemiyordum. Ben onun gözlerini kamaştıracağım, ha? Deli miyim neyim?"

"Sana ödünç vereceğim muhteşem bir bluzum var. Lillian bu bluzu hiç görmedi. Marka bir şey – Missoni. Sosyete işi. Şu indirimli mağazalardan birinden aldım. Gözlerini yuvalarından uğratacaksın."

"Ben onun gözlerini yuvalarından uğratmak falan istemiyorum. O da, oğlu da umurumda değil."

"Onu hiçbirimiz umursamıyoruz, ama hepimiz Teddy'yi seviyoruz. Onu kurtaracak tek kişi sensin. Haydi ama Winnie, yalnızca bir öğle yemeği. Bunu yapabilirsin. İster inan is-

ter inanma, o görüntüsünün altında çok nezih bir insan var."

Winnie bir şekilde kendisini duşta buluverdi, ardından bir kuaför geldi, kaşları alındı ve yanaklarına allık sürüldü. İtalyan tasarımcının bluzunun çok güzel lila ve deniz yeşili renklerine uygun bir far kullanıldı.

Gretta sonuca hayranlıkla bakarken, "Sahneyi terk edeceksen bile, dövüşerek terk et bari" diye uyardı.

"Git de düğün hazırlıklarıyla ilgilen Gretta. Burası senin ekmek kapın. Geçim kaynağın."

"Düğün hiç umurumda değil. Ben Teddy'nin o kadının elinden kurtulmasını umursuyorum. Bak Winnie, Lillian bizim arkadaşımız, ama Teddy'nin kendi hayatını sürmesine de izin verilmeli ve bunu yapacak kişi de sensin. Nasıl olacağını bilmiyorum, ama sen bir yolunu bulursun."

"Herhangi bir ültimatom verecek falan değilim. Teddy ya benimle olmak istiyordur ya da istemiyordur."

"Ah, Winnie, keşke yaşam bu kadar kolay olsaydı. Bizim yıl boyunca yaptığımız gibi sen her hafta bir düğün görmüyorsun; mihraba giden taşlı yolları bilmiyorsun."

Winnie, "Taşları hiç olmayan bir yol tercih ediyorum ben, tek başına yürünecek hoş, kolay bir yol" dedi.

Gretta, "Bunu yapabilirsin. Hiç değilse dene Winnie" diye yalvardı.

Lillian öğle yemeği için on küsur insan toplamıştı. Taze somon balığı, taze patates ve naneli bezelyeyle birlikte servis edildi. Kuşkonmaz, avokado, ceviz ve küflü peynirli çok şık salatalar vardı.

Winnie çevresine bakındı. Burası çok rahat görünen, hoş bir evdi; ahşap yer döşemesinin üzerinde kilimler vardı, büyük çiçekli kanepe ve koltuklar salona dağıtılmıştı, küçük sehpaların üzerini çerçeveli aile fotoğrafları kaplamıştı.

Soğuk içkilerle dolu bir masanın konulduğu bir limonluk ba-

kımlı bir bahçeye açılıyordu. Burası Lillian'ın nüfuz alanıydı.

Winnie evden etkilenmişti, ama yaltaklanmayacak, hayranlıkla övgüler yağdırmayacaktı. Tam tersine öteki konuklara yöneldi. Kendine rağmen bir baktı ki, Lillian'ın arkadaşlarından hoşlanıyor.

İrlanda'nın son derece kavgacı olmasından, bu yüzden çok fazla tazminat davası açıldığından söz eden ve ona duyduğu vakalarla ilgili harika komik hikâyeler anlatan bir avukatın yanında oturuyordu. Öteki tarafında yerel sağlık merkezini kurup işleten Hannah ve Chester Kovac vardı. Onlarla sağlık hizmetindeki sorunlardan söz ettiler. Karşısında yaşlılar yurdu işleten Neddy adlı bir beyefendi ve yerel okulun müdiresi olan eşi Clare oturuyordu; onların arkadaşları Judy ile Sebastian ona kasaba merkezinde küçük bir gazete bayiiyle işe başladıklarını, ama artık Rossmore'un ana caddesinde büyük bir dükkânları olduğunu anlattı. Yolun başka yerden geçmesinin kasabadaki ticarete sekte vuracağı endişesiyle ciddi bir çalkantı olmuştu, ama sonunda Dublinlilere Whitethorn Woods bölgesindeki yazlık evleri satmanın harika bir iş olduğu ortaya çıkmıştı.

Bunlar normal, cana yakın insanlardı ve görünüşe göre, Lillian Hennessy ile çok yakın bir ilişkileri vardı. Bu kadının, Winnie'ye gösterdiğinden epeyce farklı yönleri olmalıydı.

Lillian'ın ona ara sıra sorgularcasına bir havayla baktığını fark etti. Winnie'nin dün geceden bu yana görünüşünden daha başka şeyleri de değiştirdiğini kavramıştı sanki. Ancak Winnie avukatın kusursuz bir Chablis olduğunu söylediği şarabı sürekli bardağına doldurduğunu fark etmemişti. Çilekler servis edildiği sırada Winnie'nin zihni istediği kadar berrak değildi.

Kendini Teddy'nin yüzüne bakıp onun gerçekten iyi kalpli ve sıcak bir insan olduğunu düşünürken buldu. Annesinin arkadaşlarına gösterdiği nezakete ve herkesin iyi zaman ge-

çirmesi için harcadığı çabaya hayran kaldı. Teddy ona sık sık bakıyor ve hayatının hayali gerçekleşmiş de Winnie ona gelmişçesine hep gülümsüyordu.

Lillian iyi bir ev sahibiydi. Winnie hakkını teslim etmeliydi.

Konuklarının başkalarıyla da konuşmaları için salonda hareketlilik sağlamayı başarmıştı. Winnie bu küçük manevrayı izledi ve Lillian'la baş başa kalmamak için ayağa kalkıp banyoya gitmeye karar verdi.

Ama zamanında hamle yapamamıştı.

Lillian hayranlıkla, "Ne kadar güzel bir Missoni bluz" dedi.

Winnie, "Teşekkür ederim" karşılığını verdi.

"Nereden aldığını sorabilir miyim?"

"Hediye." Winnie sorgu hattını kapattı.

"Umarım burada sıkılmamışsındır. Tam bir taşra tarzı toplantı olduğunu düşündüğüne eminim." Krem rengi keten elbise ve ceketiyle Lillian bir sosyete düğününe gitmek için giyinmiş gibi duruyordu.

"Bayıldım Lillian. Ne kadar harika arkadaşlarınız var."

"Eminim senin de Dublin'de birçok iyi arkadaşın vardır."

"Şey, evet, var. Sizin gibi ben de insanlarla birlikte olmaktan hoşlanıyorum, yani sanırım benim de çok arkadaşım var." Winnie sesinin mesafeli ve metalik çıktığını hissetti. Gerçekten de biraz çakırkeyif olmuş olabilirdi. Çok dikkatli olması gerekiyordu.

Lillian gözlerini kısar gibi oldu, ama delip geçen bakışlar hâlâ yerli yerindeydi. Lillian'ın büyük ihtimalle kendisinden nefret ettiği Winnie'nin kafasına dehşetle dank etti. Bu kadar güçlü bir duyguydu. Kendi alanına hâkim olma güdüsüydü. Winnie, onun bir tanecik oğlunu ele geçiremeyecekti. Annesi oğlu için savaşacaktı. Winnie onunla savaşa giremeyecek kadar yorgundu. Bütün gece ağlamak, sabahki tüm hazırlıkların bitkinliği, kahvaltıda Bloody Mary içmek ve öğle vakti hiç alışkın olmadığı bütün o şarap etkisini iyice göstermişti. Asla

kazanamayacağı bir mücadeleye neden girişsin ki?

Sonra masanın karşısından Teddy'nin ona gururla gülümsediğini gördü. Teddy onu gerçekten seviyordu. Yaşlı ve sıkıcı olduğunu düşünmüyordu. Teddy, hiç mücadele etmeden vazgeçilemeyecek kadar iyiydi.

"Eviniz çok şık Lillian. Teddy bu kadar güzel bir yerde büyüdüğü için çok şanslı."

"Teşekkür ederim." Lillian'ın gözleri bir önceki gece kadar sertti. Artık düşmanlığını saklamaya yönelik en ufak bir girişim bile yoktu.

"Tatillerde neden başka yerlere gitmek istemediğinizi anlayabiliyorum. Burada her şeye sahipsiniz." Winnie yüzüne gülümsemeyi iyice yapıştırdığını umut ediyordu.

"Ah ama ben seyahat etmeyi ve değişik şeyler görmeyi, değişik yerler ziyaret etmeyi seviyorum aslında. Sen sevmiyor musun Winnie? Demek istediğim şu, bu yıl için tatil planları yaptın mı?"

Teddy konuşmaya katılmak üzere yanlarına geldi. Bir ona bir annesine gülümsüyordu. İşler hayal ettiğinden bile iyi gidiyordu. Winnie kendini birden onlara Taş Ev'i anlatırken buldu.

Lillian'ın ilgisini çekmişti. "Kulağa çok güzel geliyor, neredeyse inzivaya çekilmek gibi. Peki, kiminle birlikte gitmeyi düşünüyorsun? Söylediğin kadar iyi bir yerse yanına birini bulabileceğine eminim. Benim de gitmeye can atacağım bir yer ve daha kalburüstü müşterilere hitap edeceğini düşünüyorum. Böyle bir geziden hoşlanacak birini tanıyor musun? Belki hemşire arkadaşlarından biri. Yoksa arkadaşlarının hepsi güneş sevenlerden mi?" Lillian konunun peşini bırakmayacaktı.

Winnie, "Evet gerçekten de öyle, bu konuda haklısınız, ama burası soğuduğunda herkes güneşe kaçmak istemiyor" dedi bocalayarak. "Gittiğim yer güzelse ve günün sonunda

sıcak bir banyo ile güzel bir akşam yemeği olursa rüzgâr ve yağmuru gerçekten de seviyorum. Eminim, birçok kişi de benimle aynı duyguları paylaşacaktır."

"Birini kesinlikle bulursun." Lillian üstünlük taslar bir havadaydı.

İçkiyle gaza gelen ve aslan kadar cesurlaşan Winnie, "Belki Teddy benimle gelir diye düşünüyordum" dedi.

"Teddy!" Lillian uluslararası bir savaş suçlusunun adı söylenmiş gibi paniğe kapılmıştı adeta.

Öneri çok hoşuna giden Teddy, "Ne harika bir fikir!" dedi. "Ülkenin o kısmı el değmemiş olarak kalmıştır ve kış mevsimi yazın kalabalıklarla birlikte olmaktan çok çok daha çekici olur. Rezervasyon yaptırabilir miyiz sence?"

Winnie, "Hiç sorun olmaz" cevabını verdi.

Teddy doğum günleri hep birden aynı anda kutlanıyormuş gibi bakıyordu.

"Neden hep birlikte gitmiyoruz ki?" diye sordu. "Kulağa çok harika geliyor, artık tanıştığınıza göre üçümüzün birlikte gitmesi şahane olmaz mı?" İşlerin geldiği noktayla kendinden geçerek bir annesine, bir kız arkadaşına baktı.

Nasıl olur da bu önerinin karşılaştığı şaşkın sessizliğin farkına varmazdı? Ama hiç mi hiç fark etmemiş gibi duruyordu.

Teddy yine bir ona bir öbürüne bakarak, "Bundan daha çok isteyeceğim bir şey düşünemiyorum" dedi.

Konuşacak takati ilk bulan Lillian oldu. Tereddütlü bir sesle, "Senin de dediğin gibi rezervasyon yaptırmak cidden zor olabilir" diye söze başladı.

Artık top Winnie'ye geçmişti. Her tür zekice yanıt kaçıp gitmiş gibiydi. Ancak doğruyu söylemekten başka bir şey yapamadı. "Zaten geçici olarak bir hafta ayırttım sayılır." Winnie gözlerini yerden ayırmadı.

"Eh, ne harika değil mi?" Teddy aşırı bir sevinç içindeydi.

"Artık kararlaştırmış olduk. Hangi haftayı ayırttın?"

Winnie tarihi bocalayarak söyledi. Böyle bir şey olamazdı. Tatillerine annesini getirmek isteyemezdi. Bir gün evlenecek olurlarsa onu balaylarına da mı davet edecekti? Lütfen Tanrım, bu tarih uygun olmasın.

Teddy'nin yüzünün bulutlarla kaplandığını gördü.

"Ah hayır! Peynir yapımcıları konferansı haftası bu. Yıl içinde boş kalamayacağım tek hafta" dedi.

Winnie Tanrı'ya ta yürekten teşekkür etti ve gelecekte ona daha fazla özen göstermesi gerektiğini düşündü.

"Aaa, şey, sana danışmadan rezervasyon yaptırmak aptalca bir şeydi, ama kesin bir rezervasyon değildi. Onları ararım ve derim ki..." Winnie özür dileyen bir ifade takınmıştı ve duyduğu rahatlamanın belli olmadığını umut ediyordu.

Lillian hemen, "Çok soğuk da olabilir, hatta ıslak" diye araya girdi.

Ama Teddy bunları duymak bile istemiyordu. "O zaman siz ikiniz birlikte gitmelisiniz."

Lillian öksürdü, ama konuya kafa yarar gibi görünmeyi becerdi. "Olmaz canım, bekleyip başka bir hafta ayarlarız."

Winnie iyiden iyiye zorlama bir gülümsemeyle, "Prenssiz Hamlet'e benzer biraz" dedi, kurukafa gibi göründüğünü hissediyordu.

Lillian, "Başka hafta sonları, başka yerler de var" diye yalvardı.

"Sensiz gitmeyi düşünemem bile." Winnie, Lillian'ın kaliteli keten peçetesini neredeyse paramparça etmek üzereydi.

"Ama ben uzaktayken ikinizin birlikte tatil yaptığınızı düşünmekten daha hoşuma giden bir şey olabilir mi? Birbirinizi iyice tanırsınız. İki sevdiğim insan." Teddy'nin samimi olduğu su götürmezdi ve iki kadın da tuzakta sıkışmış haldeydi.

Lillian söze, "Eee, elbette birbirimizi tanıyacağız Teddy,

sadece tatilde senin de yanımızda olmasını istiyoruz" diye başladı.

"Sen konferanstayken annen Dublin'e gelebilir, ben de onu gün boyunca gezdiririm." Winnie sesindeki sızlanmayı duydu.

Teddy, "Bu otel ikinize de çok uygun görünüyor, üstelik yer ayırtılmış. Gitmeniz gerek" dedi.

"Bizim için yanlış yaş grubu olabilir. Gençlerle dolu bir otelle karşılaşabiliriz." Lillian uçan kuştan medet umacak haldeydi. En sonunda, "Gerçi gençlerin ilgisini çekecek bir tatil değil ya" dedi.

"Evet, müşteri profiline uymayabiliriz." Winnie o kadar ateşli bir şekilde başını salladı ki, zavallı, yorgun, karmakarışık kafasının düşeceğinden korktu.

Ama bunlar sahile vurmuş bir balığın ölürken aldığı son canhıraş soluklardı yalnızca. Lillian ile Winnie birbirlerine baktılar. Her ikisi de öneriyi reddetmenin Teddy'yi kaybetmek olacağını biliyordu. İkisi de bu adımı atmak istemiyordu. Geri adım atmaya başladılar.

Önce Lillian teslim oldu.

"Ama gerçekten istediğin buysa... Evet, her şeyi hesaba katarsak epeyce hoş yanları var. Seninle birlikte oraya gitmek beni kesinlikle çok mutlu eder Winnie."

"Ne?" Winnie vurulmuş gibi sarsıldı.

"Teddy haklı. Birbirimizi gerçekten de tanımamız gerek. Seninle de pekâlâ oraya gidebilirim yani. Ayrıca biliyor musun, hoşuma gidecektir herhalde."

Winnie odanın çevresinde döndüğünü hissetti.

Ya tam bu anda konuşacak ya da bu nefret uyandıran kadınla bir haftalık tatile çıkmayı kabul etmiş olacaktı. Ama boğazı kupkuruydu ve çıkaracak ses bulamadı. Şapşal şapşal başını salladığını hissetti. Suların başının üstünü kapladığı boğulan bir kadın gibiydi, ama bunun olmasını engelle-

yemiyordu. Ağzını açmazsa, Lillian Hennessy ile birlikte Batı İrlanda'da alacaktı soluğu.

Lillian'ın küçük, kindar yüzü kendi yüzünün yanı başındaydı. Batı İrlanda'daki bu haftayı, Teddy ile Winnie'nin sahip olduklarını iddia ettiği şeyi yok edecek şekilde planlıyordu.

Winnie sırtını dikleştirdi.

İçinden, "Tamam, gel bakalım, kim kazanacak göreceğiz o zaman" derken dışından, "Şahane bir fikir, Lillian. Harikulade zaman geçireceğimizden eminim. İkimiz için rezervasyonu teyit edeceğim" dedi.

Yemek nasıl olduğunu anlamadan sona erdi, Teddy'nin onu otomobille istasyona götürme zamanı geldi.

Lillian kapı ağzından, "Gitmeden önce konuşuruz" diye seslendi.

Teddy, "Sana dememiş miydim?" dedi. "İkinizin iyi anlaşacağınızı biliyordum zaten."

"Evet, annen çok nazik, beni çok iyi ağırladı."

"Üstelik beraber tatile de gidiyorsunuz – müthiş bir şey değil mi?"

"Evet, Lillian Stoneybridge'deki bu otelin güzel göründüğünü söyledi."

"Bilirsin, annem kimseyle tatile gitmez. Çok seçicidir. Senden hemen hoşlanmış olmalı demek ki."

Winnie, "Evet, ne güzel..." dedi. Kendini yenilmiş, havası sönmüş ve içkinin etkisi devreye girmiş gibi hissediyordu. Ömrünün geri kalanında öğle saatinde şaraba dikkat etmesi için bir uyarıydı bu. Çok geç gelen bir uyarı.

Tren İrlanda'nın kırsal kesiminden hızla geçerken Winnie pencereden dışarıya baktı. Bu küçük yeşil tarlalarda hayvanları güden ya da sert toprağı kazarak bu ürünleri diken bu insanlar, nasıl insanlardı? Öğle yemeğinde ya da başka

bir yemekte asla bu kadar çok şarap içmeyecek insanlardı. İrlanda'nın en gıcık kadınıyla bir haftalık tatile çıkmayı asla kabul etmeyecek insanlardı. Winnie uyumaya çalıştı, ama tam trenin ritmi ninni gibi onu biraz dinlenmeye yöneltmeye başlamışken telefonuna bir mesaj geldi.

Teddy'den geliyordu.

> Seni o kadar özledim ki. Öğle yemeğindeki partiyi aydınlattın. Hepsi sana deli oldular. Ben de öyle. Ama anneme karşı nasıl da harika davrandığını asla bilemezsin. Seninle çıkacağı tatilden başka bir şeyden söz etmiyor. Şahanesin, seni seviyorum.

Bu mesaj Winnie'yi neşelendirmedi. Kendini daha da kötü hissetmesine neden oldu. Orta yaşta bir kadındı. Öğrenci değildi. Her şeyi berbat etmişti. On hafta sonra Lillian Hennessy ile birlikte Taş Ev'e gidecekti. *Alice Harikalar Diyarı*'ndaki Çılgın Şapkacının Çay Partisi gibiydi. Aynı anda hem aptalca hem de ürkütücü olan o korkunç rüyalardan biriydi sanki.

Winnie'nin arkadaşları ondaki değişimi fark ettiler. Rossmore'a yaptığı ziyareti sordukları zaman omzunu silkmekle yetiniyordu. Teddy'nin hâlâ onu görmeye gelip gelmediğini sormaya bile pek cesaret edemiyorlardı. Winnie onlarla birlikte tatile çıkma önerilerini toptan reddetmişti.

Fiona ile Declan, Wexford'da kiraladıkları yazlığa gelip kalması için ona yalvardılar. Evde bir sürü oda vardı ve gelmesi onları çok mutlu edecekti. Ama Winnie bunu bir an bile düşünmedi. O yöne doğru giden Barbara ve David'le İtalya'da bir otobüs turuna çıkma önerisini de aynı şekilde karşıladı. Anna'nın Shannon Nehri'nde kiraladıkları teknenin resimlerini göstermesiyse en küçük bir ilgi uyandırmadı.

Fiona çaresizlikle, "Biraz tatil yapman gerek ama" dedi.

"Ha, yapacağım. Kışın bir haftalığına Batı İrlanda'ya gi-

diyorum. Harika olacak." Sanki kanal dolgu yaptıracakmış gibi çıkmıştı sesi.

"Teddy de seninle geliyor mu?" Barbara bazen gayet cesur olabiliyordu.

"Teddy mi? Hayır, her yıl katıldığı o şeyle aynı haftaya denk geliyor. Peynir imalatçıları şeyiyle."

Fiona, "Başka bir hafta seçemez miydin?" diye merak etti.

Winnie onu duymamış gibi yaptı.

Teddy haftada bir iki kez gerçekten ziyarete gelip Winnie'nin küçük dairesinde kaldı. Her zamanki gibi neşeli ve mutluydu ve planlanan tatilin iki kadın arasında hemen kurulan dostluğun doğal sonucu olmasını son derece normal karşılamış görünüyordu. Olabileceğini hep düşündüğü, ama bu kadar çabuk olmasına inanamadığı bir şey. Teddy o kadar tatlı ve her açıdan kusursuz bir arkadaş, sevgili ve can yoldaşıydı ki. Düğünden söz etmeye başlamıştı bile. Winnie durumu hafife almaya çalıştı.

"Aman, önümüzde daha çok zaman ver" diye güldü.

"Ben her şeyi düşündüm. Zaten Dublin'de peynir işi için bir işyerine ihtiyacımız olacak, yarı Rossmore'da yarı burada yaşayabiliriz."

"Aceleye gerek yok Teddy."

"Tabii ki var. Rossmore'da kocaman bir düğün yapmak ve seni herkese göstermek şahane olur."

Winnie bir şey söylemedi.

"Ya da tabii tercih edersen burada Dublin'de bütün arkadaşlarının katılacağı bir düğün yaparız. Senin günün ne de olsa. Senin tercihin Winnie."

"Bu şekilde iyi değil miyiz?"

Winnie, annesiyle birlikte Taş Ev'deki o talihsiz tatilden döndüğünde artık üzerine düşünülecek bir gelecek olmayabileceğini biliyordu.

Lillian'dan birkaç mektup, telefon mesajı ve telefon geldi.

Winnie telefonda her şeyin korkunç bir hata olduğunu haykırmamak için tüm beceri ve özdenetimini kullanmak zorunda kaldı.

Sonra Teddy peynircilerin toplantısına gitti, ertesi gün Winnie Dublin'den otomobille batıya doğru yola çıktı, Lillian Hennessy de Rossmore'dan kuzeybatıya.

Taş Ev'de buluştular. Rastlantı eseri ikisi de neredeyse aynı zamanda oraya varmış ve otomobillerini park etmişlerdi. Winnie'nin arabası, çalıştığı bir hastanenin hasta bakıcısından satın aldığı çok eski bir külüstürdü. Lillian ise yeni bir Mercedes-Benz kullanıyordu.

Winnie'nin bagajı elinde taşıdığı büyük bir kanvas çantaydı. Lillian'daysa otomobilin yanına bıraktığı birbirinin eşi iki bavul vardı.

Bayan Starr ön kapıda onları bekliyordu. Muhtemelen ellisine merdiven dayamış ufak tefek bir kadındı. Kısa kıvırcık saçları, kocaman bir gülümsemesi ve belli belirsiz bir Amerikan aksanı vardı. Onları çok sıcak karşıladı. Lillian'ın bavullarını almak için dışarıya koştu ve büyük ve sıcak bir mutfağa soktu onları. Masanın üzerinde sıcak hamur işleri, tereyağı ve reçel vardı. Mutfağın bir köşesinde şömine gürül gürül yanıyordu, öteki köşede ise katı yakıtla çalışan ocak duruyordu. Aynen broşürdeki gibiydi.

Hemen içeriye buyur edilip oturtuldular.

Bayan Starr, "Siz benim ilk konuklarımsınız" dedi. "Ötekiler de bir saat içinde burada olacaklar. Çay ya da kahve içmek ister misiniz?"

Bayan Starr çok kısa süre içinde Lillian ve Winnie hakkında, ikisinin de bildiğinden daha fazla şey öğrendi. Lillian oğlu henüz küçücükken kocasının öldüğünden ve haberin verildiği o korkunç günden söz etti. Winnie babasının takı yapan son derece hoş bir kadınla evli olduğunu ve tüm kız ve erkek kardeşlerinin yurtdışında yaşadıklarını anlattı.

Bayan Starr bu iki kadının pek arkadaş olma ve tatilde birbirlerine eşlik etme ihtimali bulunmadığını düşündüyse de bunu hiç açığa vurmadı.

Winnie, deniz manzaralı yatak odasının Lillian'a verilmesinde ısrar etmişti. Kocaman cumbalı bir penceresi olan rahat, sıcak bir odaydı. Huzur veren çeşitli yeşil tonlarıyla döşenmişti, televizyon yoktu ama küçük bir duşlu banyosu vardı. Burası gerçekten çok güzel döşenmişti. Winnie'nin odası benzer ama daha küçüktü ve park yerine bakıyordu.

Winnie ne kadar yorulmuş olduğunu fark etti. Otomobil yolculuğu uzun sürmüştü, hava yağmurluydu ve Stoneybridge'e yaklaşırken yollar daralmış ve ilerlemek zorlaşmıştı. Gerçekten uzanıp dinlenecekti. Odada biri büyük biri küçük olmak üzere iki yatak vardı. Lillian'ın ima ettiği gibi arkadaş olsalardı bu odayı rahatlıkla paylaşabilirlerdi. Masaya bırakılmış ve üzerinde küçük bir su ısıtıcısı ile bisküvi kutusu bulunan tepsiden birbirlerine çay bile ikram edebilirler, komodinin üzerinde duran kitaplara, haritalara ve bölgeyle ilgili broşürlere bakabilirlerdi.

Ama Winnie başkalarının ne düşündüğünü dert etmekten çoktan vazgeçmişti. Bayan Starr otel sahibi, toprak sahibi ve iş kadınıydı. İlk konukları olarak gelen tuhaf çiftle ilgili varsayımlarda bulunacak zamanı yoktu.

Winnie uykuya dalmak üzere olduğunu hissetti. Alt katta öteki konuklar karşılanırken mırıltı halinde konuşmalar duydu. Bu nedense onu rahatlattı. Güvenli, eski evi gibi. Yıllar yıllar önce Winnie'nin annesi hayattayken ve evleri girip çıkan kız ve erkek kardeşlerle doluyken olduğu gibi.

Bayan Starr akşam yemeğinden yirmi dakika önce Sheedy çanının çalacağını söylemişti. Uzun yıllar bu evde yoksul bir soylulukla yaşamış olan üç Sheedy kız kardeş her akşam bu çanı çalıyorlardı anlaşılan. Sheedy kardeşler akşam yemeğinde çoğunlukla sardalye ya da ekmek ile fasulye yiyorlardı, ama

bu çan evi hep çınlatırdı. Anneleriyle babaları böyle olmasını isterdi.

Winnie boğuk bir gonk sesiyle uyandı. Aman Tanrım! Şimdi bu vahşi, ücra yerde, herkese tepeden bakan Lillian ile bir akşam geçirmek ve bunu altı gece daha yapmak zorundaydı. İşlerin bu kadar ileri gitmesine izin verdiği için delirmiş olmalıydı. Tek açıklaması buydu.

Odadan çıkmadan önce telefonuna bir mesaj geldi.

> Güzel bir akşam diliyorum. Burada olmak yerine ikinizin yanında olmayı o kadar isterdim ki. Eskiden bu toplantılar hoşuma giderdi, ama şimdi kendimi yalnız hissediyorum ve ikinizi de özlüyorum. Otelin nasıl olduğunu anlat bana. Seni derinden seviyorum, Teddy.

Öteki müşteriler masada toplanıyordu. Bayan Starr yiyeceklerle ilgilenmek istediğinden müşterilerin birbirleriyle tanışmasını istedi. Servise yardım eden Orla adlı hoş bir yeğeni vardı.

Winnie, bekleneceği gibi herkesi can evinden vurmak üzere giyinmiş olan Lillian'ın vites değiştirip ötekileri cezbetmeye başladığını gördü. Genç bir İsviçreliye Winnie ile nasıl eski, eski arkadaşlar olduklarını, uzun süredir birbirlerini görmediklerini ve uzun yürüyüşlere çıkıp kayıp zamanı telafi etmeye can attıklarını anlatıyordu.

Lillian, Nell adlı emekli bir öğretmenle konuştu. Bu tatil ona okulundaki personelden bir armağandı. Ona uygun olacağını düşündüklerini söylemişlerdi. Nell'in kendisi o kadar emin değildi. Lillian sesini alçaltıp kendisinin de başta kuşkuları olduğunu, ama eski, eski arkadaşı Winnie'nin gelmesi için ısrar ettiğini anlattı. Lillian şimdilik her şeyin çok hoş göründüğünü kabul etmek zorundaydı.

Winnie Londra'dan gelen doktor Henry ve eşi Nicola ile

konuştu. Çift çok sakin bir yer ararken burayı internette bulmuştu. Winnie ailelerinde bir vefat olmuş olabileceğini düşündü. Yüzleri solgundu ve biraz sarsılmış bir halleri vardı, ama bunu kendisi de zihninde yaratmış olabilirdi. Başka bir çift biraz memnuniyetsiz görünüyor ve fazla konuşmuyordu. Masanın ilerisinde başka insanlar da vardı. Winnie onlarla daha sonra tanışacaktı.

Başlangıç olarak yabanturpu kremalı tütsü alabalık ve ev yapımı sodalı esmer ekmek, ardından da Bayan Starr'ın maharetle kestiği kuzu kızartma yediler. Vejetaryen yemekleri ve koskocaman bir elmalı turta da vardı. Şarap eski kesme cam sürahilerden servis edildi. Sheedy kız kardeşler işte bu sürahilerden bardaklara portakal suyu ve limonata koyuyorlardı. Güzel antikalar vardı ve eve aitmişe benziyorlardı.

Winnie her şeyin ne kadar düzgün yapıldığına hayran olmadan edemedi. Müşteriler birbirleriyle rahatça sohbet ediyordu. Bayan Starr onları birbirine tanıştırma konusunda tantana yaratmadığı için çok haklı çıkmıştı. Masa sessiz sedasız toplanmış, genç Orla büyük bulaşık makinesini yerleştirip evine gitmişti. Bayan Starr kahve içerlerken onlara katıldı.

Kahvaltının açık büfe olacağını, ama pişirilmiş şeyler isteniyorsa saat dokuzda bir araya gelmeleri gerektiğini açıkladı. İhtiyaç duyan herkese öğle yemeği paketi verilecekti ya da hafif yemekleri olan bölgedeki pub'lar listesinden birini seçebilirlerdi. Kullanmak isteyecekler için dışarıda bisikletler vardı, ayrıca dürbünler, şemsiyeler, hatta çeşitli boylarda yağmur çizmeleri bile sağlanmıştı. Bayan Starr deneyebilecekleri çeşitli yürüyüş yollarını ve bölgedeki ilginç yerleri açıkladı. Hava güzel olduğunda keşfedilmesi harika olacak çok sayıda güzel çay ve küçük koylar vardı. Kayalıkların üzerinde patikalar da vardı, gerçi denize inen patikalarda çok dikkatli olunması gerekiyordu. Keşfetmeye değer mağaralar vardı, ama önce gelgiti kontrol etmeleri gerekiyordu. Bu mağaraların girişi kolay-

ca sular altında kalabilirdi, örneğin oraya giden bir kızla bir oğlan, sular çekilip çıkmalarına izin verene kadar umduklarından çok daha uzun süre orada beklemek zorunda kalmıştı.

Winnie yemekten sonra Teddy'ye cep telefonundan mesaj yollayarak otelin göz alıcı ve çok farklı olduğunu ve çok iyi ağırlandıklarını yazdı. Kendisinin de onu derinden sevdiğini ekledi. Ama bunun gerçekten doğru olup olmadığını da merak etti.

Bir periler ülkesinde yaşıyordu belki de. Müstakbel kayınvalidesinin eski, eski arkadaşı olarak ve muhtemelen sonsuza kadar sürecek bir roldeydi. Derin bir uykuya daldı ve kapısı çalınana kadar da uyanmadı.

Güzelce giyinmiş, makyajını yapmış ve harekete geçmeye hazır Lillian.

"Dokuzdaki kahvaltıyı kaçırmak istemeyeceğini düşündüm" dedi. "Bizim yaşımızda güne iyi başlamaya ihtiyaç duyarız."

Winnie çok güçlü bir öfke hissetti. Lillian cidden aynı yaşta olduklarını mı düşünüyordu?

Gözlerini ovuşturarak, "On dakika içinde aşağıda olurum" dedi.

Lillian, "Ah canım, senin okyanus manzaran yok" karşılığını verdi.

Winnie sıkılı dişlerinin arasından, "Ama çok güzel dağlarım var, üstelik dağları seviyorum" diye cevapladı.

"Tamam. Senin en güzel yanın, Winnie, seni memnun etmek çok kolay. Aşağıda görüşürüz o halde."

Winnie duşun altına girdi. Önündeki hafta hiç bitmeyecekmiş gibi görünüyordu ve kendisinden başka suçlayabileceği kimse yoktu...

Genç İsveçli, Freda adlı ufak tefek, etkileyici bir kadınla birlikte çıkmıştı. İngiliz doktor ile karısı ızgara uskumru ısmarlıyorlardı. Öteki müşteriler Bayan Starr'ın getirdiği hari-

tayı inceleyerek gidebilecekleri yerler konusunda heyecanla konuşuyorlardı. Jet lag yaşayan ve çok yorgun görünen John adlı bir Amerikalı da vardı.

Hava açıktı, şemsiyelere ya da yağmur çizmelerine hiç ihtiyaç yoktu. Paketlenmiş öğle yemekleri, isteyenler için yağlı kâğıda sarılı halde çoktan hazırlanmıştı. Bazı müşterilerin elinde pub'lar listesi vardı.

Saat onda tüm müşteriler Taş Ev'den ayrılmış ve Bayan Starr'ın yeğeni Orla yatak odalarını temizlemek üzere oraya gelmişti. Düzenli bir program içindeydi her şey. Bu otel ilk tereddütlü adımlarını atmak yerine yıllardır işletiliyordu sanki.

Winnie ile Lillian kayalıklarda yürüyüşü seçmişlerdi. Beş kilometre kadar muhteşem bir manzara, oradan da West Limanı'na varılıyordu. Orada Brady's Bar'a gideceklerdi. Öğle yemeğinden sonra da saat başı Stoneybridge'e kalkan otobüse bineceklerdi.

Winnie başını çevirip özlemle Taş Ev'e baktı.

Oraya geri dönüp Bayan Starr'la birlikte masada çayla taze sodalı ekmek yemek ve dünyanın halinden bahsetmek ne kadar iyi olurdu. Tam tersine önünde Lillian Hennessy ile saatler boyu rekabetçi şakalaşmalar vardı. Ama Brady's Bar'a vardıklarında Winnie artık omuz kaslarının gevşediğini hissetti. Manzara söz verildiği gibi şahaneydi. Lillian ona acımışçasına sessiz kalmıştı.

Ne var ki şimdi her zamanki bildiğinden şaşmaz haline dönmüştü.

"Hoş bir yürüyüştü, kesinlikle öyleydi, ama insanı pek de zorlamıyordu" diye ilan etti.

Winnie, "Çok güzel bir manzara. O kocaman gökyüzüne sonsuza kadar bakabilirim" dedi.

"Ah gerçekten de öyle, ama yarın öteki tarafa gitmeli, güney yoluna bakmalıyız. Bayan Starr görülecek çok şey oldu-

ğunu söyledi. Bütün o küçük çaylar, koylar; mağaralara da bakabiliriz."

"Bana daha ustalık isteyen bir yol gibi göründü. Önce ötekilerin nasıl yaptığına bir bakalım." Winnie temkinliydi.

"Aman onların hepsi ödlek. Macera olabilecek hiçbir şeye girişmezler. Biz buraya bunun için geldik, öyle değil mi Winnie? Orta yaşa tam yerleşmeden önce doğayla savaşmak için son bir girişim."

Winnie, "Siz henüz yerleşmiş değilsiniz" dedi.

"Yok, ama tam da orta yaşlı olmanın tehlikeli sinyallerini veriyoruz. Ruhun nerede kaldı Winnie? Yarın paketlenmiş öğle yemeğini alıp Stoneybridge'in güney tarafını boylayacağız."

Winnie bunu onaylıyormuş gibi gülümsedi. Lillian oyun oynamak istediği için kendini riske atmaya hiç niyeti yoktu. Ama bununla yarın sabah da uğraşabilirdi. Bu arada nazik, soğukkanlı ve sevimli kalarak bu süreyi atlatacaktı.

Lütfen güzel Tanrım, Teddy buna değsin.

Otobüsle Taş Ev'e geri döndüler, öteki müşteriler de gezilerinden dönüyorlardı. Şöminede ateş gürül gürül yanıyordu. Herkes çay içip hamur işi yiyordu. Hep bu şekilde yaşamışlardı sanki.

Winnie akşam yemeğinde kütüphane yardımcısı olduğunu söyleyen Freda'nın karşısına oturdu. Kendisinin de hemşire olduğunu anlattı.

Freda, "Bir ilişkin var mı?" diye sordu.

"Yok, bir firma aracılığıyla çalışıyorum, doğrusunu isterseniz her gün farklı bir hastanedeyim."

"Ben aslında aşk ilişkisini kastetmiştim."

Lillian da onları dinliyordu. "Bu yaşta hepimiz aşka ilgi duymayı çoktan geride bıraktık" dedi çın çın bir sesle.

"Bilmem..." Freda düşüncelere daldı. "Ben bırakmadım."

Lillian daha sonra fısıltıyla, "Bu da çok tuhaf kadın" dedi.

Winnie, "Bence eğlenceli bir insan" cevabını verdi.

"Daha önce de söylediğim gibi Winnie, sen ne kadar iddiasızsın. Hayattan bu kadar az şey istemen parmak ısırtıyor!"

Winnie'nin dudakları gülümsemeye benzer bir şekilde gerildi. "Ben böyleyim" dedi aptalca sırıtarak. "Sizin de söylediğiniz gibi kolay memnun oluyorum."

Ötekilerin hepsi ertesi günün havasından söz ediyorlardı. Bayan Starr, "Güneyden fırtına geliyor, çok dikkatli olmak gerekiyor" dedi. Bu çay ve koylar çok çabuk sularla doluyordu; bölge halkı bile rüzgâr ve gelgitin gücü konusunda yanılabiliyordu. Winnie rahatlayarak bir oh çekti. Lillian'ın kâşif gibi davranarak yaptığı aptalca planı iptal olacaktı hiç değilse.

Ama ertesi sabah paketlenmiş öğle yemeklerini alır almaz Lillian uyarı yapılan yöne doğru yürüdü. Winnie bir an durdu. O yöne gitmeyi reddedebilirdi. Ama Lillian muhtemelen haklıydı. Bayan Starr sorumluluk almamak için aşırı temkinli davranıyordu.

Winnie bunu yapabilirdi. Tanrı aşkına, daha otuz dört yaşındaydı! Lillian ise en iyi olasılıkla elli üçtü. Şu ana kadar çok şeye katlanmış, çok fazla zaman ve sabır yatırımı yapmıştı; artık çekip gidemezdi.

Üstelik başta baş döndürücü bir güzellik vardı. Denizden püsküren sular tuzlu, kayalar büyük, koyu renk ve tehditkârdı. Yabanıl kuşların çığlıkları ve denizin gürültüsü konuşmayı imkânsız kılıyordu. Yan yana yürürlerken Atlantik Okyanusu'na bakmak için ara sıra mola verdiler ve ileri-deki ilk kara parçasının üç bin mil ötedeki Amerika Birleşik Devletleri olduğunu düşündüler.

Sonra Bayan Starr'ın onlara anlatmış olduğu Majella Mağarası'nın girişini buldular. Orası korunaklıydı ve rüzgâr onları ortadan biçer gibi esmekten vazgeçmişti. Kendileri için paketlenmiş ekmek peynir ile termostaki çorbadan oluşan ye-

meği açmak için kaya çıkıntısına oturdular. Rüzgâr ve deniz havasından gözleri yaşarıyordu, yanakları kıpkırmızı olmuştu. İkisi de kendisini zinde, canlı ve çok aç hissediyordu.

Winnie, "Bu kadar çaba gösterip buraya geldiğimize memnun oldum" dedi, "buna değdi doğrusu."

"Pek de istememiştin aslında." Lillian'ın sesi muzaffer çıkıyordu. "Benim gözü kara davrandığımı düşündün."

"Eh, öyle düşünmüşsem bile yanılmışım. İnsanın kendini biraz zorlaması iyidir." Winnie konuşurken yüzüne hatırı sayılır bir suyun sıçradığını fark etti –bir dalga mağaranın içlerine kadar gelmişti. Tuhaftır, dalga sandıkları gibi tekrar denize doğru geri çekilmiyordu; tam tersine onun ardından birkaç dalga daha geldi ve ayaklarının çevresinde dolaştı. İki kadın hemen gerilere doğru çekildi. Ama yine de gelmeyi sürdürdüler: Bir önceki dalganın geri çekilmesini hiç beklemeyen koyu renk, soğuk sular. Winnie ile Lillian hiç konuşmadan daha yüksekteki bir kaya çıkıntısına tırmandılar. Orada, su seviyesinin epeyce üstünde tehlikeden uzak olacaklardı.

Dalgalar gelmeyi sürdürdü ve daha da yükseğe çıkmak isterken Lillian öğle yemeklerinin, cep telefonlarının ve kalın kuru çoraplarının bulunduğu iki kanvas çantaya tekme attı. Dalgalar çantaları denize doğru taşırken iki kadın bakakaldı.

Lillian, "Gelgitin yok olması ne kadar zaman alır?" diye sordu.

"Altı saat sanıyorum." Winnie kesin bir sesle konuştu.

Lillian, "O zamana kadar bizi aramaya gelirler" dedi.

Winnie, "Bizim nerede olduğumuzu bilmiyorlar ki" diye cevap verdi.

Bundan başka bir şey konuşmadılar. Majella Mağarası'nın içini yalnızca rüzgâr ve dalgaların sesi doldurdu.

Uzun bir süre sonra Winnie, "Majella kim acaba?" diye sordu.

Lillian tereddütle, "Bir Aziz Gerard Majella vardı" dedi. İlk kez bir şeyden kesin olmayan bir tavırla söz ediyordu.

Winnie, "Çok büyük ihtimalle odur" diye ona katıldı. "Umarım, her kimse insanları kötü durumlardan kurtarma konusunda sicili iyidir."

"Buraya gelmeyi sen kabul ettin. Kendini zorladığına memnun olduğunu sen söyledin."

"Memnun da olmuştum. O sırada."

Lillian, "Dua eder misin?" diye sordu.

"Hayır, pek etmem. Ya siz?"

"Bir zamanlar ederdim. Artık etmiyorum."

Söylenecek pek bir şey yok gibiydi, bu yüzden dalgaların kayalara vururken çıkardığı sesleri ve rüzgârın uğultusunu dinleyerek hiç konuşmadan oturdular. İşler kötüye giderse tırmanmak zorunda kalabilecekleri tek bir yüksek çıkıntı kalmıştı.

Üşümüşlerdi, ıslanmışlardı ve korkuyorlardı.

Birbirlerine yardım edecek durumda değillerdi.

Winnie orada ölüp ölmeyeceklerini merak etti. Teddy'yi düşündü ve Bayan Starr'ın ona haberi nasıl vereceğini merak etti. Teddy son saatlerinin annesinin buz gibi nefretiyle ve ancak berbat bir şekilde bitebilecek bu aptalca oyuna kapılmasına izin verdiği için muazzam bir pişmanlık duygusuyla dolu olduğunu asla bilemeyecekti. Ama aslında bu kadar berbat olacağını kim bilebilirdi ki?

Lillian'ın yüzünü göremiyordu, ama omuzlarının titrediğini ve dişlerinin takırdadığını hissetti. O da korkmuş olmalıydı. Ama bu onun içine ettiğimin hatasıydı. Ne var ki buraya hangi nedenle gelmiş olurlarsa olsunlar artık bu işte beraberdiler.

Uzun bir suskunluktan sonra, Winnie konuştu: "Öyle ya da böyle bir önemi yok aslında, ama neden buraya birlikte geldik? Stoneybridge'e yani. Görür görmez benden nefret et-

tiniz. Ama ikimiz de Teddy'yi seviyoruz, bunun aramızda bir bağ oluşturması gerekirdi, öyle değil mi?" Teddy'ye duyduğu aşkı ilk kez dile getiriyordu. Burada, Majella Mağarası'nda, boğularak ya da soğuktan ölme ihtimalleri varken. O ana kadar Winnie'ye, ikisi adına da Teddy'ye göz kulak olan menopozlu ve yaşlı aptal muamelesi yapmıştı.

Winnie yüksek sesle, "Ben Teddy'yi seviyorum" dedi. "O da sizi seviyor, bu yüzden sizi tanımaya ve sevmeye çalıştım. Hepsi bu."

Lillian acı acı, "Ama işe yaramadı, öyle değil mi?" dedi. "Buraya kaza eseri geldik. Sen nasıl benimle birlikte olmak istemiyorsan, ben de seninle burada olmayı istemiyorum. Burayı, Taş Ev'i sen buldun, bugün buraya gelme planına uydun. Şimdi de halimize bak."

Sessizlik.

Lillian, "Bir şey söyle, bir şey sor" diye yalvardı.

"Kaç yaşındasın Lillian?"

"Elli beş."

"Çok daha genç gösteriyorsun."

"Teşekkür ederim."

"Neden ikimiz de aynı yaştaymışız gibi yapıyorsun? Ben doğduğumda sen yirmi bir yaşındaymışsın."

"Çünkü senin gitmeni, Teddy'yi bana bu haliyle bırakmanı istiyorum."

Bir sessizlik daha.

En sonunda Winnie "Eh, sonuç olarak ikimiz de onu elde edemedik" dedi.

"Sence buradan çıkabilecek miyiz?" Lillian'ın sesi hatırı sayılır derecede yaşlanmıştı. Hiç de Dediğim Dedik Lillian değildi bu.

Winnie'nin bilinçaltına birazcık bir şefkat sızıverdi. Yok etmeye çalışsa da yok olmadı.

Çıkıntının üzerinde kıpırdanarak, "Olumlu olman ve aktif kalman gerektiğini söylüyorlar" dedi.

"Aktif mi? Burada mı? Burada olumlu yaklaşım için ne yapabiliriz ki?"

"Biliyorum. Hareket edemiyoruz. Ama şarkı söyleyebiliriz herhalde."

"Şarkı söylemek mi Winnie? Keçileri mi kaçırdın sen?"

"Sen sordun."

"Tamam, başla öyleyse."

Winnie bir an durup düşündü. Annesinin en sevdiği şarkı "Carrickfergus"du.

Keşke yanımda olsaydın Carrickfergus'da
Ballygrand'dan yalnız dört kilometre uzakta
En derin okyanusta yüzebilirdim
Düşünerek o günleri Ballygrand'da...

Durdu. Bir baktı ki Lillian da söylemeye başlamış.

Yüzerek aşamıyorum, denizler derin
Yok ki uçacak kanatlarım
Yetenekli bir denizci bulsam keşke
Beni ve aşkımı aşırsa ötelere.

Sonra ikisi de susup söyledikleri şarkının sözlerini düşünmeye başladılar.

Winnie, "Aklıma bundan daha münasebetsiz bir şarkı daha gelemezdi" diye özür diledi.

Lillian'ın içten kahkahasını ilk kez duydu. Çınlayan bir kahkaha, eleştirel bir gülme ya da küçümseyen bir sırıtma değildi bu. Söylediklerini gerçekten komik bulmuştu.

En sonunda, " 'Cool Clear Water'* şarkısını da seçebilirdin" dedi.

Winnie, "Sıra senin" karşılığını verdi.

Lillian, "The Way You Look Tonight" şarkısını söyledi. Teddy'nin babasının biçerdöver makinesi yüzünden ölmesinden önceki gece bu şarkıyı ona söylediğini anlattı.

Winnie "Only The Lonely" şarkısını söyledi. Babası takı yapan o tuhaf, mesafeli üvey anneyle evlenmeden kısa süre önce bu plağı bulmuştu. Sonra Lillian "True Love"ı söyledi ve Teddy'nin babası öldükten sonra tekrar biriyle tanışmayı hep umut ettiğini, ama bunun asla olmadığını anlattı. Mesaileri hep uzundu ve Rossmore'da önemli şahsiyetler olmaları için çok uğraşmıştı. Aşka zaman kalmamıştı.

Winnie "St Louis Blues" şarkısını söyledi. Bir keresinde bunu bir pub'da söyleyerek yetenek yarışmasını kazanmış ve ödül olarak da bir kuzu budu almıştı.

Lillian, "İmdat diye bağırma ihtiyacımız olursa bu şekilde nefesimizi tüketmiş mi oluruz?" diye merak etti. "Winnie'nin ne diyeceğini cidden duymak istiyor muyum?" diye sordu kendine.

Winnie, "Zaten bizi kimse duyamaz bence. Olumlu bakışımızı korumak en iyi umudumuz" diye önerdi. "Beatles'ın şarkılarını bilir misin?" Böylece "Hey Jude"u söylediler.

Lillian, annesinin uzun saçlı oldukları için Beatles'ı ahlakı bozuk bulduğunu anlattı. Winnie, üvey annesinin onları asla tam olarak tanımadığını, hatta babasının bile onlardan biraz uzak olduğunu söyledi. Herhangi bir konuda onlarla gerçek bir konuşma yapmak o kadar zordu ki.

Lillian, "Burada olduğunu biliyorlar mı?" diye sordu.

"Burada olduğumuzu kimse bilmiyor. Sorun da bu ya." Winnie bir iç geçirdi.

* Soğuk Berrak Deniz.

"Yok, Batı İrlanda'da demek istemiştim. Teddy'yi biliyorlar mı?"

"Hayır. Benim arkadaşlarımı pek tanımazlar."

"Belki Teddy'yi onlarla tanıştırmalısın. Henüz senin ailenle tanışmadığını söylemişti."

"Şey, biliyorsun..." Winnie durumu azımsarmışcasına omuzlarını silkti.

"Teddy beni seninle tanıştırdı."

"Evet, öyle yaptı, değil mi?" O görüşmenin anısı hâlâ acı veriyordu ve Winnie cehennemden kaçmış bu kayınvalideyle kapışmaya çalıştığı, onunla dalaştığı ve oğlunu kazanmak için arkadaşmış gibi yaptığı için kendi aptallığına lanet etti. Kendini ne hallere düşürmüştü: Bu mağarada en kötü olasılıkla boğularak yavaş yavaş ölmeyi, en iyi olasılıkla da sonsuza kadar romatizma sahibi olmayı beklemeye.

Lillian kısa bir suskunluktan sonra, "Başta sevinçten zil takıp oynamamıştım" diye kabul etti. "Zaten bu tatile çıkma önerisi senden geldi."

"Senin bu tatile gelmeni teklif etmedim. Sana Taş Ev'i, anlattım ve buraya Teddy ile gelmek istediğimi söyledim, hepsi bu kadardı. Sen kendi kendini davet ettin."

"Beni Teddy davet etti. Sen de buna uydun."

Winnie, "Artık bir önemi yok" dedi. Sesinde bir teslimiyet vardı.

"Bütün bunlar moralini bozmasın lütfen. Korkuyorum. Sen güçlüyken daha iyiydim. Aklına başka şarkı gelmiyor mu?"

"Hayır." Winnie katır gibi inatçıydı.

"Başka şarkılar da biliyor olmalısın."

Winnie, "Peki 'By The Rivers of Babylon' şarkısına ne dersin?" diye sordu.

Lillian, Rossmore'daki St. Augustine's Kilisesi'nde bir nikâh törenine katıldığını ve gelinle damadın bunu düğün şarkılarından biri olarak seçtiğini anlattı, Polonyalı papaz da

bunun eski bir İrlanda geleneği olduğunu düşünüp şarkıya eşlik etmişti.

Winnie, bir yıl Noel'i bir hastanede çalışarak geçirirken hastaları neşelendirmek için hep birlikte zincir oluşturduklarını, şarkı söyleyip dans ederek koğuşları dolaştıklarını ve ekşi suratlı başhemşirenin bile bunun yararlı olduğunu kabul ettiğini anlattı.

Sonra Lillian "Heartbreak Hotel" şarkısının eline hiçbir şarkının su dökemeyeceğini söyledi, böylece o şarkıyı da söylediler. Winnie aslında "Suspicious Minds"ı söyleyen Elvis'i tercih ederdi, ama o şarkının tek bir dizesini biliyordu ve bu da tuzağa düşmekle ilgili bir şeydi. Gene de bu şarkıyı artık içi boş gelene kadar defalarca söylediler.

Otis Redding'in "Sitting On The Dock of the Bay" şarkısını söyleme girişimi sırasında her ikisi de su seviyesinin düştüğünü fark etti. Başka bir dev dalga gümbürdeyerek gelir diye bunu dile getirmekten bile çekindiler. Tuzlu sudan ve şarkı söylemekten boğazları acıyordu. Gelgitin tersine döndüğünü tam olarak anlayınca, ellerini birbirlerine uzattılar. Üşümüş, ıslanmış ve titreyerek birkaç saniye el ele tutuştular. Tutunmayı becerdikleri kırılgan umudu ve güçsüz huzuru, sözler yok ederdi.

Artık beklemekten başka yapacak bir şey yoktu.

İki otel müşterisinin kaybolduğu ortaya çıkınca Bayan Starr Rigger'ı aradı. Rigger, Chicky'nin enişteleri de dahil olmak üzere bir arama kurtarma ekibi oluşturdu.

Sert bir sesle, "Onları güneydeki kayalıklar konusunda uyarmıştım, yani oraya gittiklerinden emin olabilirsiniz" dedi. Rigger onlara anlattığı belirli yerler olup olmadığını sordu, Chicky bunu düşününce neler olduğunu kesin olarak anladı. Bir gece önce hava uyarılarına gülüp geçerken Lillian Hennessy'nin yüzündeki meydan okuma ifadesini görmüştü.

Lillian'ın o sabah gideceği yön konusunda en küçük bir imada bulunmadan çıktığını fark etmişti.

Erkekler Majella Mağarası'na gideceklerini ve bir haber alır almaz ona telefon edeceklerini söylediler.

Ne var ki Chicky onlardan bir haber alamadan Teddy Hennessy'den bir telefon geldi. Teddy, Lillian'ın oğlu olduğunu ve İngiltere'den telefon ettiğini söylüyordu. Onu rahatsız ettiği için özür diledi, ama ne annesine ne de Winnie'ye cep telefonuyla ulaşabiliyordu. Telefonlarını kapatmış olmalıydılar.

Chicky Starr profesyonel ve ihtiyatlıydı. Gerçekten kaygı duyulması gereken bir durum olduğunun kanıtı ortaya çıkana kadar onu olası bir tehlikeye karşı uyarmanın hiç anlamı yoktu. Teddy'nin telefon numarasını özenle kaydetti.

"Kayalıklardaki patikalarda yürüyüşe çıktılar ve yakında geri dönerler, Bay Hennessy."

"Peki iyi zaman geçiriyorlar mı?" Teddy'nin sesi her şeyin yolunda olduğunu duymaya can atıyor gibi çıkıyordu.

"Evet; bizzat kendilerinin bunu anlatmak üzere burada olmamaları ne yazık. Sizi kaçırdıklarına çok üzülecekler."

"Dün gece Winnie'den bir telefon mesajı aldım. Otelinizin harika olduğunu yazmış."

"Bizden bu kadar hoşnut olmalarına memnun oldum." Bayan Starr'ın boğazına bir yumru tıkanmıştı. "Eski arkadaşların eğlendiğini görmek çok güzel..." Lütfen Tanrım, birkaç saat içinde bu adamla bambaşka bir şekilde konuşmak zorunda kalmasın.

"Lillian benim annem, ama bunu biliyorsunuz herhalde. Bu tatil onların birbirlerini daha iyi tanımaları için bir fırsattı aslında. Bu kadar işe yaradığını öğrenmek beni o kadar mutlu etti ki."

Sesi umutlu ve hevesli çıkıyordu. Chicky ona, sert ama kolay kırılır annesinin, kız arkadaşı olduğunu anladığı Winnie ile hiç mi hiç anlaşamadığını ona nasıl söyleyebilirdi ki? Ara-

larındaki ilişki kabul bile görmemişti. En kötü senaryo gerçekleşirse tarih nasıl yeniden yazılacaktı?

Orla yemeğin şimdi servis edilip edilmeyeceğini sormak için kolunu çekiştirene kadar Chicky eli boğazında öylece durdu. Sonra kendisini topladı, müşterileri masaya oturttu. Hepsi de kayıp kadınlarla ilgili haber alma endişesi içindeydi ve ortamda huzursuz bir hava vardı.

Freda birden, "Durumları iyi, biliyorsunuz" dedi, "iyiler. Endişe etmemelisiniz. Üşümüş ve açlar, ama durumları iyi." Bunları büyük bir güvenle söyledi, ama telefon çalana kadar her şey ağır çekimde yaşanıyor gibiydi.

Kadınlar iyiydi. Arama kurtarma ekibi onları önce Dr. Dai'nin evine götürecekti, ama soğuk ve şok dışında ters bir şey görünmüyordu. Chicky Starr derin bir oh çektiğini hiç göstermeden öteki müşterilere Winnie ile Lillian'ın gelgite yakalandığını ve sıcak banyoya ihtiyaç duyacaklarını, ama herkesin akşam yemeğine onlarsız başlamaları gerektiğini açıkladı.

Kadınlar bembeyaz yüzlerle, battaniye ve kilimlere sarılı olarak kapıdan içeriye girdiklerinde herkes sevinçle yerinden fırladı.

Lillian durumu çok hafife aldı.

"Artık hepiniz beni makyajsız gördünüz ya, bundan böyle asla belimi doğrultamam!" diye güldü.

"Gelgit yüzünden kapana mı sıkıştınız?" Freda neler olduğunu öğrenmeye can atıyordu.

Winnie, "Evet, ama gelgitin tekrar geri çekilmesi gerektiğini biliyorduk" dedi. Titriyordu, ama bir dram da yaşatmayacaktı.

"Korkmadınız mı?" İngiliz doktor ile eşi endişeliydi.

"Hayır, pek değil. Winnie harikaydı. Moralimizi yüksek tutmak için hiç durmadan şarkı söyledi. Bu arada, müthiş bir 'St Louis Blues' söylüyor. Bir gece bize resital verebilir."

Winnie, "Ancak sen de 'Heartbreak Hotel'i söylersen" dedi.

Bayan Starr sözünü kesti. "Oğlunuz telefon etti Lillian, Londra'dan. Geri döndüğünüzde onu arayacağınızı söyledim."

Lillian, "Önce bir banyo yapalım" dedi.

Winnie, "Ona tam olarak ne söyle..." diye söze başladı.

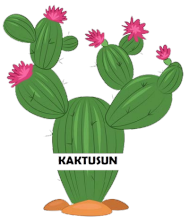
"Geciktiğinizi söyledim, hepsi bu."

İki kadın da Chicky'ye minnettarlıkla baktılar.

Lillian düşünceli bir tavır takındı. "Winnie, neden onu sen aramıyorsun? Senin arkadaşın. Zaten konuşmak istediği de sensin. Onunla başka bir zaman konuşacağımı söyle." Banyosuna yöneldi.

Yalnızca Chicky Starr ile Freda O'Donovan bu yorumun önemini kavradı. Atlantik Okyanusu'ndaki gelgitin geri çekilmesini bekledikleri uzun saatler sırasında büyük bir değişimin gerçekleştiğini ikisi de anlamıştı. Önlerindeki yol güneşli ya da kolay olmayacaktı, ama o sabaha göre çok daha sakin ve daha az huzursuz görünen yalnızca hava değildi.

John

John adını seslendiklerinde onunla konuştuklarını hatırlamak zorundaydı. Gerçekten adı bu olsa da ya da en azından küçücükken yetiştirme yurdunda verilen ad bu olsa da, birileri ona John demeyeli uzun yıllar olmuştu

Herkes onu Corry olarak tanıyordu.

Rahibelerin yatma zamanı okudukları bir çocuk kitabında Corry adlı bir karakter vardı. Herkesin sevdiği melek yüzlü küçücük bir oğlan. Bu yüzden John bunun güzel bir ad olduğunu düşündü, rahibeler de onu kırmadı.

Yetiştirme yurdunda bir bahçıvan vardı: Salinas adlı bir yerden gelen yaşlı bir adam. Oranın dünyanın güzel yerlerinden biri olduğunu ve bir gün yeterli parası olursa oraya geri dönüp kendine küçük bir yer alacağını söylerdi hep.

Corry eskiden defalarca Salinas soyadını söylerdi. Bu isimden hoşlanıyordu.

Bir soyadı yoktu. Onun soyadı bu olacaktı.

Corry Salinas olmuştu ve on altı yaşına gelince bir büfede çalışarak ilk işine başladı.

Film ekiplerine öğle yemeği vermek için bir sözleşme yapmışlardı ve Corry çok geçmeden herkesin dikkatini çekmeye başladı. Bunun nedeni, kemerli burnunun üzerindeki koyu renk gözleri, şakaklarında hafifçe dalgalanan saçı, hep muzırca gülümser görünen zeki bakışlı gözlerinin yanı sıra kimin

fıstık ezmesi, kimin az yağlı peynir sevdiğini hatırlamasıydı. Onun için hiçbir şey fazla zahmetli değildi; fikirlerini değiştiren ya da yanlış sandviç getirmiş olduğunu söyleyen en bıktırıcı ve kendisinden başka bir şey düşünmeyen yıldızlar bile ondan etkilenmişti.

"Bu sabrı nereden buluyorsun hiç bilmiyorum." Onunla birlikte çalışan Monica'nın sabır eşiği daha düşüktü.

"Başka sandviç büfeleri de var. Bizi seçmelerini istiyorsak başta biraz daha fazla çaba harcamalıyız." Corry neşeliydi. Ağır işten kaçmazdı. Bir çamaşırhanenin üstündeki bir odada yaşıyor ve kira vermek yerine her sabah orayı temizliyordu.

Yiyeceğe de para harcaması gerekmiyordu, çünkü sandviç işinde her zaman yiyecek bir şey vardı. Tasarruf hesabı kabardı ve her bir kuruş oyunculuk derslerine ayrıldı. Los Angeles'ta oturup da film endüstrisinin bir parçası olmayı istememek mümkün değildi.

Artık Monica'yla sevgili olmuştu.

Corry'nin yakışıklılığı figüranlık yapmasını kolaylaştırdı. Ama bu bir seçenek değildi aslında. Öğle yemeği sırasında kazanılandan epeyce az bir para için tüm gün orada kalmak demekti. Konuşmalı bir rol ve belki bir menajer bulana kadar bekleyecekti.

Her şey hayallerindeydi.

Monica'nın hayali farklıydı. Kendilerine ait bir yere taşınmaları ve kendi hazır yiyecek işini kurmaları gerektiğini düşünüyordu. Niye işvereni daha da zenginleştirmek için Tanrı'nın her günü çalışacaklardı ki?

Ama Corry kararlıydı. Hayali bir aktör olmaktı. Yiyecek işine tam zamanını ayıramazdı.

Monica bundan rahatsız oldu. Hollywood hayalinin peşinden koşarak bir ömrü heba eden bir sürü insan tanımıştı. Kendi babası da onlardan biriydi. Ama Corry, ifadesi hep değişen yüzü ve filmlerde başarılı olacağına dair güveniyle bu

yakışıklı genç, hayatının aşkıydı. Onun üzerinde baskı kurmak ve kaybetme riskine girmek istemiyordu.

Sonra Monica hamile kaldı. Bunu Corry'ye nasıl söyleyeceğini bilemiyordu. Bu işe karışmayacağını söyleyeceğinden o kadar çok korkuyordu ki. Korunma onun sorumluluğundaydı. Monica da doğum kontrol hapını almayı bilerek unutmuştu. Günlerce onu en az sinirlendirecek bir şekilde nasıl söyleyeceğini düşündü. Nihayetinde söylemek zorunda kalmadı; Corry tahmin etti.

"Neden bana daha önce söylemedin?" Corry sevgi dolu görünüyordu.

"Hayallerini mahvetmek istemedim."

Corry, "Artık iki hayalim var: Bir aile ve bir sinema kariyeri" dedi.

Üç hafta sonra evlendiler ve Monica çamaşırhanenin üst katına taşındı. Tasarruflarını artırmak için başka işler de buldular. Oyunculuk dersleri çok pahalıya mal oluyordu ve insanlar onlara bebek sahibi olmanın da ucuz olmadığını söylüyorlardı.

Maria Rosa doğduğu sırada Corry Salinas'ın bir ajansı vardı ve büyük bir müzikal komedide üç şarkı söyleyen garsondan birini oynuyordu. Menajeri "Büyük bir rol değil" diye açıklamıştı, ama ona yolu açacaktı. Çekim sırasında herkesin hayatını cehenneme çevirecek zor ve yaşlanmakta olan bir kadın oyuncu için tampon roldü. Corry'den hoşlanırsa kim bilir neler olurdu?

Corry kendisini sevmelerini sağladı. Dikkatli ve çok uzun çalışma günleri karşısında sonsuz sabırlıydı. Birinci yönetmen yardımcısına Tanrı muamelesi yaptı. Geçimsiz film yıldızına özel ve taze meyve suları hazırladı. Yıldız herkese onun çok tatlı olduğunu söyledi.

Öteki şarkı söyleyen iki garson rahatsızlıklarını belli ettiler, ama Corry asla etmedi. Yüzünde hazır gülümsemesi ve

memnun etme isteği karşılığını aldı. Çekim sona erdiği sırada başka bir filmde bir rol teklifi almıştı.

Maria Rosa dünyanın en güzel bebeğiydi.

Monica'nın ailesi, kocasının doğru dürüst maaş alacağı ciddi bir iş bulmasını umutla beklerken onlara yardım etmek için elinden geleni yaptı. Corry'nin onlara yardımcı olacak bir ailesi yoktu, ama sık sık bebeği arabasına koyup büyüdüğü yetiştirme yurduna götürüyor ve orada çok iyi karşılanıyordu. Kendi anne babası hakkında bir şey anlatıp anlatamayacaklarını hep soruyor, onlar da hep "Hayır" diyorlardı. Yaklaşık üç haftalıkken ona bakmaları ve iyi bir yaşam sunmaları için yalvaran İtalyanca bir mektupla birlikte yetiştirme yurdunun kapısına bırakılmıştı.

Corry onlara her zaman, "Bana gerçekten de iyi bir yaşam sağladınız" derdi. Yetiştirme yurdundaki rahibeler onu sevmişti. Bakmakla yükümlü oldukları çocukların büyük bir kısmı gençliklerini bir kurumda geçirdikleri için üzgün, pişman ve küskün olarak oradan ayrılıyorlardı. Artık zaman değişmişti, filmlere ve tiyatrolara gidebiliyorlardı. Corry'ye rol aldığı her filme gideceklerine, hatta onun için bir fan kulübü kuracaklarına söz verdiler.

Monica bebek arabasını çamaşırhanenin üstüne çıkarıp indirmenin zor olacağını söyledi, ama Corry henüz taşınamayacakları yanıtını verdi. Oyunculuk riskli bir kariyerdi. Bebek için gerçekten güzel bir evleri olacaktı, ama şu an değil.

Corry'nin sıkıntılı bir genci, yaşlanmakta olan, geçimsiz oyuncunun da üvey annesini oynadığı ikinci filmin üstü, divaya bir gömlek bol gelen bir film olarak çizildi. Eleştirmenler "Onun devri bitti" dediler, günleri dolmuştu. Ama o genç! İşte size bir yetenek! Böylece teklifler gelmeye başladı.

Corry, Monica'nın özlemini çektiği evi satın aldı. Ama Maria Rosa üç yaşına girdiği sırada evde işler çığırından çıkmaya başladı. Corry ona verdikleri stüdyo tipi bekâr evinde git-

tikçe daha çok zaman geçirir oldu. Davetlerde, gece kulüplerinde ve yardım gecelerinde boy göstermesi gerekiyordu.

Monica onun adının en son filminde başrolü birlikte oynadığı Heidi ile anıldığını okudu gazetede. Bir sonraki hafta sonu iki koca gün için eve geldiğinde ona dosdoğru magazin sütunlarında yazılanların doğru olup olmadığını sordu.

Corry reklamcılarının bu tür bir sirk gösterisi talep ettiğini açıklamaya çalıştı.

Monica, "Ama bir gerçeklik payı var mı?" diye sordu.

"Şey, onunla yatıyorum, evet, ama seninle ve Maria Rosa'ya kıyasla önemli bir şey değil" dedi.

Boşanma çabucak gerçekleşti; Corry her cumartesi ve her yıl on günlük bir tatilde Maria Rosa'yı görebilecekti.

Magazin sayfalarında kendinden emin bir tavırla öngörüldüğü gibi Corry Salinas, Heidi ile evlenmedi. Heidi buna kötü tepki verdi. Bir aşk böceğinin kurbanı olarak epeyce reklam yaptı.

Monica suskun kalarak tek bir röportaj bile vermedi. Corry cumartesi günleri Maria Rosa'yı almaya geldiğinde asla evde olmuyordu; ya babası ya da annesi birkaç söz, bir kırgınlık ve hayal kırıklığı bakışıyla çocuğu ona teslim ediyordu.

Bazen Corry kendini yalnız hissediyor ve Monica'yı kararını gözden geçirmesi için ikna etmeye uğraşıyordu. Yanıt her zaman aynıydı.

"Sana karşı bir garezim yok, ama lütfen benimle ancak avukatlar aracılığıyla bağlantı kur."

Oynadığı roller hep daha iyi oluyordu; yıllar gelip geçti.

Yirmi sekiz yaşındayken Sylvia ile evlendi. Birincisinden çok farklı bir düğün töreni oldu. Sylvia otelcilik işinden epeyce büyük bir servet yapmış çok zengin bir aileden geliyordu. Hiçbir şeyin esirgenmediği güzel ve şımartılmış bir kadındı ve yirmi birinci doğum günü hediyesi olarak görkemli bir sosyete düğünü istedi, ısrarla istediğini de aldı.

Corry bu göz kamaştırıcı kız kendisini bu kadar istediği için çok şaşkındı. Sylvia'nın ailesinin düğünle ilgili önerdiği tüm düzenlemeleri kabul etti. Corry'nin tek isteği, on yaşındaki kızı Maria Rosa'nın çiçek dağıtan kızlardan biri olması isteği anında reddedildi. O kadar kesin reddedildi ki, Corry bir daha bunun sözünü bile etmedi.

Sylvia'nın avukatları Corry'nin avukatlarıyla görüşüp bir dizi evlilik sözleşmesi hazırladı. Düğünle ilgili birçok yayın yapıldı ve düğünün fotoğraf haklarını satın alabilmek için tüm medya birbiriyle yarıştı.

Düğün günü fırtına gibi geçip gitti. Corry henüz on sekiz yaşında ve umutlarla doluyken Monica'yla verdikleri küçük düğün davetini biraz özlemle hatırladıysa bile bunu aklından hemen attı. Dün dündü, bugün bugün.

Bugün fazla uzun sürmedi. Corry'nin stüdyo çalışmaları, kostüm provaları, reklam turları ve yabancı film festivalleri için uzun saatlere ihtiyacı vardı. Sylvia'nın canı sıkılıyordu. Bol bol tenis oynadı ve yardım kuruluşları için para topladı.

Sylvia, Corry'nin otuzuncu doğum günü için yine görkemli bir parti planladı. Corry'nin zor bir ahlaki karar vermesi gereken sıkıntılı bir doktoru oynadığı en son filmiyle fazla göz önünde olduğu bir zamana denk geldi bu olay. Her yere asılı posterler Corry'nin ne yapması gerektiğini düşünen hassas yüzünü gösteriyordu. Kadınlar onunla tanışmak ve gözlerinden bu acı çeken bakışı silmek için ölüyordu.

Corry davetli listesinin üzerinden geçti. Büyük Hollywood ve otel sanayii çok iyi temsil ediliyordu. Kızının adı listede yoktu.

Corry bu kez ısrar etti.

"On iki yaşında. Bu partiyi gazetede okuyacaktır. Onun da olması gerek."

"Bu benim partim ve onu burada istemiyorum. O senin geçmişinin bir parçası, bugününün ve aslını ararsan geleceğinin değil. Her neyse, zaten kendi çocuğumuza sahip olma-

nın zamanı geldi diye düşünüyorum." Sylvia çok ısrarlıydı. Evlendiklerinden beri üvey kızı Maria Rosa ile yalnızca beş altı kez görüşmeyi kabul etmişti; küçük kızlarla arasının iyi olmadığını söylüyordu – hepsi o kadar aptaldı ve durduk yerde o kadar kıkırdıyorlardı ki.

Konuşma şeklinde son derece kibirli bir şey, Sylvia'nın kendi istediği şeyi her zaman elde edeceği mesajını gönderen bir şey vardı. Corry'nin bir zamanlar büyüleyici olduğunu düşündüğü gül goncası gibi gülüş daha çok bir somurtmaya benziyordu artık.

Büyüdüğü yetiştirme yurdundan bazı arkadaşlarını listeye ekleyip ekleyemeyeceğini sorarak nabzını yokladı.

"Ama Corry sevgilim, buraya o kadar yabancı kalırlar ki. Bunu sen de görüyorsundur elbette."

"Onlar benim hayatımın asla dışında yer almayacak. Beni yetiştiren, beni ben yapan onlar."

"O halde onlara para gönder canım, para toplamalarında yardımcı ol; sudan çıkmış balık gibi olacakları parlak bir toplantıya onları davet etmek gibi bir jestten iki kat yararlı olacaktır bu."

Corry yetiştirme yurduna çoktan para göndermişti zaten. Bir fon sağlama komitesinin yönetim kurulundaydı, ama asıl mesele bu değildi. Onlara verdiği adla bu sivil giyimli şefkatli rahibelerden üçü böyle muazzam bir yemekte konuk olmaktan büyük keyif alırlardı. Kapılarına bırakıldıktan sonra ona bakan bu kadınlar herhangi bir yerde yabancılık çekebilir miydi?

Alnında bir damarın attığını hissetti: Bir zonklama duygusu. Hatta biraz başı bile döndü. Kendi sesini uzaktan geliyormuş gibi duyuyordu. Sanki ses içinden gelmiyordu.

"Kızım ve beni eğiten, besleyip giydiren insanlar gelmeyecekse parti falan istemiyorum."

Sylvia, "Aşırı yorgunsun Corry. Çok fazla çalışıyorsun" dedi.

"Doğru, gerçekten çok çalışıyorum. Ama ben ciddiyim. Hayatımda hiç bu kadar ciddi olmamıştım."

Sylvia konuyu şimdilik bir kenara bırakmaları gerektiğini söyledi.

"O davetiyeleri yollarsan, o zaman konuyu bir kenara bırakabiliriz."

"İstemediğim bir şeyi yapma konusunda kimse beni zorlayamaz ya da şantaj yapamaz."

Corry, "Öyle olsun" dedi ve evlilikleri sona erdi.

Boşanmaları her açıdan gayet sıkıntısız oldu. Corry'nin avukatları Sylvia'nın avukatlarıyla görüştü. Sözleşmelere uyuldu. Ama daha sonrasında Sylvia, kolunda Corry Salinas olmayınca sosyal yaşamın eski parlaklığının yanından bile geçemediğini gördü. Fırtınalı evliliğiyle ilgili röportajlar verme hırsına kapıldı.

Corry bütün bunları gözlerine inanamadan okudu. Evlilikleri hiç de böyle değildi.

Kızı Maria Rosa'ya, Sylvia ile yaşamının hepsi başkalarının hayranlık ve gıpta duymasını kışkırtmak üzere bir süs balığı kavanozunda geçen bir dizi sahnelenmiş olaylardan ibaret olduğunu anlatmaya çalıştı. Bu şiddet içeren tartışmaların hiçbiri olmamıştı. Corry hep ona boyun eğmişti. Doğrusu şu ki, Sylvia ile birbirlerini neredeyse hiç tanımıyorlardı.

Maria Rosa, "Öyleyse onunla neden evlendin baba?" diye sordu.

Corry yalnızca, "Herhalde gururum okşanmıştı" cevabını verdi.

Maria Rosa yaşından daha olgundu ve annesinden de aynı açıklamayı duymuş olduğu için ona inandı.

Sonraki yirmi yıl boyunca Corry Salinas yalnızca Amerika Birleşik Devletleri'nde değil, tüm dünyada da herkesçe tanınan bir isim oldu. Rol aldığı her film için para bulabilir-

di. Çok ilgi gören davetlerde, film galalarında, Broadway'deki oyunların gala gecelerinde, galeri açılışlarında ve Akdeniz'deki en büyük, en pahalı yatlarda kolunda şık kadınlarla görülüyordu. Magazin yazarları onu hep film yıldızlarıyla, zengin mirasçılarla, hatta önemsiz soylularla evlendiriyordu, ama böyle bir şey hiç olmadı.

Maria Rosa, Corry gibi koyu renk gözlü ve romantik görünüşlü, ama Monica gibi pratik ve sakin bir insandı. Onların iş ahlakını almıştı, öğretmen olmuştu ve yurtdışında gönüllü hizmete gitmişti. Babasının ünlü yaşam tarzı onu uzaktan yakından çekici gelmiyordu. Bu yaşam tarzı o yetişirken her tür aile yaşamının düşmanı olmuştu.

Gençliğinin çok büyük kısmını paparazzilerden kaçarak, basında yanlış alıntılanır diye insanlarla konuşmayı reddederek geçirmişti. Corry Salinas'ın kızı olarak tüm kapılar ona açılırdı, ama o asla o kapıları çalmak istemiyordu.

Babasına hiçbir zaman düşman ya da kırgın olmadı. Ne zaman Los Angeles'a gelse yakınlardaki bir pizzacıya ya da bir Meksika lokantasına gitmek için babasını hep arardı; bu tür yerlerde Corry Salinas'ın nereye gitse peşinden sürüklediği tüm o medya mensupları ve hayranlar olmadan bir bölmede sessiz sakin oturabilirlerdi.

Kızından Monica'nın çiçekçi dükkânı olan Harvey adlı iyi huylu bir adamla yeniden evlendiğini duydu. Maria Rosa annesinin hiç bu kadar mutlu olmadığını anlattı; gökyüzündeki tek kara bulut onun düğününün ve belki torunların ufukta belirdiğine dair bir işaretin olmamasıydı. "Ama" diye içini çekti Maria Rosa, doğru insanla tanışmamıştı işte ve Tanrı aşkına, bu kent evliliklerin nasıl korkunç yanlış gidebileceğine dair tam bir uyarı değil miydi?

İnsanlar çoğunlukla erkeklerin yaşlandıkça daha iyi görünmelerinin ne büyük haksızlık olduğunu söylerdi; elli yaşındaki kadınlar karakter rolleri almaya uğraşırken Corry

hâlâ tutkulu başroller oynayabiliyordu. Ama bunun sonsuza kadar sürmeyeceğini de biliyordu.

Corry altmışına merdiven dayadığı sıralarda ihtiyacı olan tek şeyin hiç mi hiç unutulamayacak bir rolde oynamak olduğunu biliyordu. Ağırbaşlılık ve duyarlılık taşıyan bir rolde. Sonuna kadar onunla özdeşleşecek bir rolde. Ne var ki böyle bir rol önüne çıkmayacak gibi görünüyordu.

Yorulmak Bilmez Trevor denilen menajeri onu televizyon dizilerine yönlendirmek için çok uğraşmıştı, ama Corry bunun bahsini bile duymak istemiyordu. Kariyerine başlarken televizyona ancak başarısız, yaşlı oyuncuların gittiğini düşünürlerdi hep. Asıl arena sinemaydı, ötekiler sayılmazdı.

Trevor içini çekti.

"Corry, zamanın çok gerisinde kaldın" dedi. Televizyonun altın çağında olduklarını söyledi. Televizyon için en iyi çalışmalarını çıkaran müthiş senaristler vardı. Aradığı tüm ağırlığı içeren bir rol önerilmişti: Amerika Birleşik Devletleri Başkanı'nı oynayacaktı! Corry istediği her koşulu talep edebilirdi. Trevor başarının asıl kuralının esneklik olduğunu söyleyip duruyordu. Ama Corry onu dinlemiyordu.

Mesele menajer değiştirmek değildi. Bu aşamada olmazdı. Trevor en ünlü müşterisi için kusursuz rolü bulma çabalarında gerçekten de yorulmak bilmezdi. Ayrıca Corry menajer değiştirmenin Titanic'te güverte iskemlesini değiştirmek gibi olduğunu söyleyen eski sözü de biliyordu.

Corry hep uyumlu ve rahat bir insan olmuştu. Ancak birdenbire menajerlerden, stüdyolardan ve tüm film endüstrisinden daha iyi bildiğinden kesinlikle emin bir hale gelivermiş, inatçılaşmıştı.

Corry onun papaz olmasını isteyen iyi huylu rahibeleri de, çalıştığı ilk sandviç büfesinde ona kalıcı bir iş teklif eden patronunu da dinlememişti. Oyunculuk derslerinin karşılayamayacağı bir harcama olduğunu söyleyenlere karşı sağır

olmuştu. Her zaman kendi aklına güvenmişti.

Çok yakında altmış yaşında olacaktı. Trevor büyük bir iş ilanını bu doğum gününe denk getirerek açıklamak istiyordu, ama şimdiye kadar bulabildiği tek şey başka bir televizyon önerisi olmuştu.

Trevor, "Nasıl harika bir rol" diye yalvardı. "Ölümcül bir hastalığı olduğunu düşünen ve ölmeden önce köklerini bulmak için İtalya'ya dönen bir İtalyan'ı oynuyorsun. Sonra o kadınla karşılaşıyor. Başrolü sen oynayacaksın diye kadını oynamak için sıraya girmişler, elimizdeki isimlere inanamazsın."

Corry, "Televizyon yok" dedi.

"İnan bana, her şey değişti. Şu ödüllere bak! Artık hepsi televizyon yıldızı olacak."

"Olmaz Trevor."

Haftalardır bu durumdaydılar.

Corry bütün bunları Maria Rosa'ya da anlattı.

"Neden yapmıyorsun ki baba? Arkadaşlarımdan hiçbirinin sinemaya gidecek zamanı yok. Hepsi ya televizyon izliyor ya da filmleri bilgisayarlarına indiriyorlar. Her şey değişti artık. Herkes değişti."

İkisinin de bilmediği kadar haklıydı.

Corry'nin ona hep iyi danışmanlık yapmış olan muhasebecisi ekonomik durgunluktan kötü etkilenmişti. Yatırımlar karşılığını almamış, bu yüzden de alelacele başka akılsız yatırımlar yapılmıştı. Muhasebeci bir otomobil kazasında öldüğü gün tüm yatırımlar elinde patlamıştı.

Dosdoğru bir duvara toslamış, ardında çözmesi yıllar sürecek mali bir karışıklık bırakmıştı.

Şimdi Corry on yıllardır ilk kez tamamen para kazanma ihtiyacına dayalı bir kariyer kararı vermek zorundaydı. Mülklerinin çoğunun teker teker satılması gerekiyordu.

Trevor, Corry Salinas'ın mali sıkıntılarını gazetelerden uzak tutma konusunda her zamanki yorulmak bilmez ha-

lindeydi. Ne var ki televizyon dizileri konusunda boğazını da birkaç kere temizledi. Üstelik bu kez Corry onu dinlemek zorundaydı.

Yatırım yapacak kişiler Frankfurt'ta toplanıyordu. İlgilendiğini söylemek üzere Corry'nin de orada olmasını istiyorlardı. Böyle demesi finansman bulmalarına yardımcı olacaktı. Trevor bu paranın da muazzam bir miktar olacağını söyledi: Corry mülklerini geri alacaktı.

Corry Almanya'ya gitmek üzere çantasını toplarken asık suratla, "Benden sonra kızımın kimseye muhtaç olmayacağından emin olmak istiyorum yalnızca" dedi.

Corry'yi uçak kalkmadan ancak saniyeler önce, kimseye fark ettirmeden içeriye alıyorlardı. Uçağın birinci sınıfındaki koltuğuna fazla yaygara kopmadan oturdu. Öteki yolcular onu tanısalar da tepki vermediler. Kucağında yeni televizyon dizisinin tretmanı ve örnek senaryoları vardı, okumak üzere gönülsüzce açtı. Yorulmak Bilmez Trevor'a göre mali durumunu düze çıkaracak ve herkesçe bilinen adını daha da ünlü yapacak olan bu projeye ısınamamıştı işte. Frankfurt'a varınca duş alacak, üstünü değiştirecek ve otel odasına yerleşecek, ancak o zaman ne yapacağına karar verecekti. Yorgundu ve rahat koltuğunda birkaç dakika oturduktan sonra uykuya daldı.

Uyanınca uçağın halen kalkmamış olduğunu anladı. Kabin yetkilisi ona taze portakal suyu içip içmeyeceğini soruyordu. Corry'ye rötar olduğu, bir kontrolün yapılmasının gerektiği, ama her şeyin yolunda olduğu söylendi ve kaptan uçağın birazdan kalkacağını açıkladı.

Corry saatini kontrol etti; bir açıklama yapıldı. Uçak kalkmıyordu. Uçuş iptal edilmişti. Yolcuları ertesi günkü uçağa yerleştirmek için düzenlemeler yapıldı. Beklemek istemeyenler başka bir havayolu şirketinin uçağına transfer edildi,

ama uçuş aktarmalı olacaktı. Ertesi gün Corry için çok geçti; toplantıya gitme olasılığı yoktu. Baştan otele yerleşme hayalleri kurarsan böyle olur işte. Trevor buna asla inanmayacaktı. Onu asla affetmeyecekti.

Herkes farklı uçaklara geçmeye çalıştığı için havaalanında curcuna yaşanıyordu; en sonunda Frankfurt'a ancak İrlanda'daki Shannon Havaalanı yoluyla varma şansının olduğu ortaya çıktı. Trevor'ı arayacak zamanı ancak bulabildi; Trevor zaman kazanmak için onu havalimanından alacaktı. Oradan çıkarken fotoğraflarının çekilmesi için medyayı ayarlayacaktı. Corry iptal edilen uçakla ilgili durumu anlatacak, birkaç röportaj verecek, ardından da hemen toplantıya gidecekti. Her ne olursa olsun o toplantıda olması gerekiyordu. Herkes ona bel bağlamıştı.

Herkes ona bel bağlamıştı, öyle mi? Aman Tanrım. Pekâlâ, toplantıya geç kalmayacaktı, ama kılı kılına yetişebilirdi. Karalar bağlayarak uçağın hızını artıramayacağını ya da yolculuğun süresini kısaltamayacağını biliyordu, bu yüzden uçak gece boyunca doğuya doğru yol alırken Corry uyudu, sonra bir baktı ki İrlanda'ya iniyorlardı.

Çok aşağılardaki yama yama görünen küçük yeşil tarlalara baktı. Sahil şeridini görebiliyordu. Maria Rosa yıllar önce bir öğrenci grubuyla birlikte İrlanda'ya gitmişti. Keyif aldığını söylemişti. Karşılaştığı herkesin anlatacak bir hikâyesi vardı. Kızıyla bir tatile çıkmanın nasıl olacağını hayal etti. Maria Rosa artık kırk yaşlarındaydı; öğretmenlik işine kendini adamış, annesi ve Harvey'le çiçekçi dükkânında da, babasıyla en lüks Hollywood otellerinde de aynı derecede rahat davranan güzel bir kadındı.

Yaşamında hâlâ aşka dair bir işaret yoktu, ama Maria Rosa gülüp geçti, Corry de sormayı bıraktı. Kızı kendisiyle bir tatile çıkmaktan keyif bile alabilirdi. Eve gider gitmez onu arayacak ve tatile çıkmayı önerecekti.

Tekrar saatine baktı. Kılı kılına yetişebilecekti. Almanya bağlantısını yakalayabilmek için koşması gerekecekti.

Aslını ararsanız fazla kılı kılınaydı. Corry, Frankfurt'a giden uçağın onsuz kalkmasını seyretti.

Yorulmak Bilmez Trevor havalimanında bekliyor olacaktı, medya mensupları içinde Corry'nin olmadığı uçağı karşılayacaklardı. Trevor'ın cep telefonunu aradı ve menajeri haberi duyunca burnundan solur, protesto eder ve öfkeden kudururken kendi telefonunu kulağından uzak tuttu. En sonunda Trevor dağarcığındaki sıfatları ve söylenmeleri tüketti ve sesi yalnızca bıkkın çıkmaya başladı.

"Peki ne yapacaksın?" diye sordu.

Corry, "Yorgunum. Çok yorgunum" cevabını verdi.

"Sen mi yorgunsun?" Trevor'ın sesi yeniden tehlikeli bir şekilde yükselmişti. "Senin yorgunluk hissetmen için hiçbir şey yok. Asıl geriye kalan bizlerin bizi yoracak şeyler yapması gerekiyor, asla açıklanamayacak şeyi açıklamaya çalışmak gibi."

Corry, "Havayolu şirketi..." diye söze başladı.

"Bana havayolu şirketi falan deme. Burada olmak isteseydin burada olurdun."

"Toplantıyı bu gece ya da yarın yapamazlar mı?"

"Tabii ki yapamazlar. Sen onları kim sanıyorsun? Hepsi sırf bu toplantı için uçakla geldi. Pistte kıçının üstüne oturmayan uçaklara bindiler." Trevor öfkeliydi.

"Öyleyse bir hafta burada kalıyorum. Toplantı için artık çok geçse canı cehenneme. Bir süre ortadan yok oluyorum."

"Hey, hiç zamanı değil... Her şeyi ayarlamıştım."

"Ben de oraya gelmeye çalıştım, ama havayolu şirketi beni yüzüstü bıraktı. Hoşça kal Trevor, bir hafta sonra konuşuruz."

"Ama nereye gidiyorsun? Ne işler çeviriyorsun? Böyle çekip gidemezsin!"

"Ben yetişkin bir insanım. İma etmekten hiç yorulmadığın gibi yaşlı bir insanım. İstersem burada bir haftalığına ya da bir aylığına tatil yapabilirim. Los Angeles'ta görüşmek üzere." Corry konuşmayı bitirdi ve telefonunu sadece mesaj alacak şekilde ayarladı.

Bir kahve daha içmeye gitti. Bu tür bir özgürlük onun için yeni bir şeydi. Sıkıntıyla beklediği toplantıdan kaçmıştı. Artık hiçbir danışmana, menajere ya da ajansa başvurmadan ne istiyorsa yapabilirdi. Tam anlamıyla özgürdü.

Havayolu şirketi ona büyük bir iyilik yapmıştı.

Ama nereye gidecekti? Bir turist rehber kitabı satın almalı ya da bir seyahat acentesi bulmalıydı belki de. Kafede masaların üzerinde bölgede yapılacak şeylerle ilgili öneriler sunan çeşitli broşürler duruyordu. Bir şatoda Ortaçağ şöleni vardı. Dünyanın Yedi Harikası'ndan birine adaylığını koyan, Moher adlı muhteşem bir kayalıkta tur vardı. Golf paketleri vardı. Ama hiçbiri Corry'ye hitap etmedi.

Ama küçük bir broşür Kışın Bir Hafta reklamı yapıyor ve sıcak, konuksever bir ev ile kilometrelerce uzanan bir kumsal, kayalıklar ve yabanıl kuşlar vaat ediyordu. Corry boş yer olup olmadığını sormak için verilen numarayı aradı.

Hoş sesli bir kadın gerçekten de boş yer olduğunu söyledi ve ona bir otomobil kiralayarak kuzeye doğru yol almasını önerdi. Stoneybridge'e vardığında eve nasıl gidileceğini öğrenmek için tekrar telefon ederdi.

Corry, "Ya ödeme?" diye söze başladı; adını vermek istemiyordu ve orada kim olduğu anlaşılmadan kalabilme olasılığı da vardı ki, tadından yenmezdi.

"Buraya geldiğinizde her şeyi hallederiz." Bayan Starr açık seçik konuşuyordu. "Adınız?.."

Corry hiç tereddüt etmeden, "John" dedi.

"Pekâla John, acele etmeyin ve İrlandalı sürücülere çok dikkat edin, hiç sinyal vermeden aracı aniden kenara çekme

eğilimleri vardır. Bunu yapacaklarını varsayarak ilerlerseniz sorun olmaz."

Corry'nin omuzlarındaki yük biraz azaldı. Sıradan bir tatile çıkan sıradan bir turistti. Ne basın açıklaması olacaktı, ne de peşini bırakmayan gösteri dünyası yazarlarına verilen bedava geziler.

Soğuk ama güneşli bir sabahtı. Corry Salinas çantasını kiralık otomobilin arkasına koydu ve söylenenlere uyarak kuzeye doğru yol almaya başladı.

Bundan böyle adının John olduğunu unutmaması gerekiyordu.

Öteki müşteriler otele yerleşmiş gibi görünüyordu. Ev de tıpkı broşürde göründüğü gibiydi. John yüzünü kısmen kapatmak için ceketinin yakasını kaldırdı.

Onunla karşılaşınca insanların bir anda hayretlere kapılmasına ve "Aman Tanrım, sen Corry Salinas'sın!" diye bağırmalarına alışıktı. Ama Taş Ev'de kimse onu tanımadı. Yorulmak Bilmez Trevor, Corry Salinas'ın iyiden iyiye unutulmuş bir marka olma tehlikesi altında olduğunu söylerken haklıydı belki de.

Sorulduğu zaman öteki müşterilere uzun zamandır hak ettiği bir haftalık tatilini kullanan Los Angeles'lı bir işadamı olduğunu söyledi. Sonra yakasını kalkık tutmanın artık hiç gereği olmadığını hissetmeye başladı. Onu tanıdıysalar bile bu konuda bir şey söylemeyeceklerdi. Ama, çok büyük olasılıkla onun kim olduğu hakkında en küçük bir fikirleri yoktu.

Yemekler güzeldi, sohbet rahattı, ama Corry kendini bıkkın hissediyordu. Poz yapmaya, bir oyunculuk performansı sergilemeye alışıktı. Burada böyle yapması gerekmiyordu, bu da rahatlatıcı bir şeydi, ama öte yandan kendini biraz şaşkın hissediyordu. Rolü neydi ki?

Yatağa ilk giden kendisi oldu. Onu bağışlamalarını ve Uluslararası Flört Hattı'nı kendisinin kurmamış olduğuna inanmalarını söyledi. Müşteriler gülüp ona iyi uykular dilediler.

John bu rahat yatakta hemen uykuya daldı ve gerçekten de iyi uyudu, ama jet lag uzun süre uyumasına izin vermedi. Bioritmi hâlâ California saatinde olduğundan gece üçte iyice uyanmış ve güne başlamaya hazır halde uyandı.

Kendisine çay yaptı ve pencereden aşağıdaki kıyıya vuran dalgaları seyretti. Maria Rosa'yı aramak istiyordu. Amerika'da saat daha erkendi, sekiz ya da dokuzdu. Belki kızı bütün gün ders verdikten sonra dairesine dönmüştü.

Cep telefonunu eline aldı, ama kızının numarasını tuşlamadan önce duraksadı. Maria Rosa bu tuhaf tatile çıkmasıyla gerçekten ilgilenir miydi? Kızı hep nazik ama mesafeliydi, babasının yaptığı her şey gerçek olmayan, çocuksu bir rating, eleştiri ve magazin sütunları labirentinde yaşanıyordu adeta. Maria Rosa'ya göre bunların gerçek dünyayla pek ilgisi yoktu.

Sonra Corry kendisine inceleme yapmayı bırakmasını söyledi.

Numarayı tuşladı.

"Maria Rosa? Ben baban."

"Hey baba. Durumlar nasıl?"

"Gayet iyi. En olmayacak yerde, İrlanda'da mahsur kaldım. Almanya'ya giderken aktarma uçağını kaçırdım."

"İrlanda iyidir baba, daha kötü bir yerde de olabilirdin."

"Biliyorum. Burası güzel. Bulunduğum yer pek el değmemiş, Atlantik'in tam kenarında."

"Sanırım soğuktur da."

"Evet, ama otel sıcak. Burada bir hafta kalacağım."

"Çok iyi baba."

Maria Rosa'nın ilgisini çekmiş miydi? Bu konuşmadan sıkılmış mıydı? Binlerce kilometre öteden bunu anlamak o ka-

dar zordu ki. "Sana merhaba demek için aramak istemiştim yalnızca."

"Sesini duymak çok güzel oldu."

Bir suskunluk oldu. Maria Rosa konuşmayı bitiriyor muydu?

"Seninkini de." Corry onun telefonu kapatmasını hiç istemiyordu. "Dışarıdaki dalgaların sesini duyabiliyor musun? Gerçekten dev dalgalar. Trampet sesine benziyorlar."

Maria Rosa, "Orada saat kaç?" diye sordu.

Corry, "Sabah üçü biraz geçiyor" cevabını verdi.

Tek kızı, "Hey baba, uyuman gerek" dedi.

Corry ona iyi geceler diledi ve kendini ömründe hiç hissetmediği kadar yalnız ve kaybolmuş hissetti.

Bu konuşmadan sonra huzursuzca kestirdi; kahvaltıya inerken de kendini halsiz ve sersemlemiş hissetti. Masaya ondan önce gelen birkaç kişi Corry'nin jet lag derdini paylaştılar. Hemşire olan Winnie adlı genç bir kadın ona pratik ve güvenilir öğütler verdi. Corry bunları yapacağına söz verse de alternatif bir çözüm olarak tam İrlanda kahvaltısını deneme konusunda ikna edilmeye hazırdı. Bayan Starr onun önüne bir kahve takımı koyarak kendi servisini kendisinin yapmasını söyledi.

Kahvaltıdan sonra Orla masaları temizler, Bayan Starr da yürüyüşe çıkacak konuklara verilen harita, dürbün ve öğle yemeği paketleriyle meşgul olurken Corry son bir kahve daha içmek için orada oyalandı. Son müşteri de otelden çıkınca kadınların rahatladığını gördü ve gösterdiklerinden çok daha gergin olduklarını fark etti.

Bayan Starr arkasını dönerken onunla göz göze geldi ve Corry'nin kendisini izlediğini gördü.

"Bu bizim ilk haftamız" diye açıkladı.

Corry, "Ama bu işe hiç de yabancı olmadığınızı görebiliyorum" dedi.

Bayan Starr, "Haklısınız" dedi, "ama kendi işlerim değildi. Başka birinin yanında çalışıyordum. Şimdi sorumluluk yükü üstüme bindi. Baksanıza John, bugün ne yapmak istersiniz? Dilerseniz bir kahve daha alın, ben de size çevrede neler var anlatayım, olur mu?"

Kahve içerek tatlı bir sohbet ettiler ve sonrasında kendine gelen John ilk gün yürüyüşü için rüzgârlı gün ışığına çıktı.

Chicky'nin öğüdüne uyarak iç kısma doğru gitmeyi seçti. Issız bir yolda yürüdü, kara yüzleri ve kıvrımlı boynuzları olan büyük koyunlar gördü. Yoksa bunlar yaban keçisi miydi? Büyürken doğayla ilgilenecek pek zaman olmamıştı. Birçok konudaki bilgisinde büyük uçurumlar vardı.

Küçük bir pub keşfederek parlak, soğuk gün ışığından küçük bir şöminede tezek ateşinin yandığı karanlık salona girdi; altı erkek biralarından başını kaldırıp baktı, içeriye giren yabancı ilgilerini çekmişti.

John onları nazikçe selamladı. Kimse sormadan Taş Ev'de kalan bir Amerikalı olduğunu söyledi. Bayan Starr bu pub'ın görmeye değer bir yer olduğunu söylemişti.

"Çok nazik bir kadın şu Chicky Starr." Pub sahibi bu iltifattan memnun olmuştu ve bardakları daha da şevkle parlatmaya başladı.

Yaşlı bir adam ona, "Hayatının büyük kısmını Amerika'da geçirmiş. Onunla orada tanışmış mıydınız?" diye sordu.

"Hayır, tanışmamıştım. Dün Shannon Havaalanı'nda broşürü gördüm ve işte buradayım!"

Daha dün müydü? John kendisini tüm öteki yaşamından tamamen kopmuş gibi hissediyordu.

Büyük bir kasket takmış iriyarı bir adam John'a dikkatle baktı. Adamın geniş ve kırmızı yüzü, küçük meraklı gözleri vardı.

"Sanki tanıdık geliyorsun bana. Buraya daha önce hiç gelmediğinden emin misin?"

"Hiç gelmedim. Bu benim ilk ziyaretim. Sizler gerçekten de dünyanın harika bir bölgesinde yaşıyorsunuz."

Bu sözler onları tatmin etti. John dikkati kendinden rahatlıkla uzaklaştırma yöntemini kusursuzlaştırmış, burada yaşama fırsatı buldukları için ne kadar şanslı olduklarına dair birkaç övgü de eklemişti.

Kırmızı yüzlü adam, "Chicky Starr bir Yankee ile evliydi, biliyorsun. Adam korkunç bir trafik kazasında öldü, zavallı hergele" dedi.

Ötekiler hep bir ağızdan, "Tanrı günahlarını affetsin" diye eklediler.

John, "Ne feci bir şey" dedi.

"Evet, Chicky Starr çok fena etkilendi. Ama çok güçlü kadın tabii. Buraya kendi memleketine geri döndü ve Sheedy'lerin eski evini satın aldı. Orayı restore etmek için uzun süre uğraştı. O eve verilen emeğe inanamazsın."

John, "Kesinlikle çok rahat bir otel olmuş" diye cevap verdi.

"Amerika'ya geri dönünce oradaki arkadaşlarınıza bu oteli tavsiye edecek misiniz?"

"Kesinlikle edeceğim." John, Los Angeles'ta böyle ücra bir yere gelecek birilerini tanıyıp tanımadığını merak etti.

Onu çorbasıyla ve Guinness birasıyla baş başa bıraktılar. John onların yanında nedense kendini çok rahat hissediyordu ve hiç zorluk çekmeden bulabilsin diye eski minibüsünü cart pembeye boyayan yaşlı Frank Hanratty'den söz eden sohbetlerini dinledi. Frank gözlüğünün arasından bakıp önünü de arkasını da görememesine rağmen hâlâ direksiyon sallamaya devam ediyordu. Hiç kaza yapmamıştı. Henüz yapmamıştı.

Anlaşılan Frank hiç evlenmemişti, ama herkesten daha iyi bir sosyal yaşamı vardı; oraya buraya, aslında her yere davet edilir ve gittiği her yerde memnunlukla karşılanırdı. Sinemaya deli gibi âşıktı ve her hafta pembe minibüsüyle elli kilo-

metre yol yapar ve büyük kasabada en az iki film izlerdi...

John dinlerken sohbet oradan oraya atladı. John, Hanratty denilen adamın, kendisine verilen hayattan mutlu olarak yaşadığı bu huzurlu, talepsiz yaşamı hayal etti. Herkese içki ısmarlaması gerekir miydi acaba? Bir filmde böyle olurdu. Ama yaşam film değildi. Bu insanlar hakarete uğradıklarını düşünebilirlerdi. John onlara sarıp sarmalayan kocaman gülümsemesiyle baktı ve tekrar geleceğine söz verdi.

"Nefis bir çorba bu, içinde tavuk parçaları da var" dedi.

Pub sahibini daha memnun edecek bir şey söyleyemezdi.

Adam gururla, "O tavuk daha dün sabah arka avluda dolanıyordu" dedi.

O günkü yürüyüş jet lag açısından harikalar yarattı ve John o gece deliksiz uyudu. Saat altıda uyandı, ama rüzgâr ile denizin seslerini dinleyerek yatakta yatmanın onu mutlu ettiğini hissetti. Bugün sesler daha yüksek çıkıyordu, John bundan emindi. Rüzgâr yön değiştirmiş gibiydi ve pencereleri zangırdatıyordu; nihayet yataktan kalktığında dalgaların karanlık ve hiddetli bir görüntüsü olduğunu fark etti.

Bu yüzden Bayan Starr kahvaltıda herkese hava durumuyla ilgili uyarılarda bulunuyordu zaten. John, küçük kayalık koyları olan sahil şeridinde yürümeyi deneyebileceğini düşünmüştü, ama bu öğüdü düşününce vazgeçti. Hangi alternatif yolu seçeceğine emin olamayınca, öteki müşteriler kapı ağzına yığılmışken kahvesini içerek oyalanır buldu kendini; son müşteri de kapıdan çıkınca Chicky Starr'a gülümsedi ve bir kaşını kaldırarak onu yanına davet etti.

"Bir süre New York'ta kaldığınızı duydum" dedi.

Yaptıkları sohbetleri dört gözle beklemeye başladı. Kendisi hakkında önceden edinilmiş bir düşüncesi, öteki yaşamı ve beklentileri hakkında hiçbir fikri olmayan insanlarla nor-

mal bir sohbet edebilmenin huzur verici bir yanı vardı. Ertesi sabah John yine geride kaldı ve kahvaltıdan sonra otelde en son kalan o oldu. Orla'nın tabakları makineye yerleştirmesini, sonra da yatak odalarını düzeltmek üzere odadan çıkmasını izledi.

John, "Burada size yardımcı edecek aileniz olduğu için şanslısınız" dedi.

"Evet. Orla'nın farklı planları vardı, ama pek gerçekleşmedi, dolayısıyla burada mutlu olduğunu sanıyorum, hiç değilse bir süreliğine." Bayan Starr genellikle hiç acelesi var gibi görünmezdi, ama o sabah biraz dalgındı.

"Sizi engelliyor muyum Bayan Starr?"

"Kusura bakmayın John, gerçekten de dikkatim biraz dağıldı. Otomobilim beni yarı yolda bıraktı ve oto tamirden Dinny de tamirin ancak bu akşama bitebileceğini söyledi. Rigger'ın, bizim müdürün yani, bebeklerini doktora götürmesi gerekiyor; aşı yapılacak. Bizim de alışverişe gitmemiz gerek, Orla ile benim. Bütün bunları nasıl yapabileceğimizi bulmaya çalışıyorum..."

John hemen, "Neden size şoförlük yapmıyorum ki?" diye sordu.

"Hayır, bu asla olmaz. Bu sizin tatiliniz."

Orla masada onları dinliyordu. "Haydi ama Chicky, John aldırış etmez. Yoldan yalnızca on beş dakika uzaklıkta. Ben onunla giderim, dönüşte de otostop yaparım."

Sorun çözüldü.

Kasabaya sohbet ede ede indiler. Orla yirmili yaşlarda, sohbeti tatlı ve güzel bir kızdı.

"Tatilinizde sizden bunu istemek haksızlık, ama Chicky'nin ilk haftası bu. Aklında zaten yeterince şey var. Umarım dert etmiyorsunuzdur."

John, "Hayır, yardımcı olduğuma çok sevindim. Ayrıca sizinle beraber geleceğim. Aslında dükkânları görmeyi de is-

tiyorum" dedi. Orla'nın kasapla, peynirciyle yaptığı konuşmalar, manavda sebzeleri elleyip incelemesi onu büyülemişti gerçekten de. Çok geçmeden hepsi paketlendi ve paraları ödendi.

Orla ona çok minnettar kalmıştı. "Çok teşekkür ederim. O'Hara'lardan birinden beni geri götürmelerini isteyeceğim, haydi gidin de günün keyfini çıkarın."

John, "Bir kahve daha içmeyi düşünüyordum" diye itiraf etti. "Şurada bir kafe görüyorum. Neden alışveriş paketlerini otomobile koyup on dakikalığına oraya gitmiyoruz?"

Kırk yıllık tanıdık gibi sohbet ettiler. Orla ona Walter Enişte ile Chicky'yi görmek için neredeyse New York'a gittiğini anlattı, ama tabii sonra kaza haberi gelmişti. Zavallı Walter Enişte ölmüştü.

Orla Dublin'de kursa gittiğini, sonrasında arkadaşı Brigid ile birlikte çalışmak üzere Londra'ya taşındığını söyledi. Bir süre çok eğlenmişlerdi, ama sonra arkadaşı delinin tekiyle nişanlanıp evlenmişti. Orla da zaten kendini huzursuz hissediyor ve Stoneybridge'in denizi ile kayalıklarını özlüyordu. Chicky olmasa çalışabileceği bir yer yoktu. Burada insanı iyileştiren bir şeyler vardı. Kalp ağrısının dinmesine yardım ediyordu.

John, "Buranın iyileştirici olduğu konusunda ne demek istediğini anlıyorum" dedi. "Henüz kısa süredir buradayım, ama beni etkilediğini hissedebiliyorum."

"Alışkın olduğunuz hayattan çok farklı olmalı." Orla sempatiyle yaklaşıyordu.

John alışkın olduğu yaşamla ilgili bir ayrıntı vermeden, "Çok" dedi.

"Sanıyorum yaşadığınız yerde böyle bir kafede oturup bir fincan kahve içemezsiniz..."

John ona irkilerek baktı. En sonunda, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"John, tabii ki senin Corry Salinas olduğunu biliyoruz. Seni görür görmez anladık, Chicky ile ben."

"Ama hiçbir şey söylemediniz." John hayretler içindeydi.

"Buraya John olarak geldin. Tanınmak istemiyordun. Neden bir şey söyleyelim ki?"

"Ya ötekiler, otel müşterileri? Onlar da biliyor mu?"

"Evet. İsveçli müşteri seni daha ilk gece tanıdı ve İngiliz çift, Henry ile Nicola da Chicky'yi bir kenara çekerek senin buraya kimliğini gizleyerek gelip gelmediğini sordu."

"Söylediklerim doğru. Gerçekten de Almanya'da bir iş toplantısına gidiyordum ve gerçekten de buraya bir anlık kararla geldim."

"Elbette. Ayrıca kendine hangi adı istersen verebilirsin John, bu senin yaşamın, senin tatilin."

John tereddütle, "Ama herkes biliyorsa..." dedi.

"Gerçekten söylüyorum, sıradan bir insan olma isteğine saygı duyacaklardır. Asıl olarak kendi yaşamlarına yoğunlaşmış durumdalar zaten."

"Benim kim olduğumu bilmeleri yaşamı kesinlikle kolaylaştırır. Ben hiç değilse bir süre o dünyayı arkamda bırakmayı, bütün o yük olmadan biraz zaman geçirmeyi umuyordum yalnızca."

"Her şeyi açıklamak zorunda kalmak ve Tom Cruise ya da Brad Pitt'i tanıyıp tanımadığının sorulması berbat bir şey olmalı."

"Benden bu kadar büyük beklentileri olmasa sorun çıkmayacak. Benim gerçekten filmlerde oynadığım karakterler olduğumu sanıyorlar. Onları hayal kırıklığına uğrattığımı hissediyorum hep."

"Ha, bundan kuşkuluyum. Buradaki herkes senin çok çekici olduğunu düşünüyor. Ben de. Kişisel olarak erkeklerden biraz soğumuştum, ama sen gözlerimdeki parıltıyı geri kazandırdın."

Corry, "Benimle dalga geçiyorsun. Ben yaşlı, bir erkeğim" diyerek güldü.

"Ah, seninle dalga geçmiyorum, inan bana. Ama herhalde bu durumdan eğlenceli bir şeyler çıkarmanı isterim: Dünya çapında ünlü, başarılı olmak, herkesin seni sevmesi. Ben senin yaptıklarını yapmış olsaydım, kendimle gurur duyar ve herkesi etkilemeyi sürdürürdüm."

"Yalnızca oyunculuk bu" dedi. "Bu benim işim. Gerçek hayatta da bunu yapmak zorunda kalmak istemiyorum."

Orla bunun üzerinde iyice düşündü. "Ama ailenin yanında kendin gibi olabilirsin, değil mi?" diye sordu.

"Kızım dışında bir ailem yok. Dün gece onu aradım, California'da."

"Ona Taş Ev'i anlattın mı? Bir gün ailesiyle buraya gelir mi?"

"Ailesi yok. Öğretmenlik yapıyor."

"Eminim senden çok gurur duyuyordur. Onun okuluna gidip çocuklarla söyleşi yapıyor musun?"

"Hayır. Tanrım hayır. Bunu asla yapmam."

Orla, "Bir film yıldızıyla karşılaşmaya bayılmazlar mı?" diye sordu şaşırarak.

Corry, "Ama Maria Rosa böyle bir şey istemez" karşılığını verdi.

"Bahse girerim ister. Ona sordun mu?"

"Hayır. Kendimi ve yaşam tarzımı ona dayatmak istemem."

"Vay canına, nasıl harika bir babasın. Neden benim annem babam senin gibi değil." Corry kendini hep rahat hissettiği dinleme moduna geri dönmüştü.

Sempati dolu bir sesle, "Zor insanlar mı?" diye sordu.

"Eee, doğrusunu söylemek gerekirse evet. Benim farklı olmamı bekliyorlar herhalde. Kendi evimde yaşamaya başlamamın biraz çabuk olduğunu düşünüyorlar. Chicky'nin ya-

nında bulaşıkları yıkayarak kendimi harcadığımı düşünüyorlar –böyle dediler. O felaket O'Hara'lardan biriyle evlenmemi ve önünde sütunları ve üç banyosu olan büyük ve zevksiz bir evde yaşamamı istiyorlar."

"Böyle mi söylediler?"

"Söylemelerine gerek yok ki, kocaman bir bulut gibi havada görülüyor."

"Belki senin için en iyisini diliyorlar ve bunu nasıl ifade edeceklerini bilemiyorlardır."

"Ha yok, annem nasıl ifade edeceğini iyi bilir, çoğunlukla hepsi aynı kapıya çıkan dört farklı şekilde –bu da hayatımı harcadığım anlamında."

"Senin sözlerinle o felaket O'Hara'ları bir kenara bırakırsak, hoşuna giden kimse yok mu?" Corry yumuşak bir tavırla, üstüne vazife olmayan konulara girmemeye çalışarak konuşuyordu; ilgilenmişti yalnızca.

"Yok. Sana söylediğim gibi erkekler konusunda kapıyı biraz kapattım sayılır."

"Çok yazık. Bazı erkekler gayet iyi insanlardır." Corry'nin biraz alaycı, muzip ve eğlenceyle dolu, harika bir gülümsemesi vardı.

"Riske girmek istemiyorum. Bunu senin de bildiğine eminim."

"Gerçekten de biliyorum. İki kez evlendim ve birçok kadınla ilişki yaşadım. Onları tam olarak anlamıyorum, ama onlardan hiç de vazgeçmedim!"

"Senin için durum farklı John, senin önünde seçim yapabileceğin koca bir dünya var."

"Seçim yelpazesi çok geniş bir kıza benziyorsun bence Orla."

"Hayır. Hiç mi hiç aklım basmıyor. En iyi olasılıkla bir tür uzlaşma. En kötü olasılıkla da bir kâbus."

"Hiç âşık oldun mu?"

"Doğrusunu söylemek gerekirse hayır. Ya sen?"

"Monica'yla, ilk eşimle evet, eminim ona âşıktım. Belki de çok genç olduğumuz ve her şeyin çok yeni ve heyecan verici olmasından, bir de Maria Rosa'nın doğmasından dolayı. Ama sanıyorum aşktı..."

"Öyleyse seninki benden fazla."

"Aşk olayından kaçınmaya mı karar verdin?"

"Yok, ama aptal yerine konmamaya ve taviz vermemeye karar verdim. Bunu o kadar çok gördüm ki. Annemle babamın konuşacak çok az şeyi var, daha önce olduğunu varsayarsak tabii... Teyzem Mary sırf büyük bir arazisi olduğu için yüz yaşında bir adamla evlendi, ama adam hangi günde olduğumuzu bile bilmiyor aslında. Chicky gerçekten aşk evliliği yaptı, ama sonra kocası bir trafik kazasında yeryüzünden silindi. Aşk konusunda büyük tavsiyeler değil, bunların hiçbiri değil!"

Corry, "Belki de onlar seni tanıma şansı bulamadan zırhını takıyorsundur" diye fikir verdi.

"Belki. Oyunbozanlık falan yapmak istemiyorum. Sadece kendi kendine bu noktaya gelmiş gibi görünüyor."

"Hayır, benim kastettiğim..."

"Ve sanırım asıl sinir bozucu olan annemle babam. Yaşamımla fazla ilgililer. Onlara bunun ne kadar rahatsız edici olduğunu göstermemek gittikçe daha da zorlaşıyor."

"Ah, anne babalar hep yanlış anlarlar, Orla. Ebeveyn tanımının içinde yer alır." John'un sesi hüzünlü çıkmıştı.

"Sen kızınla bu konuları halletmişe benziyorsun."

"Hiç de öyle değil. Onun için o kadar çok istiyorum ki. Her şeyin en iyisine sahip olmasını istiyorum, ama veremediğimi de biliyorum. O kadar yanlış anlıyorum ki."

"Peki senin annenle baban nasıldı?"

"Yoktu. Babamın kim olduğunu hiç bilmiyorum, annem de beni tekrar almak için geri gelmedi."

"Ah, çok özür dilerim." Orla uzanıp elini onunkinin üstüne koydu. "Amma şapşalım. Bilmiyordum. Özür dilerim."

John, "Yok, önemli değil. Sana neden aileye saplanıp kaldığımı, sıkı sıkı yapıştığımı anlatıyorum sadece" dedi. "İtalyanca konuştuğu ve altmış yıl kadar önce beni sarıp sarmalayıp bir yetiştirme yurdunun kapısına bıraktığı dışında annemle ilgili tek bir şey bilmiyorum. Saatler, haftalar ve yıllar boyu onu merak ettim, iyi olduğunu umut ettim ve neden beni oraya bıraktığını anlamaya çalıştım." Orla'nın eli hâlâ elinin üzerindeydi. Orla onun elini dayanışma duygusuyla sıktı.

"Eminim o da hep seni düşünüyordu. Bahse girerim, düşünüyordu. Ayrıca yaşamını nasıl bir noktaya getirdiğine bir bak! Seninle öyle gurur duyardı ki."

"Duyar mıydı? Tamam, ünlü oldum, ama senin dediğin gibi bundan yeterince keyif almıyorum, yeterince keyif. Annem benim iyi vakit geçirmemi ve daha mutlu, daha az huzursuz olmamı isterdi herhalde."

Orla, "Haydi bir anlaşma yapalım" diye önerdi. "Ben erkeklerle ilgili daha açık fikirli olacağım. Hepsinin insana kabak tadı veren sırnaşıklar olduğunu varsaymayacağım. Yabancıların henüz karşılaşmadığım dostlar olduğunu varsayan şu Amerikan düşüncesi gibi yapacağım!"

John savunmaya geçerek, "Yalnızca Amerikalılara özgü olduğunu sanmam" dedi.

"Muhtemelen değildir. Neyse, Brigid O'Hara'nın o korkunç erkek kardeşleri ya da amcalarından biriyle çıkma düşüncesiyle kusmayacağım. Onlara bir şans vereceğim. Bu sana makul geliyor mu?"

"Çok makul." John onun konuşmasındaki şiddete gülümsedi.

"Öte yandan sen de halinden keyif alacaksın. İnsanlar bir ünlüyle tanışmaya bayılırlar John. Onlara iyi gelir. Biz donuk hayatlar sürüyoruz. Bir film yıldızıyla tanışmak cidden harikadır. Bunu anlayacak kadar yüce gönüllü ol."

"Olacağıma söz veriyorum. Bu konuyu bu şekilde düşünmemiştim."

"Ha, kızına gelince, belki aşkla ilgili olarak bana anlatmış olduğun şeyleri ona da anlatmalısın. Böyle konuşan bir babam olmasını çok isterdim."

"Bunu daha önce hiç yapmadım."

"Yok, ama şimdi başlayabilir ve belki onu görmeyi ve eğer kızını ve arkadaşlarını utandırmayacaksa onlarla tanışmayı çok istediğini söyleyebilirsin. Bahse girerim, kızın buna memnun olacaktır."

"Beni reddedeceğinden korkuyorum herhalde."

"Beni reddedebilecek erkeklerin karşısına çıkacağım ben. Anlaşma yapmıştık ama, öyle değil mi?"

"Doğru. Annenle babanı da rahat bırakacaksın yalnız. Seni deliye çevirebilirler, ama senin için en iyi şeyi istiyorlar aslında."

"Evet, deneyeceğim. Daha yaşarken azize mertebesine çıkacağım muhtemelen, ama deneyeceğim!" diye güldü Orla. El sıkışarak anlaşmayı tamamladılar ve Taş Ev'e dönmek üzere otomobile bindiler.

Yol üzerinde Stoneybridge Golf Kulübü'nün önünden geçtiler. Golf alanında birkaç gözü pek golfçü vardı. Kapının dışına da cart pembe bir minibüs park etmişti.

Orla, "Aman aman, Frank çoktan İrlanda viskisine geçmiş" diyerek içini çekti.

John aniden fren yaptı.

"Ben de İrlanda viskisi içmek istiyorum" dedi.

"İçemezsin, kulüp üyesi değilsin. Zaten kahvaltıda bir tane içmiştin."

Ama John otomobili park etmiş ve ana kapıya doğru yürüyordu.

Paniğe kapılan Orla onun arkasından koştu.

Barda gazeteye büyüteçle bakan üstü başı perişan bir

adam, tek başına yüksek bir taburede oturuyordu. Kapı şiddetle açılınca başını kaldırıp baktı. Kapıdan içeriye hiç tanımadığı biri girdi, pahalı deri ceketi olan elli yaşlarında bir erkek.

Yabancı, "Vay canına bu Frank Hanratty değilse kör olayım" dedi.

"Eee... Buyurun?" Frank'a onu yakından tanıyan insanlar nadiren yaklaşır, tanımayanlarsa hemen hiç yaklaşmazdı.

"Eee, işler nasıl gidiyor Frank, eski dostum?"

Frank ona göz ucuyla baktı. En sonunda gözlerine inanamayarak, "Sen Cory Salinas'sın" dedi.

"Elbette Cory Salinas'ım. Başka kim olabilirim ki?"

"Ama beni nereden tanıyorsun?"

"Dana dün pub'da senden söz ediyorduk. Senin büyük bir sinema hayranı olduğunu biliyorum, bugün de seni burada buldum."

"Ama burada olacağımı nereden biliyordun?" Zavallı Frank şaşkınlıktan sersemlemişti.

John bu kadar basit dermişçesine, "Dışarıdaki senin minibüsün değil mi?" diye sordu.

Frank düşünceli bir tavırla başını salladı. Yeterince anlaşılır bir şeydi. "Sen de İrlanda viskisi ister misin, şey, Corry?" diyerek ikramda bulundu.

"Sabah içki içme konusunda iyi değilimdir. Ama bir fincan kahveye hayır demem. Arkadaşım Orla'yı tanıyor musun?"

Oturup filmlerden söz ettiler, onlara hizmet eden delikanlı kahvelerini bir masaya getirdi.

"Buraya beni görmek için gelmene inanamıyorum." Frank ömründe hiç olmadığı kadar mutluydu.

John ile Orla birbirlerine baktılar.

Anlaşma imzalanmıştı.

Henry ile Nicola

Henry tıp fakültesinden mezun olunca anne babası eğitimini sürdürüp belki cerrahi alanında uzmanlaşacağını umut etmişlerdi. Her ikisi de doktor olan anne babası eğitimlerine devam etmedikleri için pişmanlık duyuyorlardı. "Bunun önümüze sunacağı dünyaları bir düşünün" derlerdi özlemle.

Ama Henry son derece kararlıydı. Pratisyen hekim olacaktı.

Ailesinin muayenehanesinde ona yer yoktu, ama Nicola ile birlikte çok geçmeden herkesi tanıyacakları küçük bir yer bulacaklardı. Çocukları olacak ve oranın bir parçası haline geleceklerdi.

Henry, Nicola ile tıp fakültesinin ilk haftasında tanıştı. Çok genç olmalarına karşın her ikisi de birkaç hafta içinde aradıkları kişiyi bulduklarını anlamışlardı. İki tarafın anne babası da beklemeleri, evlenmeden önce biraz arkadaşlık etmeleri için onlara yalvardı. Dört yıl sonra artık beklemeyeceklerini söylediler.

Nicola'nın yetiştiği kasabada küçük, neşeli bir düğün yaptılar. Konukların hepsi kafa karışıklıkları ve yanlış anlamalarla dolu bu karmaşık dünyada Henry ile Nicola'nın fırtınalı bir denizde iki kaya gibi dimdik ayakta durduğunu söylediler.

Altı aylık sürelerle bir doğum kliniğinde, bir kalp kliniğinde ve bir çocuk hastanesinde çalışarak kendilerini pratisyen

hekim kariyerlerine iyice hazırladılar. Çok geçmeden bir kapının dışına adlarını yazmaya hazır olduklarını düşündüler ve bir yandan yerleşebilecekleri o kusursuz yeri ararken bir yandan da çocuk sahibi olmaya karar verdiler. Zamanı gelmişti.

Yaşayacakları o kusursuz yeri bulmak zordu, ama çocuk sahibi olmak daha da zordu. Anlayamıyorlardı. Kaldı ki onlar doktordu; zamanlama ve döllenme olasılığıyla ilgili her şeyi biliyorlardı. Tıbbi muayenede belirgin bir sorun görülmedi. Denemeye devam etmeleri tavsiye edildi, ki bunu kesinlikle yapıyorlardı zaten. Bir yıl sonra tüp bebeği denediler, ama o da işe yaramadı.

Büyükanne-büyükbaba olmayı umut eden ailelerinin ve bebeğe bakacaklarını söyleyen arkadaşların iyi niyetli ve sinir bozucu yorumlarına katlandılar.

Ya olacaktı ya da olmayacaktı. Henry ile Nicola her şeye katlanabilirdi. Bir acil serviste nöbetçiyken önlerinde yaşanan bir trajediyi bile atlatmışlardı. Tepeden tırnağa uyuşturucuyla yüklü çıldırmış bir genç, dayak yemiş kız arkadaşını oraya getirmiş ve herkesin gözü önünde kızı öldürdükten sonra intihar etmişti.

Görünüşte bu olayı çok iyi idare ettiler; Henry ile Nicola trajedinin üstesinden böyle gelebildikleri ve öteki hastaları travmadan korudukları için bol bol övgü aldılar. Ama içten içe onlar için büyük bir şok oldu ve beş adım öteden iki yaşamın sona erişini izledikleri o sabahın anısı olduğu gibi kaldı. Onlar hem yaşamla hem ölümle uğraşmak üzere eğitim almışlardı, ama bu fazlasıyla kaba, fazlasıyla acımasız, fazlasıyla delilikti. Onlar da bu olumsuzluktan paylarını aldı. Yaşayacak ve mesleklerini yapacak kusursuz yeri bulma çabalarını yavaşlattılar. Çok yakından tanık oldukları şiddetle kıyaslandığında bu o kadar önemli gelmiyordu artık.

Bir gün Nicola Akdeniz'e giden bir yolcu gemisi için gemi doktoru arayan bir ilan gördü. Birlikte bu ilana güldüler. Ne

hayat ama: Güverte tenisi, kaptanla kokteyller ve ihtimali en yüksek hastalıklar hafif bir hazımsızlık ya da güneş yanığını tedavi etmek. Nasıl bir piknik olacaktı ya. Ayrıca bir şey ikisinin de kafasına dank etti. Hep çok çalışmışlardı; yurtdışı tatillerine hiç zamanları olmamıştı. İhtiyaçları olan şey buydu belki de.

Biraz güneş, biraz dinlenme, değişiklik. O günün anısını ve bir uyuşturucu bağımlısının niyetini önceden tahmin edemedikleri için anlamsız pişmanlık duygusunu silebilecek ne olsa olurdu.

İlana başvurdular ve görüşmeye gittiler.

Gemi şirketi işe ancak bir doktor alabileceklerini, ama öteki kişi gemide başka bir iş yapabilirse gemide birlikte olabileceklerini söyledi.

Nicola briç öğretmeyi ve geminin kütüphanesinde çalışmayı önerdi.

Henry, "Ya da sen doktor olursun, ben de başka bir şey yapabilirim" dedi.

Nicola, "Seni yalnızca yaşlı hanımlarla dans etmen için isterler. Bence muayenehanede beyaz önlüğünle daha güvenli olursun" diye güldü.

Ve işi kabul ettiler.

Gemide çok popüler bir çift oldular ve oranın yaşamına kolayca alıştılar. Geminin yolcuları çoğunlukla hevesli ve masum insanlardı; sağlık sorunları genellikle yaşlılıkla ilgiliydi. İçlerinin rahatlatılmasına ve yüreklendirmeye ihtiyaçları vardı. Henry her iki alanda da çok iyiydi.

Nicola küçük dünyasında o beceriden bu beceriye geçti. Hatta teknoloji kursları bile başlatarak yolculara cep telefonlarını nasıl kullanacaklarını, Skype ve temel bilgisayar öğretti.

Başka türlü asla ziyaret edemeyecekleri yerleri gördüler. Tanca'daki *souk*'ları, yani açık pazaryerlerini, Monte Car-

lo'daki gazinoları, Pompeii ve Efes'teki harabeleri başka nasıl görebilirlerdi ki? Kudüs'teki Ağlama Duvarı'nın yanında durdular ve Girit'in mavi sularında yüzdüler.

Yalnızca altı aylık bir iş sözleşmesi yapmışlardı, ama şirket sözleşmeyi yenilemeyi önerince hayır demek çok zor geldi. Hayatlarında ilk kez tam bir rahatlık içindeydiler; birbirleriyle konuşacak, deneyimleri paylaşacak zaman bulabiliyorlardı. Daha önce hiç bilmedikleri bir iç hafifliği yaşıyorlardı. Acil servisteki korkunç ölüm olayı onları daha az etkiler olmuştu.

Onlara teklif edilen kış gezisi programı da Karayipler'i içeriyordu. Bu kadar uzak yerleri başka nasıl görebilirlerdi? Nasıl bir fırsat! Sözleşmeyi yeniden imzaladılar.

Jamaika'daki eski plantasyonlarda yürürken ya da Barbados'ta egzotik çiçekler arasında otururken başlarına konan talih kuşu nedeniyle birbirlerini tebrik ettiler. Bazen "gerçek" tıbba dönmekten ve evlat edinerek aile kurmaktan söz ediyorlardı. Ama sürekli konuştukları bir konu değildi bu. Böyle bir güzel zamana sahip oldukları için çok şanslıydılar.

Her şey bir tatil gibi de değildi ayrıca. Onlardan istenen şeyi yaptılar. Gemiye binen insanların sorumluluğunu üstlendiler. Henry apandisitinin patladığını saptayarak ve helikopterle hastaneye göndererek bir erkek çocuğun hayatını kurtardı. Nicola, Heimlich manevrası yaparak yaşlı bir kadını boğulmaktan kurtardı. Henry on altı yaşındaki bir kızın hamile olduğunu tespit etti ve haberi anne babasına vermesine yardımcı oldu. Nicola, bu gemi yolculuğuna çıkarken hayatına son vermeyi düşünen, depresyon geçiren bir kadınla saatler boyu konuştu. Kadın, gemi şirketinin yönetim kurulu başkanına bir mektup yazarak ömründe hiç böyle şefkatli bir özene maruz kalmadığını ve artık kendini çok daha iyi hissettiğini açıkladı.

Böylece sonraki bahar döneminde Henry ile Nicola'ya bir İskandinavya turu teklif edildi.

Nicola'nın aklında yeni bir fikir vardı, bunu da geminin müdürüne iletti. Neden gemiye erkeklere eşlerinin saçlarına fön çekmeyi öğretecek bir kuaför almıyorlardı?

Müdür ona şaşkınlıkla baktı.

Ama Nicola ısrarcıydı. Kadınlar işin temel noktalarını bilen bir eşin özeninden ve olaya dahil olmasından hoşlanırlardı. Erkekler de para harcamayacakları için bu fikri beğenirlerdi.

Gemi müdürü, "Ya güzellik salonu işi?" diye sormuştu.

"Salonda önce tek bir kesim ve saç stili olmak zorunda. İnanın bana, bu fikre bayılacaklar. Kendi kendini finanse edecektir."

Nicola haklı çıktı: Fön çekme kursları gemi etkinlikleri içinde en popüler olanlarındandı.

Bergen'den Tromsø'ya kadar Norveç kıyı şeridine ikisi de hayran kaldı. Gemi küpeştesinde yan yana durup manzarayı seyrettiler ve birbirlerine fyortları gösterdiler. Işık görülmeye değerdi. Yolcular her zamanki gibi deneyimli gemi yolcuları ile sunulan eğlence, yiyecek ve içecekten şaşkına dönen acemilerin bir karışımıydı.

Yolculuğun üçüncü gününde hosteslerden biri olan Beata, Henry'yi görmeye geldi. Çekici bir sarışın olan Polonyalı kız çok tuhaf bir durum olduğunu, gerçekten çok tuhaf olduğunu söyledi.

Henry ondan acele etmemesini ve sorunu açıklamasını istedi. Kızın ona çok ciddi bir sorunu olduğunu anlatmayacağını umuyordu, ama Beata ellerini ovuşturup başını çevirerek bambaşka bir hikâye anlattı.

Helen Morris hakkındaydı, 5347 nolu kamarada kalan kadın hakkında. Orada annesi ve babasıyla birlikte kalıyordu. Beata durdu.

Henry başını iki yana salladı. "Eh, onlar aile kamaraları, öyle değil mi? Sorun tam olarak nedir?"

Beata, "Anneyle baba" dedi. "Babası kör, annesinde de bunama var."

Henry, "Yok, böyle bir şey olamaz" karşılığını verdi. "Gemiye binmeden önce var olan sağlık sorunlarını deklare etmeleri gerekir. Bir belge imzalamaları gerekir. Sigorta için."

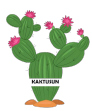
"Annesini kamaraya kilitliyor ve temiz hava alması için babasını güvertede yürüyüşe çıkarıyor, sonra babayı kamaraya kilitleyip annesini dışarıya çıkarıyor. Çevre gezileri için asla karaya çıkmıyorlar. Tüm yemeklerini kamarada yiyorlar."

"Bana bunları neden anlatıyorsun? Kaptana ya da gemi müdürüne anlatman gerekmiyor mu?" Henry durumu anlayamamıştı.

"Çünkü bir sonraki limanda onu gemiden indirirler. Bu insanları gemide tutma riskini göze almazlar." Beata başını iki yana salladı.

"Ama ben ne yapabilirim?" Henry gerçekten ne yapacağını bilemiyordu.

"Artık siz de öğrendiniz, hepsi bu. Bunu sır olarak saklayamazdım. Siz ve eşiniz çok iyisiniz. Bu konuyu çözecek bir yol bulursunuz."

"Bu kadın, Helen Morris, kaç yaşında?"

"Kırk yaşlarında sanırım."

"Kendisi normal bir insan mı, dengeli bir insan mı, Beata?"

"Evet, çok iyi bir insan. Yemeklerini kamaralarına götürüyor. Bana güveniyor. Bunun anne babasına tatil yaptırmanın tek yolu olduğunu söyledi. Siz ne yapacağınızı bilirsiniz."

Henry ile Nicola o gece bu konu üzerine konuştular. Ne yapmaları gerektiğini biliyorlardı. Bir yolcunun akrabalarının sağlığı konusunda yalan söylemiş olduğunu rapor etmeliydiler. Şirketin ödediği oldukça yüklü sigorta ödemelerinin

böyle bir aldatmacayı kapsamayacağını biliyorlardı.

Ne kadar zor bir rapor ama!

Nicola, "Neden onu görmeye, konuşmaya gitmiyorsun?" diye önerdi.

"Onunla birlikte dolap çevirmek zorunda kalmak istemiyorum."

"Yok, yapman gereken neyse yapacaksın, ama onun yalnızca bir isim, bir istatistik olmasına izin verme. Konuş onunla Henry. Lütfen."

Henry gemi kayıtlarında onların adlarına baktı. Ne anne ne de baba için engellilik ya da bir sakatlıktan söz ediliyordu. Helen'ın adresi, anne ve babasıyla yaşadığı Batı Londra'daydı.

5347 nolu kamaranın kapısını çaldı. Helen, uzun düz saçları ve endişeli büyük gözleri olan, solgun tenli bir kadındı.

Biraz panikle, "Ah siz doktor musunuz?" diye sordu.

Henry elindeki yazı panosunu gösterdi. "Rutin bir ziyaret sadece. Seksen yaşın üzerindeki tüm yolcuları ziyaret ediyorum, herkesin sağlıklı olup olmadığını görmek için yani." Sesinin aşırı neşeli ve kırılgan çıkmış olduğunu hissetti.

"Annemle babam iyiler, teşekkür ederim doktor bey."

"Belki anne babanızla tanışabilirim, sırf..."

Helen, "Annem uyuyor. Babam da müzik dinliyor" dedi.

Henry, "Lütfen" diye ısrar etti.

"Buraya gelmenizin asıl nedeni nedir?" Helen'ın yüzü dağıldı dağılacaktı.

"Çünkü anne babanız yemeklere katılmıyorlar, bu yüzden onları deniz tutmuş olacağından korktum."

"Kimse size bir şey söylemedi mi?" Helen'ın sesi korku doluydu.

"Hayır, hayır." Henry çok netti. "Sadece rutin bir inceleme. İşimin bir parçası." Helen'a gülümsedi ve içeriye davet edilmeye hazır bekledi.

Helen yüzünü inceleyerek otuz saniye kadar ona baktı. En sonunda bir karara vardı.

"Buyurun doktor bey" diyerek kamaranın kapısını açtı.

Henry yaşlı bir adamın bir koltukta oturmuş kulaklıklarla müzik dinlediğini ve dinlediği müziğin ritmiyle ayağını yere vurduğunu gördü. Görmeyen gözleri kamaranın içine bakıyordu. Dışarıda muhteşem bir Norveç fiyortları manzarası hiç görülmeden yavaşça geçiyordu. Eşi yatakta oturmuş kucağında bir bebek tutuyordu. Defalarca "Küçük Helen, küçük Helen" diyerek bebeği uyutmak için kollarında salladı.

Henry yutkundu. Böyle bir şeyle karşılaşacağını hiç mi hiç düşünmemişti. "Dediğim gibi, rutin bir inceleme yalnızca." Boğazını temizledi.

"Rapor etmeniz gerekiyor mu?" Helen'ın gözleri kıpkırmızıydı ve yalvarır gibiydi.

Henry yalnızca, "Evet, gerekiyor" dedi.

"Ama neden doktor? Dört gündür durumu gayet iyi idare ediyorum. Geriye yalnızca dokuz gün kaldı."

"Bu kadar basit değil. Siz de biliyorsunuz, çok net bir politikamız var."

"Onlara bir tatil, biraz temiz hava vermeme, Hammersmith'te merdivenle inilip çıkılması gereken daireden uzaklaştırmama yardım edecek bir politika yok... bu benim tek şansımdı doktor."

"Ama bize durumu tam olarak anlatmadınız."

"Tam olarak anlatamazdım. Gemiye binmemize izin vermezdiniz."

Henry sessiz kaldı.

"Bakın doktor. Her şeyin yolunda gittiği mutlu bir yaşamınız olduğuna eminim ve sizin adınıza sevindim, ama herkes hayatta aynı şeyle karşılaşmıyor. Ben tek çocuğum. Annemle babamın başka kimsesi yok. Bana karşı öyle iyilerdi ki. Öğretmenlik eğitimi almamı sağladılar. Şimdi de ben

onları bırakamam." Kendini toplamak istermişçesine sustu. Sonra yeniden konuştu. "Evde bir açık öğretim kursunun sınavlarını düzeltiyor ve not veriyorum. Bitmek bilmeyen ve sırt ağrıtan bir iş, ama hiç değilse onlara bakabiliyorum. Üstelik o kadar az şey talep ediyorlar ki... Yani onları küçük bir tatile çıkarmam gerçekten bu kadar büyük bir suç mu? Benim de dinlenmem, böyle güzel yerler görmem suç mu?"

Henry burnunun sızladığını hissetti.

Helen ellerini kucağında ovuşturuyordu. Babası müzik dinlerken gülümsedi; annesi oyuncak bebeği kollarında sallayarak mırıl mırıl konuştu, kıkırdadı ve bebeğe "Helen" dedi.

Henry kendini çok yararsız hissederek, "Anlıyorum, gerçekten anlıyorum" dedi.

"Ama yine de onlara rapor etmelisiniz, o zaman da bizi gemiden atacaklar, öyle mi?"

Henry söze, "Bu riski almak istemeyeceklerdir..." diye başladı.

"Ama siz risk alabilir misiniz doktor bey? Dünyadaki tüm şanslara, harika bir eğitime, güzel bir eşe sahip olan siz. Sizi eşinizle birlikte görmüştüm. Her şeyin bir tatil gibi olduğu rüya benzeri bir işiniz var. Böyle bir şeyi hiç yaşamadınız. Hayatınız kolay geçti. Bizim için bu riski alacak iyiliği içinizde bir yerde bulabilir misiniz? Çok dikkatli olacağım, inanın olacağım."

Henry ona kendi yaşamının da kolay olmadığını söylemeyi düşündü. İkisinin de istemesine rağmen çocuk sahibi olma konusunda başarısız olmuşlardı. İki korkunç ölüme çok yakından tanık olmuşlardı ve daha pratik zekâlı olsalardı önleyebileceklerini düşünüyorlardı hâlâ. Gemideki yaşam tarzı konusunda biraz huzursuz ve suçlu hissediyorlardı. Ama önündeki kadının yaşamıyla karşılaştırıldığında bunlar neydi ki?

"Biletlerin parasını nasıl?.." diye söze başladı.

"Amcam öldü. Bize on bin pound bıraktı. Bir daha asla bu-

lamayacağımız bir fırsat gibi görününce kullanayım dedim."

"Anlıyorum."

"Şu ana kadar da her şey harikaydı. Çok harika. Hayal ettiğimden de daha iyi." İçi umut doluydu.

Henry, "Kolay olmayacak" dedi.

Ödülü, Helen'ın gülümsemesi oldu. Yaşamında bu yükü ve onu ayakta tutan tek şey olan kararlılığı paylaşabileceği bir kişi olup olmadığını merak etti.

"Nicola'ya bize katılmasını söyleyeceğim" deyince anlaşma tamamlanmış oldu.

Aslında çok fazla çaba da gerektirmedi. Her gün Helen babasını yürüyüşe, hatta yüzmeye götürdüğünde Nicola kamarada kalıyordu. Sonra Henry doldurması gereken kâğıtları alıp yaşlı adamla otururken Helen ile annesi bebeği güvertede gezintiye çıkarıyordu.

Helen öteki yolcularla sohbet etmekten kaçınma konusunda çok becerikliydi. Her gün biraz daha güçlenmiş ve rahatlamış görünüyordu.

Henry Beata'ya anlaşma konusunda bir şey söylemedi, ama Beata'nın bunun farkında olduğunu ve takdir ettiğini biliyordu.

Birkaç kez neredeyse yakalanıyorlardı. Günlük gemi toplantısında gemi müdürü, bir yolcunun yaşlı bir adamın güvertede tökezlediğini rapor ettiğinden bahsetti. Dr. Henry bu adamı tanıyor muydu? Bir sorun var mıydı?

Henry çok rahat yalan söyledi. Evet, ihtiyar adam biraz güçsüzdü, ama kızı kontrolü hiç elden bırakmıyordu.

Bir gün Nicola yaşlı kadına göz kulak olurken kamara süpervizörünün denetimine uğradı. Kadın ardında Beata ile hiç haber vermeden kapıda bitiverdi.

Nicola yutkundu. Kendine hâkim olması gerekiyordu. Yüzüne kocaman bir gülümseme yerleştirerek, "Birebir bilgisayar dersi yapıyoruz" dedi. Neyse ki Helen'ın annesi, bebeğe

ninni söylemek için o anı seçmemişti. Süpervizör yan kamaraya geçerken birebir bilgisayar dersinin kırk yaşın üzerindeki herkes için gerekli olduğunu söyledi.

Nicola, "Şey, büroma gel de bir randevu yapalım" diye rica etti. "Boş zamanında seni araya sıkıştırırım."

Sonra bir de kaptanın kokteyl partisinde 5347 nolu kamaradan kimsenin partiye katılmadığını fark ettiler.

Nicola, "Akşam yemeğini erken yiyorlar" diye açıkladı.

Henry, "Kendi kendilerine kalmak istiyorlar" diye ekledi.

Dokuz gün içinde Helen'ı tanıdılar. Öğretmenliği ne kadar özlediğini anlattı; derste olmayı ve çocukların sonunda bir şeyi anlamasının verdiği sevinci çok sevmişti. Onlara ta yürekten teşekkür etti ve her tür mutluluğu hak eden iyi insanlar olduklarını söyledi. Henry ile Nicola eve döndüklerinde nasıl bir durumda olacakları konusunda onu sorguya çeker gibi oldular.

Helen üzüntüyle, "Aynen eskisi gibi olacak" dedi, "ama hiç değilse geriye dönüp bütün bunları anabileceğiz. Tüm bu paraya değdi doğrusu."

Henry havayı biraz yumuşatmak için, "Yeni bir miras olasılığı var mı?" diye sordu.

"Yok, ama elimde hâlâ bin pound var. Bununla bazı hoş şeyler yapabilirim." Yine o hüzünlü gülümseme.

Southampton'da karaya çıktılar. Nicola ile Henry rahat bir nefes almaya başladılar.

Helen Londra'ya gitmek için bir otomobil kiralamıştı. Geminin demir attığı yerden kiralık araba şirketine kadar taksiye bineceklerdi.

Birbirlerine adreslerini verdiler.

Helen dokuz gün dokuz gece suç ortaklığı yapmamışlar da gemide öylesine tanışlık kurmuşlar gibi, "Bir sonraki seferinizden bana kart atın" dedi.

Nicola, "Tamam, sen de bize evdeki durumu anlatırsın" dedi. Sesi sahteymiş gibi çıkıyordu.

Helen'ın öngördüğü gibi durumları aynen eskisi gibi olacaktı.

Gemi subayları ve mürettebat, yolcuları uğurlamak üzere güverteye çıktı. Nicola ile Henry, annesini bir koluna, babasını öteki koluna alan Helen'ı gemiden inerken kucakladılar. İskeleden inmesini izlediler: tıknaz, ufak tefek vücudu sağlam, başı dimdik.

Nicola ile Henry gemiden inmeye başlarken temizlikçiler içeride çoktan çalışmaya başlamışlardı. Otomobille eve gidecekler ve bir sonraki sefere kadar –bu kez Madeira ve Kanarya Adaları'na– aileleri ve arkadaşlarıyla on gün geçireceklerdi.

Tam gemi müdürüne veda ediyorlardı ki haberi duydular. Southampton'ın hemen dışında korkunç bir kaza olmuştu: bir otomobil kazası, üç ölü; üçü de bu gemiden biraz önce inen yolculardı. Henry ile Nicola sarsılmış bir halde birbirlerine baktılar. Gemi müdürü konuşmaya başlamadan bile önce anlamışlardı.

"İntihara benziyor, inanabiliyor musunuz? Kiralık otomobiline binmiş ve üçü de içindeyken duvara toslamış. Otomobil pert olmuş, üçü de anında ölmüşler. Gemi yolculuğunun biletlerini bulunca bizimle bağlantı kurdular. Anlaşılan 5347 nolu kamaradan şu Helen Morris adlı kadınla anne ve babası..."

"Kaza olmuş olmalı." Henry konuşmakta çok güçlük çekiyordu.

"Sanmıyorum. Tanıklar kadının otomobili durdurduğunu, biraz geri geri gittikten sonra dosdoğru duvara sürdüğünü söylüyor. Tanrım, neden böyle bir şey yaptı ki?"

Nicola, "Bilmiyoruz ki onun böyle..." diyecek oldu.

"Biliyoruz, Nicola. Polis orada, soruşturma yürütüyor. Bizim de polisle konuşmamız, ifade vermemiz gerekiyor."

Gemi müdürü kesin ve kararlı bir sesle konuştu.

"Bizde bir sıkıntı yok, değil mi Henry? Bir şey fark etmedin, değil mi?"

Henry'ye cevap vermeden önce asırlar geçmiş gibi geldi, ama aslında yalnızca dört saniyeydi muhtemelen.

"Hayır, Helen iyi görünüyordu. Çok pozitifti."

Gemi müdürü rahatlamıştı, ama gene de bir kaygı duyuyordu.

"Peki yaşlı çift? Onlar da iyi miydi?"

Henry, "Zayıf nahiftiler ama Helen onlara çok iyi bakabiliyordu" diyerek Nicola ile birlikte sonraki yirmi dört saat boyunca söylemeyi becerecekleri yalanlar dizisine başladı.

Henry gemiden ayrılmadan önce Beata'yı aradı. Haberi duymuş muydu? Evet, herkes duymuştu. Beata Henry'ye gözlerini dikerek, hiç ayırmadan baktı.

"Zavallı kadıncağız ve ailesi için çok üzüldüm, ama yaşamlarının sonunda tatilde mutlu olmaları ne kadar iyi." Henry'nin bir şey söylememesi için yalvarıyordu. Bu sırrı saklamazsa kendisinin başı da yanabilirdi.

Henry onu yanaklarından öptü.

"Belki başka bir deniz yolculuğunda karşılaşırız Dr. Henry."

Henry, "Sanmıyorum" dedi. Gemi doktorluğunun sona erdiğini hissediyordu. Bundan böyle yapmak üzere yola çıktığı şeyi yapacaktı: İnsanları iyileştirmek, yaşam kalitelerini yükseltmek, duygusallığa kapılarak kuralları ihlal edip de vicdanına üç insanın ölümünü yüklememek.

Otomobille Esther'e giderlerken Nicola, "Bunu zaten yapacaktı" diye yalvardı.

Henry hiç cevap vermeden ileriye bakıyordu.

"Bergen'de ya da Tromsø'da veya herhangi bir yerde de yapabilirdi..."

Yine suskunluk.

"Biliyorsun, ona fazladan dokuz tatil günü verdin. Yaptığın tek şey buydu. Bizim yaptığımız tek şey buydu."

"Kuralları ihlal ettim. Tanrı rolü oynadım. Bundan kaçış yok."

"Seni seviyorum Henry."

"Ben de seni seviyorum, ama bu olanları değiştirmez."

Olayı kimseye anlatmadılar. Yeryüzündeki en iyi iş gibi görünen bu işi neden bıraktıkları hakkında kimseye bir açıklama yapmadılar. İntihar önleme ve depresyonla başa çıkma konularını araştıran programlara gönüllü olarak başvurdular. Arkadaşlarından ve ailelerinden uzaklaştılar. Kısa süreli yedek doktorluk yaptılar. Küçük bir yerde hekimlik yapma hayalleri yok olup gitti. Buna uygun olmayacaklarını hissediyorlardı. Sınavdan geçmişler ve yeterli bulunmamışlardı.

En sonunda Henry'nin anne babası akıllarından geçenleri söylemeye karar verdiler. Bu kararı evlerinde bir pazar günü sessiz, sıkıntılı geçen bir öğle yemeği daha geçirdikten sonra almışlardı.

Babası söze, "O yolcu gemisinden geldiğinizden beri çok değiştiniz" diye başladı.

Henry, "Bu işi onaylamadığını sanıyordum. Bunun gerçek tıp olmadığını ileri sürmüştün" dedi öfkeyle.

"Hakikaten öyle dedim ve uzmanlık alman gerektiğini de hep söyleyeceğim. Önünde bu kadar açık yol varken şimdiye kadar çoktan uzman olabilirdin."

Annesi, "Biz senin mutlu olmanı istiyoruz sadece. Hepsi bu canım" diye açıkladı.

Henry, "Kimse mutlu değil" diyerek yaşlı köpeğin yakalaması için sopalar atmaya bahçeye çıktı.

Bu yüzden Henry'nin annesiyle babası düşündüklerini açıkça Nicola'ya söylemeye karar verdiler. Onu mutfakta çay içip uzaklara bakarken yakaladılar.

Henry'nin annesi, "İşinize karışmak istemeyiz Nicola canım" diye başladı.

Nicola hayranlık dolu bir sesle, "Biliyorum, asla karışmazsınız, harika insanlarsanız" derken, bir yandan da yaklaşmakta olan "ama"dan nasıl kaçınabileceğini merak ediyordu.

"Sadece endişe ediyoruz ki..." Henry'nin babası konuşmanın başlamadan bitmesini hiç istemiyordu.

Ama Nicola'nın yüzü neşeli ve boştu. "Elbette endişe ediyorsunuz" diye onayladı, "anne babaların işidir bu."

"İki yıldır amaçsız dolaşıyor, bir yere yerleşmiyorsunuz. Bak, bizim üstümüze vazife olmadığını biliyorum, ama gerçekten bunu çok önemsiyoruz." Henry'nin babasının sesi işitilmek için yalvarıyor gibiydi.

Nicola dönüp ona baktı.

"Ne yapmamızı istiyorsunuz? Hiç çekinmeden söyleyin. Belki de yapabiliriz."

Nicola'nın yüzünde babayı korkutan bir şeyler vardı. Onu hiç bu kadar kızgın görmemişti. Hemen geri adım atmaya çalıştı.

"Söylediğim tek şey... söyleyeceğim şuydu ki... şu ki... bir tatile çıkmanız, biraz uzaklaşmanız gerek..." Sesi yavaşça kısılarak durdu.

"Ha, bir tatil!" Nicola'nın sesi bu fikre isterik bir şekilde bayılmış gibi çıkıyordu. Bir tatilin üstesinden biraz da olsa gelebilirdi. Biraz da olsa. "Bunu söylemeniz çok ilginç, çünkü biz de bir tatile çıkmaktan söz ediyorduk. Henry ile konuşurum ve size de planlarımız konusunda bilgi veririm." Ardından onların bir şey söylemesine fırsat vermeden mutfaktan kaçtı.

O akşam evlerine dönerken Henry'ye tatilden söz etti.

Henry, "Tatil için enerjimin kaldığını sanmıyorum" dedi.

"Benim de yok, ama onları savuşturmak için bir şey söylemem gerekiyordu."

"Kusura bakma. Seninkiler bize böyle dırdır etmiyorlar."

"Evet ediyorlar, ama senin önünde değil. Damatlarından biraz korkuyorlar biliyorsun ki!"

"Tatile çıkmak ister misin Nicola?"

"Kış tam gelmeden bir haftalığına bir yerlere gitmek isterim, ama nereye gideriz bilmiyorum aslında" dedi Nicola.

Henry, "Eh, ikimiz de kış güneşi almak için Kanarya Adaları'na gitmek istemiyoruz, bu kesin" cevabını verdi.

"Karlı bir yere de gitmek istemiyorum. Kayaktan nefret ederim."

Henry, "Otobüs turlarının da meraklısı değilim" diye ekledi.

"Ben de Paris'in. Fazlasıyla soğuk ve ıslak olur."

Henry birden, "Çok huysuz ve memnun etmesi zor insanlar olduk, üstelik kırk yaşında bile değiliz" dedi. "Gerçekten yaşlı yaşlanınca Tanrı bilir ne halde olacağız."

Nicola ona sevgiyle baktı. "Belki önce bu yaşlılık aşamasından geçmemiz gerekiyor, sonrasında en nihayet normal olabiliriz." Umursamazca konuşuyordu, ama sesinde genel bir özlem vardı.

Henry, "Ne yapacağımızı buldum" dedi. "Yürüyüşler yapabileceğimiz bir tatile çıkacağız."

"Yürüyüş mü?"

"Evet, daha önce hiç gitmediğimiz bir yer; İskoçya'nın dağları ya da Yorkshire bozkırları."

"Ya da hatta Galler mi?"

"Evet. Eve vardığımızda bazı yerleri inceleyelim."

Nicola, "Gençlere özgü pansiyonlarda kalmamız gerekmiyor, değil mi?" diye rica etti.

"Hayır! Bence bol sıcak sulu ve yiyecekleri iyi hoş bir otel bulmalıyız."

Nicola ön koltukta arkasına yaslanıp iç geçirdi.

İki yıldır ilk kez bir dönüm noktasını gerçekten aşmış ola-

bileceklerine inanıyordu. Kışın bir haftalık tatil tüm kaygılarını gidermez ve tüm pişmanlıklarına son vermezdi, ama geri dönüş yolculuğunun başlangıcı da olabilirdi.

Akşam geç saatlerde Esher'deki evlerine vardıklarında evi çok soğuk buldular. Henry küçük şöminede ateş yaktı; bunu iki yıldır ilk kez yapmıştı. Nicola'nın yüzündeki şaşkınlığı gördü.

"Şey, tatil için yer seçme gibi dev bir karar vereceksek öteki tüm gelenekleri de bozsak iyi olur" diye açıkladı.

Nicola mutfaktan sıcak çikolata getirdi. Bu da bir ilkti. Ailelerinden birini ziyaretten geldiklerinde normal olarak kendilerini çok bitkin hissederlerdi, ama o gece enerjileri daha çokmuş gibiydi. Şöminenin yanındaki küçük masaya laptoplarını koydular ve tatil için bir yer aramaya başladılar.

İlanlarda bazı olağanüstü yerler vardı. Galler'de en yakın yerleşim yerinden kilometrelerce uzakta bir çiftlik evi. Ama fazla uzaktaydı. Bu kadar ücra bir yerde olmak istemiyorlardı. New Forest'ta yaban ponilerinin ta pencerenize kadar gelebileceği ahşap kulübeler nasıl? Evet, belki. Ama bir iki gün sonra yaban ponilerinden bıkmazlar mıydı? Hadrian Duvarı yakınlarında eski bir hana ne dersin? Kesinlikle olabilir, ama anında ikna olmamışlardı.

Sonra Batı İrlanda'daki bir evin resmini gördüler. Atlantik Okyanusu'na bakan bir kayalığın üzerinde büyük bir taş ev. Yürüyüşler, yabanıl kuşlar, huzur ve iyi yemekler sunuyordu. İkisini de cezbeden bir şeyler vardı bu evde.

"Biraz abartılmış olabilir... hiç de böyle görünmeyebilir elbette." Nicola heyecana kapılmaktan korkuyordu sanki.

"Evet, ama bu resimlerin sahtesini koymuş olamazlar – dalgalar ve büyük boş kumsallar... tüm o kuşlar."

"Orayı arayalım mı? Adı neydi acaba?.. Ha, Bayan Starr."

Telefona cevap veren seste hafif bir Amerikan aksanı vardı. "Taş Ev, buyurun?"

Nicola otuz yaşlarında olduklarını, çok sıkı çalışmış olduklarını ve bir tatile, bir hava değişimine ihtiyaç duyduklarını anlattı. Orasıyla ilgili onlara biraz daha bilgi verebilir miydi?

Chicky Starr onlara her şeyin çok sade olduğunu, ama kendisine sorulursa hayli huzurlu ve iyileştirici bir yer olduğunu anlattı. Eskiden New York'ta çalışmış ve iki yılda bir oraya ziyarete gelmişti. Bol bol yürüyüşler yapmış ve okyanusa bakmış, Amerika'ya geri döndüğünde de kendini hep her şeyle başa çıkabilecek güçte hissetmişti.

Müşterilerinin de aynı şeyi hissedeceklerini umut ediyordu.

Bu otel kulağa gerçek olamayacak kadar harika geliyordu.

Henry çekingen bir tavırla, "Şarkılar falan söylenecek mi, biliyorsunuz, bir Irish pub gibi?" diye sordu.

Chicky, "Şiddetle umuyorum ki olmaz" diye güldü. "Akşam yemeğinde şarap servisi yapılacak elbette, ama müşteriler daha canlı bir gece hayatı isterlerse müzik yapılan yerel pub'lara gidebilirler."

"Hepimiz birlikte mi yemek yiyeceğiz?"

Chicky bu sorunun içinde saklı olanları anlamış gibiydi.

"Her akşam masanın çevresinde on bir ya da on iki kişi olacağız, ama bir dayanıklılık sınavı gibi olmayacak. Burayı kurmadan önce tüm ömrümü bir pansiyonda çalışarak geçirdim. Kimsenin aşırı neşeli olmaya zorlanmamasını sağlayacağım. İnanın bana."

Henry ile Nicola ona inandılar ve hemen yer ayırttılar.

Henry'nin anne babası buna memnun oldu.

Annesi, "Nicola bize planlarınız olduğunu gerçekten de söylemişti" dedi. "İşinize karıştığımdan korkuyordum ama Nicola henüz karar vermediğinizi söyledi."

Henry, "Hayır anne. İşimize karıştığın falan yok" diye yalan söyledi.

Nicola'nın anne babası çok şaşırdılar.

"İrlanda mı?" diye iç geçirdiler. "Britanya'nın suyu mu çıktı? Burada görmediğiniz binlerce yer var."

Nicola, "Henry'nin kararıydı" diye yalan attı. Bu yalan işi çözdü. Gerçekten de damatlarından biraz çekiniyorlardı.

Dublin'e uçakla gidip Batı İrlanda'ya gitmek için trene bindiler. Pencereden küçük tarlalara, ıslak sığırlara ve iki dilde yazılmış bilmedikleri adları olan kasabalara baktılar. Herkes İngilizce konuşuyor olsa da her şey yabancı gibi geliyordu.

Stoneybridge'e giden otobüs, Chicky Starr'ın onlara söz verdiği gibi treni karşıladı gerçekten de. Bayan Starr onları otomobiliyle oradan alacağını söylemişti.

Henry endişeyle, "Sizi nasıl tanıyacağız?" diye sormuştu.

Bayan Starr, "Ben sizi tanırım" demişti ve gerçekten de tanıdı.

Onlara hemen el sallayan ve Taş Ev'e doğru yol alırlarken hemen sohbete koyulan ufak tefek bir kadındı.

Ev aynı web sitelerindeki fotoğrafa benziyordu. Çakıl taşlı yolları olan kare bir evdi; güneş ışığı çoktan yok olmaya başlamıştı ve pencereler yumuşak bir ışıkla parlıyordu. Pencerelerden birinde inanılmaz küçüklükte bir kürk yumağı, kulaklar ve patiler şeklinde kıvrılmış siyah-beyaz bir kedi yavrusu vardı.

Arkalarında krem gibi köpüklü dalgalar kıyıya doğru yaklaşıyor ve sarp kayalara vuruyordu; kayalar da nedense aynı zamanda hem görkemli hem de ulaşılabilir gibiydi.

Chicky onlara çay ve hamur işi ikram ettikten sonra odalarını gösterdi: dosdoğru denize bakan küçük balkonu olan bir oda.

Bayan Starr'ın sakinlik veren bir hali vardı ve onlara ne yaşamları hakkında bir şey ne de otellerini seçmelerinin nedenini sordu. Hepsi onlardan önce gelmiş olan öteki müşterile-

rin hoş insanlar gibi göründüğünü söyleyerek onları rahatlattı. Henry ile Nicola büyük yataklarına uzanıp uykuya daldılar. Öğleden sonra beşte siesta! Henry ve Nicola bir ilk daha.

Onları ancak çanın sesi uyandırdı, yoksa bütün gece uyuyabilirlerdi. Tereddütle büyük mutfağa indiler ve öteki müşterilerle tanıştılar.

Onlardan önce mutfağa inmiş John adlı bir Amerikalı, onlara çok tanıdık gelse de başta kim olduğunu çıkaramadılar. John, Shannon Havaalanı'nda uçağını kaçırdığı için anlık kararla oraya geldiğini anlattı. Bir de arkadaşıyla, Lillian adlı ondan daha yaşlı bir kadınla oraya gelmiş Winnie adlı neşeli bir hemşire vardı. Her ikisi de İrlandalıydı ve ikisi de eğlenceli olmalarına karşın tuhaf bir çiftti. Biraz mesafeli görünen, sessiz, gözlemci, yaşlıca bir kadın ile adlarını tam anlayamadıkları İsveçli bir çift de oradaydı.

Yemekler mükemmel, bölgeyi gezme konusunda verilen öğütler çok ayrıntılıydı. Kimse bir keman, akordeon ve İrlanda şarkıları potporisiyle gelmedi. Bayan Starr'ın yeğeni Orla masayı toplarken grup da konuşmalar ya da açıklamalar yapılmadan öylece odalarına yollandılar. Nicola ile Henry odalarına girince birbirlerine tatilin başarılı göründüğünü söyleme cesareti bulamadılar. Geçen iki yıl içinde o kadar çok yanlış başlangıç yapmışlardı ki.

Söylenirse büyüsü bozulur duygusu dikkatle davranmalarını gerektiriyordu, ama yine derin bir uyku çektiler ve kayalığın altında dalgaların taşlara vurma sesi bırakın paniklemeyi, rahatlatıyordu.

Ertesi sabah hızla hareket eden bulutlara ve şiddetli fırtınalara uyandılar ve buranın gerçekten temiz havayı tam alabilecekleri bir yer olduğunu düşündüler. Öteki müşterilerle ilişkileri tanışlık kuracak kadar yakındı, ama işlerine burunlarını sokacak kadar değil. Winnie ile Lillian ertesi sabah kay-

bolunca Henry tıbbi yardım gerekebilir düşüncesiyle arama kurtarma ekibine katılmayı önerdi; Bayan Starr ise iki kayıp kadın kendi kendilerine dönerlerse diye onunla Nicola'nın evde kalmasını tercih ettiğini belirtti. Yerel doktor Dai Morgan'a haber iletilmişti, muayenehanesinde bekliyordu.

Henry, "Dai Morgan mı? Pek İrlandalı adına benzemiyor" dedi.

"Yok, hiç değil, otuz yıl önce eski doktor Barry hastalanınca yerine bakmak üzere Galler'den geldi. Sonra zavallı Dr. Barry öldü, Dai de burada kaldı. Bu kadar basit yani."

Nicola, "Neden kaldı?" diye sordu.

"Çünkü onu herkes seviyordu. Hâlâ da seviyorlar. Dai ile Annie buraya iyiden iyiye yerleştiler. Küçük bir kızları var, Bethan, o da burayı çok seviyor. Şimdi Bethan da doktor oldu. Bir düşünsenize!"

Ertesi gün Dai Morgan, iki konuğun mağarada yaşadıklarından dolayı kötü bir durum olup olmadığını kontrol etmek için Taş Ev'e muayeneye geldi. Chicky büyük mutfak masasında ona kahve ikram etti, ardından o sabah evden en son çıkacak olan Henry ve Nicola ile baş başa bıraktı.

Doktor rahat, güven verici bir tavrı ve geniş bir gülümsemesi olan, altmış beş yaşlarında, iri yarı, kalıplı bir adamdı.

"Chicky bana ikinizin meslektaşım olduğunu söyledi" dedi.

Henry ile Nicola hemen gardlarını aldılar. Neler yaptıkları ve kariyerlerinin nasıl geliştiği konusunda sorulara cevap vermek hiç içlerinden gelmiyordu. Ne var ki bu doktora kabalık da edemezlerdi.

Nicola, "Doğru" dedi.

Henry, "Günahlarımızın karşılığında bu cezaya çarptırıldık" diye ekledi.

Dai Morgan, "Eh, bizden daha kötü olanlar da var" dedi.

Çift nazikçe gülümsedi.

Dr. Dai birden, "Burayı özleyeceğim" dedi.

"Buradan ayrılıyor musunuz?" Onlara sürpriz olmuştu. Chicky Starr bundan hiç söz etmemişti.

"Evet. Daha bu hafta karar verdim. Eşim Annie'nin tahlilleri iyi çıkmadı. Swansea'ye geri dönmek istiyor. Tüm kız kardeşleri orada yaşıyor ve seksen yaşında olmasına rağmen turp gibi olan annesi de orada."

Nicola, "Çok üzüldüm" dedi.

Henry, "Düşündüğünüz kadar kötü bir tanı mı?" diye sordu.

"Evet, birkaç aylık ömrü kaldı. Maalesef ikinci ve üçüncü görüşleri de aldık."

"Eşiniz bunu kabullendi mi?"

"Ah, Annie pırlanta gibidir. Neyin ne olduğunu biliyor. Yaygara yok, dram yok, yalnızca ailesiyle birlikte olmak istiyor."

Henry, "Ama ya sonrasında?.." diye sordu.

"Buraya geri dönecek gücü bulamam herhalde. Stoneybridge ikimiz içindi. Tek başınayken aynı olmaz."

Nicola, "Sizi burada çok seviyorlar. İnsanların yaşamına bir farklılık getirdiğinizi söylüyorlar" dedi.

"Burayı ben de sevmiştim, ama tek başına değil."

"Peki ne zaman gideceksiniz?"

Dr. Dai sadece, "Noel'den önce" dedi.

Yüzleri kara koyunların gelip kapıdan baktıkları bir dağ pub'ında otururken doktordan söz ettiler. Bir erkekle eşinin kendi köklerinden bu kadar uzağa gidip uzun süre kalmaları, sonra da geri dönmeleri tuhaf bir şeydi.

Uzun, boş kumsalda yürürlerken hâlâ Galli doktordan söz ediyorlardı, oradaki tek kişi onlardı. Hastalar ve geçmişleri hakkında hiçbir şey bilmediği bu küçük, ıssız yerde kalmasına onu ne ikna etmiş olabilirdi?

Gece aşağıdaki kayalıklara dalgalar vururken odalarında da ondan söz ettiler.

Henry, "Aslından neden söz ettiğimizi biliyor musun?" diye sordu.

"Evet, bizden söz ediyoruz, ondan değil. Onun yaptığı gibi biz de böyle bir yerde huzur bulabilir miyiz?"

"Onun için işe yaradı. Herkes için yaramayabilir." Henry kapılıp gitmemeye çalışıyordu.

"Ama bir sistemi kendimize uygun hale getirmeye çalışmak yerine parçası olabileceğimiz, bir şey yapabileceğimiz bir yer bulabiliriz bir yerlerde." Nicola'nın gözleri umutla parlıyordu.

Henry ona doğru eğildi ve ellerini Nicola'nın yüzüne koydu. "Seni gerçekten seviyorum Nicola. Helen haklıydı. Mutlu bir hayatım olduğu için şanslıyım ve bunun nedeni de senin yaşamımın merkezinde olman."

Günler geçtikçe kendilerini Dai Morgan'la konuşmayı gittikçe daha çok isterken buldular. Doktor da onlarla bir arada olmaktan hoşlanıyordu. Ona eşiyle ilgili sahte umutlar vermediler. İlk karşılaşmalarına oranla daha az gergindiler, kendilerini daha az tetikte hissediyorlardı. Ona farklılık yaratabilecekleri bir yer, bir topluluk bulma umutlarını anlattılar yavaş yavaş; onun yaptığı gibi bir şey istiyorlardı aslında.

Dai Morgan, "Ah burada yapılmamış çok şey bırakıyorum" diye iç geçirdi. "Geriye dönecek olsam bazı şeyleri çok farklı yapardım."

"Ne gibi?" Henry'nin sesi üstüne vazife olmayan işlere karışan biri gibi çıkmıyordu. Öğrenmek isteyen birininki gibiydi.

"Şuradaki yeni büyük evlerden birinde oturan iriyarı kabadayı gibi. Oraya iki kez çağrıldım. Eşi Brigid'de bir tür vertigo olduğunu söyledi. Bir kez merdivenden, bir kez de otomobilden düşmüş. Kırık kemikler ve çürükler. Bana adam karısını dövmüş gibi geldi. Adamdan hiç hoşlanmadım ama ne yapabilirim ki? Eşi düştüğüne yemin etti. Ama sonra

üçüncü kez olunca anladım. Ne var ki artık çok geçti. Kadın kendine gelemedi."

Nicola, "Aman Tanrım" dedi.

"Aman Tanrım gerçekten de. O orospu çocuğu son kez onun üstüne yürüdüğünde benim Tanrım ya da kadının Tanrısı neredeydi? Bundan daha önce söz etmedim, çünkü elimde yalnızca sezgilerim ve içgüdülerim vardı. Brigid bu duyguya güvenmediğim için öldü."

"Peki, sonradan fikrinizi yetkililere açıkladınız mı?"

"Denedim, ama beni susturdular. Kadının ailesi, erkek ve kız kardeşleri onun adının böyle kirletilmemesi gerektiğini söylediler. 'Sevilen bir eş ve mutlu bir anne olarak gömülmesi gerekir' dediler, yoksa yaşamının bir anlamı olmazdı. Bunu aklım almıyordu. Hâlâ da almıyor. Ama geriye dönme şansım olsa ilk dayak olayında ağzımı açardım."

"Adama ne oldu? Kocaya yani?"

"Burada yaşamayı sürdürdü, biraz timsah gözyaşları döktü, 'Benim zavallı eşim Brigid' dedi. Ama sonra başka bir kadınla, Brigid'le taban tabana zıt bir kadınla tanıştı ve ona elini kaldırır kaldırmaz kadın hemen Muhafızlara koştu. Adam şiddetten hüküm giydi. Altı ay hapis yattı ve buradan itibarı kalmamış olarak ayrıldı. Brigid'in ailesi bütün bunları adamın eşinin ölümünden duyduğu büyük üzüntüye bağladı. Sanırım bu da bir cezaydı bir açıdan." Doktor bunları hatırladıkça yüzü asıldı.

Nicola, "Bu konuya çok mu kafa yoruyorsunuz?" diye sordu.

"Eskiden yorardım, sürekli. Brigid'in yattığı mezarlıktan geçtiğim her gün. Evlerini ne zaman görsem merdivenden düştüğüne yemin ederkenki yüzünü hatırlıyordum. Ama sonra Annie bana bunun beni harap ettiğini ve bunu atlatmadığım sürece buradaki kimseye bir yararımın olmayacağını söyledi. Dolayısıyla bir anlamda bunu atlattım sanıyorum."

Dai onların öyle içten bir sempati ve anlayışla baş salla-

dıklarını görünce, gerçekten anladıklarını fark etti; belki onların da başına benzer bir şey gelmişti.

Kelimelerini dikkatle seçti. "Annie bunu benim sorunum, benim olaya katılımım ya da dışında kalmam haline getirerek kendimi bir anlamda sahnenin merkezine koyduğumu söyledi. Dikkate alınması gereken başka etkenler vardı: Adam hep yumruklarını rahatlıkla kullanan zalim bir orospu çocuğu olacak, kadın da hep kurban olacaktı. Kendimi dünyayı düzeltmek üzere gönderilmiş bir tür intikam meleği falan gibi mi görüyordum? Bunlar bana anlamlı geldi."

Henry, "Kendinizi bağışladınız mı?" diye sordu.

"Tam o sırada başka bir şey oldu. O'Hara çocuklarından biri getirildiğinde muayenehanemdeydim. Annesi çocuğun midesini bozduğunu ve sürekli kustuğunu söyledi. Hep uyumak istediğini ve ateşinin olduğunu anlattı. Bir terslik var gibiydi, bu yüzden çocuğu ayrıntılı olarak muayene ettim. Çocukta menenjit olduğunu tahmin edip hastaneyi aradım. Test için hemen oraya gönderilmesi gerektiğini söylediler. Buraya bir ambulansın gelmesi çok uzun sürerdi, bu yüzden çocuğu kapıp dışarıya koştum ve annesiyle birlikte arka koltuğa yerleştirdim. Hastaneye kadar deli gibi sürdüm, hastanedekiler de testler ve antibiyotiklerle bizi bekliyorlardı. Çocuğu kurtardık. Şimdi koskocaman gürültücü bir adam oldu, sünger gibi içebiliyor. Ama iyi bir genç. Küçük kardeşi Shay'le arası iyi. Onunla biraz da olsa ilgileniyor. Ne zaman yanından geçsem, 'Benim hayatımı kurtaran harika adam bu işte' diyor, ben de bundan neden memnun olmam gerektiği konusunda tek bir iyi neden söylemesini istiyorum ondan. Ama memnun olduğumu ve bir kerecik olsun bir fark yarattığımı da biliyorum."

Nicola, "Eminim bir kerecik değildir" dedi.

"Belki öyledir, ama o sırada çok ihtiyaç duyduğum bir tür kendimi aklama gibi oldu inanın bana."

Henry ile Nicola, Taş Ev'deki odalarında çanın çalınmasını beklerken bütün bunlar üzerine konuştular.

Nicola, "Kendini aklama... aradığımız şey bu işte" dedi.

"Belki Diş Perisi bundan biraz getirebilir bize." Henry umursamaz ya da alaycı değildi; tam tersine gülümsüyor ve Nicola'nın elini tutuyordu.

Akşam yemeğine ilk inenler onlar oldular.

Chicky ile yeğeni Orla müşteriler için içki tepsilerini hazırlıyorlardı. Bir konuda ciddi bir tavırla konuşuyorlardı.

"Ne yapabilirler ki Chicky? Bacağından yatağa mı zincirleyecekler?"

"Hayır, ama geceleri tek başına dolaşmasına da izin veremezler."

"Durdurmaya çalış bakalım. Yine de dışarıya çıkacaktır..."

Nicola ile Henry'yi görünce hemen sustular. Chicky çok profesyoneldi. İç sorunlar müşterilerin önünde asla ele alınmazdı.

Her şey özenli bir hazırlığa bağlı olsa da otel düzgün, neredeyse hiç çaba harcanmadan işletiliyor gibiydi. Nicola ile Henry'nin o gün neler yaptığını sordular. Onların göl kenarında çalımla ilerlerken gördükleri kazın türünü belirlemeleri için kuş kitaplarını çıkardılar. Kazın pembe bacakları ve büyük turuncu bir gagası vardı.

İrlanda'nın Kuşları kitabının sayfalarını çeviren Chicky, "Ben boz kaz derim" dedi. "Bu mu, siz ne düşünüyorsunuz?"

Onlar da öyle olduğunu düşünüyorlardı.

"Her yıl İzlanda'dan buraya gelir. Bir düşünün!" Chicky bu olaya hayret ederek durdu.

"Kuşlar hakkında sizin gibi bu kadar çok şey bilmek ne kadar güzel." Nicola, Chicky'nin İzlanda'dan gelen kazları düşünerek heyecanlanmasına gıpta etti.

"Ah, ben tam amatörüm yalnızca. Burada sizin için gerçek bir kuş gözlemcisi olmasını ummuştuk. Buralı bir genç var,

Shay O'Hara. Gökyüzünde uçan her kuşun tek tek tüylerini bile bilir. Ama olmadı işte."

Orla üzüntüyle başını salladı. "Ona çok iyi gelirdi."

Chicky bir açıklama yapma gereği hissetti. "Shay bugünlerde pek kendinde değil. Depresyon geçiriyor. Kimse ona ulaşamıyor. Hepimiz bunun geçici bir süreç olmasını umuyoruz."

Henry, "Gençlerde depresyon çok ciddi bir durumdur" dedi.

Chicky, "Ah, bunu biliyorum ve Dr. Dai de bu konuyla ilgileniyor, ama Shay ne ilaç kabul ediyor ne danışmanlık ne de birilerini dinlemeyi kabul ediyor" diyerek iç geçirdi.

Mutfağa öteki müşteriler de gelmeye başladığından konuşmayı kestiler.

Nicola, kendisine hâlâ John diyen ve kendine o civardan Frank Hannarty adlı yeni bir arkadaş bulan yakışıklı Amerikalının yanına oturdu. Frank onu yıllarca önce emekli olarak buralara yerleşmiş yaşlı bir film yönetmeniyle tanıştırmak için pembe minibüsüyle dağ yollarında kilometrelerce yol yapmıştı. Onlara ısırgan otu çorbası ikram eden çok hoş ve gönlü tok bir beyefendi.

Nicola gafil avlanarak, "Sizi tanıdı mı?" diye sordu.

O ana kadar John'un aslında bir film oyuncusu, bir ünlü olduğunu yüksek sesle hiç dile getirmemişlerdi.

John bu soruyu çok rahat karşıladı. "Evet, filmlerimi bildiğini söyleyecek kadar nazikti. Ama büyüleyici bir insan. Tavukları var biliyor musunuz, ayrıca arıları ve bir keçisi. Kitaplarla dolu bir ev. Şimdiye kadar tanıştığım diğer insanlar kadar mutlu."

Nicola, "Olağanüstü bir şey" dedi özlemle. "Mutlu olmak harikulade bir şey olmalı."

John ona şöyle bir baktı, ama bir şey söylemedi.

Odalarına gitmeden önce soğuk deniz havasını içine çek-

mek için dışarıya çıktılar. Orla da tam o sırada bisikletine atlamış eve gidiyordu.

Henry ona, "Bu manzaradan hiç usanmıyor musun?" diye sordu.

"Hayır. Dublin'de yaşarken burayı o kadar çok özledim ki. Bazı insanlar burayı hüzünlü bulurlar. Ben bulmuyorum."

"Bize anlattığın zavallı kuş gözlemcisi nasıl? O da burayı hüzünlü mü buluyor?"

Orla, "Shay her şeyi hüzünlü bulur" dedi ve bisikletiyle eve doğru yola koyuldu.

Henry ile Nicola birbirlerine seslenen kuşların sesiyle uyandıklarında saat sabaha karşı üçtü. Gün doğumu korosunun ya da erkenden bir araya gelen martıların zamanı neredeyse gelmişti. Muhtemelen küçük balkonlarında sıkıntıya düşmüş bir kuştu.

Olayı araştırmak için yataktan kalktılar.

Ayışığının aydınlattığı deniz fonunda siluet gibi görünen, ince bir tulum giymiş zayıf bir genç kollarını vücuduna sarmış, başını geriye atmış ağlıyordu.

Shay olmalıydı bu. Her şeyi hüzünlü bulan Shay.

Birbirlerine hiç danışmadan kabanları ile ayakkabılarını giyip alt kata indiler. Soğuk gece havasına çıktılar.

Oğlanın gözleri kapalı, yüzü acıyla kasılmıştı. Ağlayarak yüksek sesle söylediği kelimelerin ne olduğunu çıkaramıyorlardı. Sarsılıyordu ve küçük omuzları çaresizlikle büzüşmüştü. Tehlikeli bir şekilde uçurumun kenarındaydı.

Nicola ile Henry ona doğru kararlı adımlarla yürürken ona doğru gelmelerinden ürkmesin diye birbirleriyle konuştular.

Delikanlı gözlerini açıp onları gördü. "Fikrimi değiştiremeyeceksiniz" dedi.

Henry, "Evet, doğru" cevabını verdi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Haklısın. Senin fikrini değiştiremem. Şimdi yapmazsan bu gece daha sonra ya da önümüzdeki hafta yapacaksın. Bunu biliyorum."

"Öyleyse neden beni durdurmaya çalışıyorsunuz?"

"Seni durdurmak mı? Biz seni durdurmaya çalışmıyoruz, öyle değil mi Nicola?"

"Hayır, gerçekten çalışmıyoruz. İnsanlar ne isterlerse yaparlar."

"Peki öyleyse ne yapıyorsunuz?" Gözleri iyice büyümüştü ve dehşet doluydu, ince bedeni de titriyordu.

"Sana boz kazı sormak istiyorduk. Bugün bir tane gördük. Anladığım kadarıyla İzlanda'dan buraya kadar uçmuş."

Shay "Bir boz kaz görmek hiç de tuhaf değil. Burası onlarla doluyor zaten. Ama bir kar kazı görseydiniz bu sözü edilmeye değer bir şey olurdu" dedi.

"Kar kazı mı? Onlar da İzlanda'dan mı geliyor?" Nicola onun arkasından dolanırken neredeyse umursamaz bir tavırdaydı, ayışığında bir kar kazı görebilme umuduyla belli belirsiz denize bakıyordu.

"Hayır, onlar Arktik Kanada'dan, Grönland'dan geliyor. Doğu sahilindeki Wexford'da onları görebilirsiniz. Buraya pek gelmezler."

Henry, "Sen onları hiç gördün mü?" diye merakla sordu.

"Ha evet, çok sık, ama dediğim gibi buralarda değil. Geçen yıl bir tarla kazı gördüm. O da epeyce nadirdir."

"Bir tarla kazı!" Henry sesine huşu ve hayranlık katmaya çalıştı. Oğlan gülümsedi.

Nicola o an aklına gelmiş gibi, "Gelip bize kuş kitabında tarla kazını gösterebilir misin acaba?" diye sordu.

"Ha, yok. Başıma geleceği biliyorum, Chicky doktora gitmem için tepeme binecek. Doktorlardan nefret ederim."

"Of biliyorum." Nicola onunla aynı fikirdeymişçesine gözlerini devirdi.

"Zaten siz kendiniz de bakabilirsiniz. Orada tüm kitaplar var."

"Aynı şey değil. Açıklayabilirsin..."

"Olmaz, kendimi iyi hissetmem bunu yaparsam." Shay geri geri gitmek üzereydi. Nicola onun tam arkasındaydı.

Elini hafifçe kolunun üstüne koydu. "Lütfen bizimle gel. Henry uyuyamıyor, sen de görüyorsun ya, gelmen bize o kadar yardımcı olacak ki."

"Tamam, olur. Ama yalnızca kısa süreliğine" diyerek onlarla birlikte Taş Ev'in mutfağına gitti.

İnce kazağı radyatörün üzerinde kururken ona büyük bir ekose ceket buldular. Nicola çay yaptı, biraz ekmekle peynir yediler. O'Hara'lar onun adını seslenerek oraya geldiğinde Shay hâlâ orada oturmuş bir yabankazının yosun kazından nasıl ayırt edilebileceğini açıklıyordu.

O'Hara'lar onun masaya bıraktığı notu okumuşlardı; notta üzgün olduğunu ama bunun tek çıkış yolu olduğunu yazıyordu. Kayalıkların üzerinde koşarlarken zamanında yetişebilmek için dua ediyorlardı.

Shay'in babası Chicky'nin masasına oturup çocuk gibi ağladı.

Shay'in annesine telefon ettiler; Anne arama ekibine katılamayacak kadar derin bir şok içindeydi. Chicky de aşağıya indi ve her gün böyle şeylerle karşılaşmak normalmiş gibi dizginleri ele aldı.

Shay'in kız kardeşi, "Bir doktora ihtiyacımız var" dedi.

Shay bu düşünceden rahatsız olarak başını kaldırıp baktı.

Chicky mutfakta zaten iki doktor olduğunu tam açıklayacaktı ki Henry başını iki yana salladı.

"Eminim Dr. Dai buraya gelir" dedi.

Nicola da ona katıldı. "O ne yapacağını bilir."

Chicky durumu anlamıştı.

Sabah kahvaltıda bundan söz etmediler. Orla zaten öğrenmişti. Tüm Stoneybridge, iki İngiliz konuğun oğlanı planladığı intihardan konuşarak kurtardığını duymuştu. Orla servis yaparken onlara minnettarlıkla baktı.

Bazı müşteriler gece bağırışlar duyduğunu düşünüyordu. Chicky, "Önemli bir şey yok" diye açıkladı; onlar da gün için yaptıkları planlardan söz etmeye geçtiler.

Daha sonra Dai Morgan'ı aradılar.

"Bugün sizin sayenizde hayatta olan bir insan var" dedi.

Henry, "Ama nereye kadar?" diye sordu. "Yeniden deneyecek, öyle değil mi?"

"Belki de denemez. Muayene için hastaneye gitmeyi kabul etti. İlaçlarını alacağını ve danışmanla konuşabileceğini söylüyor. Eski durumuna göre büyük bir ilerleme bu."

Henry ile Nicola bakıştılar.

Dai konuşmasını sürdürdü. "En kısa zamanda taşınma işlerine başlama telaşındayım. Bugün insanlara anlatmaya başlayacağım. Merak ediyorum... biraz tuhaf ama acaba..."

Henry ile Nicola onun ne söyleyeceğini biliyordu.

"Birkaç aylığına yerime bakacak birine ihtiyacım var. Böyle bir şey düşünür müsünüz?"

"Bize güvenmezler ki. Biz yabancıyız."

"Ben de yabancıydım."

"Ama aynı şey değil. Hakkımızda hiçbir şey bilmiyorlar."

Dai Morgan, "Shay O'Hara'nın hayatını kurtardığınızı biliyorlar. Bundan iyi referans olur mu?" dedi.

Sonrasında konuşacak çok şeyleri oldu, planlar yapıldı.

Dai onlara, "Benim gibi otuz yıl geçirmek zorunda değilsiniz" dedi.

Henry ile Nicola kış güneşinin altında kendilerini daha önce hiç olmadıkları kadar rahatlamış hissederken onlara baktı.

"Ama bir kez daha düşününce, daha uzun bile kalabilirsiniz" diye ekledi.

Anders

Anders okula giderken ona büyüyünce ne olacağını sorarlar, o da hep babası ve dedesi gibi muhasebeci olacağını söylerdi. Stockholm'de etkileyici bir işyerine sahip büyük aile firmasında çalışacaktı. "Almkvist, İsveç'teki en eski firmalardan biridir" diye anlatırdı gururla.

Anders, gözlerine kadar inen sarı, yumuşak saçlı ve çok mutlu bir çocuktu. Erken yaşlarda müziğe ilgi duydu; beş yaşında övülecek bir beceriyle piyano çalabiliyordu. Biraz daha büyüdüğünde gitar istedi ve hiç ders almadan çalmayı öğrendi. Her gece ev ödevlerini bitirdikten sonra odasında gitar çaldığı duyuluyordu; sonra evdeki yardımcıları Fru Karlsson onu *nyckelharpa* ile, geleneksel İsveç klavyeli kemanıyla tanıştırdı. Keman dedesine aitti ve ondan nasıl çalınacağını öğrendiğinde Anders'e de gösterdi. Kemanla çalınacak bazı geleneksel İsveç şarkıları öğretti, Anders de bu semavi sese âşık oldu.

Djurgårdskanalen'e bakan güzel bir dairede anne babası Patrik ve Gunilla Almkvist, Fru Karlsson ve köpekleri Riva ile birlikte yaşıyordu. İnsanlara okulunun İsveç'teki en iyi okul, Riva'nın da dünyanın en iyi köpeği olduğunu söylüyordu. Babasının şirketini övmek, içinde yaşadığı huzurlu dünyanın bir parçasından başka bir şey değildi. Kuzenlerinden ikisi, Klara ile Mats zaten aile şirketinde çalışmaya başlamış-

lardı; bir yandan muhasebe eğitimi alırken bir yandan da deneyim kazanıyorlardı. Mats biraz kendini önemseyen tiplerdendi, ama Klara ayakları yere basan bir kızdı ve işin girdisini çıktısını şimdiden öğrenmişti. Veliaht ve halef olarak Anders'in piyanosuyla *nyckelharpa*'sını geride bırakıp bir gün kendisinin olacak iş için yetiştirilmek üzere üniversiteye gideceğini biliyorlardı. Bu arada onu kahve içmeye götürececkler ve tanıştıkları müşterilerin hikâyelerini anlatacaklardı.

Firmanın büyük kemerli kapısından içeriye büyük firmaların, spor ve eğlence dünyasının ünlü şahsiyetleri giriyordu. Yönetim kurulu odasında toplantılar, restoranların özel yemek odalarında gizli öğle yemekleri vardı. Şirketteki herkes iyi giyimliydi; Mats marka takımlar ve tertemiz gömlekler giyerken Karla hep şık ve zarif görünmeyi beceriyordu. Sade, ağırbaşlı iş kıyafetleri giymesine karşın bir podyuma fırlamaya hazır görünüyordu her zaman. Almkvist'te verimlilik, usul erkân ve ağzı sıkılık düsturdu. Mats ile Klara oranın bir parçası gibi görünüyor ve konuşuyorlardı. Anders bu dünyada kendini bir kez olsun rahat hissedip hissetmeyeceğini merak ediyordu.

Anders'in en sıkıntı verici bulduğu şey, usul erkân kısmıydı. Başkalarının ne giydiğine pek dikkat etmez, kendisi de en rahat neyi buluyorsa onu giyerdi. El yapımı ayakkabıların, dakik İsviçre saatlerinin ve saf ipek kravatların önemini hiç mi hiç anlayamıyordu ve onu en çok çeken folk müzik dünyasında bunların kesinlikle yeri yoktu.

Annesi ona sevgiyle güldü.

"İyi dikilmiş giysiler çok daha yakışıklı görünmeni sağlar Anders. İyi giyinirsen kızlar sana hayran olurlar."

"Kızlar giysilere dikkat etmez. Ya benden hoşlanırlar ya da hoşlanmazlar." On beş yaşında, güvensiz, mahcuptu.

"Çok yanlış, o kadar yanlış ki. Senden hoşlanırlar, ama önce sana bakmaları gerek. Önemli olan ilk izlenimdir. İnan

bana, biliyorum da konuşuyorum." Gunilla Almkvist her zaman şık ve zarif görünürdü. Tarza büyük değer verilen bir televizyon kanalında çalışıyordu. Günün getireceklerine doğru dürüst hazırlanmadan asla evden çıkmazdı. Spor ayakkabılarını giyerek işe kadar iki kilometre yürürdü; yüksek topuklu şık ayakkabılarını bürosunda en alttaki çekmecede tutuyordu – yedi çifti birden.

Anders'i daha şık giyinmeye yöneltmek, hiç var olmayan bir heves yaratabilmek için her tür çabayı göstermişti. Anders on sekiz yaşına geldiğinde annesi onu tatlı sözlerle ikna etmeye çalışmaktan vazgeçti.

"Artık şaka olmaktan çıktı, Anders. Orduda olsaydın üniforma giymek zorunda kalacaktın. Diplomatik alanda olsaydın, giyilecek şeyler konusunda kurallar olacaktı. Sen Almkvist ve Almkvist Muhasebe Şirketi'nde çalışacaksın. Orada kurallar var. Orada beklentiler var."

"Muhasebe okuyacağım, önemli olan bu değil mi?"

"Bunun bir kısmı. Ama aynı zamanda da aile geleneklerine saygı duymak, yerine yakışmakla da ilgili." Bu kez annesinin sesinde farklı, tuhaf bir şey vardı.

Anders başını kaldırıp ona baktı. "Bunların hiçbiri önemli değil tabii ki. Yaşamın bunlarla ne ilgisi var?"

"Sana söylediğim başka hiçbir şeyi hatırlamasan bile bunu hatırla yeter. Genel gidişatta bunun önemli olmadığı konusunda seninle aynı fikirdeyim, ama yaşamı daha kolay kılmak için yapabileceğin ufak bir şey. Hepsi bu. Bunu sana söylediğimi hatırla."

Sesi neden bu kadar tuhaf çıkıyordu?

"Sen bana giysiler ve tarz konusunda hep nasihat ediyorsun. Bunları hatırlamam gerekmiyor, sen bana söyleyip duruyorsun zaten." Her şeyin normale dönmesini dileyerek annesine gülümsedi.

Her şey normal değildi.

"Sana bunu söylemek üzere burada olmayacağım" dedi annesi, sesi boğazı tıkanmış gibi çıkıyordu sanki. "Bu yüzden şimdi beni dinlemen çok önemli. Ben gidiyorum. Babanı terk ediyorum. Bu yaz üniversiteye gideceksin. Değişim zamanı geldi."

"Senin gideceğini babam biliyor mu?" Anders'in sesi fısıltı halinde çıkıyordu.

"Evet. Sen okulunu bitirene kadar bekleyeceğimi biliyordu. Londra'ya gidiyorum. Orada bir iş buldum ve evimi de oraya taşıyorum."

"Ama orada yalnız olmayacak mısın?"

"Hayır, Anders. Burada çok yalnızdım. Babanla ben uzun zaman önce birbirimizden koptuk. O şirketiyle evli. Beni neredeyse hiç özlemiyor."

"Ama... ben seni özleyeceğim. Bu doğru olamaz! Bu konuda nasıl olur da hiçbir şey görmem, sezmem?"

"Çünkü çok dikkatliydik. Şu ana kadar bu konuda bir şey öğrenmen gerekmiyordu."

"Peki Londra'da başka biri var mı?" Sesinin yedi yaşında bir çocuk gibi çıktığını biliyordu.

"Evet, William adlı sıcak, iyi, komik bir adam. Birlikte çok gülüyoruz. Umarım zaman içinde sen de onu tanır ve seversin. Ama babanın iyiliği için üstüne başına dikkat etmen konusunda söylediklerimi unutma. Tüm yaşamını çok daha basitleştirecektir."

Anders, annesi çektiği acıyı görmesin diye başını çevirdi. Annesi kendisini güldüren William adlı bir adamla Londra'ya gidiyordu. Giderken de söz ettiği şey neydi? Kıyafetler. Kahrolasıca kıyafetler. Dünyasının dengesinin bozulduğunu ve her şeyin bulanıklaştığını hissetti.

Annesiyle babası kopmamışlardı. Geçen cuma gecesi bir parti vermişlerdi. Babası masanın karşısındaki annesine kadehini kaldırmıştı. "Güzel karıma" demişti. Bütün bu süre

içinde de şu William ile çekip gideceğini biliyordu.

Bu doğru olamazdı, değil mi?

Annesi omuz silkerek kendisini refüze edebilir diye ona dokunmaya korkarak orada öylece durdu. "Seni seviyorum Anders. Buna inanmakta güçlük çekebilirsin ama gerçekten seviyorum. Baban da seviyor. Çok fazla. Sevgisini göstermiyor ama içinde saklı; büyük gurur ve büyük sevgi."

Anders, "Bunlar farklı şeyler, gurur ile sevgi" dedi. "Seninle de gurur duyuyor muydu, yoksa seni seviyor muydu?" Anders annesine ilk kez doğru dürüst baktı.

"Anlaşmanın bana düşen kısmına uyduğum için gururluydu. Evi de iyi idare ettim; o bitmek tükenmek bilmez akşam yemeklerinde koluna takabileceği bir refakatçıydım; iyi bir ev sahibesiydim. Ona bir oğul verdim. Evet, benden memnun olduğunu sanıyorum."

"Ama ya aşk?"

"Bilmiyorum Anders. Onun şirketinden ve senden başka bir şeyi hiç sevdiğini sanmıyorum."

"Hiç beni seviyormuş gibi görünmüyor. Her zaman o kadar mesafeli ki."

"Onun tarzı böyle. Her zaman da böyle olacak. Ama tüm yaşamın boyunca ben senin yanında oldum ve seni gerçekten sevdiğini biliyorum. İfade edemiyor yalnızca."

"Sana da sevgisini ifade etseydi kalır mıydın?"

"Asıl soru bu değil. Karenin daire olmasını istemeye benziyor bu" dedi annesi. Anders de ona inandığı için ellerini uzattı, annesi uzun süre onun kollarında iç çekerek ağladı.

Bundan sonra her şey hızla gelişti.

Fru Karlsson onaylamayarak burnunu çekerken Gunilla Almkvist giysilerini toparladı, ama mücevherlerini geride bıraktı. Bir bahane uyduruldu. Bir uydu kanalının Londra bürosunda iş önerilmişti ona. Böyle bir fırsatı tepmesi cinayet olurdu. Anders üniversiteye gidecekti; kocası taşınma konu-

sunda her tür desteği veriyordu. Bu şekilde evden kaçmış bir eş, başarısız bir evlilikle ilgili hiçbir suçlama olmayacaktı. Milletin bayılacağı ama Almkvist'lerin evinde hiç yeri olmayan dedikoduya malzeme yaratılmayacaktı.

Patrik Almkvist nazik ve minnettardı. Konuyu tek çocuğuyla asla konuşmadı. Anders'in saçını doğru dürüst kestirdiğini ve iyi bir takım elbise için ölçülerinin alındığını görünce memnun olmuş gibiydi.

Şirkette gittikçe daha da çok zaman geçirir oldu.

Anders'in annesinin gitmesinden bir önceki gece üçü birlikte yemeğe dışarıya çıktılar. Patrik bardağını karısının şerefine kaldırdı. "Londra'da aradığın her şeyi bulman dileğiyle" dedi.

Anders gözlerine inanamadan onlara bakakaldı. Yirmi yıllık beraberlik, yirmi yıllık umut ve rüyalar sona eriyor, anne babasıysa hâlâ rollerini sürdürüyordu. Öteki herkes de böyle mi yapardı? O an asla âşık olmayacağını düşündü. Aşk şairler, aşk şarkıları ve hayalperestler içindi. İnsanların gerçek hayatta yaptığı bir şey değildi.

Ertesi gün Göteborg'daki üniversitesi doğru yola koyuldu. Yeni yaşamı başlamıştı.

Tekstil ve tasarım öğrencisi Erika ile tanıştığında üniversiteye başlayalı ancak bir hafta olmuştu. Erika bir koridor partisinde dosdoğru onun yanına gelmiş ve "Dans edelim mi?" diye sormuştu.

Daha sonraları ona o gece neden yanına gelmiş olduğunu sordu.

Erika, "Çok şık görünüyordun, hepsi bu. Pasaklı değil" dedi.

Anders hayal kırıklığına uğramıştı. "Böyle şeyler önemli midir?" diye sordu.

Erika, "Kendini ve insanları kendini iyi sunacak kadar

önemsemek önemlidir. Hepsi bu. Pasaklı insanlardan usandım" diye cevap verdi.

O günden sonra herkes onları çift olarak gördü. Erika yemek yapmayı seviyordu, ama ancak istediği zaman ve istediği şeyi. Ama arkadaşlarını evinde ağırlamaya bayılıyordu ve Anders'in *nyckelharpa* çalabildiğini öğrenince enstrümanını üniversiteye yanında getirmemesine çok şaşırdı. Bu yüzden Anders eve bir daha gittiği zaman Erika kemanı yanında getirmesi için ısrar etti. Sonrasında da evinde doğaçlama caz dinletileri düzenlemeye koyuldu, en lezzetli yemekleri de yapıyordu bu arada.

Erika ufak tefek ve komikti; kadın hakları ile modanın birbiriyle uyuşmadığını düşünüyordu. Bir davet için güzel giyinmeyi sever ve odadaki en çekici ve şık kadın olduğu zamanlarda Anders'i şaşırtırdı. Yan yanayken çok gülüyorlardı ve çok geçmeden ayrılmaz ikili oldular.

Paskalya'dan kısa süre önce Erika onunla asla evlenmeyeceğini, çünkü evliliğin bir tür kölelik olduğunu, ama ömrü boyunca onu seveceğini söyledi. Aralarında konuşulmamış bir konu olmaması için bunu ona hemen açıklaması gerektiğini de ekledi.

Anders çok şaşırmıştı. Ona evlenme teklifi etmemişti ki. Ama her şey yolunda görünüyordu, bu yüzden o da tamam dedi.

Erika ailesiyle tanışmasını istedi.

Babasının küçük bir restoranı vardı, annesi de taksi şoförüydü. Anders'i çok sıcak karşıladılar, Anders de onların aile yaşamlarına gıpta etti. Erika'nın kız kardeşi ile on iki yaşındaki ikiz erkek kardeşleri her konuya katıldılar ve anne babalarıyla cep harçlığından göğüs operasyonlarına, Tanrı'dan kraliyet ailesine kadar –Almvkist'lerin evinde asla ele alınmayan konular– her konuda neşeyle tartıştılar. İkiz-

ler Erika'ya Anders'in ailesiyle ne zaman tanışacağını sordular. Anders cevap vermeye fırsat bulamadan Erika hemen aceleye gerek olmadığını söyledi. Edinilmiş bir zevkinin olduğunu açıkladı. İnsanların onu kabul etmeleri zaman alırdı.

Erkek kardeşlerinden biri, "Edinilmiş zevk nedir?" diye sordu.

"Kendin araştır." Erika muhalefete son derece acımasızdı.

Daha sonra Anders, "Babamın evine gelip kalmandan çok mutlu olurum" dedi.

"Kesinlikle olmaz. Adama kalp krizi geçirtmek istemem. Ama Londra'ya annenin yanına gidip kalabilirim."

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim..."

"William'la karşılaşmak ve annenle yattığını düşünmek istemiyorsun yalnızca, öyle değil mi?"

Anders, "Değil" dedikten sonra yalana devam edemeyeceğinden, "Şey, sanıyorum biraz doğru" diye ekledi.

"Londra'ya gidebilecek miyiz, bir bakalım. Ben bir proje bulmaya çalışacağım. Aynı anda hem İngilizcemizi geliştirebilir, hem Londra'yı görebilir, hem de yeni üvey baban nasıl biri görürüz."

En nihayet Londra'yı ziyaret ettiklerinde nisan ayı gelmişti. Tüm park ve bahçelerde nergisler açmıştı ve her şey canlı, parlak görünüyordu. Gunilla ile William, Kraliyet Savaş Müzesi'ne çok yakın güzel bir alandaki zarif bir evde oturuyorlardı; oradan Thames Nehri'ne ve Londra'yı Londra yapan tüm tarih ve debdebeye birkaç dakikalık bir yürüyüşle ulaşabilirlerdi. İkisi de kenti ve bu kentin zenginliği ile keşmekeşini ilk kez görüyordu. Başta kalabalık ve gürültü gözlerini korkuttu, ama her anın keyfini çıkarmaya kararlı bir şekilde hevesle içine daldılar.

Gunilla stresten uzaktı ve onları gördüğüne çok sevinmiş-

ti. Erika'nın Almkvist'in bir sonraki patronunun kız arkadaşı olmaya uygun olup olmadığı konusunda bir kuşkusu varsa bile bunu ima dahi etmedi. William onları çok iyi ağırladı ve televizyon prodüksiyon şirketinden üç günlük izin alarak genç konuklarına asıl Londra'yı gösterdi. İlk durak London Eye'dı, oradan dört bir yönde kilometrelerce ötesini görebiliyorlardı. Kentteki folk müzik kulüplerini araştırmıştı, yani isterlerse bir akşam kendi başlarına çıkabilirlerdi. Hatta Bermondsey'den fazla uzakta olmayan bir pub'ın İskandinav gecesinde *nyckelharpa* çalınacağını bile keşfetmişti ki Anders buna bayıldı.

Anders annesiyle konuşmanın eskisine göre çok daha kolay olduğunu gördü. Annesi onun görünüşünden yakınmıyordu artık. Tam tersine hayranlıkla bakıyordu.

Anders'e, "Erika çok tatlı bir kız" dedi. "Onu babanla tanıştırdın mı?"

"Henüz değil. Biliyorsun..."

Annesi gerçekten biliyorsa bile dile getirmedi.

"Fazla uzatma. Erika'yı yakında onunla tanışmaya götür. Tatlı bir kız."

"Ama babamın ne kadar snop olduğunu, başkalarının ne iş yaptığını, nasıl biri olduğunu ne kadar umursadığını bilirsin. Onun nasıl biri olduğunu unutmuşsun. Erika bağımsızlığına düşkündür. Kapitalist işyerlerinden nefret eder. Babamın her gün görüştüğü insanlara katlanamaz."

"Ama bunu hiç göstermeyecek kadar da naziktir."

Anders içinden, "Keşke ona inanabilsem" diye geçirdi.

Gunilla işyerini merak ediyordu. Anders eve gittiği zamanlar şirkete de gidiyor muydu?

Anders, "Aslında eve pek gitmedim" diye itiraf etti.

Gunilla, "Gitmeli ve kendi alanını, mirasını gözaltında tutmalısın" dedi. "Bu babanın hoşuna gider."

"Benden ne böyle bir şey istiyor ne de teklif ediyor."

Gunilla, "Sen hiç önermiyor, hiç ziyaret etmiyorsun" cevabını verdi.

İsveç'e döndüklerinde Anders babasına telefon etti. Konuşmaları resmiydi. Patrik Almkvist öylesine tanıdığı biriyle konuşuyordu adeta. Anders'in anladığı kadarıyla babasının sesi yazın eve gelmesinden ve büroda çalışmayı umut etmesinden memnun olmuş gibi çıkıyordu.

Anders, "Fazla zarar veremeyeceğim bir konumum olsun" diye önerdi.

Babası, "Herkes sana yardım edebilmek için çırpınacaktır" diye söz verdi.

Öyle de oldu. Anders şirket çalışanlarının kendisine yardım etmek için gerçekten de çırpındığını biraz utanarak fark etti. Onunla, konuşurken gösterdikleri saygı, bir öğrenciye göre fazlaydı. Anders kesinlikle veliaht prensti. Kimse onun hışmına uğramak istemiyordu. Gelecek oydu.

İki kuzeni Mats ve Klara bile şirket için canını dişine taktıklarını ona göstermeye koyulmuştu. O zamana kadar yaptıkları her şeyle ilgili güncel bilgiler veriyor, kendi alanlarını ne kadar iyi yönettiklerini anlatıp duruyorlardı. Genç Anders'in ilgisini nelerin çektiğini anlamak için çok uğraştılar. Şık restoranlarda pahalı yemekler istemiyor gibiydi; işyeri dedikodusuyla ilgilenmiyordu; rakiplerin başarısızlarını bile öğrenmek istemiyordu.

Esrarengiz bir adamdı.

Anders'in ilgi alanlarını anlama konusunda babası da sorun yaşıyor gibiydi. Üniversitedeki yaşamına ilişkin detaylı sorular sordu. Öğretmenlerinin akademik bilgilerinin yanı sıra iş deneyimi de olup olmadığı gibi.

Anders'in başka ilgileri ya da hayatında biri olup olmadığı, müziği hâlâ sevip sevmediği, hâlâ *nyckelharpa* çalıp çalmadığı, hatta arkadaşlarının kim olduğu konusunda hiçbir

şey sormadı. Akşamları Östermalm'daki dairede oturur ve şirketten, gün içinde görüştükleri çeşitli müşterilerden söz ederlerdi. Bazı akşamlar Patrik'in en sevdiği restoranda yemek yiyorlardı; öteki akşamlar yemek masasında oturup yemeği Fru Karlsson'ın sessiz ama onaylamadan masaya koyduğu soğuk mezeler ve peynirle geçiştiriyorlardı. Babası ne kadar konuşursa Anders onun hakkında o kadar az şey öğreniyordu. Adamın Almkvist şirketinde yaşadığından başka hayatı yoktu.

Anders annesine babasının mesafeliliğini kırmak için çaba göstereceğine söz vermişti vermesine de, sandığından daha zor oluyordu. Erika'dan söz etmeye çalıştı.

"Bir kız arkadaşım var baba. Üniversiteden arkadaşım."

Babası dalgınca ve onaylayarak, "Çok iyi" dedi, sanki Anders laptop'unu güncellediğini anlatmıştı.

"Ben onun ailesiyle tanışmaya gittim. Erika'yı birkaç günlüğüne buraya davet edebilirim diye düşünmüştüm."

"Buraya mı?" Babası hayretler içindeydi.

"Şey, evet."

"Ama bütün gün burada ne yapacak?"

"Herhalde şehirde gezinir, öğle yemeğinde buluşuruz ve ona çevreyi göstermek için birkaç gün izin alırım."

"Evet, kesinlikle, öyle istiyorsan... Elbette."

"Annemi görmeye gittiğim zaman o da benimle birlikte Londra'ya geldi."

"Ha öyle mi?"

"Her şey yolunda gitti. Orada yapılacak çok şey buldu."

"Bence herkes Londra'da yapılacak bir şey bulabilir. Burası biraz farklı." Babasının sesi buz gibiydi.

"Ondan çok hoşlanıyorum baba."

"Çok güzel, çok güzel." İçinde doğabilecek her tür duyguyu önlemeye çalışıyordu adeta.

"Aslını ararsan birlikte yaşamaya başlayacağız." Anders en sonunda bunu söyleyebilmişti.

"Bunun parasını nasıl karşılamayı umut ettiğini bilmiyorum."

"Şey, hazır buradayken konuşabileceğimiz bir şey olduğunu düşünmüştüm. Şimdi, önümüzdeki hafta Erika'yı davet edebilir miyim?"

"İstiyorsan edebilirsin. Fru Karlsson ile tüm hazırlıkları konuş. Arkadaşın için bir yatak odası hazırlaması gerekecek."

"Biz birlikte oturacağız baba. Burada benim odamda kalır diye düşünmüştüm."

"Ahlak anlayışını ve standartlarını Fru Karlsson'a dayatman hoşuma gitmiyor."

"Baba, bu benim ahlak anlayışım değil, yirmi birinci yüzyılda yaşıyoruz!"

"Biliyorum, ama gerçekliği ancak yüzeysel kavrayabilen annen bile ağzı sıkı olmanın ve özel yaşamı gizli tutmanın önemini anlamıştı. Fru Karlsson arkadaşın için bir yatak odası hazırlayacak. Uyuma düzenini siz kendi aranızda halledebilirsiniz."

"Seni kızdırdım mı?"

"Hayır, hiç kızmadım. Doğrusunu istersen dobralığına hayran oldum, ama senin de beni anladığına eminim." Patrik şirketteymiş gibi konuşuyordu; asla sesini yükseltmeden, haklılığına emin olmaktan hiç şaşmadan.

Erika temmuzun ilk haftasında trenle oraya geldi. Birlikte yolculuk yaptığı insanlarla ilgili hikâyelerle doluydu. Kot pantolon ile kıpkırmızı bir ceket giymişti ve koskocaman bir sırt çantası vardı. Her gün sabahları ders çalışacağını, sonra da öğle yemeğinde onunla buluşacağını söyledi.

Anders gergin bir tavırla, "Babam bizi şık yerlere götürmekte ısrar edecektir" diye söze başladı.

Erika, "Şık giysilerin olması iyi olmuş o halde" dedi.

"Ben kendimi kastetmedim, demek istediğim..."

Erika, "Merak etme Anders. Yanımda ayakkabılarımı, giysimi getirdim" diye cevap verdi.

Getirmişti gerçekten de. Babasının en sevdiği restorana gittiklerinde Erika pespembe şalı, siyah mini elbisesi ve yüksek topuklu şık ayakkabılarıyla muhteşem görünüyordu. Konuşmaları dinledi ve akıllı sorular sordu, ailesinden neşeyle söz etti –şeytan gibi ikiz erkek kardeşleri ve kız kardeşinden, annesinin taksicilikteki maceralarından, babasının otuz yedi farklı ringa turşusu bulunan restoranından. Londra'ya yaptıkları yolculuktan ve Anders'in annesinin nasıl harika bir ev sahibesi olduğundan rahat bir tavırla söz etti. William'dan bile açık açık söz etti.

"Koşullar falan yüzünden siz onu tanımıyorsunuz herhalde, Bay Almkvist, ama gerçekten çok harikaydı. Bermondsey'de *nyckelharpa* çalınan bir pub buldu –Anders buna bayıldı– sonra harika altın mozaik tavanı olan bir restorana akşam yemeğine gittik. Bir televizyon prodüksiyon şirketinin sahibi, biliyor muydunuz? Tam bir kapitalist elbette ve her tür sosyal yardıma karşı, buna sadaka vermek diyor. Ama cömert ve yardımsever de. İnsanların sınıflandırılamayacağı teorisini kanıtlıyor."

Anders babasını kaygıyla izliyordu. İnsanlar Almkvist'in başkanıyla genellikle böyle bir tavırla konuşmazdı. Çoğunlukla eşitsizlik ve ayrıcalık gibi konulardan kaçınırlardı. Ama babası da konuşmaya rahatlıkla uyum sağlayabiliyordu. Öylesine tanıdığı biriyle sohbet ediyordu sanki. Erika'nın okuduğu bölüm ya da gelecek için umutları ve planları hakkında hiçbir şey sormadı.

Anders onun ömrü boyunca çalıştığı şirket dışında bir şeye hiç heves ya da coşku gösterip göstermediğini merak etti.

Erika'nın böyle kaygıları hiç yoktu. "Gözünü sinyal verir gibi açıp kapadı yalnızca" dedi. "Birçok insan böyledir. O ku-

şak bu şekilde. Babam alkol vergisi ve ucuz içki almak için feribotla Danimarka'ya giden müşterilerden başka bir şeye aldırmaz. Annem sırf kadınlara çalışan taksiler konusuna kafasını takmış durumda. Baban da vergi konuları, sermaye yönetimi, tröst gibi konulardan başka bir şey düşünmüyor. Onun dünyasında böyle yapılır. Bu kadar dramatik davranmayı bırak."

Anders, "Ama bu normal yaşam biçimi değil" diye ısrar etti.

Erika omzunu silkti. "Onun için öyle. Hep öyleydi ve hep de öyle olacak. Önemli olan senin ne istediğin."

"Eee, şirketten başka ilgi alanı olmayan böyle biri olup çıkmak istemiyorum. Senin dediğin gibi, sinyal verircesine gözünü açıp kapayan biri gibi."

"Öyleyse bu sinyalden kurtul. Neden bu gece dışarıya çıkıp iyi müzik yapan bir yer bulmuyoruz?"

Erika her konuda tam anlamıyla pratikti. Fru Karlsson'a karşı misafir odasında uyuyor gibi görünmekte bir yanlış görmedi. "Saygı meselesi" dedi.

Çok geçmeden bir haftalık ziyaret bitti ve boş evde Anders ile babası yine baş başa kaldı; yalnızca şirket denetimlerinden ve işyerinde başlıca konu olan yeni şirketlerle şirket evliliklerinden söz ettiler. Anders bu iş konuşmalarından hoşlandığını ve tartışmalara bayıldığını keşfetti, ama üniversiteye geri dönmeye ve Erika'yla yeni dairelerine taşınmaya da can atıyordu. Şirketten ayrılacağını duyunca kuzenlerinin içinin rahatladığını sezdi. Babası umursamaz bir tavırdaydı; onun elini resmi bir tavırla sıktı ve derslerine sıkı çalışacağını ve dönemin tüm düşünce ve ekonomik kuramlarını Almkvist şirketine tanıtacağını umduğunu söyledi.

Anders üniversiteye geri döndüğünde babasının sesi ona farklı bir gezegenden çıkıyormuş gibi geldi.

Aylar rüzgâr gibi geçti. Annesine verdiği sözü yerine getirip babasıyla teması koparmadı. On günde bir falan telefon edi-

yordu: Almkvist'teki personelden ya da şirkete açılan yeni bir iş olanağından başka bir şeyden söz etmedikleri çok resmi bir konuşma. Bazen babasına iş dünyasıyla ilgili bir gelişmeden, rastladığı bir vergi yasası ayrıntısından ya da Erika'nın anne babasıyla hafta sonunu uzatarak gitmiş olduğu Mayorka gezisinden söz ederdi. Ama konuşma sona erdiğinde hep rahatlar ve babasının da tam olarak aynı şeyi hissettiğini düşünürdü.

Ertesi yıl yaz tatili geldiğinde Anders mektup yazarak Erika'yla birlikte Yunanistan'da iki ay kalacaklarını bildirdi. Babası işin girdi çıktısını öğrenmek için şirkette birkaç ay geçirmeyeceğini öğrenince şaşırdıysa bile bir şey söylemedi. Anders onun bundan hoşlanmadığını duymadı ama sezdi.

"Çok sıkı çalıştım. Bir tatile ihtiyacım var baba."

Babası buz gibi bir sesle, "Gerçekten de öyle" dedi.

Yunan adalarında yüzerek, gülüşerek, *retsina* içip gece tavernalarda buzuki müziğiyle dans ederek büyülü bir yaz geçirdiler.

Erika ona planlarını anlattı. Mezun olunca antik dokumaların korumasıyla ilgili yeni bir alana katılacaktı; işin finansmanı hallolmuştu. Çok heyecan vericiydi. Peki nerede olacaktı? Eh, tam burada, Göteborg'da elbette. Dünya Kültür Müzesi'ne bağlı bir çalışma olacaktı.

Anders bir şey söylemedi. Erika'nın eninde sonunda Stockholm'de bir iş bulacağını umut etmişti hep. Şehir merkezindeki adalardan birinde küçük bir daire bulacaklarını ummuştu. Evlenmeyeceklerdi, çünkü Erika evliliği hâlâ bir tür kölelik olarak görüyordu, ama kendisi Almkvist'in başına geçince birlikte oturacaklar ve iki çocukları olacaktı.

Bu rüya Erika'nın planlarıyla çakışmıyor gibiydi. Ama üzerine iyice düşünene kadar Anders bu konuda ağzını açmayacaktı.

"Çok sessizsin. Benim adıma memnun olacağını sanmıştım."

"Oldum elbette."

"Ama?"

"Ama birlikte olacağımızı umut etmiştim. Bu bencillik mi?"

"Tabii ki değil, ama ne yapmak istediğimizi tam olarak bilene kadar bekliyorduk. Sen henüz karar vermedin, bu yüzden sen buna uygun bir şey bulabilir misin acaba diye planlarımı ilk ben söyledim." Anders'in kendisini anlamasını kaygıyla bekliyor gibiydi.

"Ama benim ne yapacağımı ikimiz de biliyoruz. Aile şirketini yönetmek üzere Stockholm'e geri döneceğim."

Erika ona tuhaf tuhaf baktı. "Cidden mi?" diye sordu.

"Eh elbette cidden. Bunu biliyorsun. Sen de oraya geldin. Düzenlemeyi gördün. Bunu yapmam gerek. Hiçbir zaman başka bir plan olmadı."

Erika, "Ama bunu yapmak istemiyorsun ki!" dedi soluğu kesilircesine.

"Bu haliyle istemiyorum, ama sen bana gözlerimi kırpıştırmamamı söylemiştin, ben de öyle yaptım ya da yapmaya çalışıyorum. Babam gibi şirket için yaşamayacağım."

"Ama bundan sıyrılıyordun. Tüm yaz orada çalışmak yerine Yunanistan'a bu yüzden gelmemiş miydin?" Erika'nın kafası iyice karışmıştı.

"Ama Stockholm'e geri dönmem gerektiğini biliyoruz, Erika."

"Hayır, dönmen gerektiğini bilmiyoruz. Senin yalnızca tek bir hayatın var ve bunu orada, kuzenler ve iş arkadaşlarından oluşan o küçük dünyada geçirmek istemiyorsun."

"Başka bir seçenek yok. Babamın tek bir oğlu var. Şirketi devralabilecek başka erkek kardeşlerim olsaydı..." Anders'in sesi yavaş yavaş kısıldı.

Erika otomatik bir tavırla, "Ya da kız kardeşlerin" diye düzeltti. "Babanın zamanını, şirkettekilerin zamanını, senin

zamanını harcamak yerine ona şimdi açıklamak daha doğru olur."

"Bunu yapamam. En azından bir deneme yapmadan olmaz. Hakaret etmişim gibi olur. Saygı konusunda çok güçlü duyguların var. Babama bu kadar saygıyı borçluyum." Tatlı bir sıcaklığı olan akşamüstü deniz kenarındaki küçük tavernada otururlarken, uzaktan insanların gülüştüğünü duydular. Tatile çıkmış mutlu insanlar. Müzisyenler akor yapmaya başlıyorlardı.

Anders ile Erika aralarında açılan büyük uçurumun farkına vararak orada öylece oturdular.

Artık denetimlerinin dışına çıkmıştı. Yarım saat önce o kadar harika görünen gelecek tümüyle yok olmak üzereydi.

Tatilin geri kalanını kurtarmaya çalıştılar, ama boşuna. Üzerlerine kara bulut gibi çöktü: Anders'in ömrünü Almkvist'te geçireceği inancı ile Erika'nın onun henüz ne yapacağını bulamadığına dair inancı geçiştirilemeyecek kadar birbirinden apayrı şeylerdi. İsveç'e döndüklerinde gelecekte birlikteliklerini kurtaracak bir şey olmadığını ikisi de biliyordu.

Plakları ile kitaplarını dostça paylaştılar. Anders bir öğrenci yurdunda bir odaya geçti. Babasına artık Erika'yla birlikte olmadıklarını söyledi.

Babasının buna tepkisi, Anders trenin gecikeceğini söylese nasıl olacaksa üç aşağı beş yukarı öyle oldu: Hayatta böyle şeylerin olabileceğine ilişkin ılımlı ve mesafeli bir mırıldanma. Sonra başka bir konuya geçti.

Anders iyi bir dereceyle mezun olmak için çok çalıştı. Bazen kütüphaneye gidip gelirken Erika'yı eğlenceli bir grubun içinde görüyor ve içini büyük bir pişmanlık kaplıyordu. Birbirlerini hep dostça selamlıyorlardı; hatta bazen öğrenci kafelerinde Anders'in onlara katıldığı da oluyordu.

Arkadaşları bu bilmeceyi çözemiyorlardı. Hep o kadar iyi

anlaşan bir çift olmuşlardı ki. Dışarıdan bakınca değişen bir şey yoktu; artık birlikte değillerdi yalnızca.

Annesi e-posta yazarak ayrıldıklarını duyunca üzüldüğünü söyledi. Ona Erika söylemiş olmalıydı. Gunilla, kendisinin de William'ın da Erika'nın çok tatlı bir kız olduğunu ve Anders'in kapanan kapıların çoğunlukla yeniden açılabileceğini hatırlaması gerektiğini yazdı. Müzikle ilgili bir şeyler yapmasını ya da tenis, briç veya golf oynamayı öğrenmesini, Almkvist dışında bir dünya kazandıracak bir şey yapmasını da öğütledi ona. Belki piyano çalmaya geri dönerdi. Erika ile ayrıldıklarından beri *nyckelharpa* çalmayı bile bırakmıştı.

Anders bu ilgiden etkilendi, ama hobi bulmaya harcanacak pek zamanı olmayacaktı. Yoğunlaşması gereken bitirme sınavları vardı; iyi bir dereceyle mezun olmazsa Almkvist'teki yerini alamazdı. Çalışmaya koyulup bu sınavlardan kurtulmanın zamanı gelmişti.

Her ay Stockholm'e gitti ve birkaç gününü şirkette geçirerek ortamı kokladı. Görüşlerini nasıl ifade edeceğini ve nasıl kararlar alacağını öğrendi. İyi bir işadamı kafası vardı onda ve insanlar Anders'i ciddiye almaya başladılar. Artık baba Almkvist'in oğlu ve veliahdı değildi; kendi değerini kendi yaratan bir insandı.

Kuzeni Mats ile son zamanlarda biraz kaygı uyandırıcı bir hal alan alkol sorunu hakkında konuşabildiğini gördü; Mats aileden olduğu için bu soruna şimdiye kadar değinilmemişti. Anders katı ama adildi. Ona karşı kınayıcı bir tutum almadı, ama çok net bir uyarıda bulundu. Mats kendisini hemen topladı ve sorun çözüldü.

Babası bu konuyu öğrenmişse bile hiç sözünü etmedi. Ama Anders'e gittikçe daha büyük sorumluluk verme eğiliminde oldu. Anders de Klara'ya güveniyordu. Klara deneyimlerini onunla paylaşmaya istekliydi, bu da bitirme sınavları yalnızca haftalar sonrayken büyük bir yardım oldu.

Haziran ayının güneşli bir gününde Patrik Almkvist oğlunun mezuniyet töreninde karısı Gunilla'nın yanında oturuyordu. Gunilla, "William iş bağlantıları nedeniyle gelemedi" diye açıkladı. Anders bunun yalnızca bir diplomatik geri çekilme olduğunu düşündü. Gelseydi berbat bir çile çekeceklerdi. Ama Anders tüm öğleden sonra ve akşam boyunca onları gülümser tutan şeyin yalnızca görgü kuralları olmadığını görünce memnun oldu. Birlikte yaşamayı bırakınca anne babasının birbirlerinin yanında daha rahat olduklarını fark etti. Aralarında bir tür arkadaşlığın geliştiğini ve oğullarının başarısının keyfini sürebildiklerini şaşkınlıkla gördü.

Akşam yemeğinde sohbet, gelecekle ilgili planlarla doluydu; Anders'in mezun olduktan sonra büyük bir Amerikan muhasebe şirketinde bir yıl çalışacağı çok uzun zaman önceden planlanmıştı: kısa zamanda çok şey öğrenebileceği seçkin bir şirket. Büyük ortaklarla her şey ayarlanmıştı ve Anders bunu dört gözle bekliyordu. Klara, Boston'da tanıdığı kişiler aracılığıyla çok yardımcı olmuş ve her şeyi düzenlemişti. Gunilla'nın orada tanıdıkları olduğu çıktı, orada harika zaman geçirecekti. Göteborg sokaklarında dolaşırlarken Anders her şeyin yerine oturduğunu hissetti.

Ertesi gün Patrik Almkvist otel lobisinde yere yığıldı.

Kalp krizi geçirmişti.

Hastane onlara büyük bir kriz olmadığını söyledi. Bay Almkvist herhangi bir risk altında değildi, ama yine de dinlenmesi gerekiyordu. Anders ile Gunilla iki gün boyunca başucunda oturduktan sonra, annesi uçakla Londra'ya dönerken Anders de babasını Stockholm'e götürdü.

Fru Karlsson dizginleri hemen ele aldı, Anders babasının emin ellerde olduğunu biliyordu. Onunla birlikte evde bakım ve destek düzenlemelerini yaparken babası dosdoğru konuya girdi.

"Artık Boston'a gitme şansın kalmadı. Dibine kadar işe gömülmek zorundasın Anders. Senin orada gözüm kulağım olmana ihtiyacım var. Senin zamanın geldi."

Henüz zamanı gelmiş olamazdı. Daha çok gençti. Doğru dürüst yaşamaya bile başlamamıştı.

Boston işi iptal edildi. Çok geçmeden şirketin başında hep Anders varmış gibi geldi herkese; sorunların üstesinden çok iyi geldi, ne var ki Klara'nın uzmanlığı ve sadakati olmadan bunlarla başa çıkamayacağını da biliyordu. Klara her toplantıdan önce ona brifing veriyor, her müşteri hakkında arkaplan bilgisi sağlıyordu. Her gün eski yönetimin yeğlediği karanlık, ahşap pano kaplı yemek salonunda ağır yemekler yemek yerine öğle tatilinde yüzmeye gidecek zamanı buldu. Haftada bir canlı müzik dinlemeye dışarıya çıkıyordu, ama öteki akşamlar Fru Karlsson yemek masasını toplarken babasıyla birlikte oturuyor ve o gün şirkette olup bitenlerden söz ediyordu.

Bay Almkvist yavaş yavaş gücünü geri kazandı. Ama asla eski düzeyine dönemedi. İşe ancak kısa süreliğine geliyor ve asıl olarak yönetim kurulu odasındaki toplantılara katılıyordu; varlığı bu toplantılara ağırlık ve önem katıyordu.

Haftalar aylara döndü.

Bazen Anders bu kadar şeyin altında biraz ezildiğini hissediyordu; bazen de dışarıda bir yerlerde gerçekten istedikleri ya da önem verdikleri ya da ikisini birden yaptıkları bir şeyle uğraşan insanlarla dolu gerçek bir dünya olduğunu hissediyordu. Ama böyle prestijli bir konumu devraldığı için ayrıcalıklı olduğunu kavradı. İstihdam ve ekonomiyle ilgili belirsizlik ve kaygıların olduğu bir dünyada böyle bir konumda olduğu, her gün yeni meydan okuyuşlar sunan bir iş yaptığı için çok mu çok şanslıydı. Ayrıcalık yanında yükümlülük-

ler de getiriyordu; Anders bunu hep bilmişti. Sorumluluğunun yattığı yer burasıydı.

Tatile çıkmasını öneren babası oldu.

Onun çok fazla çalıştığını ve pillerini yeniden şarj etmesi gerektiğini söyledi. Anders'in nereye gideceği konusunda en küçük bir fikri bile yoktu. Folk kulübünden arkadaşı Johan İrlanda'nın iyi bir seçim olacağını söyledi. Oraya hiçbir plan yapmaksızın giderek herhangi bir yönü seçebilirdin, her zaman görülecek ya da katılacak iyi bir şey vardı.

Anders Dublin'e bir bilet aldı, ama hiçbir plan yapmadı. Normal olarak bir yere gitmeden önce her şeyi olay yeri ekipleri gibi araştıran Almkvist'tekilerin asla yapmayacağı bir şey. Anders havalimanında Erika'yı umarsızca özledi. Buradan Londra'ya, İspanya'ya, Yunanistan'a gitmişlerdi. Şimdi Anders tek başınaydı.

Onu elinden kaçırmak delilik miydi?

Ama verebileceği başka bir karar yoktu. Anders, orada tam kendine göre bir iş bulmuş olan Erika ile Göteborg'da kalamazdı. Erika da annesinin yaptığı gibi Almkvist'in gölgesinde yaşayıp zarif ve yumuşak başlı bir eş olamazdı.

Anders onu unutabileceğini umut etmişti ve akşam yemeği ya da dans için kendine eş bulmak da kolaydı. Almkvist'in veliahdı, çok uygun bir koca adayı olarak görülüyordu, ama uzun süre ilgisini çeken bir kadın olmadı. Tüm sosyal etkinliklere katıldı, ama kimseyi arkadaşlığını tekrar arayacak kadar çekici bulmadı. Erika'nın da bir ilişkiye girmediğini öğrenince memnun oldu. Şimdi havalimanında onunla konuşmayı ve ona İrlanda'ya gittiğini söylemeyi o kadar çok istiyordu ki. Erika telefonunu hemen açtı ve onun sesini duyduğuna gerçekten de memnun oldu. Anders'in söylediği her şeye ilgi gösteriyor gibiydi, ama Erika her şeyle ve herkesle hep ilgilenirdi zaten. Kendisini özel kılmazdı bu.

Erika, "Arkadaşlarınla birlikte mi gidiyorsun?" diye sordu.

Anders üzüntüyle, "Ben arkadaşlarımla gitmek istemiyorum" dedi. "Ben seninle gitmek istiyorum."

"Olmaz, böyle bir şey söyleyerek sempatimi kazanamazsın. İhtiyaç duyduğun her tür arkadaşın var. Seçtiğin hayatı yaşıyorsun." Erika'nın ses tonu yumuşak, ama söyledikleri ciddiydi. Anders seçimini yapmıştı. "İrlanda'da bir sürü yeni arkadaş bulursun. Burada bir İrlanda barına gidiyorum. Müthiş müzik yapıyorlar. Arkadaş canlısı insanlar."

"Eh, oraya gittiğimde bir İrlanda barı bulursam sana kart atarım."

"İnan bana bulmamak zor olur. Ama kartı at yine de."

Erika'nın sesi ondan haber almaktan gerçekten memnun olmuş gibi mi çıkıyordu yoksa her zamanki –rahat, huzurlu ama aynı zamanda da konuya odaklanmış– Erika mıydı?

Anders uçağa giderken canı sıkkındı.

Erika olsa aynı anda hem çekici hem de karman çorman olmayı beceren Dublin'deki otele bayılırdı. Oteldekiler kentte neyin ne olduğunu anlamak için bir tur otobüsüne binmesini ve her gece yakınlardaki bir pub'da geleneksel İrlanda akşamına gitmesini öğütlediler.

Ardından ertesi sabah kahvaltıda Shannon Nehri'nde bir tekne kiralama üzerine konuşan bir grup İrlanda kökenli Amerikalıyla tanıştı. Tekne sandıklarından daha pahalıya patlıyordu. Masrafları paylaşmak için başka birine daha ihtiyaçları vardı cidden. Anders parayı paylaşmak için onlara katılır mıydı?

Anders, "Neden olmasın?" diye düşündü. Broşür çekici görünüyordu: Hoş göller ve geniş bir nehir, ziyaret edilecek küçük limanlar. Daha ne olduğunu anlayamadan kendini navigasyon dersi için motorlu bir tekneye binmiş, İrlanda'nın ortasındaki Athlone yolunda buldu. Çok geçmeden sazlıkların, nehir kenarlarında eski şatoların ve küçük limanları, uzun

isimleri olan yerlerin yanından geçiyorlardı. Güneş parlıyordu, dünya yavaşlamış gibiydi.

Yol arkadaşları Chicago'da bir sigorta şirketinde çalışan beş uyumlu kadın ve erkekten oluşuyordu. Ataları ile akrabalarını aramaya gelmişlerdi aslında, ama bu konuya fazla önem vermiyorlardı. İyi İrlanda müziği bulmak ve bol bol İrlanda birası içmekle daha çok ilgileniyorlardı. Anders de hevesle onlara katıldı.

Küçük bir postaneden üç kart alarak babasına, annesine ve Erika'ya attı.

Babasına önce ne yazacağına bir türlü karar veremedi. Yaşlı adamın ilgisini çekecek hiçbir şey yoktu. En sonunda ekonomik durgunluk nedeniyle ülke ekonomisinin ciddi bir darbe aldığını yazmaya karar verdi. Bu babasının anlayacağı bir şeydi hiç değilse.

Nehir gezisi sona erdiğinde İrlanda kökenli Amerikalılar beş günlük bir golf turuna çıktılar. Onu da bu geziye davet ettiler, ama Anders kabul etmedi. Tekneyi Shannon'da manevra ettirme konusunda bu kadar berbatken onlarla birlikte giderek gerçek golfçüleri rahatsız etmek istemiyordu.

Bunun yerine Batı İrlanda'ya giden bir tura katıldı.

Neşeli, kırmızı yüzlü otobüs şoförü John Paul, sahil şeridindeki tüm kusursuz müzik pub'larını bildiğini iddia ediyordu ve her gece başka bir harika müzik şöleni keşfettiler. John Paul tüm müzisyenlerle senli benliydi ve her akşam pub'a gitmeden otobüs grubuna onların geçmişini ve repertuvarını anlatıyordu.

"Micky Moore'dan 'Mo Ghile Mear'ı söylemesini isteyin, tüyleriniz diken diken olur" derdi. Ya da yaşlı bir gaydacının emeklilik inzivasından çıkarak bir konser vereceğini öğrenmişti. Bunların hepsi Anders'in ilgisini çekmişti.

John Paul'ün kendisinin de üflemeli çalgılar çaldığı ortaya çıktı. Ama gayda değil. Yok, gaydalar aslında İskoçya'ya

aitti. Asıl üflemeli çalgı "*uilleann*"dı. Bunları İskoçların yaptığı gibi üflemek zorunda değildiniz; kolunuzun altında dirseğinizle bastırdığınız bir tür körük vardı onun yerine. Aslını ararsanız İrlanda dilinde *uilleann* dirsek demekti.

Müzik sihirli gibiydi, Anders her şeyden büyülenmişti adeta.

John Paul biraz para biriktirebilirse kendi yerini açacağını ve oraya her tür müzisyeni davet edeceğini söyledi.

Anders, "Burada Batı'da mı?" diye sordu.

John Paul, "Belki, ama burada yaşayan insanların rızkını ellerinden almak da istemem doğrusu. Onlar benim arkadaşlarım" cevabını verdi.

John Paul ile Anders Tanrı'dan, kader ve kötülük ile hayal gücünden söz ettiler. Anders ona kaç yaşında olduğunu sordu. John Paul şaşırarak baktı.

"O kadar iyi İngilizce konuşuyorsun ki, buralardan olmadığını unutuyorum. 1980'de doğdum, Papa John Paul'ün İrlanda'yı ziyaret etmesinden dokuz ay sonra. O yıl doğan erkek çocuklarının neredeyse hepsine John Paul adı verildi."

Anders, "Peki ömrün boyunca otobüs sürmeye devam mı edeceksin?" diye merak etti.

"Hayır, bir ara memlekete gidip bizim ihtiyarı göreceğim. Öteki kardeşlerimin hepsi dört bir tarafa dağıldılar, durumları da iyi. Bense yalnızca salak John Paul'üm, babam da kendi başına orayı çekip çevirecek halde değil aslında. Bu aralar teslim olup Stoneybridge'e gidecek ve işleri ondan devralacağım."

"Zor bir durummuş." Anders halden anlıyordu.

"Ah, dalga mı geçiyorsun! Beni bekleyen tuğlalar ve harç, tarlada hayvanlar ve küçük bir çiftlik yok mu? İrlanda'nın yarısı böyle bir şeyin üstüne atlar. Ben istemiyorum işte. Bacakları havaya dikili halde sırtüstü yatıp kalmış koyunları arayıp tekrar ayağa dikme konusunda hiç iyi değilim. Süt kotalarıyla ve Avrupa'nın neyi ekmeni ya da ekmemeni iste-

diğiyle ilgilenmekten nefret ediyorum. Bazı insanlar için bu hayatın kanı canı; benim içinse angarya, ama bir yandan da geçim kaynağı. Hatta iyi bir geçim kaynağı."

"Ama ya müzisyenlerle dolduracağın kendi pub'ın?"

"Yeniden dünyaya gelene kadar bekleyeceğim, Anders. Bir dahaki sefere yapacağım onu." Geniş, yuvarlak, yıpranmış yüzünde buna tamamen teslim olmuş bir ifade vardı.

Otobüs turunun son gecesinde tüm yolcular paralarını birleştirip John Paul'ü yemeğe çıkardılar. John Paul de teşekkür olarak onlara *uilleann* ile bazı parçalar çaldı. Grupla fotoğraf çektirdi ve herkes fotoğrafın arkasına adını ve e-posta adresini yazdı.

Son sabah Anders, John Paul ile kahve içti. Anders, "Senin arkadaşlığını özleyeceğim" dedi. "Dünya hallerini senin gibi ele alan kimse yok."

"Benimle dalga geçiyorsun! İsveç bizim gibi müzisyenler ile ve düşünürlerle dolu değil mi?"

Bir müzisyen ve düşünür olarak görülmekten Anders'in koltukları saçma bir şekilde kabardı.

"Herhalde öyledir. Ben onlarla karşılaşmadım işte, hepsi bu."

"Eee, onlar yerli yerinde duruyorlar." John Paul çok kesin konuşuyordu. "Burayı ziyaret eden harika İsveçliler tanıdım. Kaşık çalabiliyorlar, hepsi 'Bunch of Thyme' şarkısını söyleyebiliyor. Hem Joe Hill de İsveçli değil mi?"

"Belki de haklısındır. Onları bulduğum zaman sana haber veririm."

John Paul, "Teması kesme Anders. Tanımaya değer bir insansın" dedi.

Anders, Almkvist'te işe geri döndüğünde gerçekten tanınmaya değer bir insan olup olmadığını merak etti. Dönü-

şünün üzerinden bir saat geçmeden alkol sorunu olan kuzeni Mats'ın yaşamının bu kısmını anlaşılan görülmeye değer bir şekilde yeniden ziyaret ettiğini öğrendi. Üstelik Almkvist'in en prestijli müşterilerinden biri, büyük bir mali teftişten birkaç hafta önce çok genç bir kadın ve hatırı sayılır bir parayla birlikte ortadan sıvışmıştı.

Babası her zamankinden de daha sıkıntılı ve kaygılıydı. Anders daha birkaç saat önce dönmüşken İrlanda'daki tatilin getirdiği yararların yok olup gittiğini hissetti. Oradan dönerken yanında getirdiği müzikleri dinledi. *Uilleann* ile çalınan hüzünlü ağıtlar, herkesin katıldığı yükselen korolar ona hiçbir tasasının olmadığı günleri ve kolay kurulan arkadaşlıkları hatırlattı, ama Anders bunun yalnızca geçici bir şey olduğunu biliyordu. Bir çocuğun doğum günü partisinin sonsuza kadar sürmesini istemesi gibiydi.

Anders anlatmaya ne kadar çalışırsa çalışsın babası geziyle ilgili hikâyelere hiç ilgi göstermedi.

Anders, "Bak sana çektiğim fotoğrafları göstereyim mi?" diye sordu. "Benimle birlikte biraz müzik dinlemek ister misin? Muhteşem geleneksel İrlanda müziği dinliyorduk..."

"Evet, evet, çok ilginç, ama bir tatilden başka bir şey değildi Anders. Fru Karlsson'a benziyorsun, o da dün gece ne rüya gördüğünü anlatmak ister hep. Bunun kime ne faydası olur ki?"

Anders o an babasının dairesinden taşınmaya karar verdi. Kendine ait bir yer edinmek, sabahtan geceye kadar bu hiç bitmeyen iş konuşması döngüsünü kırmak.

Bu hamleyi yapacak enerjiye sahip olmayı umut ediyordu. Herkes bu fikre karşı çıkacaktı. Bir gün zaten kendisinin olacak son derece rahat, şık yeri bırakmak niye? Fru Karlsson'u altüst etmek niye? Bu son yıllarında can yoldaşı olmak yerine babasını tek başına bırakmak niye?

Anders, kendi babasına bakmaya giden, koyunları tek-

rar dört ayak üzerinde durdurmakla uğraşan ve bu görevi yerine getirebilmek adına müzisyenlik hayalinden vazgeçen John Paul'ü düşündü. Ama John Paul'ün bile kendine ayıracağı bir zamanı olacaktı. Belki akşam gidip üflemeli çalgısını çalacaktı. Ay gökyüzünde yükselirken babasıyla çiftçiliği konuşmak zorunda değildi.

Anders'in bir oğlu olursa, ona ilk günden itibaren kendi yüreğinin peşinden gitmesini, ondan Almkvist'te bir rol oynamasının beklenmeyeceğini söyleyecekti. Ama bir oğlu olacakmış gibi görünmüyordu. Kendini asla Erika'dan başka biriyle aynı evi paylaşırken düşünemeyecekti. Bunu da silip atmıştı.

Bununla birlikte Erika'ya telefon edip İrlanda gezisini anlattı.

Erika her şeyle ilgilendi, üstelik İrlanda müziğiyle ilgili zaten çok şey biliyordu. Bir oyuncak düdük almıştı ve kendi kendine çalmayı öğreniyordu.

"Buraya gel de bir hafta kal, seni Galway'e götüreyim. Bayılacaksın" diye teklifte bulundu.

Almkvist'ten bir hafta sonu boyunca uzak kalmak; Kuzeninin rehabilitasyonuyla ilgili dramlardan, fonlardan ve kız arkadaşıyla kaçan müşteriden, babasının kaygılarından ve iş dünyasındaki genel darboğazdan uzaklaşmak... tam da ihtiyaç duyduğu şey buydu.

Üniversite öğrencisi olarak çok mutlu zamanlar geçirdiği Göteborg'a doğru otomobiliyle giderken Erika'nın dairesinde kalıp kalamayacağını merak etti. Bu konuda bir şey konuşmamışlardı. Erika onun için bir otelde rezervasyon yapmış olabilirdi. Erika'nın dairesinde kalırsa aynı odayı mı paylaşacaklardı? Onun için yere bir şilte sermesi çok sahte bir şey olurdu. Kaldı ki bugünlerde Erika'nın erkek arkadaşı ya da evini paylaştığı sevgilisi yoktu –kendisinin de yoktu, yani birilerini aldatma gibi bir sorun da olmayacaktı.

Ama bir yandan da durumun bir zamanlar olduğu hale dönmesini bekleyemezdi. İçini çekti, bekleyip görmekten başka yapacak bir şey olmadığını biliyordu.

Erika harika görünüyordu; ona koruma projesinin ne kadar başarılı olduğunu anlatırken gözleri parlıyor, kelimeleri hızla söylüyordu; ciddi bir ün ve önemli bir fon kazanmışlardı. Anders için akşam yemeği pişirdi: her zaman kutlama yemeği olan İsveç köfteleri. Evi fazla değişmemişti – yeni perdeler, daha fazla kitap rafı. Anders duvara dayanmış şilteyi fark etti.

Yemekten sonra Erika'nın sık sık gittiği Galway adlı bara gittiler. Erika Anders'i barın iki tarafındaki insanlarla tanıştırdıktan sonra müzik dinlemek üzere oturdular. Anders birden sahile vuran dalgaları ve her gece kemanlara, üflemeli çalgılara ve akordeonlara eğilmiş yeni yüzleriyle Batı İrlanda'ya geri döndü adeta. Müzik onun ayaklarını yerden kesti.

Sonrasında müzisyenlerle konuştu. Özellikle de üflemeli çalgıyı çalan Kevin adlı adamla.

"*The Brendan Voyage* süitini biliyor musunuz?" diye sordu.

"Aslını ararsanız biliyorum, ama genellikle çalmam, çünkü Londra'daki pub'larda ne zaman çaldıysam insanları ağlattı."

Anders, "Beni de ağlattı" dedi.

Erika şaşırarak ona baktı. "Sen asla ağlamazsın" dedi.

Anders özlemle, "İrlanda'da ağladım" cevabını verdi.

Kevin üzüntülü bir tavırla, "İnsanları altüst etme gibi bir alışkanlığımız var" dedi. "Yarın akşam gelin de bu parçayı size çalayım, sonra birlikte feryat figan ağlayıp bira içeriz."

Anders hevesle, "Tamamdır" diye kabul etti.

Sonra Erika'nın dairesine dönünce bira içtiler ve arta kalan yemeklerden atıştırdılar. Erika sehpanın üzerindeki mumları yaktı, birden birbirlerinin varlığının iyice farkın-

da olarak karşı karşıya oturdular. Erika onu ciddi bir tavırla süzdü.

"Değişmişsin" dedi.

Anders, "Senden çok hoşlanmak konusunda hiç değişmedim" karşılığını verdi.

"Ben de, ama yine de şiltede uyuyacaksın" diye güldü.

"Çok yazık." Anders gülümsedi.

"Evet, ama bu ilişkinin nasıl olabileceği konusunda yeniden haftalar, aylar boyunca pişmanlık yaşamayacağım."

"Haftalar, aylar boyunca pişmanlık mı çektin?"

"Çektiğimi biliyorsun Anders."

"Ama yine de Stockholm'e gelip benimle yaşamayı ve Almkvist'e katlanmayı düşünmezsin."

"Sen de Almkvist'i bırakıp burada benimle yaşamayı düşünmüyorsun. Bak ne diyeceğim, bütün bunları daha önce yaşadık. Denemedik yanı mı kaldı?"

"O sırada sorumluluklarım olduğunu biliyorsun. Hâlâ da var."

"Bu işi sevmiyorsun, Anders dostum. Mutlu değilsin. Şirketteki yaşantınla ilgili tek bir şey bile anlatmadın bana. Bu birinci şikâyetim. İstediğinin bu olduğunu düşünseydim, o zaman belki yanına gelmeyi düşünebilirdim."

Anders, "Bana dostum dedin!.." dedi.

"Öylesin. Her zaman da dostum olacaksın, sen de ben de başkalarıyla uzun zamandır evli olduğumuzda bile."

"Böyle bir şey olmayacak, Erika. Etrafa bakındım. Orada kimse yok."

"Eh, daha iyi bakman gerekecek öyleyse. Bana İrlanda'yı biraz daha anlat."

Anders ona Shannon'daki İrlanda kökenli Amerikalıları ve babasına bakmak için eve dönmesi gereken John Paul'ü anlattı. Sonra da parlak renklere boyanmış konuk odasındaki yatağına gitti. Uzun bir süre uyanık kaldı.

Ertesi gün Galway'de Kevin *uilleann* çalarken Anders ile Erika da oturup onu dinlediler. Anders dinlerken el değmemiş Atlantik kıyısına vuran dalgaların sesini yine duydu ve dalga dalga ıstırapla sarsıldı. Birden önünde yaşamının hiç bitmek bilmez bir düz çizgi halinde uzandığını gördü: Sabah kalkmak, bir takım elbise giymek, şirkete çalışmaya gitmek, ıssız dairesine dönmek, yatağa yatmak, ertesi sabah kalkmak... Sorumluluk. Sadakat. Görev. Kurallar. Beklentiler. Aile geleneği. Müzisyenler mola verdiğinde Erika'ya neden babasıyla kalması gerektiğini açıklamaya çalıştı, ama kelimeler boğazında düğümlendi. Bir baktı ki cümleleri yarım kalıyor.

Söze, "Şöyle ki..." diye başladı, sonra bocaladı. "Aile geleneği bu. Demek istiyorum ki, yapmazsam... Benden beklentiler var... Ben böyleyim. Bunu yapabilirim. Bunu yapıyorum. Bir sonraki Almkvist benim. Hepsi beni bekliyor. Ömrüm boyunca... Zaten ben bu değilsem kimim?"

"Anders, sus lütfen. Bak, hoşuma gitmeyen senin babanın şirketinde olman değil. Bundan nefret etmen ve her zaman da nefret edecek olman. Ama başka bir şey yapmayacaksın. Bu senin kararın, onların değil. Hayatınla ilgili istediğin her şeyi yapabilirsin. Hiç değilse başka ne yapabileceğini düşün. Ancak bu başka şeyin ne olduğunu bulduğun zaman şirketten ayrılmayı düşünebilirsin."

Öne eğilip Anders'in elini okşadı. "Şimdilik burada bırakalım" diye önerdi.

Anders üzgün bir tavırla, "Bu da demek ki sonsuza kadar bırakacağız" dedi.

"Hayır, sen yolda ilerleyebileceğin kadar ilerledin ve hep aynı yol ayrımına varıyorsun. Belki de bir şeyler olacak. O şirketten daha çok isteyeceğin bir şey. O gün geldiğinde bunu tekrar düşünebilirsin."

Anders şirketten çok Erika'yı istediğini söylemek için can attı, ama bu tam olarak doğru değildi. Şirketten öylece çekip

gidemezdi ve her ikisi de bunu biliyordu. Anders uzun otomobil yolculuğuna çıkmadan önce kucaklaştılar.

Anders otomobilin içinde müzik dinlerken yüreğinde bir ağırlık vardı. Yalnızca bir hayaldi, bir tatil anısı. Kendisi için başka bir yaşamın olabileceğini düşünmek çocukluk olurdu.

Haftalar geçti gitti ve babası, Anders'in kendi dairesine taşınması konusunda soğuk ve mesafeli bir tavır takındı. Fru Karlsson iyiden iyiye gücenmişti. Anders'e her akşam babasına geleceğine söz verdirmeye çalıştı.

Anders dairesinde tek başına yemek yiyor, hazır yemekleri mikrodalgaya atıp bir bira açıyordu. Babası da büyük dairesinde yemekte tek başınaydı.

Anders haftada bir akşam yemeği için oraya giderken kendisini karşılayacak küskünlük ve baskılarla başa çıkmak üzere silahlanmış oluyordu. Ya babası ya da Fru Karlsson ona gece kalmak isterse odasının orada onu beklediğini hatırlatırdı. Aile evinin büyüklüğü ve boşluğu konusunda derin bir iç geçirme olurdu. Babası, kendisi günde yalnızca üç saatliğine oraya gittiğinden şirkette bu aralar neler olup bittiğini öğrenmenin ne kadar zor olduğunu, Anders'ın o gün yaşananları konuşmak için orada olmadığını ama bir yerlerde keyif çattığını söylerdi.

Anders, John Paul'ün onunla tanışmasından sonraki aylarda neler yaptığını sık sık düşünüyordu. Çiftlikteki yaşam korktuğundan daha mı iyi çıkmıştı, yoksa daha mı kötü? Bu fedakârlığa değmiş miydi? John Paul evine dönüp babasına bakma konusundaki gönülsüzlüğünü samimiyetle itiraf ettiği için pişmanlık duyuyor olabilir miydi? Her şeyin tekrar ortaya getirilmesinden hoşlanmayabilirdi.

Anders bir akşam internette John Paul'ün yaşamak üzere gittiği Stoneybridge'i araştırdı. Laptop'unda orasının yalnızca yaz aylarında canlılık kazanan ve kış günlerinde epeyce ıssız olan küçük, çekici bir sahil kasabası olduğunu gör-

dü. Ne var ki orada yeni bir yer açılmıştı: Taş Ev adı verilen, kayalıklar üzerinde büyük bir binada, Atlantik kıyısında muhteşem bir manzara, güzel yemekler, yürüyüşler ve yabani kuşlarla bir kış haftası sunuluyordu. Konuklar gitmek isterlerse pub'larda müzik de vardı. Bu çok saçma bir fikirdi ve Anders de bunu biliyordu, ama yine de otelin sitesine girip kendine bir haftalık yer ayırttı.

Babasına bu yolculukla ilgili az şey anlattı – yalnızca kışın bir haftalık tatil. Babası hiçbir şey sormadı elbette; ani tatile çıkma kararını onaylamadığını belirten belli belirsiz bir tavır takındı sadece.

Anders gezisini Erika'ya da anlatmadı. Son buluşmaları bir tür dönüm noktası olmuştu. Ona yeniden İrlanda'ya gideceğini söylemenin manası yoktu; Erika onunla gelmezdi. Hayatını heba ettiğini anlatıp dururdu yalnızca. Bu konuda hiçbir seçeneği olmadığını anlayamıyordu. Anders böyle bir konuşmayı tekrar yapmak istemiyordu.

Dublin'e uçakla gitti ve batıya gitmek için trene bindi.

Chicky Starr onu istasyonda karşıladı. Genç bir İsveçli muhasebecinin bu ıssız yerde zaman geçirmek için uçakla oraya gelmesinde tuhaf bir durum görmemiş gibi duruyordu. Kusursuz İngilizcesi konusunda ona iltifat etti. İskandinavların dil öğrenme konusunda çok iyi olduklarını söyledi. New York'ta yaşarken Danimarka, İsveç ve Norveç'ten yeni gelen insanların böyle hızla oraya uyum sağlamalarına hayret etmişti.

Çok güzel eski eve varmadan ve öteki otel müşterileriyle tanışmadan çok önce bile rahatlamış ve gevşemişti. Amerikalı adam aktör Cory Salinas'ın hık demiş burnundan düşmüştü, hatta aynen onun gibi konuşuyordu. Anders kendini Corry Salinas'ın buraya ne demeye geldiğini merak ederken buldu. İngiliz doktorla bakıştılar, o da aktörü tanımıştı. Ama ne olmuş ki? Adamın dinlenmeye, değişikliğe ihtiyacı varsa,

burada toplanmış olan tüm öteki otel müşterilerinden ne farkı olurdu? Kimse kimseyi rahatsız etmeyecekti.

Akşam yemeği sırasında, müziğe ilgi duyduğunu öğrenince şaşırmış görünen Freda adlı hoş bir kadınla sohbete daldı. Freda onun doğru yere gelmiş olduğunu söyledi; İrlanda'nın bu bölgesinde müzik tam da solunan havadaydı. Kendisi de iyi müzik dinlemeye meraklıydı.

"Siz de bir enstrüman çalıyorsunuz" dedi. Bir sorudan ziyade bir saptamaydı bu. Anders kendini ona *nyckelharpa* hakkında bilgi verirken ve müziğe duyduğu aşkı anlatırken buldu.

Freda, "Peki ne iş yapıyorsunuz?" diye sordu.

Anders alaycı bir gülümsemeyle, "Sıkıcı bir muhasebeciyim işte" diye cevapladı.

Freda, "Muhasebeciler başka insanlardan daha sıkıcı değildir" karşılığını verdi, "ama gönlünüz başka bir yerdeyse neden kaderinizin peşinde koşmayasınız ki?" Konuşurken gözleri uzaklara bakıyordu.

Anders üzüntüyle, "Ah yok" dedi, "kaderimin nerede olduğunu çok iyi biliyorum ben. Çok yakında şirketi babamdan devralacağım ve ömrü boyunca çalıştığı o şirketi yöneteceğim. Haftada bir iki kez küçük bir kulübe gidip yarım düzine insana müzik yapacağım. Bu da benim yaşamım olacak." Ardından sözlerindeki kasveti dağıtmak istercesine gülümseyip ekledi: "Ama bu benim tatilim ve buradaki en iyi müzik etkinliklerini bulacağım. Bana katılmak ister misiniz?"

Sözleştiler. Hemen ertesi gün kahvaltıdan sonra buluşacaklar ve bulabilecekleri en iyi müzik etkinliğini bulmak için aramaya çıkacaklardı.

Her şey son derece yalın ve gösterişten uzaktı; Anders oraya geldiğine memnun oldu. Odasına çıkıp da ay ışığında kıyıya vuran dalgalara bakarken doğru dürüst bir uyku çeke-

ceğini biliyordu. Gece boyunca huzursuz ve tedirgin bir şekilde iki üç kez uyanmayacaktı. Bu bile başlı başına buraya gelmiş olmaya değiyordu.

Ertesi sabah Anders, Chicky Starr'a müzik dinleyebileceği yerleri sordu.

Bayan Starr yerel olarak müzik etkinlikleriyle tanınan iki pub biliyordu. Bir tanesi öğle saatlerinde muhteşem deniz ürünleri sunuyordu, yerel yemekleri tatmak ilgisini çekiyorsa tabii.

Konuşurlarken Freda da yanlarına geldi, güne başlamaya hazır ve istekliydi. Hava iyi görünüyordu ve yüksek moralle kasaba yönünde yürümeye koyuldular. Anders'in sırtında, içinde haritaları ve rehber kitapları olan küçük sırt çantası vardı. Beyaz badanalı kulübelerden, çiftlik evlerinden ve müştemilatlardan geçtiler. Yol bir süre sahil şeridini izledi ve kayalıkların üzerinde yükseklerde oldukları için rüzgârla dalgaların serpintisi yüzlerini acıttı. Ağaçlar bile Atlantik'in sert rüzgârlarıyla iki büklüm olmuş ve büyümeleri durmuştu. Sonra yol onları iç kesimlere sokunca deniz gözden kayboldu. Kasabaya yaklaşırlarken ekili tarlalar da yok oldu ve yerini ürkütücü bir şekilde boş duran sıra sıra yeni konutlar aldı.

Stoneybridge'deki ana caddenin iki tarafında iki veya üç katlı evler vardı ve her biri farklı bir renge boyanmıştı. Pub'ları bulmak kolay oldu, ama iki kâşif ilk durakları olarak küçük bir kafeyi seçtiler. Taş Ev'deki otel müşterileriyle ilgili ilk izlenimlerini karşılaştırarak rahat bir sohbete koyuldular.

Anders, Freda'nın Taş Ev'e geliş nedenleriyle ilgili çok az şey anlattığını, ama öteki herkesi çok yakından gözlemlediğini fark etti. Freda başını hafifçe iki yana sallayarak, doktor ile karısının çok üzgün olduğunu söyledi; yakın zamanda bir vefat olayı yaşamışlardı sanki. Bunu tam olarak nasıl bi-

lebiliyordu, açıklamadı. O hoş hemşire de –adı neydi, Winnie, öyle değil mi– arkadaşı Lillian ile berbat zaman geçiriyordu, ama en sonunda tüm bunlara değecekti.

Öğle yemeği için iki pub'ın büyük olanına gittiler: Kocaman kâselerde dumanı tüten, lezzetli midyeler ve taze, çıtır çıtır ekmek. Ardından bir köşede oturmakta olan ufak tefek, kırmızı yüzlü bir adam sessizce dile getirilen bir çağrıya yanıt verirmiş gibi kemanını çıkarıp çalmaya başladı. Müzik etkinliği başlamıştı...

Başta müzisyenlerin sayısı dinleyicilerden fazlaydı, ama yavaş yavaş yeni insanlar geldi. Dinleyicilerin asıl olarak akşam geldiğini açıkladılar, ama bazı müzisyenler öğleden sonra çalmaktan hoşlanıyordu ve herkes gelip katılabilirdi. Başta yumuşak ve büyüleyici olan müzik giderek hızlandı. Salonun bir tarafında bir çift dans etmeye başladı, Anders de bir gitar ödünç alıp iki İsveç şarkısı çaldı. Herkese şarkıların sözlerini öğretti, onlar da büyük bir hevesle şarkıların koro kısmına katıldılar.

Anders biraz utangaç bir tavırla tatile çıkarken yanına geleneksel bir İsveç enstrümanı aldığını ve ertesi gün pub'a getirebileceğini söyledi. Onlar da isterlerse tabii...

Masalarına dönerlerken Freda ona tuhaf tuhaf baktı. Alkış kıyametin ortasında zar zor duyulabilecek kadar alçak bir sesle, "Haftada bir ya da iki kez, altı kişilik bir dinleyici topluluğuna ha?" dedi.

Anders sanki hiç başka yerde yaşamamış gibi hissetmeye başladı. Amerikalı adam gerçekten de Corry Salinas idi, buraya gizlice gelmişti ve kendine John diyordu anlaşılan. İki kadın, Winnie ile Lillian buradaki ikinci günlerinde neredeyse boğuluyorlardı ve bir mağaradan kurtarılmaları gerekmişti: Akşamki müzik etkinlikleri nedeniyle kasabada kaldığı için Anders tüm bu heyecanı kaçırmıştı. Bu kez yanına

nyckelharpa'sını almıştı ve çalması ve söylemesi için defalarca sahneye çağrılmıştı. Anders'in iki pub arasında mekik dokumasına rağmen John Paul'den hiç iz yoktu.

En nihayet pub'a gidişlerinden birinde düdük çalan, yüzü çatlak çatlak bir adama, bu bölgeden John Paul adında bir müzisyen tanıyıp tanımadığını sordu.

Adam onu tanıyordu elbette. John Paul'ü herkes tanıyordu, çok düzgün bir gençti. Konuşmaya hemen öteki dört müzisyen de katıldı. Hepsi zavallı John Paul'ü tanıyordu. Memnuniyet nedir bilmeyen mendebur bir babayla birlikte Rocky Ridge'e tıkılıp kalmıştı. "Keşke yıllar önce göçmen gemisine binmiş olsaydım" diye içinden geçiren ve binmediği için kendinden başka herkesi suçlayan tatminsiz bir adam.

"John Paul buralarda bir yerlerde *uilleann* çalıyor mu peki?"

Müzisyenlerden biri başını üzgünce iki yana sallayarak, "Aylardır buraya gelmedi" dedi. "Bir gün bizden bir grup bir minibüsle onun yanına gittik, ama John Paul yaşlı babasını bırakamayacağını söyledi."

Ertesi sabah Anders Chicky'ye, Rocky Ridge'e nasıl gidebileceğini sordu, Chicky de onun için bir kumanya hazırladı.

"Eminim, John Paul size yemek hazırlar, ama belki oralarda değildir diye hazırlıklı gitmekte yarar var" dedi.

Anders'in beklediğinden daha uzun bir yürüyüş oldu ve büyük, dağınık çiftlik avlusuna vardığında çok yorulmuştu. Ortalıkta kimse görünmüyordu. Anders kapıya yaklaşırken, rahatsız edilmelerine sinirlenen tavuklar gıdaklayarak kaçıştılar.

Yaşlı bir adam masaya oturmuş büyüteçle gazete okumaya çalışıyordu. Ayağının dibinde kocaman bir çoban köpeği yatıyordu. Köpekten çok kilime benziyordu.

Anders, "John Paul'e bakmıştım..." diye söze girdi.

"Sen ve ülkenin yarısı onu arıyor. Tanrı bilir, kaç saat ev-

vel buradan çekip gitti ve bir daha da sesi soluğu çıkmadı. Ben onun babasıyım bu arada, Matty. Öğle yemeğimi daha yemedim ve saat üçü geçmiş."

Anders, "Şey, ben Anders. Yanımda kumanya getirdim, yani beraber yiyebiliriz" diyerek Chicky'nin verdiği küçük çantadaki yağlı kâğıdı açtı.

İki tabak alarak soğuk tavuk, peynir ve turşuyu iki tabağa paylaştırdı. Çay yaptı ve John Paul'ün babası için yoldan geçen İsveçli bir turistin verdiği yemeği yemek son derece sıradan bir şeymiş gibi oturup karınlarını doyurdular.

Çiftçilikten ve yıllar içinde oranın ne kadar değiştiğinden, ekonomik durgunluktan ve insanlar açgözlü oldukları ve Kelt Kaplanı'nın sonsuza kadar süreceğini sandıkları için o kendini bir şey zanneden O'Hara'ların yaptığı tüm o şık evlerin hayalet şehir gibi boş durmasından söz ettiler. Matty, yurtdışında iyi bir yaşam kurmuş olan öteki çocuklarından söz etti. Köpek Shep'in artık kör olduğunu ve hiçbir işe yaramadığını, ama orasının hep onun evi olacağını anlattı.

İsveç'teki tarımı merak ediyordu, Anders da elinden geldiğince cevap verdi, "Ama keşke daha fazla şey anlatabilsem" dedi. Aslında tam bir şehir çocuğuydu.

Matty, "Şehir çocuğuysan seni buralara getiren nedir o halde?" diye sordu.

Anders otobüs turunda John Paul'le tanışmalarını anlattı.

"O külüstür otobüsü seviyordu, istikbali olmayan bir iş, mütemadiyen meyhanelere girip çıkıyordu, dala konmuş kuş gibi mutluydu. Kendi meyhanesini açmayı bile düşündü, ama aklı başına geldi ve buradan son birkaç kuruşu da alabilmek için bu yere gelmeyi münasip gördü" derken başını hoşnutsuzlukla iki yana sallıyordu.

Anders boğazının öfkeyle tıkandığını hissetti. İhtiyar adam oğlunun fedakârlığına böyle mi teşekkür ediyordu? Yaşam daha ne kadar adaletsiz olabilirdi?

John Paul'ün babasına yardım etmek istediğini açıklamaya çalıştı makul bir şekilde.

"Burayı satın almak istiyor falan olabilir misin?" Matty ona yarı kapalı gözlerinin arasından baktı.

"Hayır, hiç istemiyorum, satıyor musun?"

"Ah, keşke satabilsem. Bu akşam buradan çekip giderdim."

"Peki nereye giderdin Matty?"

"St. Joseph'e giderdim. Burası kasabada bir nevi yaşlılar yurdu. Beni oraya çağıran arkadaşlarım var. Tanrı ne kadar saat verdiyse o kadar çalışan John Paul ile beraber Rocky Ridge'de tıkılıp kalmazdım, üstelik de ne için? Üç kuruş için."

"Bunu ona anlattın mı?"

"Anlatamam ki. Burada ekmeğini kazanacağını sanıyor. Hayatta kendisi için hiçbir şey yapmadı, ama iyi bir kalbi var ve burayı işler hale getirmek için yardımı hak ediyor. Onu hiçe sayarak burayı satamam."

Anders bir süre sustu. Matty suskunluklara alışkın bir insandı. Shep uyurken horluyordu. Belki de yaşam bütün bu yanlış anlamalarla doluydu.

John Paul dağların tepesinde nefret ettiği şeylerle uğraşıyor, babası arkadaşlarının onu ziyaret edebileceği ve öğle yemeğini her gün saat birde yiyebileceği hoş, sıcak, güvenilir bir yerde yaşamanın özlemini çekiyordu. Her ikisi de ötekinin çiftliğin elden gitmemesi için çabaladığını sanıyordu.

İsveç'te de durum böyle olabilir miydi?

Anders'in babası şirketi başkalarına devretmeyi, oğlunu hoşlanmadığı bir yaşamdan özgür bırakmayı istiyor muydu? Bu yalnızca bir hüsnü kuruntu muydu? Sahte bir paralel dünya mıydı?

Sorunlar bir dizi rastlantıya bağlı olarak böyle rahatça çözülmezdi. Sorunlar karar alarak çözülürdü. Erika bunu her zaman söylemiş, ama Anders onun doktriner tarzda düşün-

düğünü sanmıştı. Ama doğruydu. Bir şey değiştirmemeye karar vermek de kendi içinde bir karardı. Daha önce bunu tam olarak anlamamıştı.

Gün ışığı gökyüzünden çekildi ve Shep rüyasında kıpırdadı. Anders bir demlik çay daha yaptı ve evde bisküvi buldu. Matty ona Chicky'nin evlendiği adamın New York'ta bir trafik kazasında öldüğünü ve ona miras bıraktığını, Chicky'nin de bu parayla memleketine dönüp Sheedy kız kardeşlerin evini aldığını anlattı. Matty, Chicky'nin tam bir mücadele kadını olduğunu söyledi; kimseden onun adına onun savaşını vermesini beklemiyordu. Birçok erkek ona ilgisini belli etmişti, ama Chicky hepsine karşı dürüst ve kesindi. Kendi kendine yettiğini söyledi onlara.

Ama Tanrı'nın senin için ne tahayyül ettiğini bilemezsin. Belki hoş bir Amerikalı erkek tatil için oraya gelir ve Chicky'nin ayağını tekrar yerden keserdi. Misafirler arasında münasip biri mevcut muydu?

Anders olmadığını düşünüyordu. Tamam, orada hoş bir Amerikalı vardı gerçi, ama Anders herhangi bir sinyal almamıştı.

Matty, "Ha, şu Corry Salinas mı? Orada kaldığını işitmiştim" dedi.

"İşitmiş miydin?"

"Evet, hüviyetini saklı tutmaya çalışıyordu, ama buradaki herkes onu tanıdı. Frank Hanratty aptalca bir hikâye anlatıp duruyor, güya kapının dışında pembe minibüsünü gördüğü için golf kulübüne girip Frank'a içki ısmarlamışmış. Frank kendisini toplasa iyi olacak."

Tam o sırada minibüsün sesini duydular ve John Paul koşarak eve girdi.

"Baba, sığırlar en tepedeki tarlanın çitinden geçip gittiler. Yolun üzerinde dolanıp duruyorlardı. Dr. Dai bir golf sopasıyla açıklıktan tekrar tarlaya sokmaya çalıştı. Benden

de beterdi. Çiti tamir edecek birini buluncaya kadar da..." Anders'i görünce cümlesi yarım kaldı. Yüzü mutlulukla aydınlandı.

"Anders Almkvist! Bizi görmeye gelmişsin!" dedi keyifle. "Baba bu arkadaşım..."

Matty, "Bilmez miyim? Senin dönmeni beklerken uzun bir sohbet yaptık ve artık İsveçlilerin para birimi olarak niçin avro değil de kron kullanarak daha iyi vaziyette olduğunu biliyorum" dedi.

John Paul ağzı beş karış açık bakakaldı.

Babası, "Ayriyeten bana öğle yemeğimi de getirdi" dedi tane tane. Son onurlandırma. Anders bir kupa daha alıp John Paul'e çay koydu.

Aceleye gerek yoktu. Her şeyi açıklamak için bol bol zamanları olacaktı.

John Paul otomobiliyle Anders'i Taş Ev'e geri götürdü. "Bir düşünsene, beni görmek için ta Rocky Ridge'e kadar gelmişsin!" dedi.

"Yerel pub'lardan birinde yaptığın müziği dinlemeyi umut ediyordum, ama senin çok çalıştığını söylüyorlar. Çalamayacak kadar yorgun olduğunu."

John Paul, "Ben de senin o şirketi bıraktığını söylemek için gelmeni umut ediyordum" dedi.

"Hayır. Henüz değil."

"Ama olabilir mi?.." John Paul arkadaşının adına memnun olmuş görünüyordu. "Demek mucizeler gerçekten de oluyormuş."

Anders, "Senin babanın aslında ne istediğini söyleyene kadar bekle bakalım, o zaman mucizeler konusunda bir kez daha düşüneceksin" dedi.

Anders, Chicky'nin büyük yemek masasına kaçak gibi otururken özür üstüne özür diliyordu. Doktorla eşinin yanı-

na otururken, "Geç kaldığım için özür dilerim" dedi.

"Önemli değil. Bu gece ördek var. Sizin için sıcak tuttum. John Paul cephesinde her şey yolunda mı?"

"İyi, iyi. St. Joseph yaşamak için nasıl bir yer?"

"Gayet iyi. Matty'yi oraya gitmeye ikna edebilseler keşke, oraya bayılırdı. O yurtta kalan bir halam var ve ziyarete gittiğinde seninle konuşacak zaman bile bulamıyor."

"Aslında Matty oraya gitmek istiyor. Kuşkuları olan kişi John Paul."

"Bu konuda onu ikna edebiliriz. Siz de John Paul'e buradan uzaklaşmasını, seyahat etmesini, öteki kız ve erkek kardeşlerin buraya gelerek üstündeki yükü almasına izin vermesini söyleyin. Her şeyi John Paul'ün üstüne yıkmak yerine Matty'yi ara sıra ziyaret etsinler."

"Aklımda belli belirsiz bir fikir var gibi."

"John Paul'ün yaşamında bir fark yaratmak demekse, kesinlikle destekliyorum."

"İsveç'te bir İrlanda barı açmayı düşünüyordum. Ona gelip işin müzik kısmını halletmesini söylemeyi. Ben öteki alanları halledebilirim."

"Demek burada bunu yapıyordunuz. Hakikaten merak etmiştim." Chicky sorguya çekmeden de bunu keşfettiğine memnun olmuş gibi duruyordu.

"Hayır, böyle bir niyetim yoktu. Kendi kendine gelişiverdi."

"Burada böyle gelişmeler gerçekten de olur. Defalarca tanık oldum buna. Herhalde havasından suyundan."

"Bu konuda henüz babamla konuşmadım."

"Ya bu fikre karşı çıkarsa?" Chicky bunu yumuşak bir sesle sormuştu.

"Bu planı ona açıklayacağım. Onun hep yaptığı gibi açık seçik ve nazik konuşacağım. Onun hayallerini küçümsüyor değilim, yalnızca bunların benim hayalim olmadığını belirteceğim." Anders'in sesi çok daha özgüvenli çıkıyordu.

Chicky birkaç kez başını salladı. Bunun olacağını bekliyormuş gibiydi. "Bara eleman alırken şuradaki yeğenim Orla'ya barın yemeklerini yapıp yapamayacağını sorabilirsin, hiç değilse bir sezon için. Senin pub'ına yararı olur ve Orla'nın da yaşlanıp bana öfkelenmesini önler."

Anders, "Yaşlanıp öfkelenmek için daha kötü yerler de var" diyerek güldü. Bütün bunları babasına açıklayabileceğini ve babasının fazla hayal kırıklığına uğramayacağını umut etti. Almkvist şirketini Klara devralabilirdi. Şirkette kendisininki kadar onun da emeği büyüktü. Bu işi Anders'in asla yapamayacağı şekilde anlıyor ve seviyordu. Şimdi yapması gereken tek şey, Almkvist gibi prestijli bir şirketin başına bir kadının geçebileceğine babasını ikna etmekti. Bir iç geçirerek koltukta arkasına yaslandı. Peki, babasını ikna etmesine kim yardımcı olabilirdi? Bir kalem alıp yapması gereken şeylerin listesini çıkarmaya başladı. Erika'yı aramak listenin en başındaydı.

Wall'lar

Kendilerini asla Ann ve Charlie olarak tanıtmıyorlar, hep "Biz Wall'larız" diyorlardı.

Noel kartlarını da *Wall'lardan* diye imzalıyorlar ve telefonu açtıklarında "Buyurun, Wall'lar" diyorlardı.

Olasılıkla bir dayanışma gösterisiydi. Birini nadiren öteki olmadan görürdünüz ve hep birbirlerine iyice sokulmuş olarak dururlardı. Belli ki birbirlerinin arkadaşlığından hiç bıkmıyorlardı, Dublin'deki evlerinde birlikte çalışıp bir açık öğretim kolejinin sınavlarını düzeltip not verdiklerinden böyle olması da onların yararınaydı. Her ikisi de öğretmendi, ama evden çalışmak çok daha rahat ve daha az stresliydi. Evlerinde, sabah dokuzda girip ikide çıktıkları küçük bir çalışma odaları vardı. Wall'lar, evden çalışanların tam bir özdisiplini olması gerektiğini söylüyordu. Yoksa gün ellerinden kaçar giderdi.

Öğleden sonraları ise yürüyüşe çıkar, bahçede çalışır ya da alışverişe giderlerdi, saat beşte de günün en önemli olayına başlamaya koyulurlardı –yarışmalara girmek.

O kadar çok ödül kazanmışlardı ki. Çikolatadan Paskalya tavşanına isim seçmekten bahçedeki odunlukları öven espri li bir şiir yazmaya kadar. Yeni bir parfüme slogan yazdıkları için Fransa'nın güneyinde bir tatil kazanmışlardı; bir hindinin ağırlığını tahmin etmenin karşılığında ağır demir döküm

tencere seti elde etmişlerdi. En son model bir televizyon, tasarım harikası bir mikrodalga fırın, ikisine birden spor bisikletleri, kadife perdeler ve şık elektrikli su ısıtıcıları ve deri kaplı fotoğraf albümleri gibi bir sürü ufak tefek şeyler daha kazanmışlardı. Bir şey kazanmadıkları haftayı zayıf hafta addediyorlardı. Ödüllerden gelen konforlu malların yanı sıra yarışmak da onlara büyük keyif veriyordu.

Yaşamlarında çok az rol oynuyor gibi görünen iki oğulları vardı. Bu her zaman böyle olmuştu. Oğlanlar okul çağındayken oynamak için hep öteki çocukların evlerine giderlerdi: Wall'lar gruplar halinde çocuk eğlendirmeye meraklı değillerdi. Sonra oğullarından biri, Andy büyük bir İngiliz futbol kulübüne çağrıldı ve profesyonel futbolcu oldu; öteki oğulları Rory ise uzun yol kamyon şoförü olmuştu ve hiç durmadan saatlerce kamyon sürerek Avrupa'nın dört bir yanına gidiyordu.

Oğullarının neden üniversiteye gitmek istemediklerini hiç anlayamayan Wall çiftini bu iki kariyer de çok şaşırttı, çocuklar da elektrikli tost makinesi gibi bir şeyi kazanmak için gazetelerle dergileri hallaç pamuğu gibi atan bir anneyle babayı anlamakta müthiş güçlük çekiyorlardı.

Ama Wall'lar için yıllar huzur içinde geçti. Yaşadıkları hayattan çok hoşnuttular. Yarışmalarını dikkatle seçiyorlar ve yalnızca makul bir kazanma şanslarının olduğunu hissettikleri yarışmalara giriyorlardı. Televizyonda gördükleri türde yarışmaları küçümsüyorlardı: *Viyana nerenin başkentidir: a) Andorra b) Avusturya ya da c) Avustralya. A, b ya da c seçeneğini seçin* diye soran çoktan seçmeli bir soru. Bunlar gerçek yarışmalar değildi, paralı hatlardan kâr etme planıydı yalnızca. Kendisine saygı duyan hiçbir yarışmacı bunları dikkate almazdı.

Cıngıllarını ya da uyaklı şiirlerini fazla güzel yapmamaları gerektiğini de biliyorlardı. Orta yolun en iyi yol olduğunu

görmüşlerdi. Birbirlerinin çözümlerini inceleyerek sıradan bir müşterinin algılayamayabileceği göndermeler ya da kelime oyunları ararlardı. Asıl gidişattan fazla uzaklaşmamak gerektiğinin farkında olmalıydılar. O zamana kadar her şey son derece iyi gitmişti.

Bir yaz akşamında, on iki bahçe çiçeğini çiçek açtıkları aylarla eşleştirmeleri karşılığında kazandıkları bankta oturur ve bir yarışmada kristali överek kazandıkları Waterford kadehlerden içki içerlerken, Wall çifti yirmi beş yıllık mutlu evlilikleri için birbirlerini tebrik etti. O akşam büyük bir heyecan içindeydiler: Birkaç ay içinde gümüş evlilik yıldönümlerini kutlamak için çok görkemli bir şey kazanmayı planlamışlardı. Ödüllerden biri Alaska'ya bir gemi yolculuğuydu. Bu yarışmaya katılım çok fazlaydı. Dünyanın dört bir yanından yarışmacılar bu gemi gezisini kazanmaya çalışacaklardı, dolayısıyla kazanma konusunda kendilerine çok da güvenmemeliydiler. İtalya'da otelle birlikte yemek kursu sunan bir yarışma vardı, bu da hoş olurdu. Bir İskoç şatosunda bir haftalık tatil vardı. Olasılıklar sonsuzdu. Cimri oldukları ya da paralarını dikkatle harcadıkları için değil; Wall'lar yurtdışında bir tatili çok rahat karşılayabilirlerdi, ama bu tatili kazanmanın vereceği zevk çok daha tatmin ediciydi ve büyük bir şevkle formları doldurup sloganlar yarattılar.

Sonra hayallerinin ödülünü buldular. Paris'e bir kış gezisiydi: lüks bir otelde bir hafta. Haftanın her günü için ayrı planlanmış gezilerde ellerinin altında şoförlü bir otomobil olacaktı: Versailles, Chartres'in yanı sıra şehir turları ve uluslararası olarak ün kazanmış restoranlarda yemekler. İnsanın ömründe bir kez yaşayabileceği bir deneyimdi.

Çok iyi bir yarışmaya benziyordu. Bu ilanı satışı az, şık bir dergide görmüşlerdi; bu işe yarardı. Milyonlarca okurun dikkatini çekmeyecek demekti bu. Görev, bu tatili neden hak ettiklerini bir paragrafla anlatmaktı.

Wall çifti alaycı olmamak gerektiğini biliyordu. Jüri derginin editörü, bir seyahat acentası ve ikinci ve üçüncü ödüller sunan ve İrlanda'yla Britanya'da otelleri bulunan iki otel sahibinden oluşuyordu. Bunlar ürünlerini ciddiye alan insanlardı. Alaycılık ya da saygısızlık kazanamazdı. Soruna aynı ciddiyetle yaklaşmak gerekiyordu.

Yazdıkları paragraf hoşlarına gitti. Wall'lar basit kelimelerle, yirmi beş yıllık mutlu bir evlilikten sonra yaşamlarına biraz romantizm getirmek istediklerini açıkladılar. Hiçbir zaman parıltılı bir yaşam tarzı olan insanlardan olmamışlardı, ama herkes gibi yaşamlarına biraz büyü serpiştirilmesine bayılırlardı. Daha önce resim altlarında ya da sloganlarda "serpiştirmek" ve "büyü" gibi kelimeleri kullanmışlardı ve çok işe yaramıştı. Yine işe yarayacaktı.

Ödülün kendilerinin olduğuna artık son derece eminlerdi ve ikinci ödülü kazandıklarını öğrendikleri zaman yaşadıkları şoka hazırlıksız yakalandılar: Ülkenin bir ucunda Atlantik'e bakan kayalıklar üzerinde ücra bir yerde bir tatil. Birbirlerine sıkıntıyla baktılar. Üzerlerine biraz yıldız tozu dökülmesine ihtiyaç duymak hakkında insanın içini sızlatan samimi bir yazı yazarken gösterdikleri çabanın karşısında zayıf bir ödüldü bu!

Telefondaki kadın bu Taş Ev'de bir haftalık tatil kazanmış oldukları için onların çok heyecanlı olmalarını bekliyordu, Wall çifti de asıl olarak nazik insanlar olduklarından biraz hevesli görünebilmek için çabaladı. Ama Paris'te kendilerinin şoförlü otomobiline ve beş yıldızlı otelde kendilerinin rezervasyonuna başka birilerinin konduğunu düşündükçe yürekleri sıkışıyordu.

Ann Wall yanına alacağı giysileri seçiyordu. Daha önceki yarışmalarda kazanmış oldukları bir marka çanta ile Hermès ipek eşarp da aldıklarının içinde olacaktı. Charlie, oraya gittiklerinde Paris'in binaları ve sanat hazineleri hak-

kında bilgi sahibi görünmek için aldığı rehber kitabı istemeye istemeye bir kenara bıraktı.

İlk ödülü kazanacaklarına emin olmaları konusunda bu kadar yanıldıkları için her ikisi de öfke ve rahatsızlık duyuyordu. Kazanan yazının nasıl olduğunu öğrenmeye can atıyorlardı ve bulmaya da kararlıydılar.

Wall'lar, Taş Ev'in yöneticisi Chicky Starr'a telefon ederek oraya gidişleriyle ilgili düzenlemeleri yaptılar. Chicky Starr tren saatlerinin ayrıntılarını verirken neşeli ve pratikti; onları istasyondan aldıracağını söyledi. Kabul etmeliydiler ki son derece hoş ve sıcak bir kadındı. Bu tatili kazanmak istemiş olsalardı böyle bir kadınla zaman geçirecekleri için çok memnun olurlardı, ama Bayan Starr bu tatilin Wall çifti için nasıl berbat bir teselli olacağını asla bilmemeliydi.

Bayan Starr onların vejetaryen olup olmadığını sordu; sıcak tutan ve yağmur geçirmeyen giysiler getirmelerini öğütledi. Marka eşarp ve çantalara orada hiç yer olmadığını anladılar. Bayan Starr, neler yapmak istediklerine önceden karar verebilmeleri için bölgenin broşürlerini ve yazılarını postalayacağını söyledi. Binilecek bisikletler, görülecek yabanıl kuşlar ve akşamları birlikte yemek yiyecekleri bir grup aynı kafada insan olacaktı.

Aynı kafada mı? Wall'lar hiç de öyle olduğunu sanmıyordu.

Oraya kimse böyle ikinci en iyi olduğunu bilerek gitmeyecekti.

Bayan Starr onların yarışma kazandığından başkalarına söz etmeyeceğini söyledi; bu konuyu konuşmak ya da konuşmamak onlara kalmıştı. Bu açıklama Wall'ları şaşırttı. Normalde insanlara bir yarışma kazanmış olduklarını ve oraya para vererek değil akıllarını kullanarak gelmiş olduklarını söylemekten çok memnun kalırlardı. Yine de Bayan Starr'ın bunu dile getirmesi çok düşünceli bir davranıştı.

Yürekleri sıkışarak tren ve otobüs saatlerinde anlaştılar

ve bu tatili dört gözle beklediklerini söylediler, ama bunun doğru olmadığını biliyorlardı.

İki oğulları gümüş evlilik yıldönümünü kutlamak için İrlanda'ya geldi. Onları Dublin'de adından en çok sözü edilen restoranlardan biri olan Quentins'e götürdüler.

Wall'lar oğlanların ne kadar yaşam kültürü kazanmış olduğuna hayret ettiler. Bir Premier League takımında futbolcu olarak artık lüks hayata alışmış olan Andy, menüyü her gece böyle şeyler yemeye alışkınmış gibi inceledi; çoğunlukla otoyol kafelerinde ve uzun yol şoförlerinin hızla karnını doyurmak ve yola devam etmek için buluştuğu yerlerde yemek yiyen Rory bile onunla aynı derecede rahattı.

Anne babalarının yarışmalardaki son başarılarını hayretle karışık bir ilgiyle sordular. Birbirinin eşi bir bavul seti, birkaç renkli bahçe ışığı ve servis kaşıklarıyla birlikte tahta salata kâsesi vardı.

Andy ile Rory desteklerini ve onaylarını mırıldandılar. Kendi yaşamlarından söz ettiler; Andy ligdeki transferleri ve küme düşmeleri anlatır, Rory tüm nakliye işini çıkmaza sokan yeni yönetmeliklerden ve yüklerinin bir parçası olarak insan kaçakçılığı yapmaları için sürekli önerilen paradan bahsederken Wall'lar da hiç anlamadan onları dinledi. Her ikisinin de onlara anlatacakları aşk hayatları vardı. Andy bir süper modelle çıkıyordu, Rory de Pillar adlı İspanyol bir kızla aynı evde yaşıyordu.

Wall çifti bir haftalığına Batı İrlanda'ya gideceklerini söyledi. Oranın nasıl bir yer olduğunu anlattılar ve tüm olumlu özelliklerini sıraladılar. Otelin sahibi Bayan Starr'ın çok hoş bir insana benzediğini söylediler.

Çocuklarının samimi bir ilgiyle dinlemesine çok şaşırdılar.

"Farklı bir şey yapmanız ne kadar iyi." Andy hayranlıkla bakıyordu.

Rory, "Üstelik kendi seçtiğiniz bir tatil bu, kazandığınız bir şey değil" diyerek onayladı.

Wall'lar onları düzeltmedi. Tam bir yalan sayılmazdı, ama söylemekten kaçındılar işte –gerçekten de bir yarışma olduğunu söylemediler. Kısmen Paris gezisini kaçırdıkları için kendilerini berbat hissettiklerinden, ama asıl olarak oğulları bu kuş uçmaz kervan geçmez yere gitme kararlarından beklenmedik şekilde bu kadar memnun oldukları için koltukları kabardığından.

Batı İrlanda'ya gitmelerinin asıl nedenini söyleyerek onların heveslerini kırmak yerine bu coşkunun biraz tadını çıkarmak istediler.

Andy, süper model kız arkadaşının bir sağlık ve yürüyüş tatili için kırsal kesime gitmek istediğini, bu yüzden ona sonrasında bilgi vermelerini söyledi. Rory, Pilar'ın altı kez eski bir film olan *Sessiz Adam*'ı seyrettiğini ve oraları görmek için ölüp bittiklerini anlattı. Muhtemelen sözünü ettikleri otel tam gidilecek bir yerdi.

Wall çifti çok uzun zamandır ilk kez çocuklarıyla aynı dalga boyunda olduklarını hissettiler. Çok tatmin edici bir duyguydu bu.

Bir hafta sonra trenle İrlanda'yı kat ederken aynı depresif duygu geri döndü. Yağmur aralıksız yağıyordu. Islak tarlalar ile gri dağlara hiç keyif almadan baktılar. Tam da o anda başkaları Paris'teki Chares de Gaulle Havaalanı'na varmıştı. Wall'ları karşılaması gereken şoför onları karşılıyordu. Havanın soğuk olması ihtimaline karşı otomobilde battaniyeler olacaktı; şoför onları beş yıldızı şık Hotel Martinique'e götürecek, oradaki süitlerinde buz kabının içindeki hoş geldiniz şampanyası bekliyor olacaktı. Yalnızca bir yatak odası değildi, tam bir süitti. Kendileri pansiyondan bir gömlek üstün bir yere giderken, bu gece o insanlar otelde yemekle-

rini yedikleri sırada Wall çiftinin internette görmüş olduğu menüden seçim yapacaklardı. Kendi kalacakları yer çok rüzgârlı olacak ve muhtemelen içeride de kabanlarını giymek zorunda kalacaklardı. Tam bir hafta boyunca her gece Bayan Starr'ın mutfağında yemek yiyeceklerdi.

Mutfakta!

Paris'te büyük avizelerin altında yemek yiyor olmalıydılar.

Batıya doğru yol aldıkça tarlalar daha küçük ve daha bakımlı görünmeye başladı. Bütün bunları birbirlerine söyleme ihtiyacı duymadılar. Wall'lar her şeyi paylaşırlardı zaten; ötekinin ne düşündüğünü hep bilirlerdi. Uzun, hayal kırıklığına uğratan bir hafta olacaktı bu.

Tren garında Chicky Starr'ı Taş Ev broşüründeki resminden hemen tanıdılar. Bayan Starr onları çok sıcak karşıladı ve bölgeden ve çekici yerlerinden rahat bir tavırla söz ederek çantalarını minibüse taşıdı. Hazır kasabaya inmişken alması gereken birkaç şey olduğunu açıkladı, Wall çifti de pahalı ve birbirinin eşi bavullarının minibüsün tavanına yüklenmesini seyrettiler. Chicky Starr'a ait daha basit çantalar ve sırt çantalarıyla karşılaştırıldığında onlarınkiler hiç uygun düşmüyordu.

Bayan Starr herkesi tanıyor gibiydi. Otobüs şoförüne pazarda kalabalığın büyük olup olmadığını sordu ve okul forması giymiş çocukları o gün oynadıkları maçla ilgili sorular sorarak selamladı. Yaşlı bir adamı minibüsle götürmeyi önerdi, ama adam gelininin onu alacağını, bu yüzden o gelene kadar orada oturup gelen geçeni seyrederek zaman geçireceğini söyledi.

Wall'lar çevreye ilgiyle baktılar. Oradaki tek tek herkesi tanımak olağanüstü bir şey olmalıydı. Kesinlikle sosyal bir şey, ama boğulabilir insan. Bay Starr'dan bahseden kimse olmamıştı. Ann Wall bunu hemen anlamaya karar verdi.

Neşeli bir sesle, "Bütün bu otel işinizde kocanız da size yardım ediyor mu?" diye sordu.

Chicky, "Ne yazık ki yıllar önce öldü. Ama Taş Ev'in böyle açıldığını görmekten çok mutlu olurdu" dedi yalnızca.

Wall'lar azarlanmış gibi oldular. Üstlerine vazife olmayan bir konuya burunlarını sokmuşlardı.

Charlie aslında böyle düşünmediği halde, "Yaşadığınız bu yer çok güzel" dedi.

Chicky Starr, "Çok özeldir" diyerek onayladı. "New York'ta uzun zaman kaldım ve her yıl burayı ziyarete gelirdim. Yılın geri kalanı için akümü şarj ederdi adeta. Başkalarına da aynı şeyi yapabileceğini düşündüm."

Wall çifti bundan kuşku duyuyordu, ama hevesle onaylar gibi mırıldandılar.

Otele vardıklarında Taş Ev'i görünce hoş bir şaşkınlık geçirdiler. Öncelikle sıcak bir yerdi ve çok rahattı. Yatak odaları hayli hoş döşenmişti ve denize bakan kocaman bir cumbalı penceresi vardı. Pencerenin yanındaki küçük masada iki kristal kadeh, bir buz kovası ve yarım şişe şampanya duruyordu.

Chicky, "Yirmi beş yıllık mutlu evliliğinizi tebrik etmek için küçük bir şey işte. Böyle bir evliliğiniz olduğu için çok şanslısınız, bunun farkında olduğunuz için daha da şanslısınız" dedi.

Wall'lar bir kerecik olsun dillerini yutmuş gibi kaldılar.

Ann Wall, "Şey, çok mutlu bir evliliğimiz oldu" dedi, "ama siz bunu nereden biliyorsunuz?"

"Yarışmadaki yazınızı okudum. Sıradan şeylerden keyif almanız, ama üzerlerine biraz büyü serpiştirmek istemeniz çok dokunaklıydı. Burada size bu büyüyü biraz da olsa sağlayabileceğimizi içtenlikle umut ediyorum."

Elbette ki yarışmadaki yazılarını okumuştu.

Wall'lar onun jüri üyesi olduğunu unutmuşlardı. Ama yazılarını dokunaklı bulup etkilenmesine karşın hayallerinin tatiline sahip olmaları için onlara oy vermemişti.

Charlie, "Demek tüm yazıları okudunuz" dedi.

Chicky "Bize finale kalan yazıları verdiler. Son otuz yazıyı okuduk" diye doğruladı.

"Peki kazananlar?.."

Chicky, "Şey, toplam beş kazanan oldu" dedi.

Ann, "Evet, ama birinci ödülü kazanan insanlar. Onlar nasıl bir yazı yazmışlardı?" diye öğrenmek istedi. Hangi kelimeler yarışmada onları hezimete uğratmıştı.

Chicky açıklama yapıp yapmamayı düşünüyormuş gibi sustu.

"Aslını ararsanız çok tuhaf. Bambaşka bir şey yazmışlardı. Sizin hikâyenize hiç mi hiç benzemiyordu. Daha çok bir şarkıya benziyordu, 'I Love Paris In The Springtime' şarkısının bir çeşitlemesi gibi, ama farklı kelimelerle."

"Şarkı mı? Şartnamede şarkı yazmıyordu. Deneme diye yazıyordu." Wall'lar haksızlığa öfkelenmişlerdi.

"Eh, bilirsiniz, insanlar böyle şeyleri farklı şekilde yorumlayabilir."

"Ama başkasının şarkısına söz yazmak, telif haklarının ihlali değil mi?" Dehşete düşmüşlerdi.

Chicky omuzlarını silkti.

"Zekice yazılmıştı, hemen akılda kalıyordu. Herkes beğendi."

"Özgün şarkı akılda kalan zeki sözlerle yazılmış olabilir, ama onlar bu şarkıyı parodi haline getirdiler ve Paris'e gitmeye hak kazandılar." Yüzlerinden incinmişlik ve acılık akıyordu.

Chicky bir ona bir ötekine baktı.

Pek de umutlu görünmeden, "Pekâlâ, burada olduğunuza göre keyfini çıkaracağınızı ümit ediyorum" dedi.

Normal hallerine dönmek için uğraştılar, ama nafile bir çabaydı bu.

Chicky onları kendi hallerine bırakmanın daha akıllıca olacağını düşündü. Wall çifti için bu tatilin pek de hoşa gitmeyen ikinci en iyi ödül olduğu açıktı.

"Size teselli verecekse, herkes, tüm jüri üyeleri, Flemming'lerin birinci ödülü kazanmalarına karşın sizin hikâyenizin tam anlamıyla yürekten vurduğunu düşündü. Hepimiz sizin ilişkinize gıpta ettik" diye bir giriş yaptı.

Yararı yoktu. Wall çifti hayal kırıklığına uğramakla kalmamıştı, ama artık aldatılmış olduklarını da biliyorlardı. Sonsuza kadar içlerine dert olacaktı.

Kendilerini toplamak için uğraştılar. Büyük bir çaba gösterdiler, ama kolay olmadı. Öteki otel müşterileriyle konuşmaya çalıştılar ve onların söyledikleriyle ilgilenir göründüler. Pek bir araya gelecek gibi bir grup değildi: İsveçli hoş bir delikanlı, Freda adlı bir kütüphaneci, ikisi de doktor olan İngiliz bir çift, Nell adlı dudakları hiçbir şeyi onaylamamaya kararlı olarak büzülmüş bir kadın, uçağını kaçırmış ve anlık bir dürtüyle buraya gelmeye karar vermiş bir Amerikalı ve arkadaş olmaları imkânsız gibi duran Winnie ve Lillian adlı bir çift. Hepsi burada ne arıyordu böyle?

Otel sahibinin çekici yeğeni Orla'nın servis ettiği yiyecek muhteşemdi. Beğenilmeyecek hiçbir şey yoktu, gerçekten. Flemming'lerin, her kim iseler, Paris'teki tatillerini çalmış olmalarının dışında hiçbir şey yoktu.

Wall'lar o gece pek uyuyamadılar. Gece üçte uyanıp odalarında çay yaptılar. Oturup dışarıdaki rüzgârın, yağmurun ve geri çekildikten sonra tekrar kıyıya vuran dalgaların sesini dinlediler. Onlara sempati duyuyormuşçasına hüzünlü ve dertli çıkıyordu sesler.

Ertesi sabah öteki müşterilerin hepsi planladıkları geziye hazır ve hevesli görünüyordu. Wall'lar rasgele bir yön seçtiler ve kendilerini uzun, ıssız bir kumsalda buldular.

Kesinlikle kucaklayıcı ve sağlıklıydı. Sezarın hakkı sezara. Manzara muhteşemdi.

Ama Paris'te değildi.

Chicky'nin önerdiği pub'lardan birine gidip çorba içtiler.

"Buna altı gün daha tahammül edebileceğimi sanmıyorum." Ann Wall kaşığını masanın üzerine bıraktı.

Charlie, "Benimki iyi" dedi.

"Çorbayı kastetmiyorum, burada, istemediğimiz bu yerde olmayı kastediyorum."

Charlie de aynı fikirdeydi. "Biliyorum, bir açıdan ben de böyle hissediyorum."

"Üstelik hakkıyla falan kazanmışlar da değiller. Chicky bile bunu kabul ediyor." Ann Wall kendini çok mağdur hissediyordu.

Charlie, "Gezilerinin nasıl geçtiğini bilmek istemez miydin?" diye sordu.

"Evet. Bilmekten hem nefret eder hem de öğrenmek için deli divane olurdum." İki kafadar gülüştüler.

Barın gerisindeki kadın onlara takdirle baktı.

"Vay be, bu kadar iyi anlaşan bir çift görmek ne harika" dedi. "Daha dün gece Paddy'ye müşterilerin buraya gelip gözlerini içkilerine diktiklerini ve ağızlarını açmadıklarını söylüyordum. Paddy bunun hiç farkına varmamış. Herhalde söylenecek ne varsa söylemişlerdir diye düşünmüş."

Wall'lar güzel ilişkilerinden dolayı yirmi dört saat içinde iki kez hayranlık uyandırmalarına memnun olmuşlardı. Bunun alışılmadık bir şey olabileceği daha önce hiç akıllarına gelmemişti. Ama Chicky de jüri üyelerinin onlara gıpta ettiğini söylemişti zaten. Onlara asıl ödülü verecek kadar büyük bir gıpta değil belli ki...

Dublin'den buraya tatil için geldiklerini ve Taş Ev'de kaldıklarını söylediler.

Kadın, "Chicky o yerde harika bir iş çıkarmamış mı?" diye sordu. "Buradaki insanlar için müthiş bir örnek oldu. Zavallı kocası, Tanrı günahlarını affetsin, ta New York'ta o korkunç trafik kazasında öldüğünde de buraya geri dönüp ken-

dine yepyeni bir hayat kurmayı ve kışın buraya biraz canlılık getirmeyi kafasına koydu. Umarım işleri yolunda gider."

Wall çifti, Chicky'nin kocasının ölmesinin çok üzücü olduğunu kabul ettiler, ama içten içe hayalleri başka bir yerdeyken İrlanda'nın bu ücra yerine daha fazla ısınmalarını da sağlamadı.

Üçüncü gün akşam yemeğine kadar bu tatili bir yarışma sonucu kazandıklarından kimseye söz etmediler. Akşamları masada herkes daha rahattı; kimsenin hiç de göründüğü gibi olmadığını kavramışlardı artık. O iki kadın, Lillian ile Winnie eski arkadaş falan değillerdi ve neredeyse boğulurlarken kurtarılmışlardı; doktorlar bir çocukla konuşarak kayalıkların üzerinden kendisini atmasını engellemişlerdi; Amerikalının bir film yıldızı olduğu ortaya çıkmıştı; İsveçli genç müziğe tutkuyla bağlıydı ve kütüphaneci Freda başkalarının yaşamlarıyla ilgili yorumlarında tüyler ürpertecek kadar haklı çıkıyordu. Nell hâlâ hiçbir şeyi beğenmez haldeydi –hiç değilse bu değişmemişti. Ama rastlantı eseri bir araya gelmiş bir grup yabancı yerine birbirlerini tanıyan insanlar gibi olmuşlardı.

Müşterilerin hepsi yarışma kazanma fikrine hayran kaldılar. Kazananın baştan belli olduğunu ya da şansın kalmayacak kadar çok insanın yarışmaya girdiğini sanıyorlardı.

Wall'lar kazanmış oldukları bazı şeyleri sıraladılar ve herkesin büyülenmesi karşısında koltukları kabardı.

Orla, "Bu işin bir sırrı var mı?" diye öğrenmek istedi. "Bir motosiklet kazanmak ve Avrupa'yı gezmek isterdim" diye açıkladı.

Wall'lar tavsiyelerinde cömert davrandılar; önemli olan püf noktası değil, daha çok sebat ve her şeyi sade tutmaktı.

Tüm müşteriler ateş almış gibiydi, bir yarışmaya girmek için ölüp bitiyorlardı. Keşke bir tane bulabilseler. Chicky ile

Orla gazete ve dergi getirmeye koştu, müşteriler de yarışmaları bulmak için hepsini taradılar.

Hayvanat bahçesindeki bir hayvana isim takma yarışması vardı. Wall çifti bu ilanın çocukları hedefleyen bir sayfada yayımlandığını ve ülkedeki tüm okulların yarışmaya katılacağını açıkladılar. Kazanma olasılıkları çok düşüktü. Floş ya da ful yapma şansınızın ne olduğunu söyleyebilecek poker oyuncularının otoritesiyle konuşuyorlardı. Ötekiler onlara hayranlıkla baktı.

Sonra yerel bir Batı İrlanda gazetesinde bir yarışma buldular: "Bir Festival Uydurun."

Wall'lar yarışmayı dikkatle okudu. Yarışmacılardan bir festival, batıdaki topluma kışın ekonomik canlılık getirecek bir şey önermeleri isteniyordu.

Tam da aradıkları şeydi. Stoneybridge için nasıl bir festival bulabilirlerdi?

Öteki müşteriler kuşkuyla baktılar. Ustaca hazırlanmış bir slogan ya da zekice bir esprili şiir umut ediyorlardı. Bir festival önermek fazla zordu.

Wall çifti bundan emin değildi. Tahmin etmeleri gereken olasılıklar olduğunu söylediler. Kışla ilgili bir şey olmalıydı, yani bir güzellik yarışması anlamlı olmazdı, zavallı kızlar soğuktan donarlardı. Galway istiridye festivali yapmıştı, bu yüzden onlar bunu yapamazdı. Sahil şeridinin öteki kısımları sörf ve kano sanayiini ele geçirmişlerdi.

Kayalara tırmanış fazla uzmanlık gerektirirdi. Geleneksel müzik vardı kuşkusuz; ama Stoneybridge, Doolin ya da Co'daki Miltown Malbay gibi bir müzik merkezi olmakla ünlü değildi ve geçmişlerinde herhangi bir efsanevi kemancı ya da üflemeli çalgı müzisyeni yoktu. Zaten bir yürüyüş festivali vardı ve Stoneybridge bir kış okulu için övünerek kullanabilecekleri bir edebiyat şahsiyetine sahip değildi.

Orada görsel sanatlar tarihi yoktu. Odak noktası olarak

bir Jack Yeats ya da Paul Henry çıkaramazlardı.

Sessiz İngiliz doktorlar Henry ile Nicola, "Masal anlatma festivaline ne dersiniz?" diye önerdi. Herkes bunun iyi bir fikir olduğunu düşündü, ama anlaşıldığı kadarıyla yakındaki kasabada geleneksel bir masal anlatma etkinliği vardı.

Anders "İrlanda Müziğini Öğren" semineri önerdi, ama ötekiler Stoneybridge'in düdük ve kaşık ile *bodhrán* adlı bir İrlanda davulu çalmayı öğrenen turistlerle dolup taştığını söylediler.

Bir John bir Corry denilen Amerikalı, "Köklerini Bul" festivalinin iyi olacağını düşündüğünü söyledi. İnsanların atalarının izini sürmesine yardım edecek soyağacı uzmanları gelirdi. Genel kanıya göre İrlanda'da köklerini bulma sektörü zaten iyice gelişmişti.

Winnie, yerel halkın ziyaretçilere esmer ekmek ve patates kroket yapmayı ve özellikle de dün gece yedikleri lezzetli dondurulmuş kremayı yapmak için denizkadayıfını nasıl kullanacaklarını öğretebilecek bir yemek festivali önerdi. Ama anlaşıldığı kadarıyla zaten çok fazla yemek okulu vardı ve onlarla rekabet etmek zor olurdu.

Hepsi konuyu düşünme ve ertesi gece masaya yeni fikirlerle gelme konusunda hemfikir oldular. Eğlenceli bir akşamdı ve Wall'lar ellerinde olmadan keyif almışlardı.

Yatak odalarına döndüklerinde akılları yine Paris'e gitti. Bu gece Opéra'ya gitmeleri gereken akşamdı. Limuzinleri Paris'in ışıkları arasından kayar gibi geçecekti, sonra artık tanımış oldukları personel tarafından karşılanacakları Martinique'e tatlı tatlı döneceklerdi. *Maître d'* odalarına çıkmadan önce piyano barında hafif bir içki önerecekti. Bunlar yerine nereden başlayacaklarını bile bilmeyen bir grup yabancıya yarışma kazanmanın kurallarını anlatmaya çalışıyorlardı.

Her zamanki gibi bunu düşünmek bile sinirlerini bozdu.

Charlie, "Bahse girerim takdir bile etmeyeceklerdir" dedi.

"Muhtemelen operadan vazgeçip onun yerine pub'a gitmişlerdir." Ann yarışmayı kazananlara karşı küçümsemeyle patladı patlayacaktı.

Sonra birden aklına bir fikir geliverdi.

"Haydi onlara telefon edip nasıl gittiğini soralım. Anlamış oluruz en azından."

"Ta Paris'e telefon edemeyiz!" Charlie şok geçiriyordu.

"Neden olmasın? Kısa bir konuşma yalnızca. Onlara iyi dileklerimizi sunmak için aradığımızı söyleriz."

"Ama onları nasıl bulmuş olabiliriz ki?" Charlie'nin şaşkınlıktan dili tutulmuştu.

"Otelin adını biliyoruz, onların adlarını biliyoruz –orayı bulmak ne kadar zor olabilir ki?" Ann'e göre her şey çok basitti.

Wall'lar yarışma defterlerine Hotel Martinique'in telefon numarası da dahil olmak üzere Paris tatilinin tüm ayrıntılarını yazmışlardı. Charlie başka bir itiraz bulamadan Ann cep telefonunu eline aldı, numarayı çevirdi ve otele bağlandı.

Net, çıngıldayan bir sesle '*Monsieur et Madame Flemming d'Irlande, s'il vous plait*' dedi.

Charlie korkuyla, "Kim olduğumuzu söyleyeceksin?" diye sordu.

"Akış beni nasıl götürürse öyle davranacağım." Ann dizginleri ele almıştı.

Ann odaya bağlanırken Charlie de endişeyle dinledi.

"Ah, Bayan Flemming, tatilinizin nasıl gittiğini sormak için aramıştım. Her şey istediğiniz gibi mi?"

"Ah, şey, evet... Yani gerçekten teşekkür ederim." Kadının sesi tereddütlü çıkıyordu.

Ann, "Martinique'de geçirdiğiniz haftadan keyif alıyor musunuz?" diye ısrar etti.

Kadın gergin bir sesle, "Otel mensubu musunuz?" diye sordu.

"Hayır, değilim, hiçbir sorun çıkmadığına emin olmak için İrlanda'dan arıyorum."

"Şey, biraz sıkıntılı bir durum. Bunu söylemek bana zor geliyor, çünkü burası çok pahalı bir otel. Bunu biliyoruz, ama tam olarak umduğumuzu bulamadık."

"Aman Tanrım, bunu duyduğuma çok üzüldüm. Tam olarak hangi açıdan?"

"Şey... Birincisi bu oda bir süit değil. Asansörün yanında çok küçük bir oda ve asansör tüm gece bir aşağıya bir yukarıya çalışıyor. Ayrıca yemek salonunda da yiyemiyoruz, anlaşmaya göre ancak *Le Snack Bar* denilen yerde oturabiliriz."

Ann eleştirel bir sesle, "Aman Tanrım, anlaşmada böyle bir madde yoktu" dedi

"Evet, ama aldığımız tepkiye bakılırsa boş bir duvara konuşsaydık daha iyi olurdu. Omuzlarını silkip bu düzenlemenin kendileriyle hiç ilgisi olmadığını söylüyorlar." Bayan Flemming'in sesi çok dertli çıkmaya başlamıştı.

"Ya şoför?"

"Onu yalnızca bir kere gördük. Otele bağlı bir çalışan ve anlaşılan VIP müşterilerin ona sürekli ihtiyacı var. Hiç boş zamanı yok. Bize Versaille'e otobüs turu için fiş verdiler, çok yorucu oldu, kaldırım taşı üzerinde kilometrelerce yürümek zorunda kaldık. Chartres'a hiç gitmedik."

Ann duyduklarını hiç beğenmeyerek, "Söz verilen şeyler böyle değildi" diye çık çık yaptı.

"Kesinlikle değildi ve şikâyet etmekten de nefret ediyoruz. Demek istiyorum ki çok zengin bir ödül. Sadece... sadece..."

"Kaliteli restoranlar? Onlar iyi çıktı mı bari?"

"Evet, bir dereceye kadar, ama yalnızca *prix fixe*, biliyorsunuz, tabldot alabiliyoruz ve çoğunlukla içinde bizim yemediğimiz işkembe ya da tavşan gibi şeyler oluyor. Bize menüden seçim yapabileceğimiz söylenmişti, ama buraya geldiğimizde seçemeyeceğimizi anladık."

"Bu konuda ne yapacaksınız peki?"

"Eee, ne yapacağımızı bilemedik, bu yüzden bizi aramanız harika oldu. Dergiden mi arıyorsunuz?"

Ann Wall, "Doğrudan değil, ama bağlantılı sayılırız" dedi.

"Onlara ağlayıp sızlanmak istemiyoruz, nankörlük olur bu. Umduğumuz gibi çıkmadı yalnızca."

"Anlıyorum, anlıyorum." Ann samimi bir sempati duyuyordu.

"Oteldeki insanlar tek tek çok nazikler, gerçekten nazik ve güler yüzlüler, genel olarak ilanda belirtilen ve temel ihtiyaçları kapsayan ödülden çok daha fazlasını istediğimizi düşünüyor gibiler. Ne yapmamızı önerirsiniz?"

Wall'lar birbirlerine boş gözlerle baktılar. Gerçekten de ne yapabilirlerdi?

En sonunda Ann, "Belki bu geziyi düzenleyen halkla ilişkiler şirketiyle bağlantıya geçebilirsiniz" dedi.

"Bunu siz bizim için yapabilir misiniz acaba?" Belli ki Bayan Flemming sorun yaratmak istemeyen insanlardandı.

"Orada olduğunuz ve her şeyi siz yaşadığınız için sizden gelmesi daha etkili olabilir..." Ann topu tekrar Flemming'lere atmak için telaşlı bir gayret içindeydi.

"Ama her şeyin yolunda olup olmadığını sormak için bizi arama nezaketini gösterdiniz. Tam olarak kimi temsil ediyorsunuz?"

"Endişe duyan halktan biri sadece." Ann Wall titreyerek telefonu kapattı.

Şimdi ne yapacaklardı?

Önce muhteşem bir duygunun iyice içlerine işlemesine izin verdiler. Paris'teki rüya gibi tatilin bir kâbus olduğu ortaya çıkmıştı. Oraya gitmemeleri o kadar iyi olmuştu ki. Başta çok hüsran yaratacağını sandıkları Atlantik kıyısındaki bu çılgın yerde çok daha iyi durumdaydılar.

Burada her şey söz verildiği şekilde karşılarına çıkmıştı.

Belki de birincilik ödülünü kazanan onlar olmuştu.

Ertesi sabah halkla ilişkiler şirketini arayarak Hotel Martinique'deki durumun olması gerektiği gibi olmadığını bildirmeye karar verdiler.

O gece ilk kez deliksiz bir uyku çektiler. Çay içmek ve genel olarak yaşamın, özel olarak da yarışmaların adaletten uzak oluşu üzerine kara kara düşünmek için gece üçte küskün küskün uyanmalar yoktu.

Wall çifti kumanyalarını alıp eski bir kilise kalıntısı bulana kadar kayalıkların üzerinde yürüdüler. Chicky buranın mola verip piknik yapmak için harika bir yer olacağını söylemişti. Sert rüzgârlara karşı korunaklıydı ve dosdoğru Amerika'ya doğru bakıyordu.

Çok lezzetli ve kocaman tavuklu börek dilimlerini ve çorba termoslarını açarken mutlulukla gülüştüler. Düşünsenize, Flemming'ler Paris'te bir işkembe ve tavşan yemeğiyle daha karşı karşıyaydı!

Ann Wall halkla ilişkiler şirketine üstü kapalı bir mesaj yazarak herkesin iyiliği için Martinique'deki Flemming'lerin durumunu araştırmalarını, yoksa hiç de hoşlarına gitmeyecek bir eleştiriyle karşı karşıya kalabileceklerini belirtti. Kendilerini okulu asmış gözü kara çocuklar gibi hissediyorlardı. Gezilerinin geri kalanının tadını çıkaracaklardı.

O gece Chicky'nin mutfak masasındaki herkes festival önerilerini hazırlamıştı; tahminlerini dile getirmek için yemeğin bitmesini zar zor bekleyebildiler. Son birkaç gün içinde yüzü yumuşamış olan Lillian, günümüzde bir festivalin özünün, herkes bu korkunç ifadeyi kullanmasını hoşgörürse, "kendini müthiş hissetme faktörü" gibi göründüğünü söyledi. Ötekilerin hepsi akıllılık gösterip başlarıyla onayladılar ve tam da buna ihtiyaç olduğunu söylediler.

Chicky bugünün dünyasında topluluk duygusunun gittik-

çe önem kazandığını söyledi. Gençler başta küçük ve kapalı topluluklardan kaçıyor ve bunu da yapmaları gerekiyordu zaten, ama sonra tekrar oranın bir parçası olmak istiyorlardı.

Orla, aileleri bir araya getiren bir organizasyondan söz etti. Ötekiler bu fikri beğendi, ama nicelik açısından zor olacağını söylediler. Bir klan toplantısı mı demek oluyordu, yoksa birbirinden kopmuş insanları bir araya getirmek mi? Lillian bir Onursal Büyükanne Festivali'nin iyi olabileceğini düşünüyordu. Kendinden emin bir tavırla, "Herkes büyükanne olmak ister" dedi. Winnie ona şöyle bir baktı. Bu konu daha önce hiç açılmamıştı.

Henry ile Nicola, toplum sağlığının iyi bir tema olup olmadığını merak etti. Bugünlerde insanlar diyet, yaşam tarzı ve spor konularına çok meraklıydı. Stoneybridge bütün bunları sağlayabilirdi. Anders de aniden dostlukları kutlamak için bir festival yapılabileceğini söyledi. Biliyorsunuz ya, bir araya gelen arkadaşlar, belki eski bir dostuyla bir geziye çıkmak, bunun gibi şeyler. Bu konuda bir süre dikkatle düşündüler. Ne kadar çok düşünürlerse kulağa o kadar iyi geliyordu.

Aileyi falan dışlamayacaktı. Arkadaşınız kız kardeşiniz de olabilirdi, teyzeniz de.

Birçok insan istediği kadar çok görüşemediği biriyle geçen zamanı telafi etme isteği duyardı zaman zaman.

Çeşitli eğlenceler sunan bir festival olduğunu düşünün, herkesin zaten önermiş olduğu ama dostluk adına yapılacak fikirler gibi.

Öneriler birbiri ardına geliyordu. Yemek pişirme gösterileri, spor kursları, yürüyüş turları, kuş gözleme gezileri, çiftlik çayları, şarkı söylemeler, yerel tiyatrolar, step dansı kursları olabilirdi gerçekten de.

Masada planlar yapar, notlar alır ve bir program hazırlarken Wall'lar da gittikçe artan bir heyecanla izlemeye koyuldular. Ellerinin altında bir yarışma galibi vardı.

Verilen ödülü görmek için gazeteye tekrar baktılar.

Büyük bir Dublin mağazasında 1250 avroluk bir alışveriş çekiydi.

Wall çifti dağılımı yaptı. On iki katılımcı vardı: Her birine yüzer avro, onun önerisini seçmiş oldukları için de Anders için fazladan elli avro. Böyle olur muydu?

Herkes bu fikre bayıldı.

Kendilerine ne ad vereceklerdi? Taş Ev Birliği mi? Evet, bu kusursuz görünüyordu. Orla öneriyi bilgisayarda yazacak ve herkese bir kopyasını verecekti. Noel'den bir hafta önce yayınlanacak sonuçları takip edeceklerdi.

Festival yapılmaya başladığında da hepsi tekrar buraya gelecek ve burada kutlama yapacaklardı. En güzeli de, sahile vuran dalgalarıyla bu hoş evde haftanın geri kalanı hâlâ onlarındı. Yalnızca vaat edilenlere uygun olmakla kalmayıp daha da fazlasını vermiş bir yer.

Üzerlerine büyülü bir şekilde romantizm ve yıldız tozu tam olarak serpiştirilmemiş olabilirdi, ama daha derin bir şey vardı: Kendini önemli ve huzurlu hissetme.

Bayan Nell Howe

Wood Park Okulu'ndaki kızlar, Bayan Howe'un emekli olduğunda doksan yaşında olduğunu sanıyorlardı. Aslında altmış yaşındaydı. Ne fark eder ki? Yaşlıydı işte. Sonrasında günlerini, haftalarını ve aylarını nasıl geçireceğini bir an durup düşünmediler. Yaşlılar otoriter davranmaya, homurdanıp şikâyet etmeye devam ederdi yalnızca. Bayan Howe'un o günü nasıl ürküyle beklediğini, kırk yıldır ilk kez umutlar, plan ve projelerle dolu halde yeni bir okul yılına başlamayacağı o eylül ayından nasıl korktuğunu nereden bileceklerdi ki?

Bayan Howe oldum olası oradaydı. Uzun boyluydu, zayıftı ve saçları alnından geriye doğru düz taranmış ve eski tip bir tokayla tutturulmuştu. Akademik bir cüppenin altına koyu renk giysiler giyerdi. Geçmişte bu kızların anneleri ile teyzelerine öğretmenlik yapmıştı, ama son yıllarda müdire olarak bir sınıfa girdiği az görülürdü, çoğunlukla odasında kalırdı.

Kızlar Bayan Howe'un odasına gitmekten nefret ederlerdi. Birincisi, oraya gitmek her zaman bir tür eleştiri, şikâyet ya da ceza anlamına gelirdi. Ama yalnızca bu kadar da değildi. Ruhu olmayan bir yerdi orası. Bayan Howe'un çok işlevsel ve hep boş duran bir masası vardı: Bayan Howe karışıklığa ya da keşmekeşe hoşgörü gösteren insanlardan değildi.

Eğitimle ilgili bir sürü kitabın durduğu ucuz raflarla dolu bir duvar vardı. Ömrünün uzun yıllarını öğretmenliğe ver-

miş bir kadına uygun düşebilecek el yapımı kitaplıklar yoktu. Başka bir duvar ders programları, planlanan iş listeleri, çeşitli nöbet listeleri ve planların ayrıntılarıyla kaplıydı. İki büyük çelik dosya dolabı –muhtemelen kuşaklar boyu Wood Park kızlarının kayıtları vardı onlarda– ve büyük bir bilgisayar odayı kaplamıştı. Pencerede donuk kahverengi perdeler asılıydı, duvarlarda hiç resim yoktu, bu duvarların ötesinde bir yaşam olduğuna dair hiçbir belirti görülmüyordu. Fotoğraflar, biblolar ya da Müdire Bayan Howe'un Wood Park Okulu dışında bir şeye ilgi gösterdiğine ilişkin bir işaret yoktu. Öğrenci adayları ve velileriyle, yeni öğretmen adaylarıyla, Eğitim Bakanlığı'ndan müfettişlerle ve ara sıra iş dünyasında başarılı olmuş ve kütüphaneye ya da spor salonuna bağış yapmaya gelen eski bir öğrenciyle bu odada görüşüyordu,

Bayan Howe'un yıllardır yanında olan Irene O'Connor adlı bir sekreteri vardı. Irene tombiş ve neşeliydi ve öğretmenler odasında ona hep "Howe odasının makbul yüzü" denirdi. Bayan Howe'un onunla konuşmaktan çok havlar gibi davranmasını fark etmemiş gibi görünürdü. Bayan Howe onun yaptığı bir şey için nadiren teşekkür eder ve Irene sıkıntılı ve tartışmalı geçme olasılığı yüksek bir toplantıya çay ve bisküvi getirdiği zaman biraz şaşırmış ve neredeyse rahatsız olmuş dururdu.

Bayan Howe'un odasında tek bir bitki ya da çiçek yoktu, bu yüzden Irene bakır bir saksı içinde küçük bir kalanşo getirdi. Bakım gerektirmeyen bir bitkiydi bu, böyle olması da iyiydi, çünkü Bayan Howe ona asla su vermedi ya da belki farkına bile varmadı. Irene parlak renkli tişörtler ile koyu renk ceket ve etek giyerdi. Bayan Howe'u sinirlendirmeden, yas tutar gibi görünen odaya biraz renk katmaya çalışıyordu sanki. Irene çok büyük ihtimalle bir azizeydi ve daha hayattayken azizeler listesine alınmış bile olabilirdi.

Müdür odasının hemen dışındaki küçük bürosu onun ki-

şiliğini tam olarak yansıtıyordu, tıpkı konuşması gibi. Sakız sardunyaları vardı orada ve Irene'in arkadaşlarından gelen kartpostallar panosuna raptiyelenmişti; masasının üzerinde çerçeveli fotoğraflar vardı. Raflarında İspanya'ya yaptığı gezilerde aldığı hatıra eşyalar ve bir *fiesta*'da fırfırlı etek giymiş ve büyük bir *sombrero* takmış haliyle kendi resimleri duruyordu. Bayan Howe'un gurur ve neşe kaynağı kasvetli hücresinin tam tersine faal, mutlu bir yaşamın kanıtıydı orası.

Irene her gün öğle tatilinde eve giderdi, çünkü yatalak annesi ve rahmetli kız kardeşinin çocuğu olan yeğeni Kenny ile ilgilenmek zorundaydı. Irene ile annesi Kenny'ye güzel bir yuva sağlamışlardı ve çocuk iyi yetişiyordu.

Öğretmenler odasında Irene'in sabrına ve sonsuz iyimserliğine hayret ederlerdi. Bazen onun duygularını paylaşmaya çalışırlardı, ama Irene amiri hakkında tek bir kötü söz duymak istemezdi.

"Yo, yo, bu yalnızca onun tarzı" derdi. "Altın gibi bir kalbi var ve burası benim hayalimdeki iş. Bunu anlayın lütfen."

Öğretmenler, Irene gibi insanların her zaman bu dünyadaki Bayan Howe'ların kurbanı olacağını söylediler birbirlerine. Irene "Bu yalnızca onun tarzı" derken ne demek istiyordu? Tarzlar insanın kişiliğinin aynasıydı. Yoksa onları nasıl tanıyacaklardı?

Bayan Howe'a haklı olarak Kendi Kendinin En Kötü Düşmanı adı takılmıştı. Bu lakabın cuk oturmuş olmasına kıkırdadılar ve nedense bu durum Bayan Howe'u gözlerinde biraz uysallaştırdı. Arkasından onu böyle çağırdıkları için gözlerindeki korkutuculuğu azalmıştı, çocukların bu lakabı asla öğrenmemelerine çok dikkat ettiler gerçi.

Bayan Howe'un emekli olmasından önceki yıl halefinin kim olacağıyla ilgili varsayım üzerine varsayım yapıldı. Oradaki öğretmen kadrosundan kimse onun yerini alacak kıde-

me ya da yetkiye sahip görünmüyordu. Yeni müdür çok büyük ihtimalle dışarıdan biri olacaktı. Öğretmenler bu fikirden de hoşlanmadılar. Kendi Kendinin En Kötü Düşmanı'na alışmışlardı. Onunla nasıl başa çıkacaklarını biliyorlardı ve ortalığı yumuşatacak Irene de oradaydı. Yeni gelen kişinin nasıl yenilikler getirmek isteyeceğini kim bilirdi? Hiç mi hiç bilmediğin yeni ve zorla dayatılan bir şeytan yerine bildiğin şeytan olması daha iyi olmaz mı?

Irene için de meraklandılar. Kalıp yeni çara hizmet edecek miydi? Yeni müdür ve tarzı konusunda bahaneler bulacak mıydı? Ya yeni müdür Irene'i istemezse?

Değişim zamanıydı. Değişimden korkuyorlardı.

Bir de Bayan Howe'a verilecek hediye konusu vardı. Hiçbirinin onun nelere ilgisi olduğuna dair en küçük bir fikri bile yoktu. Sömestrin başındaki kopuk kopuk konuşmalarla bile bir şey bulmayı beceremediler. Bayan Howe'un anlatacak bir tatil hikâyesi yoktu, böyle bir şeyden hiç mi hiç söz etmemişti, aile toplantıları, evinin boyanması konusu ya da bahçe düzenlemesi yoktu. En sonunda teslim olup sormaktan vazgeçtiler.

Ama Wood Park'ta geçirdiği o kadar yılı tebrik etmek için bu kadına ne verebilirlerdi? Bir gemi yolculuğu, bir haftalık bir spa gezisi, bir Waterford kristal bardak seti ya da oymalı güzel bir mobilya söz konusu bile olamazdı. Bayan Howe'un zevki tamamen işlevsel görünüyordu. Bir şeyin işlevi varsa o iyiydi.

Öğretmenler Irene'den bir şeyler bulmasını rica ettiler.

"Sen onu her gün görüyorsun. Onunla sürekli konuşuyorsun. Nelerden hoşlandığı hakkında bir fikrin vardır mutlaka" diye yalvardılar.

Ama Irene aklının bomboş olduğunu söyledi. Bayan Howe mahremiyetine özel önem veren bir kadındı. Kişisel konuları konuşmaya inancı yoktu.

Okul aile birliği de Irene'e aynı soruyu sordu. Bayan Howe'u hoş bir şekilde uğurlamak istiyorlar, ama bunu nasıl yapacaklarını bilemiyorlardı. Irene harekete geçip müdiresinin yaşam tarzıyla ilgili daha çok şey öğrenmesi gerektiğine karar verdi.

Bayan Howe'un adresini biliyordu, dolayısıyla yaptığı ilk iş gidip evine bir göz atmak oldu. St. Jarlath's Crescent adlı bitişik nizam evlerden biriydi. Bir zamanlar küçük evler işçi sınıf konutları olarak görülmüş, daha sonra konak olarak yeniden tanımlanmıştı ve şimdi de ekonomik durgunluk nedeniyle değerleri yine düşüyordu. Ön taraftaki küçük bahçelerin büyük kısmı bakımlı, çoğunun penceresinde saksılar ve renkli çiçekler vardı.

Bayan Howe'un bahçesindeyse hiç süs yoktu. İki çiçekli çalı ve düzgün biçilmiş çim vardı yalnızca. Bahçe kapısının, bina kapısının ve pencere pervazlarının boyanması gerekiyordu. Bakımsız gibi değil, daha çok ihmal edilmiş gibi duruyordu. Burada bir ipucu yoktu.

Irene cesaret gösterip içeriye de bakması gerektiğine karar verdi. Bunu aklına yazarak ertesi sabah Bayan Howe'un okuma gözlüğünü kendi çantasına attı, sonra masasının üzerinde bulmuş gibi yaparak gözlüğü iade etmek için onun evine gitti.

Bayan Howe onu kapıda pek de sıcak karşılamadı.

Soğuk bir tavırla, "Hiç gerek yoktu Irene" dedi.

Irene kekeleyerek, "Ama bu gece bir şey okuyamayacağınızdan korktum" dedi.

"Hayır, yeterince yedek gözlüğüm var. Ama yine de teşekkür ederim. Çok naziksin."

"Biraz içeriye girebilir miyim Bayan Howe?" Irene bunu sorarken gösterdiği cesaret yüzünden neredeyse bayılıyordu.

Bir suskunluk oldu.

"Elbette." Bayan Howe kapıyı ardına kadar açtı.

Ev, Wood Park'taki odası gibi süssüz püssüzdü. Duvarlarda resimler yok; kırıldı kırılacak bir kitaplık, eski tip küçük bir televizyon. Masanın üzerinde bir parça peynir, iki domates ve iki dilim ekmeğin durduğu yemek tepsisi duruyordu. Irene'in evinde olsa bunun yerinde baharatlı domates sosu ve makarna olurdu. Irene, Kenny'ye yemek pişirmesini öğretmişti ve bu gece raventli turta yapacaktı. Hep birlikte "scrabble" oynayacak, sonra Irene ile annesi pembe dizileri izlerken on sekiz yaşındaki Kenny arkadaşlarıyla dışarıya çıkacaktı.

Bu soğuk, kasvetli yere kıyasla ne mutlu bir yuva.

Ama Irene buraya kadar geldiğine göre artık vazgeçemezdi.

"Bayan Howe, benim bir sorunum var" dedi.

"Öyle mi?" Bayan Howe'un sesi buz gibiydi.

"Evet. Öğretmenler ve okul aile birliği benden bu yaz emekli olduğunuzda size uygun olabilecek bir hediye önermemi istedi. Herkes size hoşunuza gidecek bir şey vermek için çabalıyor. Ben de gün boyunca sizinle çalıştığımdan yanlış anlayarak benim bilebileceğimi sandılar. Ama ben bilmiyorum. Hiçbir fikrim yok, Bayan Howe. Acaba, siz beni yönlendirebi..."

"Ben hiçbir şey istemiyorum Irene."

"Ama Bayan Howe, konu bu değil. Bir şey, uygun, münasip bir şey vermeyi onlar istiyor."

"Neden?"

"Çünkü size değer veriyorlar."

"Bana gerçekten değer veriyorlarsa beni kendi halime bırakır ve duygusal törenlere meraklarını bu şekilde gidermeye çalışmazlar."

"Ah hayır, onlar bu duruma böyle bakmıyorlar, Bayan Howe."

"Peki sen Irene? Sen nasıl bakıyorsun?"

"Yirmi yıl sizinle birlikte çalıştıktan sonra güzel bir veda

armağanının ne olacağını bilemezsem kötü bir dost ve iş arkadaşı olduğumu düşünürler herhalde."

Bayan Howe ona uzun uzun baktı.

En sonunda, "Ama Irene, sen dost ya da iş arkadaşı değilsin" dedi. "Tamamen farklı bir ilişkimiz var. İnsanların senin bu tür şeyleri bilmeni beklemeye hiç hakkı yok."

Irene birkaç kez ağzını açıp kapadı.

Öğretmenler, öğretmen odasında Bayan Howe'a sövüp saydığı ve ona Kendi Kendinin En Kötü Düşmanı dediği zaman, karşılarına Irene dikilmişti. Şimdi bunun nedenini merak ediyordu. Bayan Howe sıcaklığı ya da ruhu olmayan, arkadaşları ya da ilgi alanları olmayan bir insandı gerçekten de. Bırakayım ona piknik sepeti ya da elektrik süpürgesi alsınlar. Önemli değildi. Irene artık hiç mi hiç umursamıyordu.

Çantasını alıp kapıya doğru yürüdü.

"Eh, ben artık gidiyorum Bayan Howe. Bir daha sizi rahatsız etmeyecek ve yemeğinizden alıkoymayacağım. Yalnızca gözlüğünüzü geri vermek istemiştim, hepsi bu."

Bayan Howe, "Gözlüğümü masanın üzerinde bırakmadım Irene" dedi. "Masamın üzerine asla bir şey bırakmam."

Irene bahçe kapısına doğru düzgün adımlarla yürümeyi becerdi. Ancak yolda biraz uzaklaştıktan sonra dizleri tutmaz oldu.

Bütün bu yıllar boyunca Bayan Howe'un yanında çalışmış; öfkeli velilere, hoşnutsuz öğretmenlere, isyankâr öğrencilere karşı ona kalkan olmuştu. Bu geceyse Bayan Howe, kendisini arkadaş ya da meslektaş olarak saymadığını yüzüne karşı söylemişti. Irene, müdirenin yanında çalışan birinden başka şey değildi.

Nasıl bu kadar kör ve kendi konumundan emin olabilmişti?

Kendisini toplamak için bir bahçe kapısına tutundu. Evden genç bir kadın çıkıp ona endişeyle baktı.

"Kendinizi kötü mü hissediyorsunuz? Yüzünüz kâğıt gibi bembeyaz olmuş."

"İyiyim sanırım. Biraz başım döndü sadece."

"İçeriye gelip biraz oturun. Bu arada ben hemşireyim."

Irene şaşkınlıkla, "Ama ben sizi tanıyorum" dedi, "St. Brigid kalp kliniğinde çalışıyorsunuz."

"Evet; siz oranın hastası mısınız?"

"Annem Peggy O'Connor'a refakat ediyorum."

"Ah tabii ki. ben Fiona Carroll. Peggy hep sizden ve sizin ona karşı nasıl iyi bir evlat olduğunuzdan söz eder."

Irene, "Birilerinin bir şeyde iyi olduğumu düşünmesine sevindim" dedi.

"Buyurun Bayan O'Connor, size çay ikram edeyim." Fiona onu kolundan tutup içeriye soktu ve Irene, Bayan Howe'un evinden başka bir gezegendeymişçesine farklı görünen bir evde minnettarlıkla bir koltuğa çöktü. Fiona ile iki küçük oğlu elbirliğiyle ona çay, çikolatalı kek getirip bol bol yüreklendirdiler.

Irene kendini çok daha iyi hissetmeye başladı.

Her zaman ağzı sıkı ve sadık olduğu için bu nazik kadına içini dökme isteğine karşı koydu. Fiona geçimsiz komşusunu tanıyor olmalıydı ve onu teselli bile edebilirdi aslında.

Ama alışkanlıklar kolay ölmez.

Irene birilerinin yardımcısı olup da başkalarına onu şikâyet etmemek gerektiğini düşünüyordu. Bayan Howe'la yaşadığı sıkıntılı görüşme hakkında hiçbir şey söylemedi. Kendini otobüsle evine dönebilecek kadar güçlü hissettiğine dair Fiona'yı ikna etti, ama tam o anda Dingo adlı bir adam ısmarlanan gübre ve bitki tepsilerini teslim etmek üzere oraya geldi. Irene'e, Carrol'ların hafta sonu bahçeyle ilgileneceklerini söylediler. Oğlanların da birer çiçek tarhı olacaktı.

Fiona, "Dingo sizi eve bırakacak Bayan O'Connor" diye ısrar etti, "yolunun üzeri zaten."

Dingo bu öneriden çok mutlu olmuştu.

Irene onun minibüsüne otururken, "Harika bir aile" dedi ona. "Sizin de aileniz var mı Dingo?"

"Hayır, ben hep yalnız uçmaya inananlardan oldum" dedi. "İnanın bana Bayan O'Connor, her evlilik Fiona ve Declan'ınki kadar iyi değildir. Tanıştığınız bazı çiftler şeytana benziyor. O halde siz de hiç evlenmediniz, öyle mi?"

"Hayır, Dingo, evlenmedim. Bir keresinde böyle bir ihtimal vardı, ama adam kumar oynuyordu, ben de korktum, sonrasında da annemin bana ihtiyacı oldu, bu noktaya geldik işte." Irene sesinin yenilmiş gibi çıktığını fark etmişti; bu onun normal tepkisi değildi. Bayan Howe bugün ona bunu yapmıştı işte.

Dingo bunun farkına varmadan sürmeye devam etti.

"Dayım Nasey de aynı böyledir. Yıllar önce birinden hoşlandığını ama treni kaçırdığını söylüyor. Kırk yaşlarında biri karşıma çıkarsa hemen ona yetiştirmemi istiyor hep. Siz kırk yaşlarında mısınız Bayan O'Connor?"

Irene, "Aşağı yukarı" dedi. "Önümüzdeki yıl sakın sorma. Hayır demek zorunda kalırım."

Dingo, "Tamam, çok geç olmadan ona sizi anlatacağım" diye söz verdi.

Irene eve gidip akşam yemeğini hazırladı. Ne annesine ne Kenny'ye o gün olanlardan söz etti. Irene'in Bayan Howe için tüm yaptıklarının tek bir soğuk, acımasız cümleyle yerle yeksan olduğu hakkında hiçbir fikirleri yoktu.

Tam akşam yemeğine oturdukları sırada Irene'e koca bulma uğraşısının başladığını da bilmiyorlardı. Dingo, dayısı Nasey'yi görmeye gitmiş ve ona kırk dokuz yaşında çok hoş bir kadın bulduğu haberini vermişti. Üstelik o kadar ikna edici, o kadar tatlı bir kandırıcılığı vardı ki Nasey Dayı da bu Irene ile ilgili daha çok şey öğrenmeye büyük bir ilgi duydu...

Wood Park Okulu öğretmenleri sonraki birkaç hafta için-

de Irene'de bazı değişiklikler fark ettiler. Bayan Howe için nasıl bir veda töreni düzenleyeceklerini ve nasıl bir hediye alınacağını konuşmaya çalıştıklarında hevesli değil, aldırmaz bir tutuma girmişti.

Irene, "Aslında hiç önemli olduğunu sanmıyorum" deyip konuyu değiştiriyordu. Muhtemelen oradaki konumuyla ilgili kaygı duyduğunu düşündüler. Belki de yeni gelecek müdür onu yardımcı olarak seçmek istemeyecekti.

Irene işini her zamanki gibi güvenilir şekilde yaptı, ama hiçbir sıcaklık ve heyecan katmadan. Bayan Howe bunu fark ettiyse bile herhangi bir eksiklik gördüğü konusunda ses etmedi. Irene sıkıntılı toplantılara çay ve bisküvi taşıma işini bırakmıştı. Küçük kaşalonu geri aldı, kendi bürosunda bitkiyi sulayıp baktı ve sağlığına kavuşturup yeşermesini sağladı. Irene'in yaşadığı dünyanın neşeli hikâyelerini anlattığı günler yok olmuştu.

Ama artık Irene'in Bayan Howe'un tamamen bihaber olduğu bir sosyal hayatı vardı. Nasey aramış ve o aptal yeğeninin kendisinden büyük övgüyle söz ettiğini ve belki ara sıra onunla birlikte sinemaya gidebileceklerini söylemişti. Sonrasında bowlinge ve müzikli bir pub'a gittiler. Nasey gerçek adının Ignatius olduğunu açıkladı, Iggye diye çağrılmaktan daha iyiydi hiç değilse, okulda başka bir çocuğa bu adı takmışlardı da. Bir kasap dükkânında Bay Malone'un yanında çalışıyordu, patronu görüp görebileceğiniz en doğru düzgün adamdı.

Irene'in evini ziyaret ederken pirzolaların en iyisini ya da pamuk gibi domuz biftekleri getirmeyi âdet edindi. Irene'in annesi Peggy onu sevdi ve kızının ne kadar harika bir kadın olduğunu söylemek için tek bir fırsatı bile kaçırmadı.

Nasey, "Bunu biliyorum, Bayan O'Connor. Onu göklere çıkarmanıza gerek yok. Zaten zokayı yuttum" deyince Peggy zevkten dört köşe oldu.

Nasey Batı İrlandalıydı ve ailesinden bazı kişiler Dublin'de oturuyordu. İki yeğeni vardı: Irene'in tanışmış olduğu Dingo; bu yeğeninin minibüsü vardı ve mal taşıyordu. Kız kardeşi Nuala ve onun oğlu Rigger vardı. Rigger hayatında bazı şanssızlıklar yaşamış ve ıslahevinde epeyce zaman geçirmek zorunda kalmıştı. Batı İrlanda'ya paketlenmişti ve orada ayaklarının üzerinde durmaya başlamış gibi görünüyordu. Hoş bir kız bulmuştu, sebze yetiştirip tavuk besliyordu. Açılmak üzere olan bir otelde bir tür müdürlük yapıyordu; bir çeşit küçük Büyük Ev,* ne kastettiğimi anlıyorsanız. Bir kayalığın üzerine kurulmuştu ve manzara soluğunuzu kesecek güzellikteydi. Nasey bir gün Irene ile annesini oraya götürüp gezdirmeye söz verdi. Oraya bayılacaklardı.

Kenny de Nasey ile zaman geçirmekten hoşlanıyordu ve onlara taktığı adla iki muhabbet kuşu dışarıya çıkmak isterse anneannesine göz kulak olmayı seve seve üstleniyordu.

Ardından, yarıyılın bitmesinden hemen önce, flört etmeye başlamalarından altı ay sonra Nasey Irene'e evlenme teklif etti. Küçük bir düğün planladılar. Irene yeğenine durumu anlatınca Kenny gelini damada kendisinin teslim edebileceğini söyledi. Ama Irene'in aklında başka bir şey vardı. Söylemek için Peggy'nin yatmasını bekledi.

Irene söze, "Sana söylemem gereken bir şey var Kenny" diye başladı.

Kenny "Zaten hep biliyordum" dedi yalnızca. "Dokuz yaşından beri senin benim annem olduğunu biliyorum."

"Neden hiçbir şey söylemedin?" Irene hayretler içindeydi.

"Hiç önemli olmadı ki. Her zaman benim yanımda olacağını biliyordum."

"Bana sorular sormak istiyor musun?" Irene'in sesi kısık çıkıyordu ve ağlamaya başlamıştı.

* "Büyük Ev", İrlanda'da toprak sahibi sınıfların İrlanda devrimi sırasında cumhuriyetçilerin saldırısına uğrayan ve büyük kısmı yıkılan malikâne tarzı konutları. (ç.n.)

Kenny onun yanına oturup kolunu omzuna dolayarak, "O sırada kendini korkmuş ve yalnız mı hissediyordun?" diye sordu.

"Biraz, ama o özgür değildi, anlıyorsun ya. Baban zaten evliydi. Sahip olduğu her şeyi bırakıp gitmesi adil olmazdı. Sonra Maureen İngiltere'de hayatını kaybetti, böylece seni onun oğluymuşsun gibi gösterdik. Annem için. Annem torununa kavuştu, ben de oğluma; hepimiz için iyi bir sonuç oldu." Artık Irene gözyaşlarının arasından gülümsüyordu.

"Nasey bunu biliyor mu?"

"Evet, ona ilişkimizin başlarında anlattım. Senin muhtemelen tahmin etmiş olduğunu söyledi ve baksana, haklıymış da.

"Nasey burada bizimle mi oturacak?"

Irene, "Senin için bir sakıncası yoksa" dedi. "Anneannene karşı çok iyi."

"Bilmez miyim? Geceleri şeytan gibi üç kişili briç oynamanıza bayılıyorum. Sizi seyretmek Las Vegas'ta olmaktan daha iyi." Kenny seyahat fırsatı bulmayı umut ettiğinden Nasey'nin orada olmasından çok memnun olduğunu söyledi. Amerika'ya bir gezi şansı vardı. Artık planlarını yapmakta kendini özgür hissediyordu.

Irene on sekiz yıldır Kenny'ye bu haberi vereceği günün korkusuyla yaşamış, ama işte neredeyse tereyağından kıl çeker gibi halletmişti. Yaşam ne kadar da tuhaftı.

Irene işe nişan yüzüğüyle gitti; Bayan Howe bu konuda bir yorum yapmadı, Irene de konuyu açmadı. Tüm öğretmenler alyansı fark etmişti elbette; Irene onlara annesinin düğünün onur konuğu olacağını ve Nasey'nin yeğeni Rigger'ın sağdıcı olarak Batı İrlanda'daki Stoneybridge'den geleceğini, ağustos ayının son cumartesi günü bir pub'da sandviç ve düğün pastasıyla davet vereceklerini ve tüm öğretmenlerin katılmasını çok istediğini anlattı. Öğretmenler hummalı bir düğün hediyesi seçme telaşına kapıldılar.

Irene'le her şey kolaydı: O her şeyi seviyordu. İspanya'da bir tatil, bir bahçe kulübesi, Connemara tablosu, bir şatoda hafta sonu gezisi, tekerlekli bavul seti, kroket oyunu seti, üzerinde çocuk melekler olan büyük, oymalı bir ayna olabilirdi. Irene bunların her birini sever ve hediyeyi göklere çıkarırdı.

Bayan Howe'un veda hediyesinin ne olacağı konusunda hâlâ bir karara varamamışlardı.

Irene'e hediyenin ne olacağına karar vermesi için çok baskı yaptılar; gerçi Irene buna hiç mi hiç aldırmıyordu, ama öğretmenler ile öğrencilere değer verdiği için bir şeyler bulması gerekiyordu ve onları hayal kırıklığına uğratmak da istemiyordu. Akşamları işten çıktıktan sonra Nasey'ye bütün bunları anlatmak ona o kadar iyi geliyordu ki.

Nasey bu meseleyi biraz düşüneceğini söyledi. Bu arada onun da haberleri vardı. Yeğeni Rigger telefon etmişti.

"Taş Ev'de paniğe kapılmışlar. Otelin açılacağı hafta için doğru dürüst rezervasyon alamamışlar. Rigger ile Chicky o kadar uğraştan sonra fiyasko yaşayacaklarından korkuyorlar."

Irene, "Eee, Rigger'dan biraz broşür istememiz gerek" dedi, "okulda bu broşürleri dağıtabilirim. Bazı öğretmenlerin hoşuna gidecek bir gezi bu."

Nasey zafer kazanmışçasına, "Neden Bayan Howe'u oraya göndermiyoruz?" diye sordu.

"Ama o kadar korkunç bir kadın ki, onlara bunu nasıl dayatabiliriz?"

"Okul dışında o kadar berbat olmayabilir. Yani yürüyüşlere çıkabilir herhalde; insanları rahatsız etmez o zaman." Nasey'nin iyimserliği, Irene'in amiri hakkında fazla kötü düşünmesine izin vermiyordu.

Irene, "Bunu öneririm. Mükemmel bir çözüm olabilir" dedi.

Nasey kocaman bir gülümsemeyle, "Oranın bir gecede ka-

panmasına yol açmaması için dua edelim" karşılığını verdi. Sonra düğün hazırlıklarını planlamaya geçtiler.

Öğretmenler, Kendi Kendinin En Kötü Düşmanı'nın o günlerde her zamankinden de fazla suskun olduğunu, okul yılının bitimindeki keyifli ruh halini her zamankinden de fazla bağışlamaz bir tutum içinde olduğunu fark ettiler. Çocukların geleceğinden çok sınav sonuçlarıyla ilgiliydi ve bu konuda, böyle bir şey mümkünse, kendisine karşı daha bile hoşgörüsüzdü.

Otomobilinin okul bahçesinde gittikçe daha da geç saatlere kadar durduğunu ve sabahları daha erken geldiğini bildirdiler. Bayan Howe her gün yalnızca yedi ya da sekiz saatini Wood Park Okulu dışında geçiriyor olmalıydı.

Normal değildi bu.

En sonunda Bayan Howe düğün hakkında Irene ile konuştu.

Hafif bir gülüşle, "Velilerden biri bana evlenmeyi düşündüğünü söyledi, Irene" dedi. "Cidden öyle mi?"

Irene, "Evet, doğru Bayan Howe, ağustosun sonunda evleniyorum" cevabını verdi.

"Sen de bana söylemeyi hiç düşünmedin, öyle mi?" Sesinde eleştiri ve üzüntü vardı.

"Şey, hayır. Sizin de dediğiniz gibi ben sizin iş arkadaşınız ya da dostunuz değilim. Yalnızca yanınızda çalışıyorum. Ayrıca düğün tatilde olacağından size söylemenin bir anlamı yoktu gerçekten."

Tam olarak nezaketsizlik yapmamış olsa da Irene'in ses tonunda öyle kesin bir şeyler vardı ki, Bayan Howe'un başını birden kaldırıp bakmasına neden oldu. Buna memnun olduğunu söylemesinin ve Irene'e mutluluklar dilemesinin tam zamanıydı. Irene'i aslında bir dost ve iş arkadaşı olarak gördüğünü söylemesinin de tam zamanıydı hatta.

Ama yo; yılların kendi kendinin en kötü düşmanı olma alışkanlığı devreye girdi ve Bayan Howe yeniden güldü.

"Eh, yaşamının bu geç aşamasında çoluk çocuk sahibi olmaya niyetin yoktur herhalde" derken bu düşünceyle çok eğlenmiş görünüyordu.

Irene gözlerini ondan kaçırmadı ama gülmedi de. "Gerçekten de yok, Bayan Howe. Şu anda on sekiz yaşında bir oğlum var zaten. Nasey ile ben başka çocuk düşünmüyoruz."

"Nasey!" Bayan Howe kendini güçlükle tutabiliyordu. "Bu nasıl isim böyle? Üstüme iyilik sağlık!"

"Evet, bu bir isim ve iyilik onu tanımlamak için çok iyi bir yol. Nasey çok iyidir. Bana karşı, oğlum Kenny'ye karşı, anneme karşı. Kasaplık yapıyor, bunu da komik bulursanız diye söylüyorum."

"Lütfen sakinleş Irene. İsterik bir hal alıyorsun. Senin hakkında daha demin iki olağanüstü şey keşfettim. Bana hep Kenny'nin fotoğraflarını gösterir ve yeğenin olduğunu söylerdin."

"Evli bir kadın olmadığım için bunun daha sağduyulu bir şey olacağını düşünmüştüm."

"Ama bu Nasey seni saygın bir kadın yapabilir, öyle değil mi?"

Irene, yalnızca tarzının böyle olduğunu söyleyerek ona bahaneler bulmayı bir kenara bırakın, on sekiz yıldır bu kadının yanında nasıl olup da çalışabildiğini merak etti. Bayan Howe'un kalbi de yoktu, sıcak bir yanı da.

"Ben kendimi hep saygın olarak gördüm, her zaman. Beni tanıyan herkes de benim öyle olduğunu düşünür. Ama siz beni hiç tanımıyorsunuz zaten Bayan Howe, asla da tanımadınız."

"Ben ayrıldıktan sonra da ve bu... şey... evlilikten sonra da çalışmaya devam edeceksindir herhalde." Bayan Howe'un gözleri öfke saçıyordu.

"Kesinlikle devam edeceğim. Bu okulu, öğretmenleri ve çocukları seviyorum."

"Senin hakkında iyi bir referans yazmamı istiyorsan dilini tutmayı öğreneceksin öyleyse Irene. Yerime gelecek kişi ille de gizli kapaklı işler çeviren ve kaba davranışlı birini devralacak diye bir kural yok."

"İstediğinizi yazın Bayan Howe. Nasılsa öyle yapacaksınız zaten."

"Bütün bu konuda çok dar bir bakışa sahipsin Irene."

"Teşekkür ederim Bayan Howe. Henüz hâlâ bir işim varken yerime geri döneyim." Irene arkasına hiç bakmadan odadan çıkıp gitti.

Titreyerek masasına oturdu, cep telefonunu açacak gücü bile zar zor bulabildi.

Arayan annesiydi, harika haberleri vardı. Nasey öğle tatilinde eve gelmiş ve ona internete nasıl girip Gelin Annesi kıyafetlerine bakabileceğini öğretmişti. Havacı mavisiyle beyaz renkleri olan bir elbise ve ceket seçecekti. Bu Irene'in planlarına uyar mıydı?

Çok geçmeden iyi niyet ve coşku tekrar Irene'in içine işlemeye başladı. Kapının ardındaki cezaevi benzeri odasında Bayan Howe'un zehirli, soğuk yalnızlığı ondan uzaklaşıyordu.

Okul Bayan Howe'a güzel bir veda töreni hazırladı. Bayan Howe her sabah yaptığı gibi okul salonundaki yüksek kürsüye çıktı. Üzerinde hâlâ siyah cüppesi vardı, saçlarına aynı toka takılıydı. Yüzünde hâlâ o tamamen ruhsuz ifade vardı.

Birkaç öğretmen Bayan Howe'un başarılarını takdir eden yazılar yazmışlardı; okul başkanı kız öğrenci bir konuşma yaptı, okul aile birliği başkanı da Bayan Howe sayesinde Wood Park'ta çok başarılı olmuş tüm kızlar adına minnetlerini ifade etti. Son derece hak edilmiş bir dinlenmeden ya da asıl yaşamın yeni başladığına dair güvence vermeden söz eden

olmadı. En sonunda herkesin şükranlarının bir ifadesi olarak zarf Bayan Howe'a verildi. Batı İrlanda'da yeni bir otelin, Taş Ev'in ilk haftasında bir tatil çekiydi bu. Bayan Howe kimseye teşekkür etmeye kalkışmadı ve hediye açıklanırken yüzünde ifade yoktu. Ama zaten kimse de başka bir tepki beklemiyordu ki.

Yeni müdire çoktan seçilmişti. Adı Bayan Williams'tı: İngiltere'de büyük bir kız okulunu yönetmiş, ama şimdi İrlanda'daki ailesinin yanına dönmek isteyen dul bir kadın. Anlaşılan müdür odasına kendi mobilyalarını getirecekti ve şu anda var olan yönetici kadroyu korumaktan mutluluk duyuyordu. Irene onun yerleşmesi için temmuz ayında ve ağustosun bir kısmında çalışacaktı. Yeni müdireye Irene'in daha sonra üç haftalık bir tatile çıkacağı, ama okul yılının ilk gününde tekrar döneceği bildirildi.

Bayan Williams, Bayan Howe için yapılan veda törenine davet edilmiş, ama gelmeyi kabul etmemişti. İlgiyi dağıtmak istemediğini söyledi. Bayan Howe'un günüydü bu.

Aslını ararsanız Bayan Williams'ın orada olmasından memnun olurlardı. İşkence gibi törenin ve ardından hiç bitmeyecekmiş gibi gelen şarap ve peynir davetinin geçmesine yardımcı olurdu. İnsanlar ayrılmak için uygun saatin gelmiş olmasını dileyerek kol saatlerine bakıp duruyorlardı. Zamanın bu kadar yavaş ilerlediği hiç görülmüş müydü? Eğitimdeki modern eğilimleri kınayan, okullarda disiplin ihtiyacını ve ezberciliği vurgulayan bu kadar neşesiz bir konuşma, sözde yaratıcılığın külüstür iyi temel eğitimin yerini asla almaması ricaları hiç duyulmuş muydu?

Müfredatı acımasız olduğu kadar ilginç hale getirmek için elinden geleni yapan öğretmen dinleyiciler; kızlarının iyi notlar aldığını ve üniversiteye girebildiğini öğrenince suçluluk-

la karışık bir rahatlama duyan anne babalar; tatilin başlamasını bekleyemeyen öğrenciler... herkes konuşmanın bitmesi için dua ediyordu.

Irene eşyalarını toplamak için odasına döndü. Eve gidip Nasey'ye Wood Park Okulu'ndaki öğretmenlerin onlar için seçtiği düğün hediyesini anlatmak için ölüp bitiyordu. Hediye, yalnızca şu müthiş gazlı barbekülerden ibaret değildi; aynı zamanda bir bahçe şirketi bahçelerine küçük bir avlu döşeyecek ve alanı çevrelemek için özel bir duvar örecekti. Artık onların yapmaları gereken tek şey, ömür boyu güzel yaz günlerinde dışarıda yemek yemenin keyfini sürmekti!

Bayan Howe'un odasından ses gelince şaşırdı. Kapıya vurdu. Bayan Howe, otomobil anahtarları dışında bomboş duran masasının ardında tek başına öylece duruyordu orada. Arkasında ağır koyu kahverengi perdelerle kaplı pencere boş okul bahçesine bakıyordu.

"Davetsiz bir misafir olup olmadığından emin olmak istedim yalnızca." Irene tekrar dışarıya çıkmaya yeltendi.

"Bir dakika bekle Irene. Sana düğün hediyeni vermek istiyorum."

Bu Irene'in kesinlikle öngörmediği bir şeydi.

"Çok naziksiniz Bayan Howe. Gerçekten çok nazik."

Bayan Howe üzerinde bolca yaldızlar bulunan şık bir paket uzattı ona. Hiç de Bayan Howe'dan beklenecek gibi bir şey değildi. Irene dili tutulmuş gibi kaldı.

İlk hissettiği suçluluk oldu. Bayan Howe'un veda çekine tek kuruş katkıda bulunmamıştı; ne bir kart imzalamış ne de iyi dilekler dilemişti. Şimdi kendinden utanıyordu.

"Hiç gerek yok. Sana beni hatırlatacak küçük bir şey yalnızca."

"Sizinle birlikte çalıştığımı unutmam Bayan Howe."

"Ayrıca Bayan Williams'ın seninle devam etme kararı vermesini de umuyorum."

"Ben de öyle umuyorum. Evet, gerçekten. Hediye için tekrar teşekkürler. Burada açayım mı?"

"Ah, lütfen, hayır..." Bayan Howe, bir hediye paketini açmak bu boş odayı kirletecekmiş gibi bir çeşit müşkülpesent tiksintiyle içine kapandı.

Kitapların hepsi indirilmişti, ama ucuz sunta raflar boş halde yerli yerinde duruyordu; gerçi Bayan Howe bilmiyordu ama birkaç gün içinde duvardan indirileceklerdi. Burada bir insanın onca yıl çalıştığını gösteren tek bir iz bile yoktu.

"Tamam, bu gece açarım. Bize bir hediye seçme zahmetine katlandığınız için size şimdiden teşekkür etmeme izin verin. Gerçekten çok teşekkür ederim." Irene samimi duygularla dolup taşmıştı.

Bayan Howe bu kadar samimiyet karşısında hafifçe ürperdi.

"Eee, umuyorum uygun bir şeydir. İnsan ne alacağını tam bilemiyor ki. Özellikle de ileri yaşta evliliklerde."

"Pardon?"

"Demek istiyorum ki, muhtemelen zaten her şeyiniz vardır, yeni bir ev kurma heyecanı içindeki gençler gibi değilsinizdir."

Irene hediyenin yarattığı güzel duygulardaki ışığın sönüp gitmesine izin vermeyecekti.

"Hayır, elbette değiliz, ama bizim için yine de çok yeni ve heyecan verici. Bu ikimizin de ilk evliliği."

"Elbette." Bayan Howe'un dudakları onaylamaz bir tavırla büzülmüştü.

"Her neyse, size her şeyin en iyisini diliyorum, Bayan Howe. Gelecek yıllar için bir sürü şey planladığınıza eminim."

Bayan Howe bu nazik yorum için ona teşekkür edebilirdi. Gerçekten de yapacak çok şey olduğunu belli belirsiz ima edebilirdi. Ama Nell Howe öylesine şeyler ya da hoş şeyler yapmazdı. Bunun yerine, "Nasıl da masalımsı bir basmaka-

lıplıklar dünyasında yaşıyorsun Irene" dedi. "Aklını kullanmamak çok dinlendirici olmalı." Sonra otomobil anahtarlarını alıp odadan çıktı.

Irene pencereden Nell Howe'un küçük otomobiline binip yıllardır tanıdığı tek yaşamdan uzaklaşmasını izledi. Otomobil Wood Park Okulu'nun bahçe kapısından çıktıktan sonra bile uzun süre orada durdu. Bayan Howe o gece ne yapacaktı, sonraki günler ve gecelerde ne yapacaktı? O soğuk odada hep hazırlanmış bir tepsi olacak mıydı? Bu tepsiyi paylaşacak biri var mıydı?

Onun onuruna verilen toplantıya bir dostu ya da arkadaşı katılmamıştı. Kim hayatını emeklilik partisine davet edecek kimse edinmeden yaşamış olabilirdi?

Irene gönlü çok geniş bir kadındı. Kendisine hakaret eden, hatta en son anda bile onunla alay etmeye çalışan bu kadın hakkında hepten kötü düşünemezdi. Üstelik Bayan Howe ona bir düğün hediyesi almıştı. Daha da önemlisi, Irene o gün Bayan Howe'u ziyaret etmemiş olsa Dingo ile asla tanışmayacak, Dingo da onun için dayısı Nasey'yi ayarlamayacaktı.

Bir iç geçirdi ve içinde düğün hediyesinin durduğu parlak ve yaldızlı torbayı tutarak evin oraya giden otobüsü yakaladı.

Paketi akşam yemeği saatinde açtılar. Kenarlarına dantel işlenmiş bir tepsi örtüsüydü. Üzerinde küçük gül tomurcukları vardı. Irene örtüye hayretle baktı. Bayan Howe'un alışverişe çıkıp bunu seçtiğine inanası gelmiyordu. Hiç de pratik bir şey değil, biraz demode bir şey, ama nasıl da düşünceli bir şey.

Sonra torbanın dibinde zarf içinde bir kart olduğunu gördü. Irene zarfı açıp okudu: *Bayan Howe'a, Kızımızın okumasını ve yaşamını değiştirmesini sağladığınız için teşekkür ederiz.* Yakınlarda büyük bir burs kazanarak üniversiteye giden bir kızın anne babası tarafından imzalanmıştı. Ba-

yan Howe kendisine verilen hediyeyi açmadan, içindeki kartı okumadan ona aktarmıştı. İçerdiği şükran duygularını okumak için kartı açmamıştı bile.

Irene kartı hemen buruşturdu.

"Ne yazmış?" Peggy O'Connor her ayrıntıya, her kalp çarpışına bayılırdı.

Irene, "Bize iyi dileklerini iletmiş işte" dedi. Bayan Howe'u bir daha asla düşünmeyeceğine içten içe söz verdi. Onu zihninden ve yaşamından çıkaracaktı. Kadın salt bir kabuktu. Hakkında düşünmeye değmezdi.

Ama bir hafta sonra, Bayan Williams onun yerine geçtiğinde Irene Bayan Howe'u bir kez daha düşünmek zorunda kaldı. Bayan Williams müdire odasını o kadar değiştirmişti ki, eski haliyle uzaktan yakından ilgisi yoktu.

Dev gibi, hantal bilgisayarın yerini küçük bir laptop almıştı; el oyması masada palmiye yapraklarından hoş tepsiler, parlak renkli dosyalar ve merhum Bay Williams'ın bir fotoğrafı duruyordu. Yeni kitaplıklar kitaplarla doluydu, ama aralarında biblolar ve küçük çiçek saksıları için de yer vardı. Bayan Williams çiçeklerinin yeterli ilgi görmesini sağlamak için el altında küçük bir su kabı bile tutuyordu.

Sert iskemlelerin yerine daha az göz korkutucu mobilyalar geçmişti. Bayan Williams selefinden daha normal ve daha az hırslı bir işleyiş kurmuştu. Irene'in orada olmasından çok hoşnut görünüyordu; ona sürekli verimliliği ve desteğinden dolayı teşekkür ediyordu. Umabileceği en iyi şey olarak Bayan Howe'un suratsız suskunluklarına alışkın olan Irene açısından kişisel bir ilkti bu.

Günün yapılacak işler listesinin üzerinden geçiyorlardı ki Bayan Williams başını kaldırıp, "Aklıma gelmişken, neden bana evlenmek üzere olduğunu söylemedin?" diye sordu.

Irene, "Sizi kendi işlerimle sıkmak istemedim. Biraz

abartmaya eğilimliyim de!" dedi ve özür dilercesine gülümsedi.

"Eh, kendi düğünümüzü de abartmayacaksak, daha neyi abartacağız?" Bayan Williams gerçekten de ilgilenmiş görünüyordu. "Bana her şeyi anlat."

Irene ona Nasey'yi, nasıl kasap dükkânında çalıştığını ve dairesini satıp annesiyle onun yanına taşınacağını anlattı. Evde bir banyo daha yaptıracaklardı... Irene düğün gününün harika bir gün olmasını, aptalca şeyler falan olmamasını umut ederek hevesle şakıdı durdu.

Bayan Williams masanın üzerindeki fotoğrafa bakınca kendi düğün gününü daha dünmüş gibi hatırladığını fark etti. Her şey yolunda gitmişti.

Irene, "Güneşli bir gün müydü?" diye merak etti.

Bayan Williams hatırlayamıyordu, hava o kadar önemsiz bir şeydi ki. Herkes çok mutluydu, aslolan da buydu.

Tam o anda direkt telefon çaldı. Irene apışıp kaldı. Bu hattın arandığını hiç hatırlamıyordu. Bir telefon etmek için tüm sistemden geçmek yerine hemen arama yapmak istemesi durumunda müdirenin el altında duran bir hattı bu. Bayan Williams'ın bir baş işaretiyle Irene almacı kaldırdı.

Bir erkek Nell Howe ile konuşmak istiyordu.

"Bayan Howe müdirelikten emekliye ayrıldı ve artık burada çalışmıyor. Yeni müdiremiz Bayan Williams ile konuşmak ister misiniz? Bana hangi konuyla ilgili olarak aradığınızı söyleyebilir misiniz?"

Adam, "Bana onun adresini verin" dedi.

"Maalesef personel adreslerini asla veremiyoruz."

"Biraz önce artık orada çalışmadığını söylediniz."

Irene, "Özür dilerim, ama size yardım edemeyeceğim. Bayan Howe ile bir bağlantımız yok, bu yüzden kendisine herhangi bir mesaj iletecek durumda değilim" deyince adam telefonu kapattı.

Irene ile Bayan Williams şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

Düğünden bir gün önce Irene, sokağın karşı tarafında Nell Howe'u gördü. Kendisini tutamadı. Karşı tarafa doğru koştu.

"Bayan Howe, sizi görmek ne kadar güzel."

Nell Howe ona mesafeli bir tavırla baktıktan sonra büyük bir çaba gösteriyormuşçasına, ifadesiz bir sesle, "Irene" dedi.

"Evet, Bayan Howe. Nasılsınız? Sizinle temas kurma niyetindeydim."

"Öyle mi? Neden kurmadın o halde?"

Irene, "Bir yerlerde bir fincan kahve içelim mi, ne dersiniz?" diye teklif etti.

"Neden?" Bayan Howe bu teklifin aşırı samimiyetine şaşırmıştı.

"Size anlatmam gereken bir şey var."

"Eee, buralarda pek uygun bir yer yok." Bayan Howe ortamı kokladı.

"Şuradaki küçük kafenin kahveleri güzel. Lütfen Bayan Howe..."

Bayan Howe kaçınılmaza boyun eğiyormuşçasına teklifi kabul etti. Köpüklü İtalyan kahvesi eşliğinde Irene ona düğün planlarını ve kararlaştırdıkları balayını anlattı. Bayan Howe'a kış tatiline çıkmayı dört gözle bekleyip beklemediğini sordu.

Aldığı tek cevap, "Kim böyle ücra bir yere herhangi bir mevsimde gitmek ister ki?" oldu.

Irene konuyu değiştirdi. Telefon eden adamı ve tuhaf davranışını anlattı.

"Onun kim olabileceği hakkında bir fikriniz var mı?" diye sordu. "Hiçbir mesaj bırakmadı, bir telefon numarası da vermedi."

Bayan Howe, "Erkek kardeşim olmalı" dedi.

"Kardeşiniz mi?"

"Evet, kardeşim Martin. Onu uzun zamandır görmedim."

"Ama neden?" Irene kalbinin deli gibi attığını hissediyordu. En rahatsız ediçi olan da, Bayan Howe'un hiçbir şey yokmuş gibi konuşma şekliydi.

"Neden mi? Ah, çok uzun yıllar öncesine dayanıyor." Bayan Howe'un yüzünde bir duygu ifadesi yoktu. "Ayrıca senin üstüne de vazife değil. Bu muydu? Bu kadar mı?" Ve Bayan Howe başıyla buz gibi bir selam vererek kafeden çıktı.

Düğün için harikulade bir gündü. Kenny gelini damada teslim etti. Peggy ise gururdan patlayacakmış gibi duruyordu. Yeni takım elbisesi içinde çok şık duran Dingo damadın sağdıcıydı ve yaptığı konuşmada mutlu çifti bir araya getiren çöpçatanın kendisi olmasından büyük gurur duyduğunu söyledi.

Carmel ile Rigger düğün için sorumluluklarından uzaklaşabilmişlerdi. Rigger'ın annesi, Nasey'nin kız kardeşi Nuala da oradaydı. Hava sabahtan akşama kadar güneşliydi. Bayan Williams pub'da onlara katıldı ve öğretmenlerle, Malone dükkânındaki kasaplarla ve tüm dost ve komşularla hemen kaynaştı. Zavallı Bayan Howe milyon yılda böyle bir rahatlığı beceremezdi.

Önce İspanya'da balayına gidecekler, sonra Irene Wood Park'taki işine geri dönecekti. Orada yaşam daha önceki yönetime oranla çok daha kolay ve daha güzel geçeceğe benziyordu.

Rigger ile Carmel sürekli Taş Ev'le iletişim halindeydiler. Bayan Howe için tasarladıkları tatil çeki onlara başka fikirler de vermişti ve Taş Ev'de bir haftalık tatil artık bir dergide bir yarışma ödülünün içindeydi. Rezervasyonlar gelmeye devam ediyordu; öyle görünüyordu ki Chicky Starr açılış haftasında evi tam olarak dolduracaktı. Otelde çok büyük bir heyecan vardı. Rigger annesinin çok yakında oraya ziyarete geleceğini söyledi. Genç kızlığından beri Stoneybridge'i ilk ziyareti olacaktı bu.

Nuala büyük evde kalmak istemiyordu, ama Rigger ile Chicky bu konuda ısrarlıydı. Onun için o kadar harika bir geri dönüş olacaktı ki.

Irene onları Bayan Howe'u memnun etmenin zor olacağı konusunda uyarmaya çalıştı.

Rigger neşeli bir tavırla, "Üstesinden geliriz" dedi. "Bizim için harika bir sınav olacak. Howard ile Barbara'yı hallettik; senin Bayan Howe bize vız gelir, anlıyorsun ya."

Bayan Howe akşam treniyle geldiği için onu karşılamaya Rigger gitti. İstasyonda sabırsızca çevresine bakınan küçük bavullu, uzun boylu, sert görünüşlü bir kadın gördü. Bayan Howe bu olmalıydı.

Kendisini tanıtıp bavulu aldı.

Kadın, "Bana beni Bayan Starr'ın karşılayacağı söylenmişti" dedi.

Rigger, "Bayan Starr otelde öteki müşterileri karşılıyor. Ben otelin müdürü Rigger. Ben de orada yaşıyorum" karşılığını verdi.

"Evet, bana adınızı zaten söylemiştiniz." Ses tonundan bunu hiç de onaylamamış olduğu anlaşılıyordu.

"Umarım burada harika bir hafta geçirirsiniz Bayan Howe. Otel çok rahattır."

Bayan Howe, "Farklı bir şey olmasını beklemem" dedi.

Rigger emniyet kemerlerini takma zamanının geldiği konusunda Chicky'yi uyaracak vakti bulabilmeyi umut etti.

Chicky'nin uyarıya ihtiyacı yoktu. Tek başına vücut dili bile Bayan Howe'un memnun bir otel müşterisi olmayacağı konusunda onu uyarmaya yetmişti.

Büyük ve iç açıcı mutfakta toplanmış grubun içinde dimdik ve sert duruyordu. Bir bardak şeri ya da şarap içmeyi kabul etmemiş, onun yerine buzlu ve limonlu soda istemişti.

Öteki müşterilerle tanıştırılırken ağzını hiç açmadan başını sallıyordu.

Odasına çıkıp dinleme ihtiyacı duymadığını söyledi; oraya son gelenlerden biri olduğu için bekleterek yemeği geciktirmek istemezdi. Resmi bildirim gibi konuşmasıyla sohbetleri sona erdirme gibi bir alışkanlığı vardı.

Chicky'nin onlara açıkladığı seçenekler ve gezi programlarına hiç ilgi göstermedi. Müşteriler birer birer onu aralarına katmaya çalışmaktan vazgeçtiler.

Amerikalı adam ona ne iş yaptığını sordu, Bayan Howe da buradaki insanların ABD'dekilerin tersine başkalarını ne iş yaptığıyla ya da eskiden hangi işte çalıştığıyla değerlendirmediğini söyledi.

İsveçli genç ona bunun İrlanda'yı ikinci ziyareti olduğunu anlatıyordu, ama Bayan Howe sıkıldığını apaçık belli ettiğinden ilk cümlesinin sonunu zar zor tamamlayabildi.

Winnie adlı bir hemşire, Bayan Howe'un daha önce Batı İrlanda'yı gezip gezmediğini sorunca, Bayan Howe omuzlarını silkerek hatırlamaya değecek bir şey olmadığını söyledi. İki nazik İngiliz doktor ona muhteşem manzaranın kendilerini büyülediğini anlattılar. Bayan Howe oraya karanlıkta vardığını ve henüz hatırı sayılır bir şey göremediğini açıkladı.

Yemek servisini yapan Orla, yemekleri beğenip beğenmediğini sorduğu zamansa, Bayan Howe öyle olmasaydı bunu kesinlikle dile getirmiş olacağı cevabını verdi. Aklından geçenleri söylemezse otele iyilik yapmış olmazdı.

Chicky Starr akşam yemeğinden sonra Bayan Howe'a odasını gösterirken güzel mobilyalar, temiz ve yeni keten yatak takımı, en iyi çay takımları konulmuş tepsi karşısında küçük de olsa bir beğeni ifadesi bekledi... Diğer herkes bunlara hayran kalmıştı.

Bayan Howe başını hafifçe sallamakla yetindi.

Chicky Starr hayal kırıklığını yutarak ve bu tepki yoklu-

ğunu affetmeye çalışarak, "Yaptığınız yolculuktan sonra eminim yorgunsunuzdur" dedi.

"Pek sayılmaz. Ta Dublin'den buraya trende oturarak geldim." Bayan Howe aşırı ve acımasız tepkiler veren birine benziyordu.

Ardından gelen günlerde de otel müşterileri arasında bir tek Bayan Howe övgüye değer bir şey bulamadı, el değmemiş manzaradan keyif almadı, Orla ile Chicky'nin her gece sunduğu yemeğe teşekkür etmedi.

Chicky müşterileri onunla konuşmaya çalışma sıkıntısından kurtarabilmek amacıyla bu tuhaf, az konuşan kadının yanında oturdu. New York'ta bir pansiyonda inşaat sektöründeki işlerinin sıkıcı kıldığı bir oda dolusu erkekle yıllarca beraber yaşamış olan Chicky için bile zor bir durumdu bu.

Bayan Howe asla bir soru sormuyor ya da bir gözlemde bulunmuyordu. Yaşamında ne ters gitmişse, tam ters gitmişti demek ki.

Üçüncü sabah Bayan Howe yine sahil şeridini gezmeye hiç ilgi göstermeyince, Chicky, Rigger'dan pazaryerine onu da yanında götürmesini rica etti.

"Aman Chicky, mecbur muyum? Kadın taze sütü ekşiten cinsten."

"Lütfen Rigger, yoksa tüm gün öylece oturup gözünü bana dikecek, benim de pişirmem gereken bir sürü yemek var."

Rigger bu konuda uyumlu davrandı. Bayan Howe dışında hafta o kadar iyi gidiyordu ki. Bütün bu müşteriler oteli göklere çıkaracaklardı. Taş Ev hep olacağına inandıkları gibi başarıyla sivrilecekti. Bayan Howe'la geçirilecek bir gün onu öldürmezdi.

Tatilinden keyif alıp almadığıyla ilgili her tür soru tuğla duvara toslayınca, Rigger da neşeyle kendi hayatından söz etmeye başladı. Bayan Howe'a iki çocuğunu, ikizleri Rosie ile

Macken'ı anlattı ve gururla minibüsün gösterge tablosunda duran fotoğrafları başıyla işaret etti.

Kasılarak, "Güzelliklerini annelerinden almışlar" dedi. "Umarım beyinlerini de ondan alırlar! Baba tarafında pek fazla beyin yok."

Bayan Howe, "Anne babanız aptal mıydı?" diye sordu. Sesi soğuk çıkıyordu, ama bir konuşmaya ilgi göstermesi ilk kez oluyordu.

"Annem değildi. Babamı ise hiç tanımadım" dedi Rigger.

Birçok insan buna üzüldüğünü söyler ya da "yazık olmuş" derdi, ama Bayan Howe hiçbir şey söylemedi.

Rigger, "Sizin anne babanız zeki insanlar mıydı Bayan Howe?" diye sordu.

Yaşlı kadın şöyle bir durdu. Cevap verip vermemeyi düşünüyordu sanki. En sonunda, "Hayır, hiç değildi. Annem çocukların yakınında olmaya hiç uygun bir insan değildi. Ben on bir yaşındayken evi terk etti, babam da bütün bunlarla başa çıkamadı. İşini kaybetti ve içkiden öldü" dedi.

"Aman Tanrım, hayata ne kadar kötü başlamışsınız Bayan Howe. Size yardımcı olacak kardeşleriniz var mıydı peki?"

"Benden küçük bir erkek kardeşim var, ama korkarım o da başarılı olamadı. Hayatta hiçbir başarı kazanmadı."

"Onunla ilgilenen kimse var mıydı?"

Gene bir suskunluk.

"Hayır, kimse yoktu."

"Ne kadar üzücü. Çocuk için bir şey yapamayacak kadar küçükmüşsünüz siz de. Ben şanslıydım. Biraz sıkıntılı zamanlar yaşadım, ama annem hep beni kolluyordu, ıslahevine gönderildiğim zaman her hafta mektup yazardı. Kendimi adam gibi toplamam için buraya gelmem gerekse de benim için elinden geleni yaptı. Ben biraz klasik eğitimin gerisinde kalmıştım anladığınız gibi. Yakalayabilmem biraz zaman aldı. Bir sınava falan girmedim, ama kafamı da topladım."

"Anneniz neden sizi mezun olmaya zorlamadı?"

"Ah, asla profesör olamayacağımı biliyordu, Bayan Howe. Eve ekmek getirebilmek için sürekli çalışıyordu ve sizin elinizde kuruş yoksa paralı insanlarla tanışmak da kolay değildir."

"Başınız tekrar belaya girdi mi?" Bayan Howe'un dudakları Rigger'ın kötüye bulaşmasını bekliyormuş gibi büzülmüştü.

"Eskiden tanıdığım tüm arkadaşlarla yine bir araya geldim. Hepsinin durumu iyiydi, ama yasal değildi, ne demek istediğimi anlıyorsanız tabii. Çocuk oyuncağı olduğunu ve yakalanma ihtimalinin olmadığını söylediler. Ama dayım Nasey içime Tanrı korkusu soktu. Kırsal kesimde yeni bir başlangıç yapmam gerektiğini söyledi. Başta bunu hiç istememiştim. İneklerden, koyunlardan korkuyordum ve Dublin'e kıyasla burası çok sıkıcıydı. Ama annem küçükken burada yaşamış; burayı sevdiğini söyledi."

"O halde neden buradan ayrılmış?" Bayan Howe gri alanlardan nefret ediyordu.

"Başı derde girmiş, adam onunla evlenmiyormuş."

"Sizi buraya geri mi getirdi?"

"Hayır, annem buraya bir daha dönmedi, ama gelecek. Aslını ararsanız yakında."

Pazaryeri kalabalıktı. Bayan Howe, Rigger'ın yumurtaları ve keçi sütünden yapılma peynirleri satmasını izledi. Rigger minibüsün arkasına torbalar dolusu sebze yükledi ve dondurucuya koymak üzere hazır halde çok miktarda et de aldı. Chicky'nin masasındaki yemekler için değil, çocuklar için evcil hayvan olarak aldığını söylediği iki de küçük ördek satın aldı.

Karşılaştığı herkesi tanıyor gibiydi. İnsanlar Chicky Starr'ı, Rigger'ın çocuklarını, Orla'yı sorup duruyorlardı. Sonra Rigger'ın eşinin ailesine gidip onlara biraz yumurta ve peynir bırakması gerekti. Bayan Howe minibüste kalacağını söyledi.

Rigger, "Bana çay ve elmalı turta ikram edecekler" dedi.

"Eh, iyi öyleyse, git de ye Rigger. Beni düşüncelerimle baş başa bırak." Çiftlik evinin penceresinden insanların dışarıya bakmasını izledi, ama küçük, kalabalık mutfağa gidip de yabancılarla hoş beş etmeye hiç niyeti yoktu.

Bir gezi olarak başarılı olduğu söylenemezdi, ama Chicky yine de Rigger'a minnettardı.

"Onun hakkında bir şeyler öğrenebildin mi?" diye sordu.

"Biraz, ama minibüs içi günah çıkarma gibiydi. Muhtemelen bana anlattığı için pişmanlık çekiyordur."

Chicky, "Aman hiç dokunma" dedi.

Ertesi gün Bayan Howe, Rigger'ın bahçenin sonundaki evinde Carmel'i ziyarete geldi.

Durumu bilen Carmel onu kendine kalsa yapabileceğinden daha sıcak karşıladı. Bayan Howe'a bebekleri gösterdi, onlar da tatlı tatlı gülümseyip gaz çıkardılar; birlikte tavşanları, kaplumbağayı ve Prenses ile Çapa adı verilen yeni ördekleri görmeye gittiler.

Bayan Howe çayını bir kupadan içti ve Taş Ev'le ya da genel olarak tatille ilgili herhangi övgü konuşmasına katılmayı reddetti. Bayan Howe ona şiir ezberlemenin yararları üzerine nutuk attığında bile Carmel çabalamaya devam etti.

Bayan Howe birden Carmel ile Rigger'ın kitaplığındaki kitaplara bakmak istedi.

Carmel, "Bir kitaplığı olan insanlardan değiliz aslında" diye söze başladı.

Bayan Howe, "Aman ne iyi, çocuklarınıza ne kadar da güzel örnek oluyorsunuz öyle" diye tersledi.

"Elimizden geleni yaparız."

"Sözlüğünüz, atlasınız, şiir kitaplarınız yoksa yapamazsınız. Evde bir öğrenme işareti görmezlerse öğrenmenin anlamını nasıl kavrarlar?"

Carmel savunmaya geçerek, "Okula gidecekler" dedi.

"Evet, tam da öyle, her şeyi okula bırakalım, sonra da işler ters gidince okulu suçlayalım."

Bayan Howe'un ses tonu sindirme amaçlıydı. Ona tatilinden keyif alması için yardım etmeye çalışan nazik bir kadınla değil de söz dinlemeyen bir öğrenciyle konuşuyordu sanki.

"Biz okulu suçlamayız; biz öyle insanlardan değiliz."

"Ama onlara verebileceğiniz ne var? Yeni kuşaklara iyi bir temel ve doğru dürüst bir başlangıç sunamazsak ne anlamı kalır? Kocanız gibi eğitimsiz ve bir ıslahevinde kalakalmalarını istemezsiniz."

Carmel daha fazla dayanamayacaktı.

"Kusura bakmayın Bayan Howe, ama kocama böyle hakaret etmenize izin veremem. Size geçmişinden söz etmişse, Chicky asla anlatmayacağı için etmiş olmalı, bunu da size ikinizin arasında kalması için yapmıştır, suratımıza suçlama şeklinde çarpılması için değil." Carmel sesinin kulak tırmalayıcı çıktığının farkındaydı, ama kendini tutamıyordu. Bu kadının nesi vardı böyle?

"Kusura bakmayın, ama sizden gitmenizi rica edeceğim. Şimdi. İyice altüst oldum ve pişman olacağım şeyler söyleyebilirim. Sizinle ve yaşamınızla ilgili hiçbir şey bilmiyorum, herkese karşı neden bu kadar korkunç davrandığınızı bilmiyorum, ama biri uzun zaman önce bunu yüzünüze bağırarak durdurmalıydı."

Bayan Howe'un yüzü en küçük uyarı olmadan çöktü. Birden başını masanın üzerine koyup tüm vücudu sarsılacak kadar şiddetle ağlamaya başladı.

Carmel afallamıştı. Bir an ne yapacağını bilemedi, ama sonra Bayan Howe'un omzuna kolunu dolayarak onu rahatlatmaya çalıştı.

Bayan Howe kaskatı bir halde onun elini itti. Uzun, solgun yüzünde iki kırmızılık vardı.

Carmel taze çay yaptıktan sonra evinde istemediği konuğun önüne oturup sessizce ona baktı.

Bayan Howe başta yavaşça, tereddütle konuşmaya başladı.

"1963 yılıydı. Ben on bir yaşındaydım; Martin de sekizdi. Yalnızca ikimiz vardık. O yıl İrlanda'ya Başkan Kennedy gelmişti ve hepimiz onu görmek için yol kenarına dizildik."

Bütün bunlar o kadar gerçekdışıydı ki: Bayan Howe elli yıl öncesindeki özel yaşamından söz ediyordu.

"Evde alt kattaki pencereleri kapatmadığımızı hatırladım. Bu benim işimdi. Evde kimse yoktu. Babam işteydi, annem de kız kardeşine gidecekti ve ikisi de pencereleri kapatma konusunda çok titizdi. Bu yüzden ne kadar istemesem de, bulmuş olduğum güzel yeri bırakıp eve koştum. Evde birilerine bir şey yapılıyormuş gibi sesler duyunca üst kata koştum. Annemle bir adam yatakta çıplak yatıyordu. Adamın annemi öldürmeye çalıştığını düşündüm ve onu yataktan çekmeye çalıştım... ama sonra annem dizlerinin üstüne çöküp babama söylememem için yalvarmaya başladı. Bu küçük sırrı açığa vurmazsam ömrümün sonuna kadar bana karşı iyi davranacağını söyledi, adam da giyinmeye başladı. Annem, 'Gitme Larry. Nell bunu anlar. O on bir yaşında büyük, yetişkin bir kız. Ne yapacağını bilir' diyordu sürekli. Ben ise evden koşarak kaçtım, babamın işyerine telefon ettim ve hemen gelmesini söyledim, çünkü Larry adlı bir adam annemin canını yakıyordu ve annem bunu sır olarak saklamamı istiyordu; babam eve geldi ve..."

Carmel yatıştırıcı bir sesle, "Daha çok küçükmüşsünüz" dedi.

"Hayır, biliyordum. Annemin yaptığı şeyin yanlış olduğunu ve cezalandırılması gerektiğini biliyordum. Bir sırra dahil olmayacaktım. Onun cezalandırılmasını istiyordum. Larry'nin babamın yakın arkadaşı olduğunu bilmiyordum. Ama bilseydim bile gene de söylerdim. Yanlış bir şeydi, siz de biliyorsunuz."

"Babanız ne yaptı peki?"

"Bunu asla öğrenemedik, ama Martin ile ben Başkan Kennedy'ye el sallamaktan döndüğümüzde annemiz gitmişti ve bir daha da geri dönmedi."

"Nereye gitti?" Carmel sesindeki dehşeti saklamaya çalışıyordu.

"Ondan hiç haber almadık ve bize babam baktı, ama bu konuda hiç iyi değildi ve kendini içkiye vermişti. O fahişe karısını teşhir ettiğim için bana teşekkür edip duruyor ve Martin'i durduk yere dövüyordu. Martin de okulda çetelerden biriyle takılmaya başladı ve okulu tamamen boşladı. Bense ellerimi kulaklarıma dayayıp Tanrı'nın her saati çalıştım. Tüm eğitimimi burslu okudum ve babam alkolden ölünce de kendi başımın çaresine baktım. Martin onun yaşamını iki kez mahvettiğimi söyledi. Birincisi, annemi evden uzaklaştırmışım, şimdi de onu babasından etmişim."

"Sizi hiçbir zaman bağışlamadı mı?"

"Hayır. Bir hiç oldu. Onu yıllardır görmüyorum. Kısa süre önce okulu aramış, nedenini bilmiyorum. Onu bir daha görmek istemiyorum."

Carmel üzgün bir sesle, "Demek o zamandan beri hayatınızın içinde olmamış, öyle mi?" diye sordu. Yapabileceği en iyi şey, daha fazla bir şey duymadan bu durumdan kurtulmaktı; Bayan Howe'un özdenetimini yitirdiği için kendisini asla affetmeyeceğini, ayrıca Carmel'i de affetmeyeceğini zaten biliyordu. Konuşmayı sona erdirmeye can atar bir hali olmalıydı, çünkü Bayan Howe bunu fark etti.

"Tamam, demek artık gitmemi istiyorsunuz. Gidiyorum. Umurumda değil!"

Carmel tokalaşmak için elini uzattı. "Size geleceğinizde başarılar, iyi yolculuklar dilerim."

Bayan Howe, "Bana iyi yolculuklar dileyecekmiş, bana iyi yolculuklar dileyecekmiş, başka bir şey değil" diye alayla gü-

lümsedi. "Şu zavallı çocuklara ne büyük klişeler öğretiyorsunuz. Onlara ve onların geleceğine ağlıyorum."

Carmel kederle, "Öyleyse gidip onlara ağlayın. Biz onları seveceğiz ve her zaman koruyup kollayacağız, harika bir yaşam sunacağız" dedi.

Bayan Howe acı dolu bir sesle, "Herhalde gece olmadan kocanızla birlikte bütün bunları tüm kasabaya yayarsınız" dedi.

"Hayır Bayan Howe, biz böyle şeyler yapmayız. Rigger ile ben onurlu ve doğru dürüst insanlarız, dedikodu ve suçlamalarla dolu değiliz. Bana anlattığınız şeyler sizi ilgilendirir ve bu kapıdan dışarıya çıkmaz."

Bayan Howe evden çıkarken Carmel de titreyerek masaya oturdu. Rigger öfkeden deliye dönecekti; Chicky sinirlenecekti. Neden öfkesine hâkim olamamıştı. Bayan Howe geçmişini bildiği için onu asla affetmeyecekti.

O gece eve gelince Rigger'a, "Bir daha Bayan Howe'u evimizde istemiyorum" dedi. "Bizim cahil anne babalar olduğumuzu ve Rosie ile Macken için çok üzüldüğünü söyledi."

Rigger, "Eh, bunu yapan bir tek o var" karşılığını verdi. "Onun dışında herkes bebeklere bayılıyor. Ayrıca Bayan Howe'un ne dediğini kim takar ki?"

Carmel kocasına gülümsedi. Ne kadar da doğruydu. Saçını tarayacak, birlikte kumsalda yürüyüşe çıkacaklardı; ıslak kumların üzerinde yürüyüp deniz kabuğu toplarken tuzlu hava yüzlerini yakacaktı. Kızlarına ve oğullarına verebildikleri en iyi hayatı vereceklerdi.

O gece akşam yemeğinden önce Rigger, Chicky'ye, Carmel ile Bayan Howe arasında bir tartışma yaşandığını fısıldadı.

Chicky, "Endişelenme" dedi. "Bize yeni müşteri getirmesi hiç mümkün değil. Yarın Dublin'e geri döneceğini söyledi biraz önce. Birkaç saat içinde yaşamımızdan çıkıp gitmiş ola-

cak. Carmel'e bunun için kendini hiç üzmemesini söyle."

"Harikasın Chicky."

"Hayır, değilim. Şanslıyım yalnızca. Sen de öyle. Bayan Howe değil."

"Biz kendi şansımızı biraz da kendimiz yarattık."

"Belki de, ama insanlar bize yardım etmeye çalıştığı zaman onlara kulak verdik. Bayan Howe vermedi."

Ertesi sabah Chicky Bayan Howe'un küçük bavulunu minibüse taşıdı.

"Umarım gezinizin bir kısmı hoşunuza gitmiştir Bayan Howe" dedi. "Belki hava daha iyi olduğunda bizi tekrar ziyaret etmek istersiniz." Chicky ne olursa olsun nezaketten şaşmıyordu.

Bayan Howe, "Sanmıyorum" cevabını verdi. "Aslında bana göre bir tatil değil. Hayatımın o kadar büyük kısmını insanlarla konuşarak geçirdim ki. Bunu çok stresli buluyorum."

Chicky, "Şey, kendi ortamınızda huzur ve sessizliğe geri döneceğiniz için mutlusunuzdur" dedi.

"Evet, bir anlamda."

Kadın aşırı derecede dürüsttü. Onun hatası da buydu.

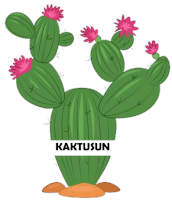
"Burada bir şey keşfettiniz mi? İnsanlar çoğunlukla keşfettiklerini söylerler."

"Hayatın hiç adil olmadığını ve bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey olmadığını keşfettim. Siz de öyle düşünmüyor musunuz Bayan Starr?"

"Tam olarak değil, ama kesinlikle bir haklılık payınız var."

Bayan Howe cevaptan tatmin olarak başını salladı. Oradan ayrılırken bile biraz kasvet serperek ayrılmıştı. Dublin'e giden trende tek başına oturacak, sonra ıssız evine gitmek için otobüse binecekti. Rigger onu tren istasyonuna götürürken gözlerini yoldan ayırmadı.

Freda

Freda O'Donovan on yaşındayken annesinin arkadaşlarından biri olan Bayan Scully bir çay toplantısında herkesin el falına baktı. Bayan Scully herkes için gelecekte servet, birçok çocuk ve uzun, mutlu evlilikler öngördü. Dış ülkelere geziler ve beklenmedik yerlerden küçük miraslar gördü. Hepsi Bayan Scully'nin söylediklerinden çok mutlu oldular, çok başarılı bir toplantıydı.

Freda, "Benim geleceğimi de okur musunuz?" diye sordu.

Bayan Scully küçük eli dikkatle inceledi. Uzun boylu, yakışıklık bir erkek, evlilik ve üç harika çocuk gördü. Yurtdışında tatiller gördü – Freda kayak sever miydi acaba? Freda'ya gülümseyerek, "Bundan sonra hep mutluluk içinde yaşayacaksın" dedi.

Bir suskunluk oldu. Çok uzun gibi gelen bir süreden sonra Freda iç geçirdi. Annesi duyduklarına memnun olmuş görünse de Freda'nın kafası karışmıştı. Bunların hiçbirinin doğru olmadığını biliyordu bir şekilde.

"Geleceğimde ne olacağını bilmek istiyorum" diye ısrar ederken ağlamaya başladı.

Annesi, "Neyin var böyle? Bu güzel bir gelecek" diyerek aptalca bir el falı konusunda mesele çıkarmaması için kızına dil döküyordu.

Ama Freda onu dinlemeyip daha da fazla ağladı. Bu keha-

neti kabul etmiyordu. Söylenenler doğru değildi. Freda bunu biliyordu. Bazen neler olacağını bildiğini sanıyordu, ancak bu konuda ağzını açmamayı çoktan öğrenmişti.

Geleceğinde bir koca ve üç çocuk görmedi. Kesinlikle kendisini hep mutlu bir yaşam sürecek gibi görmedi. Daha da fazla ağladı.

Freda'nın annesi onun neden bu kadar perişan olduğunu hiç anlayamamıştı. Bayan Scully'yi kızının el falına bakmaya ikna etmek kadar pişman olduğu bir şey hiç olmamıştı, bir daha böyle bir şey olmamasını sağlayacaktı.

Bayan Scully bundan sonra fal bakmaya davet edilmedi. Freda da kimseye gelecekle ilgili neler gördüğünü bir daha açıklamadı.

Freda ve iki ablası için evde yaşam sakin ve ekonomik açıdan biraz sıkıntılıydı. Babası genç yaşta ölmüştü ve merkezi ısıtma ya da dış ülkelerde tatiller gibi lüksler için paraları yoktu. Anneleri kuru temizlemecide çalışıyordu. Freda okulda çok başarılıydı ve burslar kazanarak sorunsuz bir öğrencilik geçirmişti. Aklına kütüphaneci olmayı koymuştu; en iyi arkadaşı Lane tiyatroda çalışıyordu. Onunla ayrılmaz ikiliydiler.

Tutkulu bir aşk hayatı olmamıştı: Freda öğrenciyken kulüplere, barlara giderlerdi; orada erkeklerle tanışmıştı, ama kalbini hoplatan biri olmamıştı hiç. Annesi Freda'nın özel yaşamına burnunu sokmaya çok eğilimliydi, ama aşka ilgi duymadığını işitince hayal kırıklığına uğramıştı.

Freda kitapları seviyordu ve kütüphaneci sertifikasını alıp yerel kütüphanede kütüphane yardımcılığı işini bulacak kadar şansı yaver gidince de o güne kadar istediği her şeye sahip olduğunu hissetmişti. Ama ablaları onun sevgilisi olmamasıyla dalga geçtiler.

Martha, "Eh, tabii ki bir sevgili bulamazsın. Kitaplardan başka bir şeyden söz etmiyorsun ki" dedi.

Laura, "Biraz çabalasan kendini düzeltebilirsin" diye burun kıvırdı.

Freda bozguna uğramış gibi duruyordu, ablaları da söylediklerinden pişmanlık duydular.

Martha teşvik edercesine, "Tam bir fiyasko falan değilsin" dedi. Wayne adlı bir gençle çok fırtınalı bir ilişkisi vardı ve erkeklerin en iyisine bile inanma eğiliminde değildi.

"Kütüphaneci yardımcısı olarak işe alındın, artık hayatını istediğin her yerde kazanabilirsin." Laura diş biler gibiydi, ama haklıydı da. Philip adlı çok tumturaklı bir bankacıyla çıkıyordu ve Philip için tarz ve şöhret her şey demekti.

Onlarınki tarafsız bir öğüttü.

Freda'nın bir kez daha "duygular" hissetmesi Noel'e yakın zamanlarda oldu. Noel kutlamalarını planlamak için ailece öğle yemeği yiyorlardı. Freda kesinlikle onlara katılacaktı, ama Laura, Philips'in ailesinin büyük Noel yemeğine gidecekti. Martha, Wayne hiçbir plan yapmadığı için sinirlenmişti. Nasıl bir insan Noel için plan yapmazdı?

Anneleri konuyu tekrar hindiye getirdi. Kim onlara katılmak isterse onlarla öğleden sonra saat üçte Noel yemeklerini yiyeceklerdi, çok güzel olacaktı.

Laura huzursuzca kıpırdandı; paylaşmak istediği bir şey vardı. Kesin olarak emin değildi, ama Philip'in ona Noel yemeğinde evlenme teklif edeceğini sanıyordu. Anne babasının vereceği parti konusunda çok belirsiz konuşmuştu. Normalde bu tür olaylara büyük önem verir ve gelenleri tek tek önceden ona söylerdi. Yok, çok daha büyük bir iş pişiriliyordu. Laura'nın yüzü heyecandan kızarmıştı.

Ve Freda hiç beklemediği halde birden anladı, kuşkulanmak falan değildi bu, Philip'in Noel'den önce Laura ile ilişkisini bitireceğini biliyordu; başka birinden çocuk beklediğini söyleyecekti ona. Bunu ilan eden bir gazete başlığı görmüş

kadar açık seçikti. Freda renginin çekildiğini hissetti.

"Hadi, bir şey söyleyin!" Laura dev haberinin ve gerçekleşeceğine duyduğu güvenin hiçbir tepkiyle karşılaşmamasından rahatsız olmuştu.

Annesi, "Harika bir şey olur" dedi.

Martha, "Ne şanslısın" dedi.

Freda, "Emin misin?" diye ağzından kaçırdı.

"Hayır, emin değilim elbette. Sana söylediğime pişman oldum şimdi. Sırf sana sevgili bulamıyorsun deme cüretini gösterdiğim için böyle söylüyorsun. Sadece hıncını almak için."

Freda, "Philip ile sen hiç evlilikten söz ettiniz mi?" diye sordu.

"Hayır, ama aşktan söz ettik. Kes şunu Freda. Sen bu konuda ne bilirsin ki?"

"Ama yanlış anlamış olabilirsin."

"Aman, ne kadar oyunbozansın."

"Partiden önce onunla konuşacak mısın?"

"Evet, bu akşamüstü onunla buluşuyorum. Yedide evime gelecek."

Freda bir şey söylemedi. Philip ona bu gece söyleyecekti. Tüm gün boyunca göğsünde bir hazımsızlık vardı, bir şey yemiş de doğru dürüst yutamıyormuş gibi. Saat dokuzda ablasını aradı.

Laura'nın sesi tanınmaz haldeydi.

"Sen bunu bütün bu süre zarfında biliyordun, değil mi? Biliyordun ve benimle alay ediyordun. Tamam, şimdi mutlu musun peki?

Freda, "Bilmiyordum, yemin ederim" diye yalvardı.

Laura, "Bunu bildiğin için senden nefret ediyorum. Seni asla affetmeyeceğim!" dedi.

Bunu izleyen haftalar ve aylarda Laura Freda'ya karşı çok soğuktu. Noel günü Philip'in nişanı ilan edildiğinde ağladı: Lucy adlı kızla ocak ayında evlenecekti.

Martha, Freda'nın Lucy'yi önceden bilmediğine Laura'nın hayatta inanmayacağına söyledi. Bunun başka bir açıklaması yoktu.

Freda, "İçimde bir his vardı, hepsi bu" diye itiraf etti.

Martha, "Bir hismiş!" diye burun kıvırdı. "Bir gün ben ve Wayne ile bir hissin olursa, bana da haber ver, olur mu?"

Freda, "Bir daha bir hissimi bir başkasına açıklayacağımı sanmıyorum" dedi hararetle.

> Finn Road Kütüphanesi Dostları, ilk toplantılarını 12 Eylül Perşembe günü saat 18.30'da kütüphanede yapacaklardır. Herkesi bekliyoruz ve kütüphaneden beklediklerinız konusunda düşünce ve önerilerini almayı umut ediyoruz.

Freda kütüphanedeki duyuruyu yazıcıda bastığı dakikalarda işlerin yolunda olmadığını anladı. Bunu bilmek için falcı olmaya ihtiyaç yoktu: Bayan Duffy'nin omzunun üzerinden merakla bakan yüzünde onaylamaz ve sert bir ifade vardı. "Bu kütüphanenin Dostlar'a ihtiyacı yok" diyordu bu bakış. Çöpçatanlık kurumu değildi. İnsanların kitap ödünç almaya ve daha da önemlisi bu kitapları geri vermeye geldiği bir yerdi. Olası en kötü eleştiriyi kullanacak olursa hiç uygun değildi.

Freda yüzüne iyice bir gülümseme yerleştirdi. Bu karşılaşmaya hazırlanmak amacıyla kendisini daha ciddi göstermek için uzun, koyu renk ve kıvırcık saçına kurdele takmıştı önceden. İş kadını gibi görünmenin zamanı gelmişti. Kesinlikle ciddi bir savaşa girmenin zamanı değildi. Freda kaybetse bile bekleyip yeniden deneyecekti.

Kütüphaneyi halka açmaya, binanın eşiğinden adımını hiç atmamış olanları oraya çekmeye ne kadar kararlı olduğunu Bayan Duffy'ye asla belli etmemeliydi. Freda oraya gelenlerin iyi karşılanmasını ve oranın bir parçası olmasını sağ-

lamayı tutkuyla istiyordu. Bayan Duffy farklı bir dönemin, insanların bölgelerinde bir kütüphane olduğu için şanslı olduğuna ve bundan fazlasını istememeleri gerektiğine inanan bir dönemin insanıydı.

"Bayan Duffy, çalışmak için buraya başvurduğumda bana işimizin bir kısmının buraya daha çok insan çekmek olduğunu söylediğinizi hatırlıyor musunuz?.."

"Kütüphaneden yararlananlar olarak, ama *Dostlar* olarak değil." Bayan Duffy bu kelimeyi bir hakaretmiş gibi kullanmayı becermişti.

Freda, Bayan Duffy'nin hep böyle olup olmadığını merak etti, yoksa küf kokan bu köhne bina için onun da umut ve hayallerinin olduğu bir zaman olmuş muydu?

Freda umutla, "Kendilerini Dostlar olarak görürlerse yardımcı olmak için daha çok şey yapabilirler" dedi. "Kütüphane için para toplanmasında yardım edebilirler ya da yazarların kitap bağışlamasını sağlayabilirler... birçok şey yapabilirler."

"Senin dediğin gibi bunun bir zararı olmaz herhalde. Ama gerçekten gelirlerse bütün bu insanları nereye oturtacağız?"

"Arkadaşım Lane'in tiyatrosunda bir sürü katlanmış iskemle var. O gece onlara ihtiyacı da yok."

"Ha, tiyatro, evet." Bayan Duffy'nin sokaktaki küçük deneysel tiyatroya ilgisi çok azdı.

Freda bekledi. Bayan Duffy kabul edene kadar duyuruyu panoya asamazdı; oraya varmış sayılırdı, ama tam değil.

"Toplantıyı yönetmekten memnun olurum. Demek istiyorum ki, sizi kütüphaneci olarak tanıtırım, sonra siz konuşmanızı yaptığınızda da topu onlara atarım... Dostlara yani." Freda soluğunu tutarak bekledi.

Bayan Duffy boğazını temizledi. "Şey, madem bu işe bu kadar meraklısın, şu duyuruyu as, nasıl olacak bir bakalım."

Freda doğru dürüst soluk almaya başladı. Kâğıdı duyuru panosuna astı. Yavaş hareket etmeye ve kazanma heyeca-

nını göstermemeye zorladı kendini. Bayan Duffy'nin masasına iyice yerleştiğinden emin olunca da cep telefonunu çıkarıp arkadaşı Lane'i aradı.

"Lane, benim, kısık sesle konuşmam gerekiyor."

Lane, "Öyle de olmalı. Sen bir kütüphanede çalışıyorsun" dedi ciddi ciddi.

"Dostlar fikrini Bayan Duffy'ye kabul ettirdim. Oldu bu iş. Toplantı yapılacak!"

Sokağın başka tarafında Lane küçük tiyatrosunu desteklemeye çağıran mektupları yazma işinin tam ortasında kalakaldı.

"Şahane, tebrikler Freda! Kütüphanecilerin şahı."

"Hayır, sakın böyle deme, fiyasko da olabilir. Kimse gelmeyebilir!" Freda hem buraya kadar geldiği için çok memnundu, hem de her şeyin üstüne yıkılacağından dehşetle korkuyordu.

"Onları bir şekilde oraya getiririz. Buradaki tüm ekibimizi getireceğim, toplantıya ilgili duyuruyu buraya da asar ve seyircilerimizi getiririz. Dinle, kutlama yapmak için öğle yemeğine çıkalım mı?" Lane fırsatı kaçırmama hevesindeydi.

"Olmaz, Lane, yapamam, zamanım yok. Bütçedeki ödenekler üzerinde çalışmam gerek." Bir düşünün; insanlar bir kütüphanede ortalıkta dolaşmaktan başka yapacak bir şey olmadığını sanıyorlardı. "Ama bu gece kararlaştırıldığı gibi Eva Teyze'nin evinde görüşüyoruz, öyle değil mi?"

Eva O'Donovan, Freda ile Lane'in akşam yemeğine gelmesine memnun olmuştu. Kendini harekete geçirip güne başlaması demekti bu. Öncelikle gazetedeki haftalık kuş gözleme köşesi "Tüyler"i tamamlaması gerekiyordu. Eva yazısını laptop'una düzgünce yazıp erkenden teslim etme konusunda çok güvenilir olursa ölçüsüz görüşlerden kurtulabileceğini keşfetmişti.

Sonrasında dondurucuda kızların yiyebileceği bir şey-

ler bulması gerekiyordu. Asla doğru dürüst öğle yemeği yememiş ve hep aç olurlardı. Kaldı ki Eva birkaç el Alabama Slammers kokteylinden sonra başlarının fırıl fırıl dönmesini istemiyordu. Dondurucunun içini dikkatle inceledi.

Bir tür fırında balık ve domates vardı. Kızlar geldiğinde biraz daha taze domates ve fesleğen ekleyerek fırına verebilirdi. Dondurucudan biraz Fransız ekmeği çıkararak çözdü. Çocuk oyuncağı; insanlar yemek pişirmeyle ilgili fazla yaygara koparıyorlardı, önceden biraz düşünmek yeterdi oysa.

Kuzey Avrupa'dan gelen büyük ipekkuyruk sürüleriyle ilgili yazısı için "Gönder" tuşuna bastıktan sonra renkli bir şal ile şapka seçecek ve kokteyl malzemelerini küçük kokteyl masasına yerleştirecekti. Günün en güzel kısmı buydu.

Chestnut Grove, Eva dışında kimseye uygun olmayacak bir evdi: bakımsız, düzensiz bahçesi, çok kötü su tesisatı ve güvenilmez elektrik tesisatıyla epeyce onarım gerektiriyordu. Eva eve doğru dürüst bir bakım masrafını karşılayacak durumda değildi ve orayı satmak mantıklı bir şey olarak görünebilirdi; ama Eva ne zaman mantıklı bir şey yapmıştı ki? Kaldı ki bahçe, düzenli olarak oraya yuva yapan ve köşesi için büyük malzeme sağlayan kuşlarla doluydu.

Çalışma odasının duvarları kuş resimleriyle ve ülkenin dört bir yanından gelen çeşitli kuş gözleme ve koruma gruplarının raporlarıyla kaplıydı. Dergi ve yayınlarla dolu raflar vardı. Eva'nın laptop'u kâğıtların arasına yarı gömülü halde orada duruyordu. Bu odada, evin içindeki her bir odada olduğu gibi, birileri gece yatıya kalmak isterse hemen kullanılmaya hazır bir divan vardı. Çoğunlukla da birileri onda kalırdı.

Her odada asılı giysiler duruyordu; neredeyse her duvarda çoğunlukla uygun bir şal ya da şapkayla birlikte rengârenk, ucuz giysiler asılı askılar vardı. Eva bunları pazarlardan, garaj satışlarından ya da kapanan dükkânların indirimlerin-

den alıyordu. Normal denebilecek bir dükkândan asla normal bir giysi almazdı. Eva marka giysilerin fiyatlarını anlamayı o kadar imkânsız bulunuyordu ki artık bunlar üzerine düşünmekten vazgeçmişti.

Etiketler, moda trendleri ve yapay şıklık talepleri dünyasının içine böyle çekilmelerine izin vererek kadınlar ne yapıyordu ki? Eva bunu hiç anlamıyordu. Kendisinin yalnızca iki giyim tarzı kuralı vardı –bakımı kolay ve parlak renkli– ve her davette kusursuz bir şıklıkta olurdu.

Eva uzun balon kadehlerini çıkardı ve Southern Comfort, amaretto likörü ve erik cinini masaya dizdi. Eva için kokteyl yapma ve servis etme bir hazırlıktan ibaretti, bu onun için bir gösteriydi.

Freda ile Lane, Chestnut Grove'un arka bahçe kapısından içeriye girdiler, yayılarak büyüyen geniş bahçeden geçtiler. Sınırları belirgin çiçek tarhları, çimler, bakımlı bahçe yolları ya da teraslar yoktu; bunların yerine karanlıkta tetikte olmayanları tökezletmeye hazır dikenli bitkiler ve çalı yığınları vardı. Orada burada geç kalmış gül tomurcukları baş vermişti. Ama genel olarak bir televizyonda ev yenileme programı için temizlenecek bir bahçe gibi duruyordu.

Lane saldırgan dikenlerle dolu alçak dalların bazılarından kaçınmayı becererek, "Ailemin bahçesinden o kadar farklı ki" dedi. "Onlarınki sürekli bir ödüle aday olmuş gibi duruyor."

Freda, "Yine de bahçeye çok iyi bakıyorlar. Buradaki gibi hayatını riske sokmuyorsun" cevabını verdi.

"Evet, ama babamın görülebilecek yerlerde sebze yetiştirmesine izin yok. Patates ve fasulye yataklarını görseler komşular ne der sonra?"

Eve varmak üzerelerken Eva onları karşılamak için dışarıya koştu. Koyu turuncu renkli bir kaftan giymiş ve saçını aynı kumaştan bir eşarpla bağlamıştı. Hayvanat bahçesinde-

ki kuşhanede görebileceğiniz çok egzotik bir kuşa benziyordu. Bir Fas düğününe, kostümlü partiye ya da bir sanat galerisinin açılışına gidiyor olabilirdi.

"Bahçe şimdi ne kadar harika duruyor değil mi?" diye haykırdı.

Freda ile Lane'in yollarını zar zor bularak geçtikleri büyük bakımsızlığı tanımlamak için seçecekleri ilk kelime harika değildi, ama Eva'nın coşkusuna kapılmamak da imkânsızdı.

Lane, "İçinde hoş renk kırıntıları var elbette" dedi.

Eva, "Dalların gökyüzüne doğru uzaması; sevdiğim şey işte bu." Eva onlara ön kapıya kadar eşlik edip kokteylleri karıştırmaya koyuldu.

"Kütüphaneye içelim Freda, canım, ve oraya üye olmayı bekleyen bir sürü, bir sürü Kütüphane Dostları'na."

Freda'nın boğulacakmış gibi olmasıyla gerçekten çok eğlendi. Bu büyük adımı attığını Lane ve Eva Teyze dışında kimse anlamaz ve umursamazdı. Onlara sahip olduğu için ne kadar şanslıydı. Birçok insanın heyecanlarını paylaşacağı ve birlikte kutlama yapacağı kimsesi yoktu.

Kokteyl neredeyse beynini patlatıyordu. Freda bardağı dikkatle masaya koydu. Eva, içkinin bir dikişte kafaya dikilmemesini, farklı tatların tadına varılmasını isterdi. Freda, "Bu şeyin içinde beş farklı içki olmalı" diye düşündü, "portakal suyu dışında hepsi de alkollü." Kokteyle büyük bir saygıyla yaklaştı.

Eva kütüphanedeki yeni planın tüm ayrıntılarını öğrenmek istiyordu. Bayan Duffy homurdanıyor muydu? Görgü kurallarından uzaklaşarak mı boyun eğmişti? Bir araya getirince Freda, Kütüphane Dostları'nın ne yapmasını istiyordu?

O kadar hevesli ve coşkuluydu ki, Freda ile Lane onun karşısında kendilerini donuk ve kıt akıllı hissettiler. Kütüphaneyi Eva yönetiyor olsaydı, binanın çevresinde yanıp sönen kü-

çük ışıklar olur, içeride bangır bangır müzik çalardı. Girişe bir kokteyl bar kurabilirdi. Eva'nın yaşamı da evi gibiydi: Yeterince çok istersen her şeyin mümkün olduğu renkli bir hayal dünyası.

Bayan Duffy, Kütüphane Dostları olmak isteyen insanlarla ilgileniyordu ve çok iyi ilgilendiği söylenemezdi. Onlara Freda'nın hazırladığı bildiriyi verdi, herkesi Kütüphane Dostları toplantısında görmekten çok memnun olacaklarını söyledi, ama bu toplantının içeriği sorulduğunda net cevaplar vermedi.

Bazı insanlar gergin bir yüzle bir giriş ücreti ya da bağış gibi bir paranın söz konusu olup olmadığını sordular. Bayan Duffy, "Hayır, böyle bir şey yok" dedi. Ne var ki sonradan da merak etti. Freda kütüphane için para toplamaktan söz etmemiş miydi?

Bir erkek hangi kitapların okunması konusunda tavsiyeler olup olmayacağını sordu. Bayan Duffy bilmiyordu. İki genç kız bir giriş testi olup olmadığını öğrenmek istedi, yoksa her önüne gelen katılabilir miydi? Bayan Duffy test olmadığını söyledi, ama "her önüne gelen" ifadesine kaşlarını çatmış olduğunu biliyordu.

Tedirgin bir delikanlı gelerek okuldayken ödüller kazanmış bir sürü şiir yazdığını söyledi ve şiir okuma toplantısı yapmanın mümkün olup olmadığını sordu. Utangaçtı, elini ayağını nereye koyacağını bilemiyordu ve Bayan Duffy böyle bir öneri karşısında onun binadan atılmasını emredecekmiş gibi bakıp duruyordu.

Bayan Duffy bunun kötü bir fikir olduğunu düşünmeye başladı.

Freda yarım saat önce dönmüş olmasına rağmen, "Ah, nihayet geldiniz Bayan O'Donovan" diye feveran etti.

Freda endişeyle saatine baktı.

"Bu Kütüphane Dostları işiyle ilgili o kadar çok sorgu sual var ki, günlük işleyişi aksatmaya başladı."

Freda'nın yüzü aydınlandı. "Kusura bakmayın Bayan Duffy, ama bu harika bir haber değil mi? İnsanların gerçekten ilgilendiği anlamına gelir bu." Freda mantosunu asıp hemen işe koyuldu.

Bayan Duffy yumuşadı. Böyle bir tavır karşısında memnun olmamak zordu ve aptal kız üstüne daha çok soru, daha çok bela ve daha çok meşguliyet davet etse bile, konuyla ilgili her işi yapmaktan hiç gocunmuyor gibiydi.

Ona kızgınlığının ciddi olmadığını göstermek için, "Güzel bir hafta sonu geçirdiniz mi Bayan O'Donovan?" diye sordu.

Freda şaşırarak başını kaldırıp baktı. Gülümsedi ve çok güzel olduğunu, ama buraya, Finn Road'a dönmekten mutlu olduğunu söyledi. Doğru cevap vermişti.

Bayan Duffy ayrıntı falan değil yalnızca bir bağlılık işareti istiyordu.

Freda toplantıyı soranlar listesini ele aldı: Okunacak kitaplarla ilgili tavsiyeler olup olmayacağını soran adama telefon etti ve "Evet" dedi; isteyen olursa tavsiye verilecekti. Giriş testi olup olmayacağını soran kızları aradı ve eğlenceli bir akşam olacağını söyledi –tüm arkadaşlarını getirmeliydiler. Adı Lionel olan genç şairi gelip kendisiyle görüşmeye davet etti.

Gerçekten önemli bir şeyin olacağını sürekli dırdır eden içindeki duyguyu görmezden geldi.

> Finn Road Kütüphanesi Dostları'nın bir sonraki toplantısı 9 Ekim günü saat 18.30'da yapılacaktır. Konu bu bölgenin tarihi olacak ve giriş ücretsizdir. Herkes davetlidir!

Günlerdir Kütüphane Dostları toplantısından söz ediyorlardı. Birçok açıdan büyük bir başarı olmuştu. Bayan Duffy bile coşkuluydu.

Hepsi gelmişlerdi: Genç şair Lionel dilsiz kuğular hakkın-

da birkaç güzel şiir okumuştu. Aldığı tepkiden dolayı kendinden geçmişti, Freda onu Eva Teyzesiyle tanıştırdığı zaman daha çok geçmişti. "Tüyler"in yazarı, inanılacak gibi değil!

Bayan Duffy yarım düzine kız ortaya çıkınca şüphelendi, ama kızların okuma grupları için önerilerle dolu olduğu anlaşıldı.

Hemen ertesi günü, "Bize bu kadar büyük saygı göstermelerine şaşırdığımı söylemem gerek" dedi. Lane ile Freda kütüphanede kusursuz bir temizlik yapmışlar ve iskemleleri tiyatroya geri götürmüşlerdi. Bayan Duffy'nin şikâyet edebileceği hiçbir şey yoktu, bu yüzden tam tersine memnun olmaya, hatta tatmin olmuş olmaya karar verdi.

Freda bütün bu başarıdan hiç pay almamaya uzun zaman önce karar vermişti, işler sarpa sarsa tüm suçu üstüne alacak olsa bile.

Her şey Bayan Duffy'nin fikriymiş gibi, "Siz çok daha iyilerini hak ediyorsunuz" dedi. "Yıllardır burada bu kütüphaneyi adam etmek için uğraşıyorsunuz; size onurlandırmaları ve kütüphanenin onlar için ne kadar değerli olduğunu söylemeleri yapılacak en doğru şey."

Bayan Duffy bütün bunları zaten hak etmiş gibi zarafetle kabul etti.

İyi de oldu: Freda'ya işlerle ilgilenmek için zaman kazandırdı. Sıradan bir işgününde bile organize edecek o kadar çok şey vardı ki. Yayınları, ödünç verilmiş olan kitapların listesini kontrol etmeleri gerekiyordu. Sonra zamanı geçmiş kitapları ödünç alanlara uyarı notları vardı. İstenen yayınları incelemek için Issue'yu tarayacak ve durumlarını bildireceklerdi. Sonra bugün Sipariş Edilecek Yayınlar toplantısı vardı; Bayan Duffy ile birlikte hangi yeni yayınların sipariş edileceğini seçeceklerdi. Onaylanacak nüshalar olarak kendilerine gönderilen kitapları inceleyecek ve kitap dergilerindeki notlara da bakacaklardı. Bırakın bir sonrakini düzenlemeyi, bu Kütüp-

hane Dostları toplantısı üzerine düşünecek zaman bile yoktu. Freda'nın kendini bu kadar süngüsü inmiş gibi hissetmesi tuhaftı. Olacağından emin olduğu şey her neyse, olmamıştı işte.

Bayan Duffy kuryeyle gelen kocaman ve pahalı görünüşlü çiçek buketini görünce çok şaşırdı. Mesaj çok sadeydi. *Ben zaten bir Kütüphane Dostu'yum... Şimdi de Kütüphaneci Dostu olmak istiyorum.* Akşamki toplantı başarılı olmuştu kuşkusuz, ama teşekkür için kim bunları gönderirdi? Bayan Duffy'ye şimdiye kadar çiçek gönderen bir tek kız kardeşi vardı, o da daha çok saksıda afrika menekşesi tarzı bir insandı. Peki bu çiçek buketini kim göndermişti? Bayan Duffy çiçeklere bir kez daha hayran kaldı. Yeterince büyük bir vazo bulabilirse Bayan O'Donovan onun için güzel bir çiçek düzenlemesi yapabilirdi.

Freda bir vazo buldu her nasılsa. Depoya gitti ve kocaman bir cam kavanoz getirdi. Bu çiçekler bir servet tutmuş olmalıydı. Bunları kim gönderirdi böyle?

Bayan Duffy net konuşmadı ve bir arkadaştan geldiklerini söyledi. Cam kapıdaki yansısına bakıp saçını birkaç kez düzeltti. Gözlerinde dalgın bir bakış vardı.

Freda sormaktan vazgeçti.

Daha güzel bir düzenleme yapabilmek için uzun saplı gülleri yeşil eğreltiotlarından ayırırken, çiçeklerle birlikte gelen kartı buldu.

... Şimdi de Kütüphaneci Dostu olmak istiyorum. Bu çiçekler kendisi içindi. Neredeyse fiziksel bir acı veren bir şokla kavradı bunu. Ama kim göndermişti? Ne demek istiyordu? Bayan Duffy'nin kendisine geldiğine inanmasına yol açmak yerine neden üstüne Freda'nın adını yazmamıştı? Freda her şeyin yavaş çekim olduğunu ve biraz gerçekdışı bir havaya büründüğünü hissetti. Kendini neden bu kadar huzursuz ve biraz sarsılmış hissettiğini düşünmek için yalnız kalmak istiyordu.

Lane, kutupmartısının bacaklarının ne renk olduğunu sormak için Eva'ya telefon açtı.

Eva hiç tereddüt etmedi. "Turuncu" dedi. "Neden?"

"Peki ya gagası? Bir manzara panosu boyuyoruz. Bana gagasını anlat. Şeklini falan biliyorum ama gaga hangi renk?"

"Mavi, sarı ve turuncu. Ama renkleri doğru şekilde sıralaman gerekir."

"Kuşhanedeki egzotik kutupmartısını kastetmedim. Yalnızca İrlanda kutupmartısından söz ediyorum."

"Bu o işte, buradaki kutupmartısı böyle. Kütüphaneye gel; ben de oraya gidiyorum zaten. Kitaplarda sana bu martıyı gösteririm."

"Gelsem iyi olacak. Mavi, sarı ve turuncu gagası olan kuşlar! Bunu İrlanda'da görmek için hayatı tümden değiştiren bir bakış açın olmalı."

Kütüphanenin merdiveninde buluştular.

Lane, "Bir sonraki prodüksiyon için dev gibi arka dekorlar boyuyoruz" diye açıkladı. "Kutupmartısının gaga ve bacakları konusunda emin olmam gerek. Gerçekten de gökkuşağının tüm renklerine sahipler mi, yoksa benimle kafa mı buluyorsun?"

Eva, "Gagalarının üç rengi var, bacaklarsa turuncu –çoğunlukla yavrulama döneminde. Kışın çok daha donuk renkliler" diye söylediklerini doğruladı.

"Aman Tanrım, İrlanda'da böyle kuşlar ha!"

"Eh, bizimle bir kere olsun Atlantik kıyısına gelirsen, kendi gözlerinle görürsün, üstelik koca koca sürüler halinde" dedi sitem eder gibi. "Stoneybridge diye bir yer var. Sen de bizimle gelmelisin."

İçeriye girerlerken Freda'nın bankoda biriyle konuştuğunu gördüler. Eliyle bir broşürü gösteriyor ve gülüp başını iki yana sallıyordu. Gözleri parlıyordu; bu eski, gri bina-

da o kadar genç, o kadar canlı, o kadar hareketli duruyordu ki. Bayan Duffy her zamanki küçük beyaz dantel yakalı, havacı mavisi yün ceketini giymişti; ağırbaşlı ve ölçülüydü. Freda ise tam tersine siyah pantolonunun üzerine kırmızı bir gömlek giymişti. Siyah kıvırcık saçlarını kocaman kırmızı bir kurdeleyle bağlamıştı. Lane, "Bütün bu donukluğun ortasında renkli bir çiçek gibi duruyor" diye düşündü. Herkesin onunla konuşmak için sıraya girmiş olmasına hiç şaşırmamalı.

Kuyrukta bekleyen bir sonraki kişi, kaşmir bir atkı takmış ve kesimi güzel bir palto giymiş bir erkekti. Freda'ya dikkatle bakıyordu.

Lane birden geriye çekildi. Nedenini bilmiyordu, ama hafif bir huzursuzluk hissetmişti.

Eva, "Ne var?" diye sordu.

Lane, "Şu adam, Freda ile konuşmayı bekleyen adam" diye fısıldadı.

Eva, "Ben onu göremiyorum" diye yakındı.

"Şuraya doğru gel. O zaman hem onu görebilir, hem de Freda'nın dikkatini çekmezsin."

Her ikisi de Freda'nın yanına yaklaşan adama nasıl baktığını gördüler. Ne konuştuğunu duyamayacak kadar uzaktaydılar, ama Freda'nın yüzü iyiden iyiye değişmişti. Bu erkek her kimse, önemli biriydi.

Lane ondan oracıkta hoşlanmadı.

"Çiçeklerim hoşunuza gitti mi?"

"Kütüphaneci Bayan Duffy'ye gelenler mi? Çok güzeller. Bayan Duffy'yi çağırayım mı?"

Adam güllerden birini koklamak için durdu. "Bunlar senin içindi Freda." Çok yakışıklıydı ve gülümsemesinde büyük bir sıcaklık vardı.

Freda flört etmeyi bir zamanlar öğrenmişse bile tekniğini

unutmuştu gerçi, ama yine de adama gülümsemekten kendini alamadı.

"Kütüphane Dostları toplantısında yoktunuz" dedi. "Yoksa sizi hatırlayacağıma eminim."

"Aaa, ama oradaydım. Toplantıdan haberim yoktu, yağmur başladığında içeriye girdim. Geride durdum, şurada." Arka kapının yanındaki bir sütunu gösterdi.

"Oturmadınız mı?"

"Hayır, sağanak yağmurun şiddetini azaltmasını bekliyordum yalnızca ve kütüphanedeki bir toplantının sıkıcı olacağını sanmıştım."

"Öyle miydi?" Freda ağzından kerpetenle laf alıyormuş gibi hissetti.

"Yok Freda, harika bir akşamdı, bu odanın dört bir tarafında sıcak bir hava, coşku ve umut vardı. Bu yüzden de burada kaldım."

Freda da tam böyle hissetmişti. İnsanlara o gece bir tür can simidi verilmiş olduğunu düşünmüştü. Yeni bir şey, katılabilecekleri bir şey için yanıp tutuşuyorlardı; hepsi yardım etmeye o kadar canı gönülden hazırdı ki. Freda adama hiç konuşmadan baktı.

"Seni akşam yemeğine davet etmek için geldim." Freda adamın boynunun hafifçe kızardığını gördü. Adam birden tereddütlü göründü. "Demek istiyorum ki, akşam yemeği olmak zorunda değil, yürüyüş olur, kahve olur, film olur, sen ne istersen. Ha –yok, bekle– benim adım Mark. Mark Malone. Benimle çıkar mısın?"

Freda ağzından, "Akşam yemeği hoş olur..." kelimelerinin çıktığını duydu.

"Güzel. Bu gece bir yere rezervasyon yaptırayım mı?"

Freda başta konuşmak için kendine güvenemedi. En sonunda, "Şey, evet, bu gece olur" dedi.

"Nereye gitmek istersin?"

"Bilmiyorum... herhangi bir yer olabilir. Rıhtımın oradaki Ennio'nun Yeri'ni severim, bazen kendimize ziyafet çekmek için arkadaşlarımla oraya giderim."

"Eh, senin ve arkadaşlarının özel yerini zorla elinizden almak istemem. Quentins'e ne dersin, orası da iyidir, öyle değil mi? Saat sekiz uygun mu?"

Freda, "Sekiz uygun" dedi.

Adam sırıttı, sonra gösterişli bir tavırla onun elini tutup öptü.

Mark gidince Freda elini yanağına götürüp orada tuttu. Farkında değildi ama teyzesi Eva, arkadaşı Lane, Bayan Duffy, şair Lionel ve rastlantı eseri temizlik işi var mı diye sormak için orada gelen genç bir kız onu izlemişti.

Hepsi elini yavaşça dudaklarına götürürken Freda'nın yüzünü gördüler. Adamın öptüğü elini. Gözlerinin tam önünde çok önemli bir şey gerçekleşmişti.

Günün geri kalanı geçti gitti. Bir şekilde.

Lane, "Bana söyleyecek bir şeyin var mı?" diye sormuştu.

Freda, "Kutupmartıları hakkında mı?" diye cevap vermişti.

"Hayır, elini öpen adam hakkında."

Freda, "Yarın" diye söz vermişti.

Freda Quentins'e gittiğinde Mark çoktan oradaydı. Koyu gri bir takım elbise ve jilet gibi ütülü beyaz bir gömlek giymişti. Çok yakışıklıydı. Quentins'in zarif sahibi ve müdürü Brenda, Freda'ya masaya kadar eşlik ederken Mark da gülümseyip ayağa kalkarak onu karşıladı.

Söze, "Bir bardak şampanya hoşuna gider diye düşündüm, ama senin adına sipariş vermek istemedim" diye başladı.

Freda gülümseyerek, "Her ikisi de doğru" dedi. "Gerçekten de bir bardak şampanya isterim, ama varsayımlarda bulunmadığın için teşekkürler."

Mark, "Umarım bunu yapmamışımdır" karşılığını verdi. "Seni gördüğüme o kadar sevindim ki –muhteşem görünüyorsun."

Freda, "Teşekkür ederim" demekle yetindi.

"Şey, öylesin, çok güzelsin, ama seni yemeğe davet etmemin nedeni yalnızca bu değil."

"Neden davet ettin?" Freda bunu samimiyetle bilmek istiyordu.

"Çünkü seni zihnimden atamıyorum. O adamın şiiriyle ilgili söylediklerine bayıldım, zarif hüznüyle ilgili. Başka biri olsa bunları söylemek için iki katı kelime kullanırdı. Ayrıca o öğrencilerden ve okuma gruplarından büyük heyecan duydun; hepsini heveslendirdin. O kadar çok enerjin, senden yayılan öyle bir canlılık var ki. Seni kütüphanede gördüğüm an bunu fark etmiştim, burada da görüyorum. Bunun bir parçası olmak istiyorum. Hepsi bu."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum. Şanslıydım; işimden, hayatımdan, her şeyden çok mutluyum..."

"Burada olmaktan da mutlu musun? Şimdi?"

Freda, "Çok" dedi.

Sohbetleri çok rahattı.

Mark onunla ilgili her şeyi öğrenmek istiyordu. Okulunu, kolejini, anne babası ve kız kardeşleriyle birlikte yaşadığı evi. Finn Road Kütüphanesi'ndeki işi nasıl aldığını. Büyük bir Viktoryen evin üst katındaki küçük dairesini. Gazetede uzun zamandır "Tüyler" köşesini hazırlayan ve Freda'yı kuşları gözlemek için gezilere götüren eksantrik halasını.

Ciddi bir tavırla, "Kuşlar gibi özgür görünüyor" dedi.

Freda, "Bunun üstüne bir şey diyemem" diye homurdandı. "Kuş gibi uçtu gitti aklımdan." Her ikisi de gülmekten iki büklüm oldular.

Mark, Freda'nın bugüne kadar yaptığı her şeyle tek tek ilgileniyordu. Sohbet tatillere ve bir haftalığına güneşli yer-

lere gitmenin o kadar zahmete değip değmeyeceğine ya da kayak yapmak için atlet olmak gerekip gerekmediğine kaydı. Müthiş bir şey değil mi –Mark tam da o Yunan adasına gitmişti, dünya ne kadar da küçüktü? Aynı filmleri, aynı şarkıları seviyorlardı. Hatta Freda'nın en sevdiği kitaplardan bazılarını bile okumuştu.

Freda da ona yaşamıyla ilgili sorular sordu. Birbirlerini tanımadan buluşmuş gibiydiler, kaldı ki, birbirleri hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı. Yine de oradaydılar, Dublin'in en iyi restoranlarından birinde oturmuş yemek yiyorlardı. Mark İngiltere'de İrlandalı bir ailede büyümüştü. Anne babası ve erkek kardeşi hâlâ orada yaşıyordu. "Hayır, onları pek fazla görmüyorum" dedi üzgün bir tavırla. Omuz silkip konuyu kapattı, ama Freda bu durumun onu yaraladığını anlamıştı.

İngiltere'de üniversiteye gitmiş ve pazarlama ile ekonomi okumuştu, ama eğlence sanayiindeki deneyimlerinden öğrenmiş oldukları kadar önemli değildi bunlar. Otomobil kiralama, yatçılık işinde, "catering" alanında çalışmış ve bütün bu zaman zarfında da iş dünyasının nasıl işlediğini öğrenmişti. Londra ve New York'ta çalışmıştı, şimdi de Dublin'de çalışıyordu; buraya çocukken tatillerde gelmiş olmasına karşın ona hâlâ yeni bir şehir gibi geliyordu. Şu anda Holly's Hotel'e yatırım yapacak bir turizm grubunda çalışıyordu; orayı büyük bir eğlence kompleksine dönüştürmek istiyorlardı.

"Bütün bunların sana sıkıcı geldiğinden eminim, ama aslında çok heyecan verici ve tümüyle parayla da ilgili değil" dedi heyecanla. "Ayrıca bölgenin tarihi hakkında daha çok şey öğrenmek isterim. Bu konuda bana çok yardımcı olabilirsin."

Henüz kendisine düzgün bir yer bulamamıştı, bu yüzden otelde bir odada kalıyordu. Orasının nasıl iş yaptığını biz-

zat görebildiğinden otelde kalmak iyi oluyordu. Öyle güzel bir kişisel sığınaktı ki; insanların gerçekten bizzat keşfettiklerine inandıkları türden bir yer. Personel adınızı hatırlıyordu, orada olmaktan keyif almanız için koşturuyorlardı. Başarılı olmalarına hiç şaşmamak gerekirdi.

Sağanak yağmurun yağdığı gün inşaatçılarla geç saatlere kadar süren bir toplantıdaydı ve sağanak tam şiddetini iyice artırdığı sırada Finn Road'dan koşarak geçiyordu. Şanslı bir rastlantıydı yani, kütüphanenin kapısının açık olduğunu görüp de bir süre oraya sığınmaya karar vermesi tam bir şans olmuştu. Freda'yı işte o zaman fark etmişti. Sokakta koşmaya devam ettiğini bir düşünün. Toplantının zamanında bittiğini ve Mark'ın yağmur başlamadan önce oradan uzaklaştığını düşünün, o zaman ne olurdu?

"Seninle ben asla karşılaşamayabilirdik." Mark güldü ve kaderinde bunun yazılı olabileceğini düşünürcesine ürperme taklidi yaptı.

Freda omuzlarının gevşediğini hissetti. Holly's Hotel'i bu haliyle seviyordu; kutlamalar için harika bir yerdi ve burayı bir "eğlence kompleksi"ne dönüştürme fikri ona korkunç geliyordu. Ama hangi şansın onu, anlaması imkânsız bir nedenle kendisini çok beğeniyor görünen bu heyecan verici adamla bir araya getirdiğinin ne önemi vardı ki? Keyif dolu bir inilti çıktı ağzından.

Mark ona gülümseyince yüreği eridi sanki.

Freda, Mark'ın onunla birlikte evine gelmek istemeyeceğini umut ediyordu. Dairesi karmakarışıktı ve bir de ilk buluşma olması ve sürtük gibi görülme gibi bir dert de vardı; Mark onun evine gelmek isterse orayı hazır etmek için bir haftaya ihtiyacı olacaktı. Ya Holly's Hotel'e gitmeyi teklif ederse?

Ama bunu yapmazdı, öyle değil mi, bunu yapmayacak kadar kaliteli bir insandı.

Yoksa bu kadar çok istemiyor muydu belki?

Restorandan en son ayrılan onlar oldular. Quentins onlara bir taksi ayarladı. Mark onu eve kadar götüreceğini söyledi. Taksi binaya gelince dışarıya çıkıp onu kapısına kadar götürdü.

"Tahmin ettiğim gibi çok hoş bir yer" diyerek Freda'yı yanaklarından öpüp tekrar taksiye bindi.

Freda merdivenlerden yukarıya çıktı ve hırsızlar altını üstüne getirmiş gibi görünen ama aslında aynen evden çıktığı halinde olan küçük dairesine girdi. Mark içeriye girmediği için rahatlasın mı, hayal kırıklığı mı hissetsin bilemeden yatağının kenarına oturdu.

Ona kütüphaneden söz ederken salondaki tek kişi oymuş gibi her kelimesine kulak kabartmıştı. Ama ya herkesle de böyleyse? Ondan gerçekten hoşlanıyor muydu? Elbette ki hayır, nasıl hoşlanabilirdi? O basit bir kütüphaneciydi; Mark ise çok akıllıydı ve dünyanın her yerine gitmişti.

Bu gece orada birden kendini çok yalnız hissetti. Konuşmak için bir kedi alabilirdi.

Eva buna karşı çıkmıştı; kedilerin kuşların doğal düşmanı olduğunu, ayrıca onlarla fazla yakınlaşmanın seyahatlerden vazgeçmeye neden olduğunu söylemişti. Yine de bir kedisi olsaydı, ona mırlardı, büyük bir evin tepesine tünemiş bu ıssız evde bir canlı olmuş olurdu.

Huzursuz bir uykuya daldı ve defalarca aynı rüyayı gördü: Bir feribota binmeye çalışıyor, ama o daha binemeden feribot kıyıdan uzaklaşıyordu.

Ertesi sabah Lane küçük tiyatroda birlikte kahve içerlerken, "Haydi ama Freda, biz üstü kapalı davranmayız" dedi.

"Ben üstü kapalı davranmıyorum, sonundaki Q'ya benzer şekilli çikolataya kadar menüdeki her bir ayrıntıyı anlatıyorum sana." Freda içerlemişti.

"Ama ya o? Ondan hoşlandın mı? Rahat konuşulan bir insan mı?"

"Hoş bir adam, çok yumuşak, çok çekici. 'Eğlence sanayii' dedikleri bir iş yapıyor..."

Lane alayla homurdandı.

"... ve Holly's Hotel'e yatırım konusunu görüşmek için buraya gelmiş. Büyük bir yatırım yapmak istiyorlar."

"Holly's Hotel'in yatırıma ihtiyacı yok. Bu haliyle gayet iyi. Sen onunla?.."

"Hayır."

"İstedi mi?.."

Freda, "Yine hayır. Baksana, bu cevap cinsel alandaki her soruna karşılık veriyor mu artık?" diye merak etti.

Lane incinmiş gibi baktı. "Hep anlatırız da, bu yüzden sormuştum."

"Eh, anlattım işte. Hiçbir şey olmadı, asla, zerre kadar bile."

"Ha tamam, ama anlatacak bir şey olursa anlatacak mısın?" Lane varsayımlarda bulunuyordu.

"Hiç bilemeyiz, değil mi?" Freda'nın sesi hissettiğinden daha gamsız çıkıyordu.

"Seni bu adam, Mark konusunda uyarmak için burada olduğumu varsayalım." Lane ciddiyetle bakıyordu. Ne olduğunu tam çıkaramıyordu, ama bu adamda onu kaygılandıran bir şeyler vardı. "Ona güvenmediğimi söylediğimi varsayalım. Onun hakkında hiçbir şey bilmediğini, sana yalanlar kıvırdığını söylediğimi varsayalım. Bunu yapacak olsaydım, senin arkadaşlığını kaybeder miydim?"

"Beni uyarmaya hiç gerek yok –Bayan Duffy'ye giden bir demet gül, bir akşam yemeği... pek ilişki sayılmaz."

Lane esrarlı bir havayla, "Daha ilk günler" dedi. "Geri gelecektir. Bundan eminim."

Freda'nın beş yıl önce kolejde tanıştığı Joe Duggan o gece onu bir partiye davet etmek için telefon etti. Freda'nın zar zor hatırlayabildiği bir arkadaşıyla bir grup yabancının par-

tisine gitmeye hiç niyeti yoktu, ama her zamanki nezaketiyle bugünlerde Joe'nun neler yaptığını sordu.

Joe, "Teknoloji üzerine kurs veriyorum, çoğunlukla hiç bilmeyenlere" dedi. "Biliyorsun, makinelerden korkan ama kaçırmak da istemeyenler. Aslında bu konuda fena değilimdir; onlara makinelerin aptal olduğunu söylüyorum, bu da onları rahatlatıyor."

"Joe, senin için elimde harika bir iş olabilir. Cuma günü kütüphaneye gelip beni görebilir misin?" diye sordu. Böylece bir sonraki Kütüphane Dostları toplantısı hallolmuş olabilirdi.

Mükemmel...

Bayan Duffy'nin yüzü bir saati durdurabilirdi.

"Sosyal hayatınızı düzenlemeyi bitirdiğiniz zaman, Bayan O'Donovan, kütüphane cezalarını yazma konusunda bana yardım edebilir misiniz acaba? Bankoda da ilginizi bekleyen birkaç kişi var."

Bankodaki kuyrukta ilk sırada bekleyen kişi Mark Malone'ydi. Hiçbir şey söylemedi, ona baktı yalnızca.

Freda konuşmayı hafif tutmak ve gözünü dikip bakmasını engellemek için, "Senin yapacak bir işin yok mu?" diye sordu.

Mark, "Çok çalışıyorum" diye cevap verdi. "Çoğunlukla gecelere kadar, ama bu sabah gelip seni görmek için zaman ayırdım."

Freda, "Yemek için çok teşekkürler" dedi. "Ne kadar keyif aldığımı anlatmak için sana küçük bir not yazacaktım aslında."

"Notunda ne diyecektin?"

"Çok sıcak ve cömert bir akşam olduğunu ve teşekkürlerimi." Freda, bir kerelik bir ilişki olduğunu ve kendisinin pişmanlık olmadan minnettar kaldığını düşünüyormuş gibi konuşmasına bir kesin son havası vermişti.

Mark, "Yarın izin günün olduğunu söylemiştin" dedi.

Freda izinli olduğu günlerde normalde kendisiyle Lane'in gündelik yaşama işleri dedikleri şeyleri yapardı: Çarşafları ile havlularını çamaşırhaneye götürür, süpermarkette biraz alışveriş yapar, belki Lane'i uzun bir öğle yemeğine çıkmaya ikna ederdi. Bazen bir sanat sergisine gider ya da butiklerin vitrinlerine bakardı. Pencere önündeki saksılarıyla ilgilenerek bahar için çiçek soğanları eker, akşam da arkadaşlarıyla bir şarap barına gidebilirdi.

Ama yarın değil. Yarın çok farklı bir gün olacaktı.

Mark, Freda'nın kendisiyle birlikte County Wicklow'a gitmek isteyip istemediğini merak ediyordu. Bayan Holly ile bir toplantı yapması gerekiyordu, belki orada öğle yemeği yerlerdi. Freda duş alırken günü planladı. Öğleden sonra yürüyüşe çıkabilirlerdi, sonra da eve dönecekler ve Freda ona akşam yemeğini hazırlayacaktı. Belki Holly's Hotel'de kalırlardı. Her durumda Mark ona çok güzel göründüğünü söyleyecekti. Onu kollarına alacaktı.

"Daha fazla beklememize gerek yok" diyecekti; ya da belki, "Sensiz bu geceyi geçiremezdim." Bir şey. Herhangi bir şey. Aslında ne olduğu önemli değildi.

Freda nasıl olacağını merak etti. Onun için yeterince çekici görüneceğini umut ediyordu. Onu adam gibi memnun etmeyi. Pek deneyimli değildi, son zamanlarda da kesinlikle kimse olmamıştı.

Son kez bir erkekle birlikte olalı neredeyse iki yıl olmuştu: Bağlantıyı koparmayacağına söz veren ve onu görmek için İrlanda'ya geleceğini söyleyen Andy adlı hoş bir İskoçyalıyla bir tatil romantizmi. Ama ilişkiyi sürdürmedi ve İrlanda'ya da gelmedi. Fazla büyütülecek bir şey değildi. Andy'nin hayatı zaten planlanmıştı; bankacılık, anne babasının ve evli erkek kardeşlerinin yakınlarında oturmak, bol bol golf oynamak vardı bu planın içinde.

Freda şimdi neden Andy'yi hatırladığını bilmiyordu; o ilişkide pek iyi olmamış olabileceği ve Andy'nin muhtemelen bu yüzden mi ilişkiyi sürdürmediğini merak etmek dışında. Belki de bir sevgili olarak berbattı. Kendisi o büyülü yaz tatilinden büyük keyif almıştı ve Andy'nin de aldığını düşünmüştü. Ama insan bunu asla bilemez ki aslında.

Bu açılardan biraz güven verici bir şey olması harika olurdu. Freda ilişkiden yıllar sonra çalıştığı bankada Andy'ye telefon etme ve performansıyla ilgili güven verici sözler talep etme düşüncesiyle kendi kendine alayla güldü.

Ama Mark bir tür cinsel atlet aramıyordu ki. Öyle değil mi? Ergenlik çağından beri kadınlar kendilerini onun kollarına atıyor olmalıydı. "Keşke onun hakkında daha çok şey bilsem, ne istediğini bilsem" diye düşündü.

Tam o anda, hiç beklemediği bir sırada Freda o hislerden birini yaşadı. Bir emlakçinin kataloğunda yer alan bir ilanmış gibi son derece açık seçik şekilde küçük bir açık mutfağı, oturma odası, iki büyük yatak odası ve üstü tıklım tıklım dolu masasıyla bir çalışma odası olan her tarafı kitaplarla kaplı bir daire gördü. Pencereden deniz manzarası görünüyordu. Kapıda kısa sarı saçlı, okuma gözlüğü zincirle boynuna asılı ve yüzünde belirsiz, endişeli bir gülümsemeyle ufak tefek bir kadın gördü.

Kadın kapıdan içeriye kim giriyorsa ona, "Demek geldin sevgilim. Seni evde görmek ne güzel!" diyordu. Ama kimdi bu kadın? Ve kiminle konuşuyordu? Bir anda soluksuz kalıverdi, başının döndüğünü hissetti, bacakları kâğıttan yapılmışlar gibi tutmaz oldu. Mark mıydı bu?

Olamazdı. Yanlıştı, bu his yanlış olmalıydı. Bir erkek görmemişti, kapıya kimin geldiğini görmemişti. Mark olamazdı. Olamazdı.

Titreyerek giyindi, titremeye devam eden elleriyle rimel ve ruj sürdü. Saçını yaptı, iyi botlarını bulunca artık hazırdı.

İçinden bir ürperme geçti. Bu buluşmayı kimseye anlatmamış olduğuna çok memnun oldu.

Zil tiz sesiyle çaldı. Mark aşağı kapıya gelmişti.

Diyafona, "Hemen aşağıya iniyorum" dedi.

Freda girişe doğru merdivenden aşağıya inerken Mark ona büyük bir hayranlıkla baktı. "O kadar güzel görünüyorsun ki" dedi.

Freda kendini hâlâ sarsılmış hissediyordu. Bütün bunların üzerinde bıraktığı yoğun havayı dağıtmak için esprili bir yorum yapmak istiyordu. "Teşekkür ederim" deyip böyle bir övgüyü neredeyse hakkıymış gibi kabul etmeye alışkın değildi. Aklına gelen ilk olumlu şeyi söyledi.

"Sen de çok yakışıklı görünüyorsun, aslında müthiş demeliyim."

Mark başını geriye atıp bir kahkaha attı. "Bunu söylediğin için ne kadar naziksin! Şimdi, birbirimize hayranlık göstermekten vazgeçip otomobile binip soğuktan kurtulalım." Koyu gri bir Mercedes'in kapısını onun binmesi için tuttu.

Wicklow'a yolculuk bir solukta bitti. Freda oraya nasıl geldiklerini, nelerden söz ettiklerini ancak zar zor hatırlayabiliyordu. Görebildiği tek şey, ara sıra ona gülümseyen, yola dikkatini yoğunlaştırmış Mark'ın yüzüydü.

Mark, Bayan Holly ve üst düzey personelle toplantısına gidince Freda otelin salonunda şöminenin yanındaki büyük, basma kumaş kaplı bir koltuğa oturdu; kucağında okumadığı bir dergi, yanındaki küçük sehpada elini sürmediği bir fincan kahve vardı. Bunları yapmak yerine gözünü alevlere dikip neler olduğunu düşündü, bunu düşünürken de zihninde durduk yerde resimler oluşmaya başladı. Mark bağırıp çağıran insanlarla birlikte bir odadaydı. Bayan Holly bir köşede oturmuş ağlıyordu. Mark sakin ve umursamaz duruyordu; kadına hiç hoş gelmeyen ve korkutucu bir şeyler söylüyordu. Her ne söylüyorsa yanlıştı, çok yanlıştı.

Freda titreyerek bu görüntüyü zihninden attı. Saçmalıktı; hiçbir anlamı yoktu. Yalnızca biraz kestirmiş ve aptalca bir rüya görmüştü. Bir iç geçirdi ve görüntülerden tekrardan kurtulmayı denedi. Ama daha da fazla kafa karışıklığı ve başının döndüğünü hissetti.

Çok geçmeden Mark geri geldi.

Freda, "Nasıl gitti?" diye sordu.

"Hiç sorma. Buradan uzaklaşınca anlatacağım sana. Haydi gidelim. Senle ben özgür insanlarız, bizi bekleyen kimsemiz yok; istediğimiz yerde olmak dışında hiçbir yerde olmak zorunda değiliz."

"Ben geri dönmeliyim. Yarın kütüphaneyi ben açacağım ve sekizden önce orada olmam gerek."

Mark ona gülümsedi. "Doğru. Bir yemek yiyelim ve ikimiz de işten hiç söz etmeyelim; anlaştık mı?"

Freda, "Anlaştık" dedi.

Otomobilde hiç konuşmadılar; Freda onun yüzünü inceledi, ama Mark rahat ve mutlu görünüyordu. Freda bunun yalnızca delice bir rüya olduğunu düşünmeye başladı. Mark otomobilden inmesine yardım ederken Freda'yı öptü ve tüm akşam yemeği boyunca Freda başka bir şey düşünemedi.

O gece ilk kez seviştiler.

Ertesi gece sinemaya gittiler. Freda sonrasında filmin adını bile hatırlamıyordu, zihninde yalnızca omzu onunkine değer halde oturmanın heyecanı vardı. Daha sonra birlikte Freda'nın dairesine gittiler.

Cuma günü Mark onu bir konsere davet etti, ama Freda bilgisayar uzmanı Joe Duggan ile buluşmak için sözleşmişti ve tereddüt etti. Mark'ın yüzü bulutlandı ve o kadar hayal kırıklığına uğramış göründü ki, Freda bir şeyler yapması gerektiğini düşündü.

Lane'i aradı.

"Ömrüm boyunca sen ne istersen yapacağım. Ne istersen. Tiyatronda yerleri ovacağım..."

Lane, "Kimi öldürmek zorundasın?" diye sordu.

"Yok, şu adam, önümüzdeki hafta konuşma yapacak olan Joe Duggan. Bu gece onunla kütüphanede buluşamam. Bunu sen yapabilir misin, ona her şeyi anlatabilir misin?"

"Freda, hayır."

"Dizlerimin üzerine çöküp yalvarıyorum sana."

"Yapamam. Ben bir tiyatro yönetiyorum. Sense kütüphanecisin."

"Bildiğin konuşmalardan işte; onların istediği şeyleri söylemek, biliyorsun."

Bir suskunluk oldu.

"Lane?"

"Sen böyle davranmazsın ve bildiğimiz konuşmalardan da değil yalnızca. Senin düzenlediğin bir şey ve bir sürü insan sana bel bağladı."

"Bir daha asla olmaz, yalnızca bu kez! Joe'ya pazartesi sabahı onu arayacağımı söyleyeceğim."

"Ya yapmazsam?"

"Ne yaparım bilmiyorum." Freda'nın sesi düğümlenmişti.

Lane, "Bu şimdiye kadar duyduğum en berbat şey" dedi.

"Ama yapacaksın."

"Evet."

Freda, "Teşekkür ederim, Lane, yüreğimin ta derinlerinden..." diye söze başladı.

"Güle güle Freda."

Freda Mark'ı aradı.

Mark, "Eee?" diye sordu.

Freda, "Bu akşam boşum" karşılığını verdi.

Mark, "Bunu o kadar çok istiyordum ki" dedi.

Konser ve sonrasında akşam yemeği cennet gibiydi, Mark onun kimselere benzemediğini söyledi. İşine ne kadar hayran olduğunu anlattı, hatta bir Kütüphane Dostları gecesi için bazı fikirler bile verdi; tüm zamanını onunla geçirmek, kaybolmuş zamanı telafi etmek istiyordu. Mark o kadar tatlı ve şefkatliydi ki Freda onun dokunuşuyla erimekten kendini alamıyordu.

"Çok ani, çok çabuk oldu" dedi kendine. Ama zaten herkesin bir yerlerde bir şekilde tanışması gerekmiyor muydu? Bir dansta, bir kulüpte, kalabalık bir barda tanışmış olsalar daha mı farklı olurdu? Bununla birlikte Freda yine de kendini akışa bırakma konusunda gergindi. Ama Mark ne zaman arasa ya da ne zaman birlikte olsalar tüm endişelerini unutuveriyordu.

> Kütüphane Dostları, bilgisayarla ilgili hiçbir şey bilmeyen ama öğrenmek de isteyen herkesi davet eder. Joe Duggan teknik dünyanın bir parçası olmayan her yaştan herkese yardımcı olmak için cuma akşamı burada olacak.

Mark hafta sonu bir yerlere gitmeyi teklif edince Freda yalnızca bir kez tereddüt etti. Ama evli olsaydı onunla bir yere gidemezdi, bu imkânsız olurdu. Ancak rüyaları görmeye de devam ediyordu. Kısa sarı saçlı kadının yüzü rüyalarından eksik olmuyordu. Kadının karşıladığı kişinin Mark olduğunu biliyordu ve rüyada alyansı görebiliyordu.

Evli olsaydı, Freda ile Dublin dağlarına doğru yola koyulurken eşine ne diyecekti? Freda'nın kafası iyice karışmıştı. Ama böyle bir mutluluk şansını da tepmeyecekti.

Lane'i Joe'yla buluşmak için yerini alması için tekrar aradığında Lane'in söyleyecek fazla sözü yoktu. Arkadaşını dinledikten sonra kabul etti.

Buz gibi bir sesle, "Joe için yapıyorum, senin için değil" diye de ekledi.

Freda arkadaşına yaptıkları için kendini kötü hissetti, ama sonradan Mark'la geçireceği hafta sonunu düşündü. Mark Freda'ya birçok yönden ihtiyaç duyuyordu, bu çok açıktı. Seks kadar onun yanında olmasını, dostluğunu ve desteğini de istiyordu. Onu seviyordu, bunu söylemişti. Evliliği hayatı kolaylaştıran türden bir evlilikti, Freda bundan çok emindi.

Eva bu ilişkinin ayaklarının yere basmasını umut ediyordu, böylece Freda, Mark Malone dışındaki şeylere de yoğunlaşabilirdi. Freda adama abayı yakmış gibi görünüyordu ve Eva bunun nedenini anlayabiliyordu. Adam öyle büyüleyici, öyle coşkuluydu ki. Birçok açıdan Freda'ya çok uygundu. Ama Eva onların çok farklı olduğunu da düşünüyordu. Mark daha katıydı ve her neresiyse oraya gidecek, giderken de yanına kimseyi almayacaktı. Freda şimdiki yaşamından olduğu haliyle mutluydu.

Mark, Lane ile ters bir başlangıç yapmıştı, ama bu zamanla kendi kendine düzelirdi. Lane Mark'a abartılı bir tavır almıştı; Freda'nın işine, arkadaşlarına, tüm yaşamına ilgisini kaybettiğinden yakındı. "Sanki üstüne bir sis, bir pus çökmüş gibi" demişti. "Adam onun her hareketini kontrol ediyor."

Birkaç kez bir araya gelmişlerdi, ama Lane yine de Mark'a güvenmiyordu.

Eva kendi kendine, bu tür şeyleri mantıklı, akılcı bir şekilde çözmeye çalışmanın hiç mi hiç işe yaramadığını hatırlattı. Yine de kaygı duyuyordu elbette. Muhtemel bir fırtına yaklaşıyordu. Lane adamdan hoşlanmıyor ve ona güvenmiyordu. Böyle sağlam bir arkadaşlığı tehdit eden ilk erkekti o. Genellikle birbirlerini erkek arkadaşlar konusunda teşvik ederler ve birbirlerine destek veren, heveslendiren öğütlerde bulunurlardı.

Freda, Lane'in peşinde bir ordu dolusu düşünceli genç olduğunu söyleyecekti. Lane gülecek ve onların hepsinin işsiz

oyuncular olduğunu söyleyecekti; peşinde oldukları tek şey tiyatrosunda iki haftalık işti. Lane, bir kitabın kapağını açmak değil, sırf Freda'yla konuşmak için o kütüphaneye giden en az üç kişi tanıdığını söyledi. Freda'yla çıkmak istiyorlardı hep, ama Freda bunu asla anlamamış gibi duruyor ve onlara kitaplar vermeyi sürdürüyordu...

Mark Malone'un hem lehine hem aleyhine olan bu güçlü tepki her iki kızın da karakterine hiç uymayan bir şeydi.

> Joe Duggan'ın geçen haftaki "Kim Korkar Teknolojiden" kursunun başarısı nedeniyle Finn Road Kütüphanesi Dostları aynı konuda haftada iki kurs olmasına karar vermişlerdir.

Freda siyah boncuklu ceketini ödünç almak için Eva'yı aradı. İki hafta sonra Holly's Hotel'de içkili bir partiye davet edilmişti. Mark, içkili sosyalleşme adını verdiği toplantıya bazı gazeteciler ile tur operatörlerini çağırmıştı. Otelle ilgili planlarına basını da dahil etmek uzun vadeli planının bir parçasıydı aslında.

Eva, Freda'nın öğle yemeğine kalacağını umut etmişti.

Freda suçlu suçlu, "Biliyorsun Eva" dedi, "aslını ararsan o kadar zamanım yok... Şu anda yapmam gereken o kadar çok şey var ki."

Eva onun gözlerinin içine baktı.

"Tam olarak neler var?"

"Ha, biliyorsun, kütüphanedeki tüm o işler; şu Kütüphane Dostları işi Joe Duggan yüzünden gerçekten çok popüler oldu, Joe'yu paylaşamıyorlar."

"Ama bunda senin hiç katkın yok aslında."

"Ne demek istiyorsun?" Freda şaşırmıştı.

"Şey, ona kütüphaneyi gezdirmek için orada değildin, Lane ile ben yaptık bunu. Sonra da konuşmasını yapacağı gece hafta sonu tatilini geçirmeye Mark'la bir yerlere gittin."

"Evet." Freda gözlerini yere dikti.

"Bu yüzden toplantıyı organize etmesine yardımcı olacak bir tek benim gibi yaşlı bir aşırı hevesli kuşçu ile deneysel bir tiyatronun yöneticisi vardı. Yanında gerçek bir kütüphaneci olsa neler başarırdı Tanrı bilir."

"Harika bir iş çıkardınız, senle Lane, ben de size teşekkür ettim, müthiştiniz."

"Sen orada değildin." Eva sertti.

"Bak, biliyorsun... bu işlerin nasıl olduğunu bilirsin."

"Hayır, bilmiyorum aslında. Neden benimle birlikte ağaçkakanlara bakmaya gelmiyorsun? Mark'a da bizimle gelmesini söylemiyorsun?

"Çok teşekkür ederim Eva, ama meşgulüm dediğim zaman gerçekten meşgulüm demektir. Çözmem gereken birkaç sorun var, ne demek istediğimi anlıyorsan tabii."

"Anlıyorum."

Freda, Eva Teyze'nin haklı olduğunu biliyordu. Lane'e gelince, arkadaşlıklarının üzerine bir perde inmişti adeta. Lane yüzüne nazik bir ifade oturtacaktı ki, bu Freda için kızgın bir ifadeden daha rahatsız ediciydi. Uzaklaştırıcı ve buz gibi.

Lane, Joe Duggan'ın konuşma yapacağı gece ortadan kaybolduğu için Freda'yı bağışlamamıştı.

Freda'ya göre Lane'in böyle bir tavır takınması aslında çok haksız ve çok aşağılıkça bir şeydi. Joe çok büyük bir başarı yaratmıştı; bu şekilde kurs vermeyi sürdürecekti. Freda, kütüphanede geçirdiği bunca yıl boyunca bunun gibi bir başarı yakaladıklarını hiç görmemişti. Normal kütüphane saatleri içinde bile değildi üstelik; gönüllü olarak düzenlediği bir şeydi bu Tanrı aşkına!

Joe da bunu anlamıştı. Onu karşılamak için bu kadar hoş bir insanı ayarladığı için çok nazik olduğunu söylemişti. Onu yüzüstü bırakmış falan değildi ki.

Bir bardak suda böyle bir fırtına.

Mark birkaç günlüğüne Londra'ya gitmek zorundaydı, dolayısıyla Freda, Lane ile Eva'yı Ennio'un Yeri restoranına akşam yemeğine rahatlıkla davet edebildi. Neler hissettiğini anlayacaklarını umut ediyordu. Her şey yolunda gidecekti.

Freda, Lane ve Eva, Ennio'nun Yeri'nde makarna yiyip olan biteni konuşarak güzel bir akşam geçirdiler.

Eva bir sonraki kuş gözleme gezisini Batı İrlanda'ya yapmayı planlıyordu. İki hafta içinde Stoneybridge'in tepesindeki kayalıklarda açılacak yeni bir otel vardı. Eva gezisini çoktan planlamıştı.

Dramatik bir tavırla bir an durduktan sonra şerefe kadeh kaldırmayı teklif etti. "Siz ikiniz kavga etmeyeceksiniz" diye buyurdu, "buna izin vermeyeceğim. Özellikle bir erkek gibi aptalca bir konuda."

O aşamada artık Freda da Lane de gülüyordu.

Freda, "Sen ne ortalık karıştırıcısın Eva, kavga falan yok" dedi.

Lane, "Ben Freda ile asla kavga etmem" diye söz verdi.

"Harika, her şey halloldu öyleyse."

Lane ile Freda birbirlerine çaresiz gözlerle baktılar.

Freda, "Teyzem, olayların kadını!" dedi.

Lane, "Kavga edeceğimizi de nereden çıkardı ki?" diye sordu.

"Benim Mark Malone'u sevdiğimi söylememden, senin de onun boktan biri olduğunu söylemenden... bu ona yeterli yakıt sağlamış olabilir."

Lane, "Onun hakkında bir daha asla böyle şeyler söylemeyeceğim" dedi. "Joe ve yapacağı konuşma için orada olmak istediğini sanmıştım yalnızca. Ama görüyorsun işte, her şey düzgün gitti; Joe benimle çıkmak istediğini söyledi, bu yüzden seni affediyorum."

Freda öne eğilip Lane'in bileğini okşadı. Sonra yemeğin tam

ortasında Freda telefona çağrıldı. Garson onu rezervasyon defterinin durduğu küçük bir masaya götürdü ve telefonu verdi.

"Alo?" Freda'nın orada olduğunu kimin bildiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Telefondaki ses, "*Ciao, bella"* dedi.

"Seni özlediğimi bilmeni istedim yalnızca. Birlikte olabilecekken senin de benim de sıkıcı bir yemekte olmamız ne kadar saçma."

Freda, "Benimki sıkıcı bir akşam yemeği değil, sana anlatmıştım –arkadaşlarım" dedi. "Yarın geri döneceksin zaten, değil mi?"

"Hayır, ne yazık ki dönmeyeceğim. Burada kalmam gerekiyor. Başka toplantılarım var. Fazla uzun sürmez; en kısa zamanda buradan kaçacağım."

Freda'nın yüzündeki gülümseme yok oldu. "Ah hayır, ama biraz izin almak için başvurmuştum!"

"Şey, gelecekte bu kadar çok toplantıya girmeyeceğim. Tamam mı? İş toplantılarımı iptal etmemi mi istiyorsun?" Mark'ın sesi kızgın çıkıyordu.

"Özür dilerim. Bir şey kastetmemiştim." Freda'nın kafası karışmıştı.

Bir suskunluk oldu.

En sonunda Mark, "Tamam" dedi. "Kusura bakma, burada büyük baskı altındayım. Yarın konuşuruz. O zaman daha çok şey öğrenmiş olurum."

"Yarına o halde." Freda sarsılmıştı. Sonra birden aklına bir şey gelince, "Mark, neden beni cep telefonumdan aramadın?" diye sordu.

Mark rahat bir tavırla, "Benimkini yanıma almadığım için numaranı bilmiyorum" dedi. "Ennio'nun Yeri'ne gideceğinizi söylediğini hatırladığım için rehberde oranın numarasına baktım."

Freda, "Yarın konuşuruz" karşılığını verdi.

Masaya dönünce Lane, "O muydu?" diye sordu.

Freda gülümsedi. "Rastlantıya bak, öyle."

"Neden cep telefonundan aramamış? Gerçekten gideceğini söylediğin yerde olup olmadığını mı kontrol ediyor?"

Eva başını sert bir şekilde kaldırıp baktı.

Lane'in ses tonu hafifti, ama Freda çok gerildiğini hissetti. Kaldı ki aynı soruyu Mark'a kendisi de sormuştu. Ama bunları Lane'e itiraf edecek değildi.

Çok sahte bir küçük kahkahayla, "Ha, kesinlikle bu, kıskançlık krizine girmiş" dedi.

Eva, "Seni endişelendiren nedir?" diye sordu.

Freda, "Yok bir şey" cevabını verdi. "Londra'da kalmak zorundaymış, hepsi bu."

Orada çalışmaya başlayalı beri Freda ilk kez kütüphaneye gitmek istemiyordu. Zamanını vermesi gereken o kadar çok şey vardı ki. Lane hâlâ Mark'ı anlamıyordu; Eva'nın bile sabrı taşmıştı. Anlamıyorlardı işte. Bayan Duffy kitap sınıflamaları konusunda çok talepkârdı. En büyük sloganı, "Yanlış yere konulmuş kitap, kaybolmuş kitaptır" idi.

Bir kitabın tam bir porno olduğundan ve yanılarak onu Chestnut Court'daki kitap kulübüne tavsiye ettiğinden yakınan şu hükmetmeyi seven kadın vardı. Başka biri, Zane Grey kitapları kütüphanede olmadığı için yaygara koparmıştı. Freda'nın Joe Duggan'ı bularak yaptığı konuşmalar sırasında kütüphanede olmadığı için özür dilemesi gerekiyordu.

Bir gece önceki konuşmadan bu kadar huzursuzluk hissetmese bütün bunlarla başa çıkabilirdi. Sarışın kadını yine rüyasında görmüştü ve artık Mark'ın evli olduğundan emindi. Ama umursamıyordu. Mark Freda'yı seviyordu. Bunu ona defalarca söylemişti.

Omuzlarını dikleştirdi ve normalde işe giderken ikişer ikişer atladığı basamaklardan yavaşça indi.

Birkaç gün sonra Eva Lane'i öğle yemeğine davet etti.

"Howth'un öteki tarafında büyük bir sıradan kara ördek sürüsü olduğuna dair duyumlar var ve aralarında bazı az görülen türler olabilir."

Lane, "Sıradan olmayan kara ördekler mi?" diye sordu.

"Şey, kadife ördek, asıl adları bu."

"Kadife mi? Kulağa güzel geliyor."

"Bunlar deniz ördekleri, erkeklerin hepsi sarı gagalarıyla kuzguni siyah, dişilerin de beyaz boyunları ve mat gri gagaları var. Kışın gelirler. Otomobilde benimle birlikte gel, oraya giderken bir pub'da sandviç yeriz" diye önerdi.

"Ne giyeceğim peki?"

"Onları ürkütecek çok parlak şeyler giyme. Hava nasıl olacak bilmiyorum, ama bilirsin, bol bol su geçirmez anorak, atkı ve kazak giy, belki bir sırt çantası alırsın ve epeyce de cebin olsun."

Lane'in aldığı en iyi teklif buydu. Mark planlar yapıp son dakikada iptal ettikçe Freda sinsi davranıyordu; Mark'ın ortalarda olmadığı sıralardaysa gözünü telefona dikip onun aramasını bekliyordu. Lane bu geziye bayılacağını söyledi.

Anayolları arkalarında bırakıp denize doğru yol alırlarken Eva oraya yeni varan göçmen kuşları işaret etti: Arktik'ten gelen ördekler, kuğular ve dalıcı kuşların yanı sıra önleri beyaz kaz sürüleri. Artık görülecek epeyce şey vardı.

Eva işlek trafikte dikkatini yola verdi.

"Otomobili park etmesi kolay bir yere gidelim mi?" diye sordu, deniz yakınındaki loş şarap barını bu yüzden tercih ettiler.

İngiltere'de bir konferansta olması gereken Mark Malone'u da işte orada gördüler.

Pencere kenarında bir masada oturuyordu. Karşısında kot pantolon ve Aran yününden kalın bir kazak giymiş sarışın bir kadın vardı. Aralarında küçük bir kız oturuyordu. Kadın

çok genç ve çok mutlu görünüyordu. Orada üçünden başka kimse yokmuş gibi kusursuz ve mutlu aileydiler.

Mark ve kadın birbirlerine çatallarıyla makarna yediriyorlar ve her çataldan sonra gülüyorlardı. Küçük kız da onlara bakıp neşeyle gülüyordu. Üçünün arasında öyle bir yakınlık ve muhabbet vardı ki birbirlerine ait olduklarına hiç kuşku yoktu.

Eva ile Lane taş kesmiş halde onlara bakakaldılar.

Görünmeden lokantadan çıkmayı başaramadılar. Mark başını kaldırıp onları görünce yüzü öfkeli bir maske haline dönüştü.

Eva ile Lane birbirlerine baktılar ve tam aynı anda ikisi birden, "Orospu çocuğu!" dedi. Sonra tek kelime etmeden dışarıya çıktılar, Eva'nın otomobiline bindiler ve kente geri dönmek üzere yola çıktılar.

Yolda giderlerken Lane, "Kuşlar da bunu yaparlar mı, sen biliyorsundur, birbirlerini hep aldatırlar mı?" diye sordu.

"Karmaşık bir durum."

"Bahse girerim öyledir."

Eva yüksek sesle, "Bir şey söyleyecek miyiz?" diye söylendi.

"Elbette söyleyeceğiz. Soru şu, hangisine? Freda'ya mı, Mark'a mı?"

Eva, "Oraya gitmemiş olsaydık..." diye başladı.

"Hiç yararı yok –oraya gittik. Ve onu gördük. Freda böyle aptal yerine konulamaz."

"Ama bir şey söylersek küçük düşer..." Eva koruyucu davranıyordu.

Lane öfkeyle, "Peki, bir şey söylemezsek daha da küçük düşer" diye karşılık verdi.

"Aslında tam bilmiyoruz..."

"Tabii ki biliyoruz. O kadın işyerinden arkadaşı ya da kız kardeşi değildi. O çocuk onun çocuğuydu. Bak sana ne diye-

ceğim, sevgilimi karısı ve çocuğuyla görecek olsaydın, bana söylememekle kötü bir arkadaş olduğunu gösterirdin."

"Şimdi böyle diyorsun ama durum gerçekten öyle olsa farklı düşünebilirdin."

"Tamam, bunu hallettiğimiz iyi oldu aslında, çünkü kesinlikle ve kesinlikle bana anlatılmasını isterdim. Böylece top bana geçmiş olurdu, karar verme hakkı bende olurdu."

"Ama ona söyleyemeyiz, Lane. Haydi ama, düşünsene neler olur."

"Mark için Freda'ya yalan atacak kadar, Londra'da olduğunu söyleyecek ve kimseyle toplantı yapmadığı bir şarap barında keyif çatacak kadar önemli bir şey bu."

Eva, "Ya da öyle olduğunu sanıyordu" dedi. "Freda'ya anlatma Lane, onu mahvedersin."

"Anlatmak gerekiyor. İsterse adamı tekrar kabul etsin, ama bilmeye hakkı var."

"En azından bir süre bu şekilde kalsın."

Sonuç olarak ikisinin de Freda'ya anlatması gerekmedi. Bunu Mark kendisi yaptı.

Holly's Hotel'deki resepsiyon gecesiydi. Freda tüm gün boyunca Mark'tan haber almamıştı, ama onun meşgul olduğunu biliyordu. Bu gece onun göğsünü kabartacağını umut ediyordu. Eva'nın siyah ceketi üzerinde çok güzel duruyordu; kıpkırmızı bir ipek etek, şık siyah ve kırmızı ayakkabılarını giyecekti. Mark'ın salonda dolaşması gerektiğini ve kendi başına kalmak zorunda olacağını biliyordu, ama sonrasında beraber olacaklardı.

Freda otele vardığında resepsiyon çoktan başlamıştı. Salon konuşmalarla çınlıyor, şık kanepe tepsileri ortalıkta dolaşıyordu.

Mark'la konuşamadan salona girdi. Mark pencere kenarında gülüşen bir grubun tam ortasındaydı. Freda odanın

öteki tarafına giderek Mark'ı konuşurken izledi. Canlı bir şekilde konuşuyor ve söz ettiği şey her neyse çevresindeki herkesi konuya dahil etmeyi başarıyordu. Rahat gülümsemesi önce birine, sonra ötekine yöneliyordu. Ardından da hiç ara vermeden başka bir grubun yanına gitti.

Freda orada ona bakarak mobilyanın bir parçasıymış gibi durmamalıydı. Kendisi de davetlilerden biriydi.

Birkaç kişiyi yüzlerinden tanıdı. Televizyonda bir sohbet programı yapan bir erkek, bir kadın köşe yazarı ve ünlü bir televizyon sunucusu. Mark ihtiyaç duyduğu insanları kesinlikle oraya getirmişti. Sonrasında keyfi yerinde olacaktı.

Freda çevresindekilerle kolay bir sohbete daldı ve üstüne yeni içki eklenmesin diye bardağındaki içkiyi azar azar içti. Büyük bir şirketin bilgisayar bölümünün başında olan bir adamla tanıştı. Adam her hafta teknolojinin güncellenmesiyle dev bir israf olduğu ve sistemlerin bir iki yıl içinde kullanılmaz hale geldiği konusunda Freda'ya katıldı. Freda eski makineleri ne yaptıklarını merak ediyordu ve Finn Road Kütüphanesi'ne vermeyi düşünmesi için çok güçlü bir tez ileri sürdü. Bilgisayar kurslarını anlatınca adam çok ilgilenmiş göründü. Sonra Freda, Mark'ın salonun öteki tarafından kendisine tuhaf tuhaf baktığını gördü ve alelacele konuyu otelin ihtişamına getirdi. Nasıl mücevher gibi parlayan bir yerdi, herkes buranın kendi gizli yeri olduğunu düşünüyordu.

Adam, "İşte bu yüzden burayı değiştirmek delilik olur" dedi.

"Ama ayakta kalmasını sağlamak, istikrarlı müşteri akışını sağlamak?.." Freda şimdi Mark'ın sözlerini tekrarlıyordu.

Adam, "Büyük konferans salonları, spa'ları, otobüsler dolusu insanlar için eğlence yerleri olan düzinelerce otel var. Holly farklıdır; farklı da kalması gerekir" karşılığını verdi.

"Peki ama ya büyümekten korktuğu için sıkışıp kalırsa, ötekiler onu ezip geçerse?"

Adam, "Zokayı yutmuşsunuz" dedi. "Size zaten iyice bel-

letilmiş, konuşmaları dinlemeye bile ihtiyacınız yok."

"Ne demek istediğinizi anladığımdan emin değilim."

"Ah, sıcak bir karşılama, bu eski moda külüstür yerde sizi görmek ne kadar da güzel, artık burayı değiştirmeyi ve yıkmayı düşünüyoruz kılıfının ardına saklanmış laf kalabalığı."

"Yıkacaklar mı?" Freda neredeyse nefes alamaz haldeydi.

Adam, "Henüz bilmiyorum" dedi. "Yönetim kurulundaki bazılarımız buranın olduğu gibi kalmasını istiyor, ötekilerin hepsi büyük ve parlak bir gelecek ve Holly markasını yurtdışında da pazarlamayı görüyor. Belli ki burayı yıkacaklar ve bu küçük sirk de inşaat planı iznini almalarına basındaki dostlarının yardımcı olmasını sağlamak için. Her neyse, beni başlatmayın şimdi. Birkaç bilgisayar gönderme durumu olursa diye kütüphanenin adını alabilir miyim?"

Birbirlerine bilgileri aktardılar. Tam o anda Mark yanı başlarında bitti.

"Salonda dolaşıp kütüphaneniz için yardım aramıyorsunuz, değil mi Bayan O'Donovan?" dedi.

"Tümüyle benim önerimdi, Mark. Bu genç bayan yaşamını değerli şeyler yaparak geçiriyor ve bugünlerde bu pek görülen bir şey değil."

Mark Freda'nın kolunu sıkıca tutarak oradan uzaklaştırdı.

Freda, "Kimdi bu adam?" diye fısıldadı.

"Onun kim olduğunu boş ver, sen ne işler çeviriyorsun?" dedi tıslar gibi. "Sen ne yaptığını sanıyorsun, gecemi sabote mi etmeye çalışıyorsun? Kim kafana soktu bunları? Yok, söyleme, sen ve o karılar..."

"Mark?" Freda şaşkınlıktan küçükdilini yutacaktı. Mark'ın yüzündeki ifade onu panikletmişti. Neler oluyordu böyle?

"Ne yapacağını sanıyordun?" Mark'ın gözleri onun yüzünü dikkatle inceliyordu. "Orada öyle durup suçlamalarda bulunmayı mı? Elime geçirdiğim şansı berbat etmeyi mi?" Sesi kesik kesik ve öfkeden deliye dönmüş gibi çıkıyordu, ama onu

kapıya doğru sürüklemeye devam ederken yüzünde zoraki bir gülümseme de vardı.

Freda dirseğini onun elinden kurtarmaya çalışarak içtenlikle, "Neden söz ettiğini hiç anlamıyorum" dedi. "Neyin yanlış olduğunu bilmiyorum, ama neden seni yarın aramıyorum, yarın gece hoş ve rahat bir gece geçirmek için randevulaşalım. Tamam mı?" Sesi kendi kafasının içinde bile boş ve ölü çıkıyordu. "Ya da belki bu gece ilerleyen saatlerde bana gelir ve bütün bunların ne demek olduğunu anlatırsın." Sesinin yalvarır gibi çıkmadığını umut ediyordu.

Mark alaycı bir tavırla, "Hiç sanmıyorum" dedi. "Bütün bunlar için çok geç artık. Beni gizlice gözetlemek için arkadaşlarını göndermek! Neden her şeyi oluruna bırakmadın? Seni budala, seni aptal budala..." Kelimeler ağzından zorlukla çıkıyordu. "Nasıl bu kadar aptal olabildin? Her şeyi mahvettin. Seni ne kadar sevdiğimi düşününce, senin için aldığım riskleri düşününce."

Freda artık korkmuştu. "Bana bu ne demek anlat? Ne yaptım? Her ne ise korkunç bir yanlışlık olmalı. Ne yanlış yaptımsa özür dilerim..."

Artık otelin ön kapısına varmışlardı. Freda çok endişeliydi, ama onu dışarıya yarı sürükler gibi çıkarırken Mark'ın yüzü soğuktu.

"Bir daha benimle ilişki kurma. Arama, mesaj gönderme, mail atma. Hayatımdan uzak dur. Sakın sen ya da arkadaşların eşimle çocuğuma bir daha yaklaşmayın..."

Mark arkasını dönüp otele gitmek için ondan uzaklaşırken Freda da dili tutulmuş ve çaresiz halde onu izledi. Kapı kapandı.

Taksi kuyruğunun yanından hiç görmeden geçti. Gözleri yaşlarla bulanıklaşmıştı. Sonra otel görünmez olunca, iyice ağlamak için durup parmaklıklara yaslandı. Eva'nın siyah boncuklu ceketiyle orada durup ağladı.

Oradan geçenler kaygıyla ona baktılar. Hatta bazıları durup yardım edip etmeyeceğini bile sordu, ama Freda daha da çok ağlamaktan başka bir şey yapmadı. Sonra omzunda bir el hissetti ve daha önce konuşmuş olduğu bilgisayar uzmanı adam olduğunu gördü.

Adam şefkatli bir sesle, "Yanına gideceğiniz kimse yok mu?" diye sordu.

İyiydi; kişisel ve aptalca bir şeydi yalnızca, atlatırım diye hıçkırıklarının arasında adamı rahatlattı.

Yanına gelmesi için birilerini aramasını ister miydi?

Freda kendini her zaman dostlarla kuşatılmış biri olarak hissetmesine karşın, bu gece arayabileceği hiç kimse yoktu.

Adam onu bir taksiye bindirdi; Freda onun taksi ücretini ödemiş olduğunu daha sonra öğrendi. Taksinin arka koltuğunda yirmi dakika boyunca gözünü öne dikti. Küçük dairesinde her şey kusursuzdu; sehpalara ve sadece birkaç dakikada yakılabilecek şömineye özenle yerleştirilmiş mumlar, soğutucuda yiyecekler ve şarap, pencere pervazında kocaman bir kâse içinde kokulu zambaklar.

Sıcak ve insanı çeken bir yer. Tüm umutları ve güveniyle alay eder gibiydi.

Sonra duvarlar üstüne üstüne geliyormuş gibi geldi ona, nefes alamıyordu sanki.

Bazen gece birdenbire uyandığı zaman her şeyi zihnimde mi kurdum diye merak ediyordu. Belki de her şey bir rüyaydı, bir fantezi, Holly's Hotel'deki o geceyle ilgili her şey. Freda onu o kadar iyi tanıdığını sanıyordu ki. Yumuşak, komik ve sevgi doluydu. Yeminler ederek söylediği gibi onu sevmiyor olsa bunca zaman onunla birlikte olamazdı.

Sonuçta hikâyeyi Eva ile Lane'in ağzından duydu. Kırlara doğru bir gezi, öğle yemeği, Mark, sarışın kadın, çocuk. Çocuk. Mark'ın bir kızı vardı. Freda bastırmaya çalıştığı tüm düşlem-

leri kafasında evirip çevirdi: Bu düşlemlerin hiçbir yerinde bir kız çocuğu görüntüsü yoktu. Ama karısını görmüştü, öyle değil mi? Düşlemindeki sarışın kadın gerçekten de Mark'ın karısıydı. Freda onu görmüş ve hiçbir şey yapmamıştı.

Olayı izleyen günlerde Freda kilo verdi ve yüzünde çizgiler ve gergin bir ifade oluştu.

Eva cidden kaygılanmıştı ve sempati duymadan şaşkınlığa, oradan da samimi bir kaygıya geçmişti. Üzgün bir tavırla, "Kendimi sana yardım etme konusunda öyle güçsüz hissediyorum ki" dedi.

Freda, "Ne yapacağımı hiç bilemiyorum" diye sızlandı. "Onu o kadar çok sevmiştim ki. Beni sevdiğini sanmıştım. Ne yaparım bilmiyorum."

Eva, "Suçluluk duygusuyla dolusun" dedi. "Herhalde buna gerek yok, ama öylesin. Özür dilemeye, bir şekilde durumu düzeltmeye çalışıyorsun, ama yapamazsın. Artık geleceğe bakmalısın.

Eva bir karar verdi. Freda'nın oradan uzaklaşması gerekiyordu; hava değişikliğine ihtiyacı vardı. Her gün Mark'ı hatırlatmayan, durumunu net bir şekilde yeniden gözden geçirebileceği bir yerde olmaya gereksinimi vardı. İki telefon açtı: Biri, rezervasyonunu değiştirmek için Batı İrlanda'daki Taş Ev'de Bayan Starr'a, öteki Bayan Duffy'ye. Freda pek iyi hissetmiyordu. Kendini toplamak için birkaç güne ihtiyacı olacaktı...

Eve yaklaşırken Freda büyük bir hata yapıp yapmadığını merak etti. Bu yer ona hiç de iyi gelmeyecekti. Burada kimseyi tanımıyordu; yapacağı tek şey, o kadar mutlu olduğu zamanları düşünüp sonra da kendini çok perişan hissetmekti. Neden buraya gelmişti ki? Toprağa gömeceği hayaletler falan yoktu. Büyük aşkının çok sahici anıları vardı yalnızca.

Bayan Starr onu çok iyi karşıladı. Freda'ya evin yan ta-

rafında sevimli ve güzel bir oda gösterdi ve Eva'nın ona tüm kuş gözleme olanaklarının anlatılmasını söylediğini aktardı. Freda içi körleşmiş halde pencereden dışarıya baktı ve rüzgârın pencerenin dışındaki ağacın dallarına takılmasını izledi. "Pırnal meşesi" diye düşündü kederle. Kutsal meşe. Küçük düşmesinin anıları dalga dalga zihnine üşüştü.

Tuhaftır, rüzgâr ağacın dallarından yalnızca birini sarsıyor gibiydi. Freda yaprakların arasından küçük bir siyah beyaz yüzün belirmesini ve yaprakların arasında tekrar kaybolmadan önce bir an ona sorgular gibi bakmasını büyülenmiş gibi izledi. Küçük kedi ağaçta daha da yükseğe tırmanır, yaprakların arasında arada bir parça parça siyah-beyazlıklar belirirken soluğunu tuttu.

Onun endişeli bakışını izleyen Chicky Starr, "Meraklanmayın" dedi. "Bu Gloria. İyi bir kedidir. Hiçbir şeyden korkmaz. Kovaladığını sandığı şey her neyse, çoktan gitmiştir, Gloria tekrardan aşağıya inecektir. İsterseniz sizi tanıştırırım. Mutfağa gelin de size onun sevdiği kedi bisküvilerinden vereyim. Ama dikkat edin yalnızca üç parça, daha fazla olmaz."

Alt kattaki mutfakta Chicky yandaki bir kapıyı açıp ıslık çaldı. Gloria saniyeler içinde beklentiyle ortaya çıktı, Chicky'nin bacaklarına sürtündükten sonra aniden oturup acil bacak yalayıp temizleme işine girişti.

Chicky bisküvi kutusunu Freda'ya uzatırken, "Üç parça" diye hatırlattı. "Daha çok alması gerektiğini söylediği zaman ona inanmayın sakın."

Freda ateşin yanına oturunca Gloria hemen onun kucağına zıplayarak yüksek sesle umutlu mırıldanmalara girişti. Freda birer birer küçük kuru mama parçalarını ona verdi; Gloria bisküvileri özenle kabul etti. Sonra iyice dertop oldu ve hemen uykuya daldı.

Freda Gloria'nın başının tepesini dalgınca okşarken,

"Keşke" diye düşündü, "keşke tüm hafta boyunca burada, ateşin yanında oturup kucağımdaki bu küçük sıcak tüy yumağını okşayabilsem." Oteldeki diğer müşterilerle karşılaşmaya çekiniyordu.

Chicky Starr'ın mutfağında yemek öncesi aperatif için toplanan öteki müşterilerle tanıştığı zaman bu duygu daha da şiddetlendi. Konukların hepsi çok hoş görünüyordu: Freda bir yüzden ötekine baktı ve gezgin arkadaşlarının her birinin bazı derin sırları olduğunu hissetti; onlardan biriyle konuşmak zorunda kalma düşüncesiyle yüreği sıkıştı. Belki de kimsenin yanına sokulmazsa onlar da kendisini rahat bırakırlardı.

Sonuçta hiç de böyle olmadı elbette. Chicky Starr'ın konukları karşılaması çok sıcaktı ve hep birlikte gürül gürül yanan odun ateşinin çevresinde toplaştılar; ortam rahatlatıcı ve soyluydu; çok geçmeden konuşmalar daha da canlandı. Freda birden yedi kat yabancılarla konuşmakta hiç zorluk çekmez oldu ve bir süreliğine eski canlılığına kavuştu.

İrlanda müziğine ilgi duyduğunu keşfettiği İsveçli hoş bir genç erkekle konuştu. Daha ne yaptığını anlayamadan ertesi sabah onunla kasabaya inmeyi ve canlı müzik yapılan bir pub bulmayı kabul etmişti bile. Öteki yanında emekli bir öğretmenle günümüzde gençler arasındaki okuryazarlık standartlarıyla ilgili canlı bir tartışmaya daldı. Bayan Howe'a Finn Road Kütüphanesi Dostları'nı ve genç kızların okuma grubunu anlatırken moralinin yükseldiğini şaşırarak gördü.

O gece yatağında yatarken günün olayları üzerine düşündü. Gayriihtiyari yataktan kalkarak kapısını yavaşça açtı. Koridordaki masada küçük bir lamba ona ortalıkta kimse olmadığını gösterdi. Freda hafif bir ıslık çaldı. Başta bir tepki alamadı, ama biraz sonra belli belirsiz bir küt sesi, ardından da küçük ayakların kararlı yürüyüşünü duydu.

Freda o gece yanına kıvrılan Gloria ile birlikte uyudu.

Sabah Anders ile kasabaya doğru yola çıktı ve onun hevesine kapılma izni verdi kendine. Bir baktı ki, öğle yemeğinde Anders'in anlattığı hikâyelere yüksek sesle gülüyor; ardından öğleden sonra dinledikleri hüzünlü müziğin tınılarıyla gözyaşları dökecek kadar etkilendi.

Freda yavaş yavaş kendini daha iyi hissetmeye başladı. O geceki akşam yemeği, önceki geceninkinden daha bile kolay geçti. Fırtınalarla ilgili gördüğü rüyalar konusunda kimseye bir şey söylemedi, ötekileri uyarma düşüncesini kafasından silip attı. Winnie ile Lillian sağ salim bulununca rahat bir nefes aldı.

Chicky'nin, Bayan Sheedy Odası'nda Freda ile Gloria'yı ateşin yanına birlikte kıvrılmış halde bulması dördüncü günde oldu. Gloria rüya görüyordu, küçük pembe patileri seğiriyordu ve burnunu çeker gibi sesler çıkarıyordu; Freda onun tüylerini okşayarak düşüncelere dalmıştı.

Chicky, üzerinde bir demlik ile iki fincan olan bir tepsi taşıyordu. Tepsiyi küçük masanın üzerine koyarken Freda şaşırarak başını kaldırıp ona baktı. Gücenen Gloria yere atlayarak ayaklarını havaya kaldırıp sırtüstü yattı ve odayı ciddi gözlerle inceledi.

Chicky, "Biraz çay içmek isteyebileceğinizi düşünmüştüm" diye konuşmaya başladı. "Gloria burada olmaması gerektiğini biliyor, ama belli ki ikinizin arasında bir bağ oluşmuş."

Doğruydu: Freda ile Gloria artık ayrılmaz ikili olmuşlardı. Küçük siyah beyaz kedi, evin her tarafında Freda'nın peşinden gidiyor ve bahçedeki yürüyüşlerinde de ona eşlik ediyordu. İkili Carmel'in ikizlerine hayranlık gösterirken ve iki yeni ördek Çapa ile Prenses'e resmen tanıştırılırken görülmüşlerdi. Gloria ördeklere güvenli bir uzaklıktan baktıktan sonra bir çit kazığının üzerine atlamış ve düşünceli bir tavırla yüzünü yalamıştı.

Chicky Freda'ya Bayan Queenie'yi ve Gloria'yı kurtarıp

mantosunun cebinde eve getirişini anlattı. Rigger o sırada yaşlı kadının iyice çıldırdığını düşünmüştü, ama herkes gibi Rigger da ikisine birden tapıyordu. "Bu oda" diye açıkladı Chicky, "adını Bayan Queenie'den aldı."

"Doğru mu değil mi bilmiyorum" dedi, "ve bunu ona hiç sormadım, ama anlaşılan yıllar önce buraya geziye gelen bir kadın, üç kız kardeşe geleceklerinde üç mutsuz evlilik gördüğünü söylemiş, bu yüzden onlar da aldıkları tüm evlenme tekliflerini reddetmişler..."

İşte o zaman Freda, Chicky Starr'a altıncı his deneyimlerini, bunları anlatıp da sonrasında pişman olduğu zamanları ve o zamandan beri bildiklerini bastırmaya çalıştığını anlattı. İçine bir şey doğsa bile bunu kendini saklamayı öğrenmişti. Kafasındakileri söylemekle bir şey değiştiremezdi; insanların onu dışlamasına ve gördüğü şeylere kızmasına yol açardı yalnızca. Bir şey söylese de söylemese de kazanamayacaktı.

Sonra Chicky'ye Mark Malone'u ve evli olabileceği düşüncesini nasıl zihninden kovduğunu anlattı.

Chicky onu dikkatle dinledi. Hiçbir yargıda bulunmadı; Freda'nın Mark'ı sevmesini ve korkularını bir kenara bırakabilmesini tam olarak anlamış görünüyordu.

"Neden bu altıncı hislerle ilgili konuşmaktan endişe ediyorsunuz?" diye sordu.

Chicky'nin bunları görmüş olduğunu rahatlıkla kabul etmesi Freda'nın hoşuna gitti; zihnindeki görüntülerin hayal, rüya, rastlantı olduğuna onu ikna etmeye çalışmamıştı.

"Çünkü acıdan başka bir şey getirmediler."

"Diyelim benimle ilgili bir şey gördünüz. Bunu bana söyler miydiniz?"

"Sanmıyorum, hayır."

"Hata yapmama izin mi verirdiniz? Kaçınabileceğim bir şey olsa bile bana söylemekten korkar mıydınız?"

"Ama ben kendim bunları gördüğümü kabul etmek iste-

miyorum. Birine söylemezsem bunlarla yüzleşmek zorunda kalmam. Ne zaman bunlar zihnimde ortaya çıkacak bilmiyorum, bu yüzden bu kadar sinir bozucu."

Chicky Freda'yı dinlerken başını iki yana sallıyordu. Daha çok şey söyleyebilirdi, ama mutfakta bir kargaşa vardı; Rigger biraz önce bu geceki akşam yemeği için gereken sebzeleri getirmişti ve Chicky'nin yapacak işleri vardı. Freda'nın koluna hafifçe vurdu ve şöminenin oradaki kilimin püsküllerinin ciddi bir kovalamacaya ihtiyacı olduğuna karar vermiş olan Gloria ile birlikte odadan çıktı.

O gece Henry ile Nicola kasabada kalarak doktorluk yapacaklarını açıkladıklarında masadaki herkes bu haberi sevinç çığlıklarıyla kutladı. Freda böyle neşeli bir grubun parçası olmaktan mutluydu; yatağına yattığında doygun ve rahatlamıştı.

Ertesi akşam hafif bir kargaşa var gibiydi. Bayan Howe birden oradan ayrılmaya karar vermişti. Onu tren istasyonuna götürmesi için Rigger çağrıldı ve Bayan Howe öteki müşterilere tek kelime etmeden çekip gitti. Otomobile binerken omuzlarının düşüşünde çok hüzün verici bir şeyler vardı. Her şey biraz huzursuz edici bir havadaydı.

Bununla birlikte tatili çok başarılı olmuş görünüyordu, her gün yeni bir şey getiriyordu ona: El değmemiş manzara, Anders'le birlikte müzik dinlemek için kasabaya inişler, akşam lezzetli yemekler ve sohbet ve her zaman en az sekiz saatlik uyku. Freda her gün kendini daha da güçlü ve iyi hissediyordu.

Tatilinin son gününde, akşam yemeğinden hemen önce Chicky Freda'yı mutfağa çağırdı.

"Sizinle konuşmak istedim, çünkü artık sizin, biliyorsunuz, sorununuzla ilgili ne yapmanız gerektiğini buldum."

"Buldunuz mu?"

Chicky akşam yemeği için masayı kurarken, "Bence taktik değiştirmelisiniz" dedi. "İnsanların böyle bir güce sahip olduğunuzu öğrenmelerinden korktuğunuzu, bu yüzden bunu hep sır olarak tuttuğunuzu söylemiştiniz."

"Söyleyeceklerimin doğru çıkabileceğini kimseye, kendime bile itiraf etmek istemiyorum."

"Sorun da bu, Freda. Karşılaştığın herkese medyum olduğunu, geleceği görebileceğini ve neler olacağını bilebileceğini söylemelisin bence. El, çay, kart fallarına bakmayı öner onlara. O zaman her şey açıkta yaşanmış olur."

"Bu nasıl yardım edecek ki?"

"Büyüyü, gizli saklılığı, gücü içinden çekip alacak. İnsanlar senin tuhaf olduğunu düşünecekler, ama bu da tüm olayın değerini azaltacak. İstediğin de bu, öyle değil mi?"

"Evet, bir anlamda öyle."

"O halde böyle yap. Bu senin gücünün değerini düşürür. Bu şekilde sen ne görürsen gör, ne söylersen söyle kimse ciddiye almaz."

"İnsanlara altıncı hissim olduğunu söylememi mi istiyorsun?"

"Adına ne dersen de. Onları gelecekle ilgili neşelendirecek her tür belirsiz, umut dolu şeyi anlat; insanlar horoskoplarından aslında bunu isterler zaten. Böylece bu önsezileri zararsızlaştırır, ehlileştirebilirsin. Ben şöyle bakıyorum duruma: Bu düşlemlerden dolayı büyük suçluluk duyuyorsun. Bunları önemsizleştirmeye çalışmalısın. Bunlar sadece düşünceler, herkesin düşünceleri olması gibi, hepsi bu kadar."

Freda, Taş Ev'in mutfağında dururken her şeyin hafifçe yer değiştirdiğini hissetti. Bir kayıp duygusunun yanı sıra muazzam bir rahatlama duygusu da vardı. Mark'ın onu sevdiğini düşünmüştü hep. Ama hoş bir kaçamaktan başka bir şey olduğu konusunda elinde kesinlikle tek bir kanıt yokken

neden buna inanmalıydı ki? Bu düşünce hem özgürleştirici hem de hüzünlüydü.

"Yemekte onlara anlatacağım" dedi. "Hepsine nasıl olduğunu anlatacağım."

Chicky, "Bir bakalım nasıl gidecek" dedi. "Haydi Freda. Git de onları nakavt et."

Chicky Starr'ın konukları kışın orada geçirdikleri haftanın son akşam yemeğinde masaya otururlarken Freda, dudaklarından, "Ben medyumum" kelimelerinin döküldüğünü duydu, hem de bir grup yabancının yanında. Diğerleri ilgi dereceleri farklı yanıtlar mırıldandılar.

Amerikalı John, ABD'de birçok arkadaşının düzenli olarak medyumlara başvurduğunu söyledi; iki doktor daha az hevesli, ama yine de merakla bakıyordu. Winnie neşeyle onunla bir seans yapmaya bayılacağını söyledi, Lillian ise, "Sözüm meclisten dışarı, birçok sözde medyumun aslında şarlatan olması ne yazık" dedi. Anders babasının muhasebe şirketindeki bir müşterinin astrologlara danışmadan tek bir yatırım bile yapmadığını anlattı.

Bunun kolay bir sohbet konusu olduğu ortaya çıktı. Kütüphaneci olduğunu söylediği zamana oranla çok daha konuşmaya açık bir konu. İçindeki korku geri çekilmeye başladı.

Akşam canlanmaya başlıyordu. Konuklar büyük bir İrlanda festivali kurma yarışmasını kazanmaya çalışmakla meşguldü, sonra biri Freda'dan fallarına bakmasını istedi. Freda çevresine çaresiz gözlerle baktı. Bu plana dahil değildi. İmdadına Chicky Starr yetişti.

"Belki Freda işten kaçmak için tatile çıkmıştır. Onu zorlamamalıyız."

Hepsi hayal kırıklığına uğramış gibi bakıyordu; sonra Freda Chicky'nin insanların medyumlardan istediği tek şeyin belirsiz iyi haberler ve gelecekle ilgili vaatler olduğunu söyle-

diğini hatırladı. Masadaki gruba baktı. Önlerindeki yaşamın iyi göründüğünü söylemek zararsız, hatta kolay bile olacaktı.

Ellerine bakıp her tür güzel şey gördü: başarı, zorlukların üstesinden gelme, huzur ve uzun süreli ilişkiler.

Winnie için yakın gelecekte bir düğünün ve büyük bir mutluluğun kendisini beklediğini söyledi. Lillian düğünde biriyle tanışacaktı, olasılıkla bir âşık, ama kesinlikle bir arkadaş. Lillian'ın yüzü zevkten pembeleşmişti.

Buraya kadar gayet iyi.

Henry'nin ellerinde yeni bir başlangıç, mutlu bir yaşam gördü.

Nicola'nınkinde bir çocuk vardı. "Gerçekten mi?" diye merak etti Nicola. Bir çocuk mu? Kesinlikle, Freda bundan emindi. Sonra birdenbire kendini "Sen şu anda hamilesin. Küçük bir kız. Onu görebiliyorum. Çok tatlı!" derken buldu. Küçük kızın kollarını Nicola'nın boynuna doladığını görebiliyordu. Nicola'nın alnındaki gergin çizgiler yok olup da yüzünde kocaman bir gülümseme belirdiğini gördüğü anda Freda ilk kez insanların yaşamlarına gerçekten mutluluk getirebileceğini kavradı.

John'a ya da bildikleri adıyla Corry'ye hayatının yönünün tamamen değişeceğini, farklı bir iş yapacağını ve farklı bir yerde yaşayacağını anlattı. Çok daha huzurlu bir yaşam tarzı ve hayatının parçası olacak bir torun. Corry'nin gözlerinin yaşardığını görmek ona dokundu.

Anders'in hayatında büyük bir aşk vardı; ülkesine dönünce ona çok geçmeden evlenme teklif etmeliydi. Ancak o zaman işinde başarılı olabilirdi.

Wall çifti için bir gemi gezisi gördü. Sıcak bir yerlerde; sudaki güneş ışığı yansımalarını görebiliyordu.

Son olarak Chicky Starr'a döndü. Freda onun elini alıp yoğunlaştı. Hiçbir şey yoktu. Bir an durduktan sonra tereddütle Taş Ev'in çok başarılı olacağını ve Taş Ev'e konuk olarak

geldiğinde tanışacağı bir erkek olacağını söyledi.

Freda o zaman anladı. Yanlışlık yoktu. Düğün falan görmemişti. Ama önemli değildi; Chicky böyle de iyiydi. Gülümsedi. Her şey iyi olacaktı.

Müşteriler ona bayılmışlardı. Herkes için hafta iyi sonuçlanmış görünüyordu. Adlar, telefonlar numaraları ve e-posta adresleri değiş tokuş edildi. Chicky'nin, Rigger ve ailesinin, Orla'nın ve Taş Ev'in şerefine kadehler kaldırıldı.

Tüm müşteriler ziyaretçi defterini sıcak mesajlarla imzaladı. Ertesi günün zaman çizelgesi düzenlendi. Evlerine trenle dönecekler için Rigger ile Chicky istasyona kadar taksi ayarlayacaktı. Carmel her konuğa Taş Ev etiketli küçük bir kavanoz marmelat hazırlamıştı.

O gece pencerenin kenarında durup bulutların ayın önünden geçerken büründüğü şekillere bakarken Freda hafifçe mırlayan Gloria'yı okşuyordu. Geri döner dönmez Lane ile Eva'yı arayacaktı. Ennio'nun Yeri'nde akşam yemeği zamanı gelmişti. Birbirlerine anlatacak o kadar çok şey vardı ki.

Sabahleyin herkesi zamanında göndermek için hafif bir telaş oldu. Chicky Starr en sonunda konuklarının tümüyle vedalaştı, ama geldiği zamana oranla artık çok daha mutlu görünen Freda'ya özel bir kucaklama saklamıştı.

Birkaç saat içinde oraya gelecek yeni müşteriler için hazırlanmanın zamanı gelmişti. Carmel odaları temizlemek, yatak takımlarını değiştirmek ve yeni müşterilere her şeyi hazır etmek için yardıma geldi. Chicky yavaş yavaş pişecek ve ne zaman ihtiyaç duyarlarsa o zaman hazır olacak bir güveç hazırlayacaktı. Taze pişmiş ekmek ve tatlı olarak da çikolatalı mus vardı.

Chicky, Taş Ev'deki ilk haftasının bu kadar başarılı olmasını sağlayan insanları özleyeceğini biliyordu, ama yaratacakları tüm yeni sorunlar ve taleplerle yeni konukları karşı-

lamayı da dört gözle bekliyordu. Deniz havasını derin derin içine çekti. Onlara hazırdı.

Gloria Chicky'nin bacaklarına dolandı. Chicky onu kaldırıp kulaklarını kaşıdı. Sonra ikisi birlikte tekrar Taş Ev'e girdiler.

BELONGS TO
KAKTUSFILM